

A.C. Joshi Library
P.O. Chandigarh

MSS No. 474 Subject Religion

Name of MSS Bhai Gurdas ji Ki

Author —

Period — Folios 242

Script Gurmukhi Source Sant Ram Khasla,
Amritsar

Missing Folios 188

ਤੁਸਾਭੁਲਾਪਰਉਪਕਾਰਦਾਵਚਨਕੀਤਾਹੈ॥ ਅਸਾਭੀਉ
ਕਸਮੇਸਾਹਿਬਕਰਨਕਾਰਨਗਰੀਬਨਿਵਾਜਪਾਤਿਸਾਹ
ਦਸਵੇਪਾਤਿਸਾਹਥੀਅਰਦਾਸਕਰਕੇਪੁਛਿਆਸੀ॥ ਜੇਕੁ
ਛਸਾਹਬੁਕਿਰਪਾਕਰਕੇਵਚਨਕੀਤਾਸੀਸੋਅਸੀਤੁਸਾਨੂ
ਕਹਦੇਹਾ॥ ਤੁਸਾਰਿਦਾਦੇਕੈਸਦਨਾਐਸੀਹੀਵਰਤਦਰ
ਖਟੀਤੁਸਾਨੂਸਿਖੀਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈਗੀ॥ ਸਾਹਿਬਬਚਨੁ
ਕੀਤਾਹੈਜੇਹਾਭਾਈਦੀਸਾਰੀਬਾਲੀਸੁਦੇਦਾਫਲਹੋਵੈਗਾ
ਤੇਹਾਇਸਗੋਸਦਸੁਦਨਵਲੇਨੁਫਲਹੋਵੈਗਾ॥ ਜੇਵੇਮੈ
ਸਾਹਿਬਦੀਖਾਸਰਸਨਾਥੇਸੁਲੇਆਹੈਤਿਵੇਮੈਤੁਸਾਨੂ
ਬਖਿਆਨਕਰਦਾਹਾ॥ ॥ ੧੫੬੩੧ ॥

ਭਗਤ ਰਤ ਕਾ ਵਲੀ ਕੀ ਚਲੀ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਾ ਪਾ
ਤਿਸਾਹ ਪਾਤਿਸਾਹ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੁਗੁਗੀ॥ ਸਾਧ ਸੀਗਤ
ਸਚੁ ਖੰਡ ਹੈ ਆਇਤੁ ਰੇਖੇ ਖੇਲੇ ਬਾਗੀ॥ ਅਮਿਓ ਕਿਰਲ
ਨਿਤੁ ਰਤੁ ਰੇਅਨ ਹਦ ਨਾਦੁ ਵਾਇਨ ਦਰ ਬਾਗੀ॥ ਪਾਤਿਸਾ
ਹਾ ਦੀ ਮਜਲ ਸੇ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਲਾ ਪੀਵਨ ਭਾਗੀ॥ ਸਾਕੀ
ਹੋਇ ਪਿਲਾਵਨਾ ਉਲਸ ਪਿਆਲੇ ਖਰੀਖੁ ਮਾਗੀ॥ ਭਾਇ
ਭਗਤ ਭੈਚਲਨਾ ਮਸਤ ਅਲਮਸਤ ਸਦਾ ਹੁਸਿਆਰੀ
ਤਗਤ ਵਛਲ ਹੋਇ ਭਗਤ ਭੰਡਾਰੀ॥ १॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾ
ਰਾ॥ ॥ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਬਾਦਿਸਾਹ ਹੋਨਾ॥ ਝੂਠਾ ਧਨ ਸੰਚਕੇ
ਫੇਰ ਛੋਡ ਜਾਏ ਹੋਨਾ॥ ਅਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਹੋਨਾ ਸਚੇ ਪਾਤਿ

ਸਾਹ ਹੈਂ ਨਾ ਜਿਨਾ ਦੇ ਪਾਸੁ ਤਾ ਮੁਕਾ ਅਗਰਿ ਆਨੁ ਕਾ ਸਚਾ
ਧਨੁ ਹੈ। ਜੇਓ ਨਾ ਦੀਸੇ ਵਾਕਰ ਦੇ ਹੈਂ ਤਓ ਨਾ ਨੁਸਚਾ ਧਨ ਦੇ
ਕੈਓ ਨਾ ਦਾਜਨ ਮਮਰਟ ਕਰ ਦੇ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ। ਏਸ ਤੇ ਸਤਿਗੁ
ਰਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਹੈਂ ਨਾ। ਇਨਾ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਸਭੁ ਸਦੇ ਸਭਿ ਪੁ
ਰ ਹੈਂ ਤੇ ਬਾਦਿ ਸਾਹ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਆਪ ਦੇ ਦੇਸ ਪਰਚਲਦਾ
ਹੈ। ਬਾਦਿ ਸਾਹੁ ਜੇ ਆਪ ਦਿਅਸੇ ਵਕਾਨੁ ਧਨ ਦੇ ਦੇ ਹੈਂ
ਨਾ। ਸੇਲੇ ਖੇਨਾ ਲ ਦੇ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ। ਤੇ ਜਿਸ ਸਮੇ ਬਖਸੀ ਸਦਾ
ਰੇਖਾ ਖੇਲ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ। ਤਿਸ ਸਮੇ ਜਿਸ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ
ਸੇਝੁ ਨਾ ਧਨੁ ਓਸ ਨੁ ਦੇ ਕੈ। ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ। ਤੇ ਸਤਿ
ਗੁਰ ਦਾ ਝੁਰੇਖਾ ਸਾਧ ਸੀਗਤਿ ਹੈਂ ਜੇਹੜਾ ਸਾਧ ਸੀਗਤਿ

ਤੁਰਆਵਦਾਹੈਓਸਨੁਸਚਾਪਨੁਨਾਮੁਅਰਗਿਆਨੁਦੇ
 ਕਰਤਿਸਦਾਜਨਮੁਮਰਨਕਰਦੇਹੈਨਾਦੇਵਤੇਜੋਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤਪੀਵਦੇਹੈਨਸੋਬ੍ਰਹਮੇਦੇਦਿਨਤਾਈਜੀਵਦੇਹੈਨਾ
 ਤੇਵਿਖੇਤੇਵਿਕਾਰਈਰਖਾਓਨਾਦੀਆਨਹੀਮਿਦਦੀ
 ਆਤਮਤਿਗੁਰਦਾਜੋਸਬਦਹੈਸੋਸਚਾਅੰਮ੍ਰਿਤਹੈ॥
 ਜੋਸਬਦਸੁਣਦੇਹੈਨਓਹਆਪਨੁਆਤਮਾਸਰੂਪਜਾਣ
 ਦੇਹੈਨਾਫੇਰਕਦੇਨਹੀਮਰਦੇ॥ਤੈਵੀਰਖਾਤੇਅਭਿਮਾ
 ਨਤੇਕਾਮਕ੍ਰੋਧਿਓਨਾਦਾਸਭੁਮਿਟਜਾਦਾਹੈ॥ਇਸਵਾਸਤੇ
 ਗੁਰਦਾਸਬਦਸਚਾਅੰਮ੍ਰਿਤਹੈ॥ਤੇਬਾਦਿਸਾਹਾਈਮ
 ਜਲਸਵਿਚਮਦਦਾਪਿਆਲਾਓਸਨੁਪਲਾਵਦੇਹੈਨ

ਜੇਹੜਾ ਗਲ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕਢੇ। ਤੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿ
ਖਾਨੂ ਸਭ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਆਪਣੀ
ਕਲਾ ਜਲਾਵ ਦੇ ਨਾ ਹੀ। ਤੇ ਪਿਆਲੇ ਦੀ ਮਸਤੀ ਚਹੁਪਹ
ਰਾਨੂ ਦੁਰ ਹੋ ਜਾਵੀ ਹੈ। ਤੇ ਸਬਦ ਦੀ ਮਸਤੀ ਉਤਰ ਦੀ ਨਾ
ਹੀ। ਤੇ ਭਾਇ ਭਗਤ ਸਭ ਸਨਾਲ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਸਤਿਗੁ
ਰਾਦਾ ਦਰਬਾਰ ਸਬਦ ਦਾ ਅਖੁਰ ਭੰਤਾ ਰਹੈ॥ ੧

ਪਉੜੀ ਇਕ ਤਨੁ ਕਤੇ ਹੋਇ ਜਾਇ ਮਹਰਾਮੁ ਜਗਮਥੈ
ਰਖੁ ਆਗੀ। ਮਸਤਾਨੀ ਵਿਚ ਮਸਲਤੀ ਗੈਰ ਮਹਿਲਜ
ਦਾ ਮਨ ਮਾਗੀ। ਗਲੂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦੇ ਕਾਰ
ਕਰਾਗੀ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮ ਰਸ ਦੇ ਹਬਿ ਦੇਣ

ਬਡੇਵੀਚਾਹੀ॥ਗੁਰਮੂਹਤਿਗੁਰਸਬਦਸੁਲਜਾਧਸੰਗ
 ਤਿਆਸਲਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ਆਦਿਪੁਰਖੁਆਦੇਸਕਰਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤਿਵੇਲੇਸਬਦੁਅਹਾਰੀ॥ਅਬਿਗਤਿਗਤਿਅਗਾਧਬੇ
 ਧਅਕਥਕਥਾਅਸਿਗਾਹਅਪਾਹੀ॥ਸਾਹਿਨਅਵਟਨ
 ਪਰਉਪਕਾਰੀ॥ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ॥॥ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਜੋਗੁ
 ਰੂਕਾਉਲਸਖਾਦੇਹੈਨਸੋ॥ਇਕਉਲਸਜੂਟਹੈ॥ਦੁਜਾਉ
 ਲਸਜੋਸਤਿਗੁਰਾਦੇ॥ਖਖੀਜੋਸਬਦਪਰਗਦਹੈ॥ਇਅ
 ਹੈਏਹਉਲਸਖਾਟੇਵਾਲਾਵਾਹਗੁਰੂਕੇਨਾਮੁਅਰਆਤ
 ਮਾਗੀ॥ਆਨਕਾਮਹਰਮਹੁੰਦਾਹੈ॥ਤੋਗੀਆਨਕੁਪਰਾਪ
 ਤਿਹੋਇਕੈਜੇਹਉਮੈਦਾਨੁਕਤਾਓਸਨੂਲਗਦਾਹੈ॥ਤਾਆਪ

ਨੂਗਿਆਨੀਜਾਦਕੋਗੁਰਮੁਖਾਦੀਆਕਰਨੀਆਨਹੀ
ਕਰਦਾਤੇਹੋਰਨਾਨੂਸਿਆਦਪਾਸਿਖਾਇਕਰਉਪਦੇਸਕ
ਰਦਾਹੈ।ਸੋਮੁਜਗਮਹੁੰਦਾਹੈ।ਮੁਜਗਮਕਹੀਏਪਾਪੀ
ਹੋਦਾਹੈ।ਜਿਵੇਛਿਨਾਰਾਇਸਤੀਭਰਤੇਨੂਸਿਰਤੇਰਖਕੇ
ਦੁਗਚਾਭਕਰਦੀਹੈ।ਤਿਵੇਛਹਗਿਆਨਨੂਸਿਖਕੇਤੇ
ਵਿਖੇਭੋਗਦਾਹੈ।ਸਬਦਗੁਰੂਕਾਤਾਹਉਮੈਦੇਰੋਗਭੂ
ਸੁਖਕਰਕੇਛੁਡਾਵਦਵਾਲਾਸੀ।ਸਗੋਓਸਨੁਖਆਹੀ
ਹੋਦੀਹੈ।ਜਿਵੇਅੰਨਾਖੁਹਵਿਚਪਵੈਤਾਓਸਨੁਕੋਈਨਹੀ
ਕਛਆਖਦਾ।ਪਰਜੇਸੁਜਾਖਾਹਥਵਿਚਦੀਪਕਲੈ
ਕੇਖੁਹਪਉਦਾਹੈਤਾਓਸਨੁਕੁੰਡੀਰਦੀਹੈ।ਤੈਸੇਜੋਅਨ

ਪੜਿਆ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਓਸ ਨੂੰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਦੀ ਜੇਪ
 ਫਿਰ ਆਹੋ ਆਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਓਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੀ ਭੀ
 ਭੀ ਹੋਦੀ ਹੈ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਭੀ ਮੁਹਨ ਹੀ ਦੇਸ
 ਕਦਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬ ਦਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤਿ ਪਿਆਲਾ ਪੀ ਕੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਰਸਾ ਵਲੋਂ ਮਸਤਾ ਨੇ ਹੋਏ
 ਹੋਨਾ ਤੇ ਹੋਰ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਗੈਰ ਮਹਿਲ ਦਾ ਜੇ ਓਨਾ ਦੇ ਪਾ
 ਸ ਜਾਦਾ ਹੈ ਤਾ ਆਪ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਹਉਮੈ ਤੇ ਸਿਆਣਪ ਆ
 ਰ ਕੇ ਜਾਦਾ ਹੈ ਤਾ ਓਨਾ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਦਾ
 ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਹੜਾ ਓਨਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਲਾਖਾ ਉਹੈ ਮਨ ਵਿਚ
 ਧਾਰ ਕੇ ਤੇ ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਕਰਾਹਾ ਹੋਇ ਕੈ ਕਮਾ

ਵਦਾਹੈ ਵਿਨ ਵਿਨ ਓਸ ਦੀ ਸੁਧ ਬਿਤਵ ਧ ਦੀ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਜੋ
ਨਾਗੁਰ ਮੁਖਾ ਰੂਪੇ ਮਦਾਰ ਸਾ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਦੇਹ ਦੇਹ ਸਾ ਵਲੋ
ਅਨਰ ਸਹੇ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਓਹ ਵੀ ਚਾਰ ਦੇਹੈ ਨ ਜੇ ॥ ਤਨੂਰ ਦੇਵੀ
ਚਪਰ ਸਾ ਦੀ ਆਪ ਕਾ ਵਲੀ ਆ ਹੈ ਨ ਭਾਵੇ ਚੰਦਨ ਦੀ ਆਲ
ਕੜੀ ਆ ਬਾਲੀ ਅਨਿ ਭਾਵੇ ਹੋਰ ਕਾ ਸੇ ਦੀ ਆ ਹੋਵ ਨੀ ॥ ਤੈ ਸੇ
ਸੁਆਸਾ ਕਰ ਕੇ ਨਾ ਮੁਜ ਪਲਾ ਹੈ ਭਾਵੇ ਕੜਾਹ ਖਾ ਜੇ ਤੇ ਭਾਵੇ
ਰੁਖੀ ਪਰ ਸਾ ਦੀ ਹੋਵੈ ॥ ਫਰੀਦ ਭੀ ਆਖਿਆ ਹੈ ਰੁਖੀ ਸੁਖੀ
ਖਾਇ ਕੈ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਪੀਓ ॥ ਫਰੀਦਾ ਦੇਖ ਪਗਾਈ ਚੋ ਪੜੀ
ਨਾਤਰ ਸਾਏ ਜੀਓ ॥ ਤੈ ਸੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਨੂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੂ
ਹਤਿ ਜਾਣ ਦੇਹੈ ਨੀ ॥ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ॥

ਸਦਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਹੀ ਸਲੈ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ੧੦ ॥ ਏ
ਰਸ ਨਿਰਸਕ ਰਜਾ ਦਾ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ਸਾਤੀ ਸੀ ਗਾਤੀ ਜਾਇ ਕੈ ਵਾ
ਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਥਾ ਦੇ ਕੈ ਸਬ ਦਸੁ ਦਾ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ॥
ਤਉ ਠਕੈ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਕੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਗਾਵ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥
ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਕੈ ਵੰਡੁ ਖਾਵ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਸਾਹਬ ਦਾ
ਭੀ ਬਚਨ ਹੋ ॥ ੧੧ ॥ ਸਾਤੀ ਗੁਰੂ ਭੇਟਿਆ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਜੁਗ
ਤਿ ॥ ਹਸੀਦਿਆ ਖਿਲੀਦਿਆ ਖਵੀਦਿਆ ਪੈਨੀਦਿਆ
ਵਿਚੇ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਾ ॥ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੋ ਅਵਿਗਤ ਪੈਓ ਸਦੀਗ
ਤਿ ਸਬ ਦਕਰ ਕੈ ਲਖ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਸਹਬ ਘਟਾ ਵਿਚ ਵਾਹ
ਗੁਰੂ ਜਾ ਕੈ ਭਾਵੁ ਭਗਤ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਆਪ ਦੇ ਸਰੀਰ

ਦੇਦੁਖਭੀਸਹਦੇਹੈਨਾਤੇਪਰਉਪਕਾਰਕਰਦੇਹੈਨਾਜੈਸੇ
ਜਸਆਪਅਵਟਸਹਦਾਹੈਤੇਦੁਖਨੁਖਵਟਨਹੀਦੇ
ਦਾ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਤੀਸਰੀਚਲੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਜਨਮੁਸ
ਕਾਰਥਾਗੁਰਸਿਖਮਿਲਗੁਰਸਰਨੀਆਇਆ॥ ਆਇ
ਪੁਰਖੁਆਦੇਸਕਰਸਫਲਮੂਰਤਿਗੁਰਦਰਸਤਪਾ
ਇਆ॥ ਪਰਦਖਟਾਡੰਡੋਤਕੋਰਮਸਤਕਚਰਤਕਮ
ਲਗੁਰਲਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖੁਦਇਆਲੋਹੇਇਵ
ਹਗੁਰਸਚਮੰਤਸਟਾਇਆ॥ ਸਚਿਰਾਸਰਗੁਰਸਿ
ਕਰਪੈਰੀਪੈਜਗੁਪੈਰੀਪਾਇਆ॥ ਕਾਮਕੋਰਧਾਵਿਰੋਧਰ
ਰਿਲੋਭਮੋਹਅਹੰਕਾਰੁਤਜਾਇਆ॥ ਸਤਿਸੰਤਖੁਦ

ਇਆਧਰਮੁਨਾਮੁਦਾਨਇਸਨਾਨੁਦਿੜਾਇਆਗੁਰਸਿ ७
ਖਲੈਗੁਰਸਿਖਸਦਾਇਆ॥੩॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ॥
ਤਿਨਾਗੁਰੁਕੋਸਿਖਾਦਾਮਨੁਖਜਨਮਸੁਫਲਹੈ॥ਜੇਗੁਰੁ
ਕੋਸਿਖਾਵੀਸੰਗਤਕਰਕੈਗੁਰੁਦੁਆਰੈਸਾਧਸੰਗਤਾਵੈ
ਚਟਰਜਾਦੇਹੈਨਾ॥ਤੇਪਖੇਪਾਦੀਦੀਸੇਵਾਟਹਿਲਕਰਦੇ
ਹੈਨਾ॥ਤੇਗੁਰੁਕੇਦਰਬਾਰਕੀਪਰਦਖਲਾਕਰਕੈਚਰਨਪੂੜ
ਮਸਤਕਤੇਠਾਵਦੇਹੈਨਾ॥ਤੇਵਾਹਗੁਰੁਕਾਮੰਤ੍ਰਸਬਦੁਧਿ
ਆਨਲਾਇਕੈਸੁਲਦੇਹੈਨਾ॥ਤੇਸਚੀਰਹੁਗਾਬਿਸੁਲਨਦ
ਨੇਮੁਕਰਦੇਹੈਨਾ॥ਤੇਗੁਰਦੇਸਬਦਦੀਪੈਰੀਪੈਦੇਹੈਨਾ॥
ਧੀਨਵਾਹਗੁਰੁਹੈਜੋਅਸਾਨੁਸਬਦਦੇਲੜਲਾਇਕੈਓਧਾ

ਰਕੀਤਾਹੈਸੁਆਓਨਾਦੀਸਚੀਪਗੀਤਦੇਖਕੈਸਾਹਾਜਗਤ
ਓਨਾਦੀਪੈਗੀਪੈਦਾਹੈਤੇਕਾਮਨੁਤਿਆਗਦੇਹੈਨਾਸੇ
ਅਪਣੀਧਰਮਕੀਇਸਤੀਬਿਨਾਹੋਰਕਿਧਰੇਧਿਆ
ਨਹੀਕਰਦੇਤੇਕਿਸੇਨਾਲਕਰੇਧਨਹੀਕਰਦੇਕਰ
ਦੇਹੈਨਜੁਕੋਧਚੰਡਾਲਹੈ। ਇਸਦੇਨਾਲਛੁਹਿਆਨਹੀਚ
ਹੀਦਾਜੇਕੋਈਹੋਰਭੀਕਰੇਧਕਰਦਾਹੈਤਾਸਹਦੇਹੈਨਾ
ਤੇਅਗੋਮਿਠਾਬੋਲਦੇਹੈਨਾਤੇਹੀਕਾਰਨਹੀਕਰਦੇਕਰ
ਦੇਹੈਨਜੁਅਸੀਸਭਲਾਥੀਨੀਚਹਾਗੁਰੁਕੇਸਿਖਸ
ਭੇਅਸਾਥੀਵਸੇਖਹੈਨਾਤੇਜਤਕਰਦੇਹੈਨਾਬੀਰ
ਜਾਗਿਤੁਨਹੀਦੇਏ। ਬਿਰਾਨੀਇਸਤੀਨੁਮਾਤਾਤੇਬ

ਹਿਨਦੇਸਮਾਨਜਾਣਦੇਹੈਨਿ।ਪਦਾਰਥਥੋੜਾਆਵੈਬ
 ਹੁਤਾਆਵੈਆਪਣੀਪਗਰਬਧਤੇਰਾਜੀਰਹਦੇਹੈਨਾਅ
 ਤੇਲੜਕੇਨੁਪ੍ਰਮੇਸਰਸਮਾਨਕੈਪੁੜਸਮਾਨਜਾਣਦੇਹੈਨ
 ਤੇਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰਕੈਵੰਡਖਾਵਦੇਹੈਨਾਤੇਗਰੀਬਾ
 ਤੇਆਗਿਆਨੀਤੇਦਇਆਕਰਦੇਹੈਨਾਤੇਆਪਣੇਗੁ
 ਰਾਦੇਧਰਮਤੇਦਿੜਰਹਿਦੇਹੈਨਾਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਊਠਕੇ
 ਇਸਨਾਨਕਰਕੈਬਾਣੀਪੜਦੇਹੈਨਾਤੇਪ੍ਰਸਾਦਿਗੁਰੂਕੇ
 ਨਮਿਤਦੇਕਰਖਾਵੇਹੈਨਾਤੇਬਸਤ੍ਰਗੁਰੂਕੇਨਮਿਤਦੇਕਰ
 ਪਹਿਰਦੇਹੈਨਾਤੇਗੁਰੂਸਬਦਨੁਅਣੇਪਹਿਰਵਿਚਾਰਦੇ
 ਹੈਨਾਤੇਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰਕੈਦਸਵੰਧਗੁਰੂਕਾਕਛ

ਦੇਹੋਨਾ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਚਉਥੀ ਚਲੀ ॥ ਸਬਦ ਸੁਰ ਤਿਲਿ
 ਵਲੀ ਲਹੋਇ ਸਾਧ ਸੀਗਤ ਸਚੁ ਮੇਲੀ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਹੁ
 ਕਮੁ ਰਜਾਈ ਚਲਦਾ ਆਪੁ ਗਵਾਇਤਾ ਆਪੁ ਜਦਾਇ
 ਆ ॥ ਗੁਰਉ ਪਦੇ ਸਾ ਅਵੇਸ ਕਰ ਪਰਉ ਪਕਾਰ ਅਚਾਰ
 ਲੁਭਾਇਆ ॥ ਪਰਮ ਪਿਆਲਾ ਅਪਿਓ ਪੀਸ ਹਜਮ
 ਮਾਈ ਅਜਰ ਜਗਾਇਆ ॥ ਮਿਠਾ ਬੋਲ ਨਿਵ ਚਲਨ
 ਹਥ ਹੁਦੇ ਕੈ ਭੁਲਾ ਮਨਾਇਆ ॥ ਇਕ ਮਨ ਦੇ ਕਾ ਅਰਧ
 ਟਾ ਦਾ ਬਿਧਾ ਦੁਜਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਸੁਖ ਫਲ ਨੀ
 ਜਪ ਦੁਪਦੁਪਾਇਆ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਬਹੁੜੇ
 ਸਾਧ ਸੀਗਤਿ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਨੇੜ ਭੀ ਤੇ ਸਵਦ ਭੀ ਸਬਦ

ਵਲਗਖਦੇਹੈਨਾਤੇਰਿਦਾਸਬਦਦੇਵਿਚਾਰਨਵਲਗਖਕੇ
 ਲਿਵਦੇਵਿਚਮਨਜਲੀਲਿਕਰਦੇਹੈਨਿਅਮਨਜੂਸਬਦ
 ਦਾਮੇਲੀਕਰਦੇਹੈਨਾਤੇਜਿਉਜਿਉਵਾਹਗੁਰੂਕਾਹੁਕ
 ਮਹੰਦਾਹੈਤਿਵੈਤਿਵੈਮਿਠਾਮਤਿਕੇਕਮੀਵਦੇਹੈਨਾਤੇਵਿ
 ਚੇਆਪਾਪਟਵਦੇਹੈਨਾਤੇਆਖਦੇਹੈਨਾਇਹਸਭਵ
 ਤ੍ਰਿਆਈਆਸਤਿਗੁਰਾਦੀਆਹੈਨਾਅਸੀਮਹਾਨੀਚ
 ਹਾਂਜੇਇਸਸਰੀਰਖਿਵਭੰਗਸਥੀਪਰਉਪਕਾਰਹੋਇ
 ਆਵੈਸੋਈਅਸਾਨੁਲਾਭਹੈਵਾਹਗੁਰੂਕਾਸਬਦੁਅੰ
 ਮ੍ਰਾਤਿਕਾਪਿਆਲਾਹੈਸਭਜੇਗਵੈਰਾਗਾਇਸੋਵਿਚਹੈ
 ਨਾਇਸਾਪਿਆਲੇਨੂਪੀਕੇਤੇਕਾਮਕ੍ਰੋਧਜਰਦੇਹੈਨਾਤੇ

ਨਿਵਚਲਦੇਹੈਨਾ ਕਿਸੇਨੁ ਫਿਕਾਨਹੀ ਬੋਲਦੇ ਸਭਸੇਨਾ
ਲਾਮਿਠਾਬੋਲਦੇਹੈਨਾ ਤੇਧਰਮਦੀਕਮਾਈਵਿਚੋਵੰਡਖਾ
ਦੇਹੈਨਾ ਤੇਇੰਦ੍ਰੀਆਨਸੀਕੋਚਕੇਤੇਵਾਸਨਾਨੂੰਰੋਕਕੇਗੁ
ਰਕਾਸਬਦਸੁਣਦੇਹੈਨ ਤੇਪੜਦੇਹੈਨਾ ਕਿਸੇਨਾਲਦੁਬਿ
ਧਾਨਹੀਕਰਦੇ ਸਭਦਾਨੁਗੁਰਮੂਹਤਿਜਾਦਦੇਹੈਨਾ ਤੇ
ਜਿਨਾਵਿਚਗੁਰਮਤਦੇਖਦੇਹੈਨ ਓਨਾਦੀਵਿਸੇਖਕਰਕੈਸੇ
ਵਾਕਰਦੇਹੈਨਾ ਤੇਗੁਰਦਾਸਬਦਗੁਰੂਪਜਾਦਦੇਹੈਨ
ਜੇਮਨਕੀਕਾਮਨਾਹੈਸੋਸਬਦਤੇਪਰਤੀਤਕਰਕੇਮੀਗਦੇ
ਹੈਨਾਏਹੁਤਾਗੁਰੂਕੀਸਿਖੀਦੀਰਹਗਾਸਿਹੈ ਪਰਹੋਰ
ਭੀਜੇਹੋਰਗੁਰੂਕੋਸਿਖਾਕੇਕਰਮਹੈਨਸੋਭੀਮੈਤੁਸਾਨੁਸੁ

ਟਾਵਦਾਹਾ॥ ਪਉੜੀ ਪੰਜਵੀਚਲੀ॥ ਗੁਰਸਿਖੀ ੧੦
ਬਾਗੀਕਹੈਖੰਡੇਧਾਗਲੀਆਤਿਭੀੜੀ॥ ਓਥੇਟਿਕੈਨਭੁ
ਟਹਟਾਚਲਨਸਕੈਉਪਰਕੀੜੀ॥ ਵਾਲਹੁਤਿਕੀਆਖੀ
ਐਤੇਲਾਤਿਲੇਕੇਕੋਲੁਪੀੜੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਵੈਸੀਪਰਮਹੰਸ
ਖੀਰਕੀਰਨਿਰਨਉਚੰਜਵੀੜੀ॥ ਸਿਲਾਅਲੂਟੀਚਟਟੀ
ਮਾਟਕਮੋਤੀਚੋਗਨਵੀੜੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਮਾਗਚਲਦਾ
ਆਸਨਿਰਾਸੀਝੀੜਉਝੀੜੀ॥ ਸਹਿਜਸਰੋਵਰਸਚੁਖੀ
ਡੁਸਾਧਸੰਗਤਿਸਚੁਤਖਤਹਰੀੜੀ॥ ਚੜ੍ਹਾਇਕੀਹਪਾਤਿ
ਪਵੜੀਆਨਿਰੰਕਾਰਗੁਰਸਬਦਸਹੀੜੀ॥ ਗੁਰੀਗੋਦੀ
ਮਿਠਿਆਈਐਅਕਥਕਥਾਵੈਸਮਾਦਿਵਭੀੜੀ॥ ਗੁ

ਗੁਮਾਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਸਹਿਜ ਅਲੀਤੀ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਵੀ
 ਚਾਹੁ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖੀ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਮਹੈ॥ ਜੈ ਸੇਖ ਡੋਕੀ
 ਧਾਰ ਉਪਰ ਲੀਘ ਦਾਹੈ॥ ਤੈ ਸੇ ਕਾ ਮਕੈ ਧ ਦਾ ਤਿਆਗ
 ਦਾਹੈ॥ ਬਹੁਤਿਆ ਜਨ ਮਾਦਾ ਵਿਅਸਨ ਪਾਇਆ ਹੈ
 ਸੀਤਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਤਿਆਗੇ ਜਾ ਦੇ ਹੈ॥ ਨਾ ਜੇਤਾ ਆ
 ਪਟੇ ਵਿਚ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਵੈ॥ ਤਾ ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਦੇ ਮਾਰਗ
 ਹੀਟਰ ਸਕਦਾ॥ ਜਿਵੇ ਕੋਲਾ ਵਿਚੋਂ ਤੇਲ ਪੀੜ ਕ ਢੀਦਾ ਹੈ
 ਤਿਵੇ ਸਗੀਰ ਵਿਚੋਂ ਗਸਪੀੜ ਕ ਢੀਦੇ ਹੈ॥ ਜੈ ਸੇ ਹੰਸ ਦਾ
 ਚੰਜਖਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ ਤੇ ਦੁਧ ਵਿਚ ਪਾਲੀ ਪਾਇ ਕੇ ਰਖ ਦੇ
 ਹੈ॥ ਨ ਤੇ ਓਹ ਵਿਚ ਚੰਜ ਪਾਵ ਦਾਹੈ॥ ਤਾ ਦੁਧ ਦੀ ਆਫੁ

ਟੀਆਖਾਇਲੈਦਾਹੈਤੇਪਾਦੀਛੋਡਦੇਦਾਹੈ। ਤੈਸੇਗੁਰੂ
 ਕੇਸਿਖਾਦੇਮਨਵਿਚਜੋਸਤਿਤੇਅਸਤਦਾਵੀਚਾਰਹੈ
 ਦਾਹੈਤਾਦੇਹਨੁਅਨਿਤਜਾਣਕੇਇਸਦਾਗਸਛੋਡਦੇ
 ਹੈਨ। ਤੇਪਰਮਾਤਮਾਗਿਆਨਦੇਰਸਨੁਸਤਜਾਣਕੇਦੇ
 ਰੂਕਰਦੇਹੈ। ਤੇਨਿਹਕਾਮਹੋਕੇਤੇਆਪਦਾਮਾਨੁਵਡਾਈਛੋ
 ਡਕੇਸਬਦੁਪੜਦੇਹੈਨ। ਏਹੁਅਲੂਟੀਸਿਲਚਟਦੇਹੈਨ
 ਨਾਮਦਾਨੁਇਸਨਾਨੁਵੈਰਾਗੁਏਹਮੈਤੀਸਬਦਰੂਪੀਸਮੁੰ
 ਦੁਵਿਚੋਚੁਗਦੇਹੈਨ। ਤੇਜਗਤਨੁਅਨਿਤਜਾਣਕੇਸਭ
 ਆਸਛੋਡਕੈਇਕਵਾਹਗੁਰੂਦੀਆਸਰਖਦੇਹੈਨ। ਤੇ
 ਸਾਧਸੀਗਤਸਚੁਖੰਡਜਾਣਕੇਤੇਸਬਦਨੁਨਿਰੰਕਾਰਦੇ ॥

ਰੂਪਜਾਣਕੇਗੁਰੂਤਖਤਵਿਚਨੇਮੁਤਾਲਸਦਾਚਲਜਾ
 ਦੇਹੈਨਾਵੀਸਵਿਸਵੇਜਗਤਹੈਤੇਇੰਕੀਹਵੀਪਤਦੀਪਉ
 ਫੀਸਬਦਨੁਪੜਕੇਵਾਹਗੁਰੂਦੇਭੁਜਨਨੂਰਿਦੇਵਿਚਧਾ
 ਹਕੇਅਕਾਲਪੁਰਖਨਾਲਇਕਰੂਪਹੈਦੇਹੈਨਾਜਿਵੇਗੁਗਾ
 ਮਿਠਿਆਈਖਾਦਾਹੈਤੇਮੁਹੇਨਹੀਕਹਿਸਕਦਾਤਿਸੇਜੇ
 ਹੀਬ੍ਰਿਤਓਨਾਨੁਪਾਪਤਹੈਹੀਸੋਕਹਿਨਹੀਸਕਦੇਪ
 ਰਗੀਆਨਕਰਕੈਤ੍ਰਿਪਤਹੈਗਹਿਦੇਹੈਨਾ। ਪਉੜੀ
 ਛੇਵੀਚਲੀ। ਗੁਰਮੁਖਿਸੁਖਫਲਪਿਰਮਰਸਚਰਨੇਦ
 ਕਗੁਰਚਰਨਪਖਾਲੇ। ਸੁਖਸੀਪਦਵਿਚਰਖਕੈਚਰਨ
 ਕਮਲਮਕਰੰਦਪਿਆਲੇ। ਕੋਲਾਲੀਸੁਰਜਮੁਖੀਲ

ਖਕਮਲਖਿਤ੍ਰਦੇਹਲੀਆਲੋ। ਚੰਦ੍ਰਮੁਖੀਹੋਇਕੁਮਦ
ਨੀਚਰਨਕਮਲਪੀਵਨਅਮੀਆਲੋ। ਚਰਨਕਮਲ
ਦੀਵਾਸਨਾਲਖਸੁਰਜਹੋਵਨਭੋਰਕਾਲੋ। ਲਖਤਾਰੇਸੁ
ਰਜਚਰੇਜਿਉਛੁਪਜਾਨਨਆਪਸਮਾਲੋ। ਚਰਨਕ
ਮਲਦਲਜੇਤਵਿਚਲਖਸੁਰਜਲੁਕਜਾਨਰਵਾਲੋ।
ਗੁਰਸਿਖਲੋਗੁਰਸਿਖਸੁਖਾਲੋ। ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ।
ਗੁਰਮੁਖਾਨੁਪ੍ਰੇਮਦਾਰਸਗੁਰਾਦੇਚਰਨਾਦਾਧੀਆਨੁਕ
ਰਦਾਹੈ। ਤੇਸਿਖਾਦੇਚਰਨਧੋਕੇਚਰਨੇਦਕਪੀਦੇਹੈਨ
ਤੇਸਬਦੁਦਾਧੀਆਨੁਕਰਕੈਤੇਗਿਆਨਰਸਪੀਦੇਹੈਨ
ਮਨੁਆਪਦਾਭਵਰਦੀਨਿਆਈਗੁਰਦਾਸਬਦੁਸੀਪ

੧੩

ਟਵਿਚੁਰਖਦੇਹੈਨਾਜਿਉਕਰਸੁਰਜਚੜਿਆਕਮਲਖਿ
 ਤ੍ਰਦੇਹੈਨਾਤਿਕਵੀਆਮੁਰਣਾਇਜਾਦੀਆਹੈਨਾਤਿਸੇ
 ਗਰਮੁਖਾਦੇਰਿਦੇਸਬਦੁਸੁਦਕੇਪ੍ਰਕਾਸਦੇਹੈਨਾਤੇ
 ਮਨਮੁਖਾਦੇਰਿਦੇਮੁਰਣਾਇਜਾਦੇਹੈਨਾਪਰਜੇਵਾਹਗੁ
 ਰੂਕਾਸਬਦੁਰਿਦੇਵਸਾਵਦੇਹੈਨਾ। ਭਾਵੇਤਾਮਸੀਬਿਤ
 ਵਾਲੇਪਾਪੀਕਾਲਿਆਭਵਰਾਦੀਨਿਆਈਹੋਵਨਿ।
 ਸੋਕੁੀਰੀਆਨਦੇਪ੍ਰਕਾਸਕਰਸੁਰਮੁਅਤੇਗਾਆਗੀਆ
 ਨਕਾਮਿਟਾਵਲਜੇਗਹੋਜਾਦੇਹੈਨਾਜਿਉਕਰਸੁਰਜਚ
 ਤ੍ਰਿਆਤਾਰੇਛਪਜਾਦੇਹੈਨਾਤਿਵੈਸਬਦੁਸੁਦਕੇਹੈਰਮ
 ਤ੍ਰੀਆਮਟਾਦੀਆਪੁਜਾਛਪੁਜਾਦੀਆਹੈਨਾਹੋਰਜ

ਗਤ ਦੇ ਜੇੜੇ ਕਰਮ ਤੇ ਬਰਤ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਹੈ ਨ ਭਹੁ ਭੀ ਛਪ
 ਜਾਵੇ ਹੈ ਨਾ ਜਦ ਸਾਤਿ ਗੁਰਾ ਦੀ ਸਿਖੀ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਨਿਵਾ
 ਸਕਰਾਈ ਹੈ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ਸਤ ਵੀਚਲੀ॥ १ ॥ ਚਾਰ ਵ
 ਰ ਕਾ ਇਕ ਵਰ ਕਰ ਵਰਨ ਅਵਰ ਤੇ ਮੇਲ ਗੁਲਾਲੇ॥
 ਅਸਟ ਧਾਤਾ ਇਕ ਧਾਤ ਕਰ ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਕਤੇਬੇ ਦਾ ਵਿਚਾ
 ਲੇ॥ ਚੰਦਨ ਵਾਸਵਤਾ ਸਪਤ ਅਫਲ ਸਫਲਾ ਵਿਚ ਵਾ
 ਸਥ ਗਲੇ॥ ਲੋਹਾ ਸੋਨਾ ਹੋਇ ਕੈਸਾ ਇਨਾ ਹੋਇ ਸੁਰੀਧਾ ਵਿ
 ਖਾ ਲੇ॥ ਸੋਨੇ ਅੰਦਰ ਰੰਗ ਰਸ ਚਰਨਾ ਮ੍ਰਿਤਾ ਅਮ੍ਰਿਤਿ ਮ
 ਤਿ ਵਾ ਲੇ॥ ਮਾਟ ਕੋ ਮੋਤੀ ਸੁਇਨਿ ਅਹੁ ਜਗ ਅਗ ਜੇਤੀ
 ਰੇਪਰ ਵਾ ਲੇ॥ ਦਿਬ ਦੇਹ ਦਿਬ ਦਿਸਟ ਹੋਇ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ

ਦਿਬਜੋਤਉਜਾਲਾਗੁਰਮੁਖਿਸੁਖਫਲਰਸਕਰਸਾਲੇ
੧ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁਸਤਿਗੁਰਨੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੈਸਿਖਾ
ਕੁਗਿਆਨਦੇਕਰਦੇਹਅਭਿਮਾਨਸਕਰਕੇਚਾਰਵ
ਰਨਥੀਇਕਵਰਨਕੀਤਾਹੈਜਿਉਂਕਰਚੁਨਾਉਜਲਾਹੇ
ਦਾਹੈਤੇਕਥਭੁਸਲੀਹੋਦੀਹੈਤੇਸੁਪਾਗੀਓਤਮੁਤਾਲ
ਹੁੰਦੀਹੈਤੇਪੰਨਸਾਵਾਪੀਲਾਹੋਦਾਹੈਪਰਜਦਬੀੜਾ
ਖਾਈਦਾਹੈਤਾਰੀਗੁਲਾਲਹੋਜਾਦਾਹੈਤਿਵੈਜਬਆਤਮ
ਗਿਆਨਹੋਦਾਹੈਤਾਓਰੇਵਰਨਾਦਾਅਭਿਮਾਨਦੂਰਕ
ਰਕੇਆਪਨੁਖਾਲਸਾਗੁਰਮੁਖਿਜਾਣਦੇਹੈਜਿਵੈਅਸ
ਟਧਾਤਾਦੀਆਪੁਤਲੀਆਜੋਹੋਦੀਆਹੈਨਕਿਰਿਆ

ਹੋਰ ਨਾਪੁਤਲੀਆਈ ਨਿਆਈ ਕਰਦੀਆਂ ਹੈਂ ਨਾਪਰ
 ਮੁਲਸਾਇਨੇ ਦਾ ਹੋਇ ਜਾਦਾ ਹੋ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰਾ ਕਾ ਸਬਦੁਪ
 ਰਸ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਦੇ ਚਹੁ ਆਸੁ ਮਾ ਦੇ
 ਵਿਚਹੁ ਸਬਦ ਨੂ ਵੀ ਚਾਰ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਸੋ ਦੇਹ ਆਉ ਮਾਨੁ
 ਕਟ ਕੇ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਨੁ ਪਰਾਪਤ ਹੋ ਕੇ ਸਰੀਰ ਦੇਹੁ
 ਦਿਆਤਾ ਹੋਰ ਨਾ ਵੀ ਨਿਆਈ ਖਾਨ ਪਾਨ ਮਾ ਦੇ ਕਸ਼ਿ
 ਆ ਕਰ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾਪਰ ਸਰੀਰ ਨੂ ਛਡ ਕੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਿਚ ਸ
 ਮਾਇ ਜਾ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਤਾ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੀ ਚਾਰ ਵਰ
 ਨ ਕੋਰ ਹੈਂ ਨਾ ਤੇ ਚਾਰ ਆਸੁ ਮੰ ਕੋਰ ਹੈਂ ਨਾ ਤਾ ਭਾਈ ਮਨੀ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਖੜੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦੈ ਸਚਾ

ਵਰਨਹੈਨਾਤੇਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਗ੍ਰਸਤੀਬਾਨਪ੍ਰਸਤੀਸੀਰੀਆ
 ਸੀਚਾਰਾਮਾਸਮਹੈਨਾਏਹੁਮਸਦਧਾਤਾਹੈਨਾਤੇਗੁਰੂ
 ਕਾਸਬਦੁਪਾਰਸਹੈ। ਜੈਸੇਚੰਦਨਅਫਲਸਫਲਬਨ
 ਸਪਤੀਵਿਚਵਾਸਨਾਪਰਾਪਤਕਰਦੇਦਾਹੈ। ਤੇਪਾਰਸ
 ਤਾਲੇਹਸੇਨਾਕਰਦਾਹੈ। ਪਰਓਹਸੇਨਾਹੋਰਸਲੇਹੇਨੂ
 ਸੇਨਾਕਹੀਕਰਸਕਦਾ। ਅਰਗੁਰੂਕਾਸਬਦਗੁਰਮ
 ਤਿਰੂਪਵਿਸਨਾਸਿਖਾਨੂਦੇਕੈਹੋਰਨਾਪਾਪੀਆਧਰਮ
 ਆਸਭੁਨਾਦਾਕਲਿਆਨਕਰਦੇਦਾਹੈ। ਤੈਸੇਗੁਰਾਦਾ
 ਚਰਨਾਮ੍ਰਤਜੋਪੀਵਦੇਹੈਨਸੇਭੀਹੀਰੇਪਰਵਾਲਿਆਦੀ
 ਨਿਆਈਸਭੇਅਮੋਲਕਹੂੰਦੇਹੈਨਾ। ਜੈਸੇਸਿਪਸ਼੍ਰੁਤੀ

ਬੁਧੀਕੇ ਅਮੋਲ ਕਮੇਤੀ ਕਢਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ 14
ਸਬਦੁ ਮਨਾਵੈ ਚਧਾਰ ਕੈ ਨਾਮ ਤੋ ਗਿਆਨੁ ਅਮੋਲ ਕ
ਮੇਤੀ ਉਨਾ ਦੇ ਮੁਹੇ ਨਿਕਲ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਬਦੁ ਸ
ਮਝਦ ਕਰਾਵੈ ਬਾਇਸਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਰਬਾ ਵਿਚੁ ਆਤਮ
ਗਮ ਜਾਤ ਕੈ ਸਬਦੁ ਦਾਰਸ ਚਾਖ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਪੁਰਿਸ਼ਾ
ਅਨੁਵੀਚਲੀ ਪਿਗਮੁ ਪਿਆਲਾ ਸੁਖ ਸੀਗ ਸਬਦੁ ਸੁ
ਰਤਿ ਅਨਹ ਦੁਲਿਵ ਲਾਈ ਪਿਆਨੀ ਚੰਦ ਚਕੋਰ ਗਤ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਵਿਸਟਾ ਸਿਸਟ ਵਰਸਾਈ ਪਤਰ ਹਰ ਚਾਤ ਕਮੇ
ਰਜਿ ਉਅਜਹ ਦਧੁਰ ਸੁਟ ਪਾਇਲ ਪਾਈ ਚਰਨ ਕਮ
ਲਮ ਕਰੰਦ ਰਸ ਸੁਖ ਸੀਪਟ ਹੁਇ ਭੁਭਿਰ ਸਮਾਈ ਸੁ

ਥਸਾਗਰਵਿਚਮੀਤਹੋਇਗੁਗਮੁਖਿਚਾਲਨਖੋਜਖੁ
 ਜਾਈ॥ ਅਮੀਪਿਓਪੀਅਣਾਤਿਝਰਝਰਦਾਅਜਰਜਰ
 ਦਨਅਲਖਲਖਾਈ॥ ਵੀਹਇਕੀਹਉਲੀਪਕੈਗੁਰ
 ਸਿਖਗੁਗਮੁਖਿਸੁਖਫਲਖਾਈ॥ ਵਾਹਗੁਰੂਵਡੋ
 ਵਡਿਆਈ॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਰੁਏਹੁਸਬਦਘਰ
 ਬੈਠਕੇਭੀਪੜੀਦਾਹੈਪਰਜੇਸਾਥਸੰਗਤਿਵਿਚਜਾਇ
 ਕੈਕਥਾਕੀਰਤਨਸੁਟੀਦਾਹੈਤਓਥੋਪੁਰਖੁਦਾਪਿ
 ਆਲਾਪੀਵੀਦਾਹੈ॥ ਫੇਰਅੰਤਰੁਮੁਖਿਅਨਰਦਸਬ
 ਦਖਲਜਾਦਾਹੈ॥ ਜੋਸੇਚੰਦ੍ਰਮਾਨੁਪੀਅਨਲਾਇਕੈ
 ਚਕੋਰਦੇਖਦਾਹੈਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਕੀਰਦਾਪੀਵਦਾਹੈ॥ ਤੁ

ਅਗਤ ਭੀਓ ਸਨੁ ਸੁਖ ਦਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿ ੧੬
 ਖ ਜ ਦ ਸ ਬ ਦ ਦਾ ਧਿ ਆਨੁ ਕਰ ਕੈ ਸਮਝ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ। ਤੁ
 ਬ ਮਾਇਆ ਦੀ ਕਿਰਤ ਭੀਓ ਨਾਨੁ ਪਰਸਾਹ ਬਕਰ ਕੇ
 ਸੁਖ ਦੇ ਦੀ ਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਮੋਰ ਮੇਘ ਕੀ ਧਨਾਨੁ ਸੁਟ ਕੈ ਪ੍ਰਸਿ
 ਰ ਹੋਇ ਕੈ ਪਾਇਲ ਪਾਵਦਾ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਕਥ ੦
 ਕੀ ਰਤਨ ਨੁ ਸੁਟ ਕੈ ਭੀਨਾ ਦਾ ਮਨ ਪਾਇਲ ਪਾਵਦਾ ਹੈ
 ਜਿਵੈ ਭੁਵਰ ਕਵਲ ਦੀ ਆਤਰੀ ਆਵਿ ਚ ਬੈਠ ਕੇ ਵਾਸ
 ਨਾਲੇ ਦਾ ਹੈ ਤਾਓ ਸਨੁ ਬਾਂਸਾ ਦਾ ਬਰ ਭੁਭ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਤੈ
 ਸੇ ਸਿਖ ਸਬ ਦੇਵੀ ਚਾਰਨ ਵਿਚ ਮਰ ਦੇਵ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ। ਤੇ
 ਨੇੜ ਤੇ ਕਰਨ ਸਬ ਦੇ ਸਾਮੁ ਹੋਰ ਖ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ। ਤਾ ਬਾਹ

ਹਦਿਗਲਥਨਾਨੂਚਿਤਰਹੀਰਹਿਦੀ। ਜੈਸੇਸਮੁਦ੍ਰਿਵਿਚ
 ਮਛੀਦੀਚਾਲਰਹੀਲਖੀਜਾਦੀ। ਤੇਸੇਅਡੇਪਹਿਰਥ
 ਨਾਦਮਨੁਸਬੁਏਵਿਚਾਰਵਿਚਰਹਿਦਾਹੈ। ਗੁਰਸਿਖ
 ਦੀਚਾਲਕੋਈਲਖਰਹੀਸਕਦਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮਨੁਪੀ
 ਦੇਹੈਨਤੇਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਥਨਾਦੋਈਦ੍ਰੀਗੁਪੀ। ਝਰਨੀਆਂਤੋਸ
 ਬਦਦਾਹਸਨਾਕਰਕੈਓਚਾਰਭੀਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਸੋਈਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤਿਹੈਤੇਕਾਮਕੋਧਨੁਜਰਦੇਹੈਨਾ। ਪਰਆਪਦੀਚਾਲ
 ਕਿਸੇਨੁਲਖਾਵਦੇਨਾਹੀ। ਆਪਨੁਨੀਚਹੀਕਹਾਵਦੇਹੈ
 ਨਾ। ਵੀਹਵਿਸਵੇੜੈਗੁਣਹੈਨਤੇਇਕੀਹਤੁਰੀਆਪਦੈ
 ਪਰਸਿਖਤੁਰੀਆਥੀਭੀਅਤੀਤਹੋਕੇਵਰਤਦੇਹੈਨਾ।

ਵਾਹਗੁਰੂਦਾਜਾਪੁਮਨਕਰਕੈਜਪਦਾਏਹੁਤੁਰੀਆਵਤੀ ੨੭
 ਵਤੀਆਈਐ॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਵੀਚਲੀ॥ ਕਛੁਆਂਤੁ
 ਸਿਆਨਧਰਕਰਪਰਪਕਰਦੀਵਿਚਆਏ॥ ਕੁੰਜਰਿ
 ਦੇਸਿਮਰਨਕਰਬਚਾਓਤਦੀਅਸਮਾਏ॥ ਬਤਕਬਚਾ
 ਤੁਰਤਰੇਜਲਥਲਵਰਤੈਸਾਹਿਜਾਵਿਤਾਏ॥ ਕੋਇਲਪਾ
 ਲੇਕਾਵਦੀਮਿਲਦਾਜਾਇਕੁਟੰਬਸਿਵਾਏ॥ ਹੀਸਵੰਸ
 ਵਸਮਾਨਸਰਮਾਦਕਮੇਤੀਚੁੰਗਚੁੰਗਏ॥ ਗਿਆਨੁਧੀ
 ਆਨੁਸਿਮਰਦਸਦਾਸਤਿਗੁਰਸਿਖਰਖੋਨਿਰਬਾਏ
 ਭੁਤਭਾਵਿਖਹੁਵਰਤਮਾਨਤਿਭੁਵਲਸੇਈਮਾਦਨਿਮਾ
 ਵਾਜਾਤੀਸੁੰਦਰਲੇਕਰਜਾਏ॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ॥

ਹੋਰਜੁਗਾਰਹੈਨਪਿਥਮੇਹੀਸਿਖਦੇਕੈਸਿਖਾਨੁਪਰਬਾਰੁ
ਛਡਾਇਕੈਵੈਗਾਗੁਦਸਦੇਹੈਨਾਤੇਸਤਿਗੁਰਾਨੇਕਹਿਆ
ਹੈਜੁਤੁਸਾਨੇਧਰਮਦੀਕੀਰਤਕਰਦੇਹੋਤੇਦੋਵੇਵੇਲੇਕਥਾ
ਕੀਰਤਨਸੁਦਿਆਕਰੇਗਾਤੁਸਾਡੇਰਿਵੇਵਿਖੇਸਹਜੇਓ
ਦਾਸੀਹੋਆਵੈਗੀਜੇਸ਼ੇਕਛੂਨਦੀਵਿਚਹੋਦਾਹੈਤੇ
ਬਚੇਰੇਤੀਵਿਚਰਖਦਾਹੈਆਪਦੀਵ੍ਰਿਸਟਕਰਪਰ
ਪਕਕਰਕੇਨਦੀਵਿਚਲੇਆਵਦਾਹੈਤੇਕੁੰਜਬਚਿਆ
ਨੁਸਿਮਰਦੀਰਹਦੀਹੈਬਚੇਕੁੰਜਨੁਸਿਮਰਦੇਹੈਨਾ
ਤਾਲੇਕੇਬਚਿਆਨੁਅਕਾਸਨੁਓਤੁਦੀਹੈਬਤਕਦੇਬ
ਚੇਆਡੇਕੁਕੜੀਆਦੇਆਡੇਆਵਿਚਰਲਾਇਰਖਦੇ

ਹੈਨਾ ਜੇਬ ਚੇਟਰ ਨਵਾਲੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਨਤਾਂਬਤ ਕਪਾਸਾਂ ਆਇ
 ਕੇਬੋਲ ਦੀ ਹੈਂ ਤੇਬ ਚੇਬਤ ਕਦੇ ਨਾਲ ਲਗਤ ਰਦੇ ਹੈਂ
 ਤੇਓ ਨਾਵੇ ਨਾਲ ਕੁਕੜੀ ਦੇਬ ਚੇਬੀਲ ਗੇਜਾਂ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ
 ਤੇਮਰਗੀਭੀ ਪਿਛੇ ਲਗੀ ਜਾਦੀ ਹੈਂ ਪਰਜਿਥੇਤਲਾ
 ਉਕੋਨ ਦੀਹੂੰ ਦੀ ਹੈਂ ਤਾਂਬਤ ਕਵਿਚ ਜਲ ਦੇਤਰ ਦੀ ਹੈਂ
 ਤੇਬ ਚੇਬਤ ਕਦੇਭੀ ਵਿਚਾਡੀਲ ਪਉਏ ਹੈਂ ਨਾਤੇਮਰਗ
 ਦੇਬ ਚੇਤੇਮਰਗੀ ਫੇਰ ਆਇਕੇਕਲ ਰਹੁਫੇਲਲ ਲਗ
 ਦੀ ਹੈਂ ਤੈਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖੀ ਪਿਛਾਲਿਆ ਜਨਮਾਵਾਓ
 ਨਾਨੁਸਬਦੁਦਾਅਕਿਆਸ ਹੋਦਾ ਹੈਂ ਤੇਸੇਵਕਾਦੇਤੇ
 ਪੀਰਾਦੇਮੁਰੀਦਾਏਘਰ ਜਨਮੁਲੈਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਪਰਜਿਸ

ਵੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖਾਨੁ ਮਿਲ ਕੇ ਸਬਦ ਸੁਣ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤਾ ਓਹੁ
ਚਰਨਾ ਮੁਤਲੈ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਅ
ਵਿਵਿਅਾ ਦੀ ਨਵੀ ਨਤਰ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਵਿਖਈ ਫੇਰਾ ਵਿ
ਚਾ ਵਿਚਰ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਕੋਇ ਲਾਪਟੇ ਆਡੇ ਕਾ
ਵਲੀ ਦੇ ਆਲ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਇ ਜਾਈ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਬਚੇ ਓ
ਰੁਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਦੇਹੈ ਨਤਾ ਪਾਸ ਆਣ ਬੋਲ ਦੀ ਹੈ ਤਾ ਕੋ
ਇਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਓਸ ਦੇ ਬਚੇ ਕੋਇਲ ਨੁਜਾ
ਇ ਮਿਲ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿਖਾਨੁ
ਸਿਖ ਜਾਇ ਮਿਲ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਹੀ ਸਾ ਦੇ ਬਚੇ ਬਗਲਿਆ
ਨਾਲ ਓਡ ਕੇ ਹੋਰ ਨਾ ਸਰਾਤੇ ਜਾ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਓਥੇ ਓਨਾ ਵੀ

ਚੋਗਲਹੀਹੁਦੀ॥ ਤਾਫੇਗਮਾਨਸਰੋਵਰਤੇਮੋਤੀਆਨਚ
 ਗਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੈਸੇਗੁਰੂਕੋਸਿਖਵਿਖਈਆਦੀਸੰਗਤਤਿ
 ਆਗਕੇਫੇਰਸਬਦਗੁਰੂਸੁਲਕੈਪ੍ਰਸੰਨਹੋਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੈਸੇ
 ਸਤਿਗੁਰਾਰੇਸਾਧਸੰਗਤਬਲਾਇਦਿਤੀਹੈ॥ ਨਿਤਸਿਖ
 ਗਿਆਨੁਧਿਆਨੁਸਿਮਰਲਕਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਵਿਚੇਮਾਇਆ
 ਦੇਓਨਾਨੁਓਦਾਸੀਹੋਆਵਦੀਹੈ॥ ਜੈਸੇਫਲਤਰੇਵਰਥੀ
 ਰਸਪੀਕੋਪ੍ਰਪਕਹੋਕੇਲਿਆਗਹੋਜਾਵਾਹੈ॥ ਤੈਸੇਗੁਰੂਕਾ
 ਸਬਦਸੁਲਕੈਸਿਖਓਦਾਸਰਹਿਦਾਹੈ॥ ਭੁਤਭਾਵਿਖਵ
 ਰਤਮਾਨਤ੍ਰਿਹਾਕਾਲਈਸਿਖਨੁਸੇਈਹੋਦੀਹੈ॥ ਤੇਆ
 ਪਨੁਜਲਾਵਦੇਤਹੀ॥ ਨਿਮਾਦੇਹੋਵਰਤਦੇਹੈਨਾ॥ ਓਹਜਾ

ਤੀਸੀ ਦਰਹੋ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਪਿਛਿ ਲਿਆ ਜਰ ਮਾ ਦੀ ਸੋਈ ਕਖ ਦੇ
ਹੈ ਨਾ ਪਰ ਲਖਾ ਵ ਦੇ ਗਾਹੀ॥ ੫੯੩॥ ਦਸਵੀ ਚਲੀ
ਚੰਦਰ ਵਾਸ ਬਲਾਸ ਪਤ ਬਾ ਵਰ ਚੰਦਰ ਚੰਦਰ ਹੋਈ॥
ਟੁਲਾ ਬਿਨ ਚੰਦਰ ਬਾ ਵਲਾ ਆਵਿ ਅਤਾ ਦਿ ਬਿਅੰਤ ਸਮੇ
ਈ॥ ਚੰਦਰ ਬਾ ਵਰ ਚੰਦਰ ਹੁ ਚੰਦਰ ਵਾਸ ਰ ਚੰਦਰ ਕੋਈ
ਅਸਟ ਧਾਤਾ ਇਕ ਧਾਤ ਹੋਇ ਪਾਗ ਸਪਰਸੇ ਕੰਚਨ ਹੋਈ
ਕੰਚਨ ਹੋਇ ਨ ਕੰਚਨ ਹੁ ਵਰਤਾ ਹੋ ਵਰਤੇ ਸਰੁ ਲੋਈ॥ ਰਦੀ
ਆਨਾ ਲੋਹੀ ਗਸੀ ਗਸਾਗ/ਗਸੀ ਗਮਖਾ ਰਸੇਈ॥ ਬਗ
ਲਾਹੀ ਸੁਰ ਹੋਵਈ ਆਨ ਸਰੋ ਵਰ ਜਾਇ ਮਲੋਈ॥ ਵੀਹ ਦੇ
ਵਰਤਾ ਹੋਓਈ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਮੈ ਸੋ ਜੁਗੁਰੂ ਕੇ

ਸਿਖ ਹੈ ਨਾ ਜਿਨਾ ਦੇ ਵਿਚ ਦੇ ਹੁਲਾਸ ਖਤ ਹੈ ਨਾ ਇਕਾਇਕ ਭੀ
 ਜਿਸ ਦੇ ਸਾ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਨੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਨੁਕਰ
 ਦੇ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸਭ ਸਦਾ ਓਧਾਰ ਕਰ ਦੇ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੈ ਸੋ ਜਿਸ ਬੁ
 ਨਾ ਵਿਚ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਹੋ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭੇ ਰੁਖ ਸਫਲ ਅਫਲ
 ਚੰਦਨ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਪਰ ਆਪ ਚੰਦਨ ਨਿਫਲ ਹੈ ਤੇ ਸਾਧ
 ਸੰਗਤ ਦੇ ਪਰਸਾ ਦਿਤੇ ਪਾਪੀ ਪੁਨੀ ਸਭ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਸੁਣ
 ਕੈ ਗਿਆ ਨਨੁ ਪਗ ਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸਭ ਦਾ ਓਧਾਰ ਹੁੰ
 ਦਾ ਹੈ ਚੰਦਨ ਬਾਵਨ ਬੀਜੇ ਹੜਾ ਚੰਦਨ ਹੋ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਰ
 ਬਿਰਖਾ ਨੁ ਚੰਦਨ ਨਹੀ ਕਰ ਦਾ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਬੀਜੇ
 ਗਿਆ ਨਨੁ ਪਗ ਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸੋ ਹੋਰ ਨਾ ਨੁ ਭੀ ਗੁਰ ਅਤ

੨੦

ਪਰਗਟ ਕਰ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਹੋਰ ਅਸਟਧਾਤ ਜੋ ਪਾਰਸ ਨੂਪਰ
ਸਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭੁ ਸੇ ਨਾ ਹੋ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਹ ਕੰਚਨ ਹੋਰ ਸਨੁ ਕੰਚ
ਨ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਨਦੀ ਆਨਾਲੇ ਜੇ ਹੜੇ ਗੀਗਾਨਾਲ
ਰਲ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਸੋ ਗੀਗਾਸਭੁ ਲਾਨੁਪਾ ਵਿੜ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਿਲੋ ਕੀ
ਓਨਾ ਨੂਪੁ ਜਦੀ ਹੈ ਪਰਸਮੁ ਦੁਨਾਲ ਮਿਲ ਕੈ ਫੇਰ ਪਾਈ
ਖਾਰਾ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬਗਲਾ ਹੀ ਸਾਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਹੀ ਸਨ
ਹੀ ਹੋ ਦਾ ਤੇ ਮਾਨਸ ਰੋਵਰ ਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮੇਤੀ ਨਹੀ ਚੁ
ਗਦਾ ਤੇ ਹੀ ਸਾਦਾ ਬਚਾ ਬਗਾਇ ਆਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਹੋਰ ਨਾ
ਸਗ ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਤਾ ਓਥੇ ਮੇਤੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦੇ ਤਾ ਫੇਰ ਮਾਨਸ
ਰੋਵਰ ਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਾਲ ਕੀ ਮੇਤੀ ਚੁਗਦਾ ਹੈ ਤੇ

ਸੇਗੁਰੁ ਕੇ ਸਿਖ ਜੁ ਹੈ ਨ ਸੋਇ ਕੀ ਹਾ ਦੇ ਵਰਤਾ ਹੈ ਨਾ ਤੁਹੀ
 ਆਗੁ ਲਾਵਿ ਚ ਵਰਤਾ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੇ ਕੁ ਸੀਰੀ ਦੇ ਸੀਗਤੁ ਕਰ ਕੇ
 ਸੀਤਾ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਵਾਲੇ ਵਿਖਿਆ ਵਿਚ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨ ਭੀ ਤਾਓ
 ਥੇ ਸਬ ਦਦਾ ਪ੍ਰਚਾਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤਾਓ ਥੋਓ ਦਾ ਸਹੋ ਕੇ ਫੇਰ ਗੁ
 ਰਾ ਦੀ ਬਾਣੀ ਆਟ ਸੁਣ ਦੇ ਹੈ ਨੀ ਤੇ ਕੰਚਨ ਤਾ ਹੋਰ ਸਨ ਕੰਚ
 ਨ ਤ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤੇ ਜੋ ਸਾਧ ਸੀਗਤ ਨੂੰ ਮਿਲ ਦੇ ਹੈ ਨਾ
 ਓਨਾ ਨੂਕੀ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਦਾ ਹੈ ਤਾਓ ਨਾ ਦੇ ਮਿਲਣ ਕਰ
 ਹੋਰ ਨ ਚੁਭੀ ਗੁਰਮਤਿ ਹੋ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਹੋਰ ਸ
 ਕੁਝ ਚੰਦਨ ਕਰ ਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬਾਂਸ ਦੇ ਵਿਚ ਚਾਗ ਵਿਕ
 ਹੋ ਹੈ ਨ ਸੋ ਚੰਦਨ ਨ ਹੀ ਹੋ ਦਾ ਇਕ ਆਪ ਨੂ ਵਤਾ ਜਾ ਲਦ

ਭੈ। ਦੁਜਾ ਵਿਚੋਂ ਪੋਲਾ ਹੈ। ਤੀਜਾ ਵਿਚ ਹੀ ਢਾਹੈ ਨਾ ਚੋਥਾ
ਵਰਨ ਦੋਖੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਬਾਂਸ ਨਾਲ ਖਹਿਦਾ ਹੈ ਸੋ ਦੋ ਤੋ ਜਲ
ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਓਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁਨਾਸ ਪਤੀ ਭੀ ਜਲ ਜਾਈ ਹੈ।
ਪਰ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਖ ਚੈ ਤੰਨ ਹੈ ਨਾ। ਆਪਣੀ ਬਿਰਤ ਦੇ ਜੋ
ਸਾਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੇ ਖੋਟੀ ਬਿਰਤ ਛੋਡ ਦੇ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਓਨਾ
ਦਾ ਕਾਲਿਆ ਦੋ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਖਾਵਾ ਸੀ
ਗੁਰੂ ਰਵਾ ਹੈ ਫੇਰ ਓਹ ਕੁਸੰਗਾ ਵਿਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ।
੫੯੩। ਯਾਰ ਵੀ ਚਲੀ। ੧੧। ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਕੀਹ
ਪੈੜੀਆਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਨਿਜ ਪਰ ਹੋਈ। ਸਾਧ
ਸੰਗ ਤੁਹੈ ਸਹਿ ਜਪੁਰਾ ਸਿਮਰਦੁ ਰਸ ਪਰਸ ਗੁਣੇ

ਈ॥ ਲੋਹਾ ਸੋ ਨਾਹੁ ਇਕੈ ਸਾਇ ਨਿਅਹੁ ਸਾਇ ਨਾਜਿਉ ਅ
 ਵਿਲੋਈ॥ ਚੰਦਨ ਬੋਹੈ ਨਿੰਮਵਲ ਨਿੰਮਹੁ ਚੰਦਨ ਬਿਰਖ
 ਪੁਲੋਈ॥ ਗੰਗੇ ਦਕ ਚਰਟੇ ਦਕਹੁ ਗੰਗੇ ਦਕ ਮਿਲੀ
 ਗਾਹੋਈ॥ ਕਾਗਹੁ ਹੰਸ ਸੁਵੰਸਹੋਇ ਹੰਸਹੁ ਪਰਮਹੰਸਾ
 ਰਲੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੰਸੀ ਪਰਮਹੰਸ ਸਚ ਕੂੜ ਨੀਰਖੀ
 ਰਵਿਲੋਈ॥ ਸ਼ਾਰਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰਹੋਈ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀ
 ਚਾਹੁ ਤਿਹੁ ਗੁਣਾ ਦਾ ਜੇ ਵਰਤਾਰਹੈ ਸੋ ਵੀ ਗਵਿਸਵੇ ਬਹੁ
 ਤਹੈ॥ ਤੇਚੈ ਥੋਗੁਣਾ ਵਿਚ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਿਖਾ ਵਿਰਲੇ ਵਰਤਦੇਹੈ
 ਨਾ ਤੇ ਗੁਣ ਕੇ ਹਰੇਹੈ ਨ ਜਾਗੁ ਤਜੇਹੈ ਸੋ ਸਾਂਤ ਕੀ ਗੁਣ
 ਹੈ॥ ਅਰਸੁ ਪਨਜੇਹੈ ਸੋ ਰਾਜ ਸੀ ਗੁਣ ਹੈ॥ ਅਰਸੁ ਖੋਪ

ਤੁਜੇਹੈਸੋਤਾਅਸੀਗੁਣਥੈ॥ਅਰਸਮਾਧਜੇਹੈਤੁਰੀਆਸੋਗੁ
ਰਮੁਖਿਸਦਾਸਮਾਧਵਿਖੇਰਹਦੇਹੈਨਾਜੋਗੀਆਦੀਭੀ
ਹਠਸਮਾਧਹੈ॥ਜੇਇੰਦ੍ਰੀਆਤੇਵਾਸਨਾਹੋਕਦੇਹੈਨਤਾਸ
ਮਾਧਹੁੰਦੀਹੈ॥ਪਰਜੇਓਤਰਦੇਹੈਨਤਾਇੰਦ੍ਰੀਆਦੇਰਸ
ਵਿਚਪਰਚਜਾਦੇਹੈਨਾਤੇਸਿਖਾਈਸਹਜਸਮਾਧਹੈ॥
ਅਠਪਹਿਰਓਨਾਦੇਕਥਾਕੀਹਤਨਬਾਣੀਵਿਚਗੁਜਰ
ਦੇਹੈਨਾ॥ਓਨਾਦੇਸ੍ਵਾਸਬਿਰਥਾਨਹੀਜਾਏ॥ਓਹਾਇਕੀ
ਹਾਦੇਵਰਤਾਏਵਰਤਦੇਹੈਨਾ॥ਸੋਭੀਗੀਗਾਦੇਸਮਾਨਜਗ
ਤਨੁਪਵਿਤ੍ਰਕਰਨਵਾਲੇਹੋਜਾਦੇਹੈਨਾ॥ਕਾਗਹੀਸਾਦੇ
ਸੰਗਤਕਰਕੇਮੋਤੀਨਹੀਓਗਾਦੇਤੇਨੀਰਖੀਰਨੂਭੀਠਿ

ਹਾਲਾਨਹੀਕਰਏ। ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਵੀਸਾਧਸੀਗਤਿਕੀ ੨੩
ਤਿਆਨਾਲੇਸਬਦਰੂਪੀਮੰਤੀਆਵਾਅਹਾਰਹੁੰਦਾਹੈ।
ਸਾਥਹੀਸਚਅਰਝੁਠਦਾਨਿਰਤਉਹੁੰਦਾਹੈ। ਸੋਸਿਖ
ਭੀਤੇਗੁਰਭੀਗੁਰਾਵਾਹੀ। ਆਨਨੁਪਰਾਪਤਹੋਇਕੈਹੋਰ
ਨਾਏਉਧਾਰਕਰਨਜੇਗੁਹੁੰਦੇਹੈਨਾ। **ਪਉੜੀ** ਬਾਰਵੀ
ਕਛੁਬਚਾਨਦੀਵਿਚਗੁਰਮੁਖਿਲਾਹਿਰਨਭਵਜਲ
ਬਿਆਪੈ। ਕੁਜਬਚਾਲੇਉਤਰੈਸੁੰਨਸਮਾਧਅਗਾਧਨ
ਜਾਪੈ। ਹੋਸਵੈਸਹੈਮਾਨਸਰਸਾਹਿਜਸੋਰੇਵਰਵਡੁਪ
ਰਤਾਪੈ। ਬਤਕਬਚਾਕੋਇਲੈਨੰਦਨੰਦਨਬਸਦੇਵਮਿ
ਲਾਪੈ। ਰਵਸਸਚਕਵੀਤੇਚਕੋਗਸਿਵਸਕਤੀਲੀਘਵੈ

ਸਰਾਪੈ॥ ਅਨਲਪੰਖਬਚਾਮਿਲੈ॥ ਨਿਰਾਧਾਰਹੋਇਸਮ
ਝੈ॥ ਆਪੈ॥ ਮਹਾਸਿਖੀਸਿਧਮਿਲਾਵੜਾਸਬਦਸੁਰਤਿ
ਪ੍ਰਚਾਇਪਛਾਪੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸੁਖਫਲਥਾਪਅਥਾਪੈ
ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ॥ ਜੋਸੇਕਛੁਬਚੇਨੂਰੇਤੀਵਿਚਪ੍ਰਧਕ
ਕਰਕੈਨਦੀਵਿਚਾਲਿਆਵਦਾਪੈ॥ ਤੇਭਉਜਲਦੀਲਾਹਿ
ਰਉਸਨੂਰਹੀਵਿਆਪਦੀ॥ ਤੇਕੂਜਬਚੇਨੂਆਪਦੇਸਿ
ਮਰਣਕਰਕੈਪਰਪਕਕਰਕੈਅਕਾਸਵਿਚਲੈਉਤਰਦੀ
ਹੈ॥ ਬਤਕਬਚੇਨੂਨਦੀਵਿਚਲੈਤਰਦੀਹੈ॥ ਤੇਕੋਇਲ
ਬਚੇਨੂਕਾਵਟੀਦੇਅਲਟੇਵਿਚੋਕਛਕੇਅਬਦੋਬਿਰ
ਖਤੇਲੈਜਾਦੀਹੈ॥ ਤੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨਭਗਵਾਨਜੀਨੰਦਦੇ॥

ਹਵਸਕੈਆਪਨੁਗੋਪਕਹਾਵਦੋਸਿਨਾਜਿਸਵੇਲੇਵਸ
 ਦੇਵਦਾਮਿਲਾਪਹੋਇਆਫੇਰਖੜੀਧਰਮਕਰਕੇਗੋ
 ਪਾਨੁਨਾਮਿਲੇ। ਤੈਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਸਿਖਾਨੁਸਬਦਦੇ
 ਸੋਝੈਦੇਕੈਆਤਮਾਗਿਆਨਕਰਪਰਪਕਕਰਦੇਹੈਨ
 ਦੇਹਅਭਿਮਾਨਓਨਾਦਾਮਿਟਜਾਦਾਹੈ। ਤੇਜੀਵਨਮੁ
 ਕਤਿਹੋਕੇਵਿਚਰਦੇਹੈਨਾ। ਆਪਟੀਧਰਮਦੀਕਿਰਤ
 ਕਰਕੈਵੰਡਖਾਏਹੈਨਾ। ਤੇਦੇਹਅਭਿਮਾਨਕੁਛਤਕੇਨ
 ਮਾਟੇਹੋਕੇਵਰਤਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਫੇਰਕਦੇਆਗਿਆਨਕੀਕ੍ਰਿ
 ਆਨਹੀਕਰਦੇ। ਫੇਰਸਿਖਾਪ੍ਰਸਤਕੀਤਾਜੇਅੰਸੇਸੋਗਿ
 ਆਨਵਾਨਜੇਜੀਵਨਮੁਕਤਹੋਕੇਵਿਚਰਦੇਹੈਨਾਸੋਅ

ਗਲਿਆਜੁਗਾਵਿਚਕੇਈਵਿਰਲੇਸੁਦੀਦੇਹੈਨਾਇ
ਸਕਲਜੁਗਾਵਿਚਤਾਕੇਈਨਦਰਨਹੀਆਵਦੋਤਾ
ਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਬਚਰਕੀਤਾਜਿਵੇਤੁਸਾਪ੍ਰਸਨ
ਕੀਤਾਹੈਤਿਵੇਭਾਈਗੁਰਦਾਸਬੀਸਿਖਾਪੁਛਿਆ
ਬੀਜੋਕਲਜੁਗਾਵਿਚਤਾਏਡੇਤਪੁਤੀਨਹੀਸਾਧੇਜਾਏ
ਏਡੇਜੋਗੁਤੀਨਹੀਹੋਸਕਦੇ। ਅਜੇਹੇਬਬੇਕਵਾਨਭ
ਗਤਤਾਕਲਜੁਗਾਵਿਚਦੁਰਲਭਹੈਨਾਤਾਭਾਈਗੁਰ
ਦਾਸਜੀਵਿਚਰਕੀਤਾਜੋਸੇਸੁਕਾਲਦੇਸਮੈਕਿਸੇਦੇਖ।
ਰਮੈਕੋਈਸਾਧਪਰਾਹੁਦਾਜਾਦਾਹੈ। ਜੇਉਸਦੀਬਡੀਸੇ
ਵਾਟਹਿਲਸਭੁਪਦਾਗਥਾਕਰਕਰੀਏਤਾਪ੍ਰਸੰਨਹੋਦਾ

ਹੈ ਜੇ ਅੰਨਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇ ਪ੍ਰਾਹੁ ਦੇ ਨੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਟੀ ਜੁ
 ਗਤ ਦੇ ਨਲ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਦੀ ਹੈ ॥ ਤਾ ਭੀ ਓਹ ਬਹੁਤ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਦਾ ਹੈ ॥ ਜੁ ਅਜੇ ਹੋ ਸਮੇ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਵੀ ਸੇਵਾ
 ਨਹੀ ਸੀ ਕਰ ਦਾ ਤੇ ਏ ਸਮੇ ਸਾਡੀ ਦਾਹਿਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥
 ਅਸੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਾਂ ॥ ਤੈ ਸੇ ਹੋਰ ਨਾ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਜ
 ਗਹੋ ਮਤ ਪਜੇ ਗਸ ਭੁਕਰ ਮਹੋ ਸਕ ਦੇ ਸਿਨ ਤਾ ਕਈ
 ਹਜਾਰ ਬਰਸਾ ਤੀ ਕਜ ਗਤੇ ਤਪ ਤੇ ਹੋ ਮਤੇ ਪੂਜਾ ਕਰ
 ਦੇ ਸਿਨ ਤਾ ਭੁਗਵਾਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਦਾ ਸੀ ॥ ਤੇ ਏ ਸਕਲ ਜੁ
 ਗਾ ਵਿਚ ਜੋ ਧਰਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਵੰਡ ਖਾ ਦੇ ਹੈ ਨਾ
 ਤੇ ਹੀ ਆਨ ਅਗਨ ਕਰ ਕੇ ਜਿਨਾ ਦੇ ਹਾ ਆਭਿ ਮਾਨੁ ਦਗ

ਧਰੀਤਾਹੈ॥ ਤੇਸਾਧਸੰਗਤਦੁਰਜਾਦੇਹੈ॥ ਤੇਗੁਹਾਦੇ
 ਸਬਦਤੇਵਿਜਪ੍ਰਤੀਤਰਖਦੇਹੈ॥ ਤੇਓਨਾਨੂਵਾਹਗੁਰੂ
 ਤਰਤਹੀਆਪਲੀਪ੍ਰੇਮਭੁਗਤਦੇਕੈ॥ ਓਧਾਰਕਰਲੈਦਾ
 ਹੈ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਐ॥ ਤਾਰਜਗਤਦੇਓਧਾਰਵਾਸਤੇ
 ਹੀਹੋਇਆਹੈ॥ ਜੇਹੜੇਤਾਰਖੀਸ੍ਰਗਮੁਨੀਸ੍ਰਗੋਸਟਾ
 ਕਰਕੈ॥ ਓਧਾਰਕੀਤੇਹੈ॥ ਓਨਾਦੀਸੰਖਿਆਗਟੀਨਹੀਸ ੦
 ਦੀ॥ ਪਰਜਿਤਨੇਸਿਖਾਦਾਓਧਾਰਹੋਇਆਹੈ॥ ਤੇਓਨਾਦੇ
 ਪਿਛੇਸਭਦੇਸਦਾਓਧਾਰਹੋਇਆਹੈ॥ ਓਹਭੀਸਭੇਨ
 ਹੀਗਿਟੇਜਾਦੇ॥ ਪਰਜੇਹੜੇਮੇਰੇਸਮਝਨਵਿਚਆਵ
 ਦੇਹੈ॥ ਨਤਿਨਾਦੇਨਾਓਥਾਓਮੈ॥ ਤਸਨੂਓਚਾਹਕਰਕੈਸੁਦਾ॥

ਵਦਾਹਾਂ॥ ਪਉੜੀ ਤੇਰਵੀਚਲੀ ਤਾਰੂਪੋਪਦਤਾ
 ਰਿਆਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਲ ਸੁਭਾਇ ਉਦਾਸੀ॥ ਮੂਲਾਕੀੜ
 ਵਖਾਟੀ ਐਚਲਤ ਅਚਰਜ ਲੁਭਤ ਗੁਰਚਾਸੀ॥ ਪਿਰ
 ਥਾਖੇ ਡਾਂਸੋ ਇਹੀ ਚਰਦ ਸਰਦ ਸੁਖ ਸਾਹਿਜ ਨਿਵਾਸੀ॥
 ਭਲਾਰ ਬਾਬ ਵਜਾਇ ਦਾਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਰਾਸੀ॥ ਪਿ
 ਰਬੀ ਮਲ ਸਹਗਲ ਭਲਾ ਰਾਮਾਡਿ ਡੀ ਭਗਤ ਆਭਿ
 ਆਸੀ॥ ਵੇਲਤ ਪਾਲੋਈ ਭਲਾ ਹੋ ਆਸੀ ਦਾਪੀਰ ਅਬਿਨ
 ਸੀ॥ ਅਲੇ ਮਾਗਾ ਸਿਖ ਦਾਇਗੁਰ ਬਾਟੀ ਰਸਰਿ ਸਕਾਥਿ
 ਲਾਸੀ॥ ਸਨਮੁਖ ਕਾਲੁ ਆਸ ਪਾਰਗੁਰ ਬਾਟੀ ਦਰਗ
 ਹਸਾਬਾਸੀ॥ ਗੁਰਮਾਤਿ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ॥ ੧੩

ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ) ਆਗੇਸਾਖੀਪ੍ਰਹਲੀਚਲੀ
ਤਾਰੂਪੋਪਦਾਸਿਖਪਹਿਲੀਪਾਤਿਸਾਹੀਨੂਮਿਲਿਆਹੈ
ਬਰਸਾਦਸਾਈਆਰਜਾਓਸਦੀਹੈਸੀ। ਸਾਹਬਦੇਦ
ਹਸਤਨੂਆਇਆ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਓਸਾਜੋਗਰੀ
ਬਕਿਵਾਜਸੁਦਿਆਹੈਜੋਸੀਤਾਨੂਮਿਲਦਾਹੈਤਿਸਨੂੰਸਾਂ
ਤਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦੀਹੈ। ਮੈਭੀਤੁਸਾਡੀਸਰਦਆਇਆਹਾਂ।
ਤਾਂਸਾਹਬਬਚਤਕੀਤਾਭਾਈਤਾਭੂਅਜੇਤੇਰੀਛੋਈਅ
ਵਸਥਾਹੈ। ਤੁਧਆਪਦੇਘਰਬਾਰਦਾਸੁਖਕੋਈਨਹੀਮਾ
ਦਿਆ। ਤੈਨੇਪਰਮੇਸਰਦੀਗਲਾਕਿਥੋਜਾਤੀਹੈ। ਤਾਅ
ਗੋਬੋਲਿਆਜੇਜੀਮੇਰੀਮਾਈਅਗਤਜਲਾਵਲਲਗੀ

ਸੀਜੇਪਹਲੇਨਿਕੀਆਲਕੜੀਆਨੁਅਗਲਲਗੀਤਾ
 ਪਛੋਵਡੀਆਭੀਬਲੀਆਤਾਮੇਰੇਮਨਵਿਚਭੁਭੀਅ
 ਇਆਜੇਮੇਭੀਸਾਧਾਨੁਮਿਲਾਜੇਮੇਰਾਭੀਕਾਲਿਆ
 ਟੋਹੈਐਮ੍ਰਿਤਦਾਵਿਸਾਹੁਕਛਨਹੀ। ਕਿਜਾਦੀਐਛੋਟੇ
 ਰੂਹੀਅਗੇਦੇਮ੍ਰਿਤਆਵੈ। ਤਾਸਾਹਬਬਚਨਕੀਤਾਭ
 ਈਤਾਰੂਤੁਕਲਤਾਰੂਹੈਗਾਧਰਮਦੀ। ਕਿਰਤਕਰਕੈ
 ਵੰਡਖਾਵਣਾ। ਤੇਜੈਸ੍ਵਾਸਅੰਦਰਆਵੈਤਾਵਾਹਗੁਰੂ
 ਜਪਣਾ। ਤੇਬਾਹੂਆਵੈਤਾਭੀਵਾਹਗੁਰੂਜਪਣਾ। ਤੇਮਨ
 ਰਾਗਦ੍ਵੈਖਥੀਸੁਧਕਰਣਾ। ਏਕਰਾਜੇਛਟਕਕਾਅੰਦਰ
 ਬਣਾਇਆਸੀ। ਏਕਦ੍ਵਾਰਵਿਚਮੂਰਤਾਸ੍ਵਰਨਦੀਆਤੇ

੨੭

ਨਗਸਾਥਜੜੀਆਤੇਇਕਨਾਨੇਦੂਜੀਦਿਵਾਰਪੋਟਸੁਧ
ਕੀਤੀਸਭੇਮੁਰਤਾਉਸੇਵਿਚਭਾਸਦਲਗੀਆਤਾਂਤੇਹਿ
ਦੇਸੁਧਵਿਚਸਭੇਗੁਲਭਾਸਦੇਪੈਨਾਤਾਂਇਸੇਤਰਾਭਾਈ
ਤਾਰੂਵਰਤਾਤੇਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰੇਕੇਤੇਸਦਾਭਜਨਕਰੇ
ਆਇਆਸਿਖਾਦੀਸੇਵਾਕਰੇਤੇਤੁਰਨਤਾਨਾਲਜਾਇ
ਕੇਪਹੁਚਾਇਆਵੈ। ਸਭਨਾਨਾਲਭਾਉਭਗਤਕਰੇਤਿਸ
ਦਾਉਧਾਰਾਇਸੇਤਰਹਹੋਇਆ॥੧॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
ਮੁਲਾਕੀਤੁਭੀਪਹਿਲੀਪਾਤਿਸਾਹੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨਾਮ
ਲਿਆਸੀ॥ਉਸਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਬਚਨਹੋਇਆਹੈ
ਭੀਚੁਲਚੀਤਨਜਾਇਤਮਾਸੇ॥ਜੂਏਜਾਇਨਖੇਲੈਪਾਸੇ॥

ਅੰਗੇਚੰਗੋਚਿਤਲਾਏ। ਇਸਕਾਕੀਵੀਚਾਰਹੈ। ਤਾਂਬ ੩੮
ਚੁੱਤਹੋਇਆਜੇਅਗਲੇਜੁਗਾਵਿਚਜੁਆਰਾਜੇਸਾਰਕੇ
ਖੇਲਦੇਸਨਾ। ਤੇਮੰਗਲਾਚਾਰਤੇਵੇਸਵਾਆਦਿਕਦਾਕੋਤ
ਕਦੇਖਦੇਸਨੀ। ਤੇਹੁਦਕਲਜੁਗਾਵਿਚਮਿਰਜਾਦਾਸਿਖ
ਦੀਠਹਿਗਈਹੈ। ਜੁਏਕਰਵਡੀਆਅਪਦਾਹੁੰਦੀਆਹੈ
ਨਾਜੇਸਿਖਹੋਵੈਸੋਜੁਆਤੇਵੇਸਵਾਦਾਤਿਆਗੁਕਰੇ।
ਤੇਸਿਖਾਨੂਗੁਰਦੇਵਰੂਪਕਰਕੇਜਾਣੇ। ਤੇਸਬਦਤਾਲਪ੍ਰੀ
ਤਕਰੇ। ਗਾਗਪਾਇਕੈਸਬਦਨੂਗਾਵੈ। ਤੇਧਰਮਦੀਕਿਰ
ਤਕਰੇਤੇਸਿਖਾਨੂਤਮਨੁਧਰੁਕਰਕੈਰਿਝਵੈ। ਕਈਸਿ
ਖਾਦਿਕੇਆਵਤਕਈਗਤੀਆਵਤਾ। ਪ੍ਰਸਾਦਿਦੀਲੋੜਵਾ

ਲੇਨੂਪਸਾਇਗੀਭੁਨਾਲਖਵਾਵੈ। ਬਸਤਰਦੀਲੋੜਵਾ
ਲੇਨੂਬਸਤਰਦੇਵੈ। ਇਕਠਗਸੀਓਹਸਬਦਬਾਲੀਬਹੁ
ਤਕੰਠਕਰਕੈਮੂਲੇਦੇਘਰਗਾਇਆ। ਮੂਲੇਬਹੁਤਸੇਵਾ
ਟਹਿਲਕੀਤੀ। ਰਾਤਨੂਮੂਲੇਦੀਸਿਖਲੀਆਪਟੇਭੁਖਦ
ਲਾਹਿਕੇਆਲੇਦੇਵਿਚਤੁਬਾਧਕਕੇਸੈਰਹੀ। ਤੇਮੂਲਾਭੀ
ਸੈਰਹਿਆ। ਤਾਂਠਗਓਤਕੈਤੁਬਾਭੁਖਦਦਾਲੋਕੋਓਠਚ
ਲਿਆ। ਹਵੇਲੀਦੇਬਾਹਰਦੇਦਰਵਾਜੇਨੂਤਾਲਾਲਗਾ
ਹੋਇਆਸੀ। ਤੇਤਾਲੀਮੂਲੇਦੇਪਾਸਹੈਸੀ। ਜੋਓਥੇਫੇਰ
ਆਇਆਤਾਤੁਬਾਬਾਹਰਹੀਛਡਆਇਆ। ਤੇਮੂਲੇ
ਨੂਕਹਿਆਮੈਬਾਹਰਰਮਦੇਜਾਂਦਾਹਾ। ਮੈਨੂਕੀਜੀਦੇਵ

ਹੁਤਾਮੁਲੇਕਾਹਿਆਬਾਹਰਨਾਜਾਵਹੁਏਥੇਹੀਗਮਦੇਫੇ
 ਰੋਮੈਤੁਸਾਡਾਗਮਦਾਸੁਦਘਤਾਗਾਨਾਲੇਤੁਸਾਨੁਇਸ
 ਰਾਨੁਕਰਾਵਾਗਾਨਾਤਾਓਸਆਖਿਆਮੈਨੂਜਰੂਰਕੁੰਜੀ
 ਦੇਵੈ। ਤਾਮੁਲੇਨਾਲਹੋਇਕੈਤਾਲਾਖੋਲਿਆ। ਤਾਓਹਤੁ
 ਬਾਲੈਕੇਜੋਤੁਰਿਆਤਾਓਸਦੇਬਗਲਥੀਡੁਬਾਢਹਿਪ
 ਇਆ। ਤਾਮੁਲੇਓਸਤੋਫੇਰਡੁਬਾਓਠਾਇਦੇਤਾਨਾਤਾਝ
 ਲਾਪਹੋਇਆਮੁਲੇਦੀਸਿਖਦੀਓਠੀਗਾਢੇਖੇਤਾਭੁਖ
 ਟਾਦਾਡੁਬਾਹੈਨਹੀ। ਤਾਓਹਮੁਲੇਨੁਲਗੀਪਛਲਾਤਾ
 ਮੁਲੇਆਖਿਆਗਤੀਚੇਰੁਅਸਾਡੈਘਰੁਪਾਇਆਸੀਓ
 ਹੋਭੁਖਦਲੈਗਾਇਆਹੈ। ਤੇਸਿਖਸਰਮੀਦਾਹੋਇਕੈਓ

ਠਗਾਇਆਹੈ॥ ਜੋਮਤਮੈਨੁ ਬਦਨਾਮੀਹੋਦੀਹੋਵੈ॥ ਤੁ
ਓਸਾਇਸਤੀਨੁਹੋਰਭੂਖਲਪੜਾਇਦਿਤੇ॥ ਸਾਹਬ
ਮਲੇਤੇਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ॥ ਤੁਧਮੇਰਾਪੜਦਾਢਾਕੀਅ ०
ਹੈਤੇਰਾਪੜਦਾਗੁਰੂਢਕੇਗਾ॥ ਤੁਸਾਸਬਦਨੁਤੇਗੁਰੂ
ਨਾਇਕੋਰੂਪਜਾਨਦਾ॥ ਸਬਦਸਾਤਿਗੁਰਦਾਰਿਦਾਜਾ
ਦਕੈਸਵਨਮਨਨਕਰਤਾਤੇਗਊਧਾਰਹੋਵੈਗਾ॥ ੨
ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਪਿਰਥਾਤੇਖੇਡਾਸੇਹੀਜਾਤਏਖ
ਤੀਹੈਸਨਾ॥ ਸਾਤਿਗੁਰਾਦੇਦਰਸਨਨੁਕਰਤਾਰਪਰਅ ०
ਏ॥ ਅਗੇਬਾਦੀਦਾਵੀਚਾਰਹੋਦਾਸੀ॥ ਜਿਸਵੇਲੇਗੁਰੂ
ਕੇਹਜੁਰਾਅਏਬੈਠਦੇਰੋਦਾਮਨਾਇਕਾਗਰਹੋਇ

ਗਇਆ ਸਤਿਗੁਰਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਕਾਮ ਨਾਵਾ
 ਸਤਿਗੁਰੀ ਆਇ ਹੋ ਸੋ ਮੀਰੀ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਰ
 ਬਨਿ ਵਸਾ ਅਸਾਨੁ ਆਪਣਿਆ ਚਰਨਾ ਦੀ ਸਰਨੀਰ
 ਖੀਏ ਤੇ ਏਹੁ ਦਾਨ ਦਿਚੈ ਜਨ ਗਤ ਨੁ ਅਸਾਰ ਜਾਣ ਕੈ ਅ
 ਸੀ ਮੀਰੀ ਏ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਬਚਨ ਹੈ ਅਣਮੀਰੀ ਆਦਾਨ ਦੀ
 ਜੋ ਮੇਰੇ ਦਾਤੇ ਤੇ ਗੀਭਗਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ਤੇ ਗੀਭਗਤ ਦੇ ਭੰ
 ਡਾਰ ਤਾਨਿ ਖੁਦ ਦੇ ਨ ਹੀ। ਅਗੋਭੀ ਸਿਖ ਖਾਇ ਕੇ ਅਘਾ
 ਏਹੋ ਤੇ ਹੁਦ ਭੀ ਖਾਏ ਹੈ ਨਾ। ਤੇ ਅਗੋਭੀ ਖਾਵੇ ਫੈਰੇ ਗੋ। ਅਸਾ
 ਨੁ ਏਹੁ ਦਾਨ ਦਿਚੈ ਜੋ ਤੇ ਗੁਰੁ ਕਮੁ ਅਸਨੀ ਮਠਾਲ ਗੀਤੇ ਹੋ
 ਰਮੀ ਗਵੇ ਦੀ ਆਸਾਨਿ ਵਰਤੈ ਹੋਵੈ। ਤੇ ਰਚਰਨਾ ਦੀ ਸਰਨ

ਰਹੀਏ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮਾਸਾ ਤੇ ਚਰਨ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿਵਿ
 ਚਸ ਦਾ ਹਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸਾ ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਤੇ
 ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਦੁਇ ਵੇਲੇ ਸਦਾ ਦੁਰਜਾ ਵਣਾ। ਤੇ ਸੰਤਾ ਵਿ
 ਚ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾ ਵਿ ਚ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰਾ ਵਿ ਚ ਭੇਦ ਨਹੀ ਸਮਝ
 ਨਾ। ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਕੈ। ਅਥਿਤਾ ਸਿਖਾਨਾ ਲਵੈ
 ਡੁਖਾ ਵਣਾ। ਤੁਸੀ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਦੀ ਸਰਨ ਹੋ। ਸਗੀਰ
 ਮੇਰਾ ਸਰਗੁਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਤੇ ਸਬਦ ਮੇਰਾ ਰਿਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਗੁਨ ਰੂ
 ਪ ਹੈ। ਸਗੀਰ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਗੇਤਾ ਫੇਰ ਭੀ ਬਿਛੜੇ ਗੇ। ਤੇ ਸ
 ਬਦ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਗੇਤਾ ਫੇਰਾ ਵਿਛੜੇ ਗੇ ਰਹੀ। ੩ ਸਾਖੀ ਹੋ
ਚਲੀ। ਇਕ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਇਓ ਭੋਏ ਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ੩

ਬੈਠੇ ਸਿਨਾ ਤੇ ਇਕ ਭੁਮਾ ਆਇ ਕੈ ਰਬਾ ਬੁਝ ਜਾਇਆ ॥
 ਤੇ ਗੁਰੁ ਅਲਾਪਿਆ ਤਿਸ ਦਾਰਾ ਗੁਸਟ ਕੈ ਮਨੁ ਇਕਾ
 ਗਰਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਾਹ ਬਪੁ ਛਿਆ ਭਾਈ ਤੇ ਗਨਾ ਓਕਿ
 ਆਹੈ ਤਾ ਓਸ ਤੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਗਾਉ ਦਾਨਾ ਮਿਰਾ ਸੀਲੋ
 ਕਕਾਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਰਬਾਬੁ ਲਾਵ ਜਾਇ
 ਦਾਹੈ ਤੇ ਤੈਰਾ ਗਾਈ ਭੁਲੀ ਖਬਰ ਹੋ ਪਰ ਜੇਤੁ ਅਸਾਧੂ
 ਸੰਗਤ ਕਰੇ ਤੇ ਹੁਗਾ ਸਬਦੁ ਪਾਇ ਕਰਗਾ ਵੈਤਾ ਅਸੀ
 ਤੇ ਗਾਈ ਨਦੁਰੀ ਆਵਿ ਚਉਧਾਰੁ ਕਰੀਏ ਤਾ ਓਸੁ ਅਖਿ
 ਆਜੀ ਅਸੀ ਧਨੀ ਲੋਕਾ ਤੁਰਾ ਗੁਸਟਾਇ ਕੈ ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਲੋ
 ਆਵ ਦੇਹੈ ਆਪਣੇ ਪੁਤਾ ਧੀ ਆਵਿ ਚ ਬੈਠ ਕੇ ਦੁਰੀਆ ਦੀ

ਗਜਗਨਕਰਦੇਹਾ॥ ਤੇ ਪਜਿਵੇਲੇ ਨਿਵਾਸ ਪੜਦੇਹਾ॥ ਤੇ
 ਤੀਹਰੇ ਜੇਗਮਜਾਨਨੁ ਰਖਦੇਹਾ॥ ਅਸਾਡਾ ਦੀਨ ਦਾ ਭੁਲਾ
 ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਤੁਤਾ ਓ ਦਾਸੀ ਕੀਤੀ ਚਾਹੁਦਾ ਹੈ॥ ਅਸੀ ਜਿਤੇ
 ਰੇ ਨਾਲ ਲਗਾਗੇ ਤਾ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਜੋ ਕੁਟੰਬੀ ਹੈ ਨਸੇ ਤਾ ਭੁ
 ਖ ਨਾਲ ਮਰ ਜਾਵਤਗੇ॥ ਤੇ ਅਗੋ ਨਿਵਾਜੇ ਜਾਨਾ ਹੋਵੇ
 ਗਾ॥ ਦੀਨ ਭੀ ਤੇ ਦੁਨੀਆ ਭੀ ਸਾਡੇ ਏਵੇ ਜਾਵੇਗੇ॥ ਤੁਸੀ ਉਪ
 ਰਕਿਸਤੁ ਗਾ ਕਰੇਗੇ॥ ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭੁਖੀ ਦਾ
 ਨਿਆ ਤਾ ਦਿਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਸਾਹੀ ਸਿਸਟ ਦੀ ਪਾਲਦਾ
 ਈ ਸ੍ਰਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਕੇਤੂ ਕਰਨਾ ਹੈ॥ ਏਹ ਦਿਵਾਨੀਆ
 ਦੀ ਬਿਰਤ ਹੈ॥ ਜੇਤੂ ਆਪਣੇ ਸਿਰਤੇ ਕੁਟੰਬੀਆ ਦਾ ਭਾਰ ਭੁ

ਕਲੀਤਾਹੈ। ਤਕੀਤਾਸਭੁਦਾਜੀਆਹੀਪਾਲਦਾਆਪਵਾ
 ਹਗੁਰੂਕਰਦਾਹੈ। ਤੇਦੁਜਾਤੁਪਕਹਿਆਜੇਨਿਮਾਜਰੋਜਾ
 ਕਰਕੇਮੇਰਾਭਲਾਹੈਗਾ। ਤਾਂਆਖਵੇਖਾਨਿਮਾਜਤੇਰੋਜੇ
 ਦਾਅਰਥਕਿਆਹੈ। ਤੇਕਿਤਨੇਵੇਲੇਇਹਨਿਮਾਜਰੋਜਾ
 ਜਗਤਵਿਚੁਆਵਦਾਹੈ। ਤਾਅਗੋਊਸਤੂਮਆਖਿਆਜੀ
 ਨਿਮਾਜਰੋਜੇਦਾਅਰਥਤਾਮੈਨਹੀਜਾਣਦਾ। ਪਰਇਤਨਾ
 ਜਾਣਦਾਹੈ। ਜੇਪੰਜਵੇਲੇਨਿਵਾਜੁਆਵਦੀਹੈਤੇਇਕਮ
 ਹੀਨਾਗਮਜਾਨਦੇਰੋਜੇਨਿਤਵਰਸਦੇਵਿਚਸਜਗਤਵਿਚ
 ਆਵਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਹੋਰਸਵੇਲੇਨਿਮਾਜਤੇਰੋ
 ਜੇਕਿਖੇਰਹਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਉਸਆਖਿਆਜੀਓਹਖੁਦਾਇਵੇ

ਘਰੁਸਦਾਰਹਿਦੇਹੈਨਾ। ਬਚਨਹੋਇਆਖੁਦਾਇਦਾਘਰ
ਕੋਨਹੈ। ਓਸਾਮਾਖਿਆਜੀਮੈਂਤਾਡਿਛਾਨਹੀ। ਤਾਸਾਹਬ
ਬਚਨਕੀਤਾਖੁਦਾਇਦਾਘਰਸੰਤਾਦਾਰਿਦਾਹੈ। ਤੇਸੰਤ
ਖੁਦਾਇਦੇਰਿਦੇਵਿਚਵਸਦੇਹੈਨਾ। ਜੋਸ੍ਵਾਸਸ੍ਵਾਸਵਾਹ
ਗੁਰੁਕਾਨਾਮੁਜਪਦੇਹੈਨਾ। ਸਦਾਨਿਮਾਜਓਨਾਦੇਰਿਦੇ
ਵਿਚਵਸਦੀਹੈ। ਤੇਪੰਜਵੇਲੇਜਗਤਾਵਿਚਆਵਦੀਹੈ।
ਤੇਸੰਤਜੋਸੰਜਮਨਾਲਸਦਾਅਹਾਰਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਸੁਹੋਰੇ
ਜੇਓਨਾਦੇਘਰੁਰਹਿਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਇਕਮਹੀਨਾਓਨਾਦੇ
ਘਰੁਆਵਦੇਹੈਨਾ। ਜੋਸੰਤਾਦਾਸੀਗੁਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਓਨਾ
ਨੂੰਜੋਸੰਜਮੁਪਾਪਤਹੁੰਦਾਹੈ। ਓਨਾਨੂੰਭੀਸਦਾਨਿਮਾਜੋ

ਜੇਦਾਫਲਹੁੰਦਾਹੈ॥ਤਾਅਗੋਓਸਤੁਮਕਾਹਿਆਜੀਤੁਸਾ
 ਜੋਨਿਮਾਜਰੇਜੇਦਾਅਰਥਕਾਹਿਆਸੀਸੋਭੀਅਸਾਨੁ
 ਕਿਰਪਾਕਰਕੈਸੁਦਾਵਹੁ॥ਤਾਸਾਹਬਬਚਨਕੀਤਾਸੁ
 ਟਦਾਨਿਅਮਾਜਿਸਸਮੇਮਹਾਪਰਲੋਹਵੈਗੀਤਾਸੁਭਸੰ
 ਅਖੜੇਕੀਚਰਗੇਤੇਮਹਾਰਾਜਪੁਛਨਗੇਤਸਾਨੁਜੋਮ
 ਨੁਖਾਜਨਮੁਦਿਤਾਸੀਤੇਸੁਪਦਾਰਥਦਿਤੇਸਨਤੇਚੋ
 ਵੀਹਜਾਰਸੁਦਾਸਤੁਸਾਡਾਨਿਤਾਅਜਾਣੀਜਾਦਾਸੀ॥
 ਤਸਾਮਹਾਰਾਜਦਾਭੁਜਨਕਿਉਨਾਕੀਤਾ॥ਤੇਪਦਾਰ
 ਥਗੋਵਿੰਦਦੀਸਾਮਿਤਾਕਿਉਨਾਦਿਤੇ॥ਤਾਤੁਸੀਸਾਮਣੇ
 ਦੇਖਨਸਕੋਗੇ॥ਤੇਹਥਦੋਨੋਕਮਰਤੇਹਖਕੇਖੜੇਹੋ

ਗੇ॥ ਤਾਂ ਫੇਰੇ ਸਿਤਿਆ ਨੁਆਗਿਆ ਹੋਈ ਏਨਾ ਮਾਧੋ॥
ਤਾਮਾਗੀ ਦੇ ਹੋਏ ਗੋਰਿਆ ਤੇ ਰਿਗ ਪਵੇ ਗੇ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਫੇਰੇ
ਸਤਿਆ ਨੁਆਗਿਆ ਹੋਵੈ ਗੀ ਫੇਰ ਓਹ ਮਾਰ ਨਲਗਨ
ਗੇ॥ ਤਾਂ ਤਸੀ ਸਿਰ ਦੇ ਪਰਨੇ ਰਿਗ ਪਵੇ ਗੇ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਾਰ
ਕੇ ਉਠਾਏ ਖੜੇ ਕਰਨ ਗੇ॥ ਫੇਰ ਪੁਛਨ ਗੇ ਤੁਸਾ ਆਰਜਾ
ਬਿਰਥੀ ਕਿਉ ਗਵਾਈ॥ ਜਦ ਦੁਇ ਤਿਨ ਵੇਰੀ ਆਰਕੇ
ਉਠਾਈ ਅਨ ਗੇ॥ ਤਾਂ ਤਸੀ ਸਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖੋ ਗੇ ਓਥੇ ਗੁਰ
ਪੀਰ ਮੁਹਸਦ ਪੈ ਕੰਬ ਖੜੇ ਤੇ ਹੋਵਨ ਗੇ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅ
ਗੇ ਤੁਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਗੇ॥ ਜੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਸਿਖ ਮੁਰੀਦ
ਹੋਏ ਸਾ॥ ਹੁਲ ਤੁਸੀ ਅਸਾ ਨੁਛ ਡਾਵਹਾ॥ ਤਾਂ ਅਗੇ ਗੁਰ

ਪੀਗਆਖਤਗੋ॥ ਜਿਸਵੇਲੇਤੁਸਾਡੇਸਰੀਰਅਰੋਗਹੈਸਨਾ॥
 ਤਾਤੁਸਾਨੁਅਸੀਪੁਕਾਰਕੇਕਹਿਦੇਸਾ॥ ਜੇਤੁਸੀਮਹਾਰਾਜ
 ਦਾਭੁਜਨਕਰਹਾ॥ ਪਰਮੇਸਰਨਮਿਤਦਾਨਦੇਵਹੁਸੀਤਾਦੀ
 ਸੇਵਾਕਰਹੁ॥ ਓਸਵੇਲੇਅਸਾਡਾਕਹਿਆਮਨਦੇਤਹੀਸੇ॥
 ਤੇਆਪਵਿਆਕੁਟੰਬੀਆਨੂਮਿਤੁਜਾਦਦੇਸੇ॥ ਹੁਦਕੁੰ
 ਓਨਾਨੁਆਖੋ॥ ਤਾਤੁਸੀਬਾਂਏਪਾਸੇਦੇਖੋਗੇ॥ ਓਥੇਅਗੇਕੁ
 ਟੰਬੀਮਾਰੀਦੇਹੋਵਨਗੇ॥ ਤਾਓਹਆਖਤਗੋਅਸੀਆਪ
 ਵਿਆਕਰਮਾਨੁਪਕੜੇਹੋਏਹਾਂ॥ ਤਾਤੁਸੀਦੁਹੀਪਾਸਿਓ
 ਨਿਰਾਸਹੋਕੇਫੇਰੁਮਹਾਰਾਜਦੇਅਗੇਹਥਅਡੋਗੇ॥ ਜੇਹੁ
 ਵਤੁਅਸਾਨੁਬਖਸਾਜਿਵੇਚੋਰਨੁਪਕੜਕੈਅਨੇਗੀਕੋਈ

ਵਿਚ ਪਾਇ ਦੇ ਦੀ ਦਾ ਹੈ। ਤਿਵੈ ਤੁਸਾ ਥੀ ਰੋਜੇ ਬਤ ਕਹਾਈ ਅ
 ਨਗੀ। ਜੇ ਹੁਦ ਤੁਮ ਰਦਾ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸੀਤਾ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰੇਂ ਤੇ ਸ
 ਬਦ ਪਾਇ ਕੇ ਗਾਗੁਗਾਵੈ ਤਾ ਤੇ ਰਾਅ ਸੀ ਦੇ ਹਾਲੇ ਕਾ ਦਾ
 ਕਾਰਜ ਕਰ ਗੀ। ਓਸ ਅਧਿਆਜੀ ਜਿਵੇ ਤੁਸਾ ਡੀ ਰਜਾ
 ਹੋਵੈ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਗਾਨਾ ਉਅਸਾ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਖਿਆ
 ਹੈ। ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰੇ ਤੇ ਰੇ ਕੁਟੰਬੀਆ ਦੀ ਭੁਤਿ ਤੇ
 ਰੀਤੁ ਅਸੀ ਪੰਥ ਰਲੇ ਵਾਗੇ। ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਬੇ ਦੇ ਨਾਲ
 ਹੋਇਆ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਪੰਜ ਨਿਵਾਜਾ ਵਖਤ ਪੰ
 ਜਪ ਜਾਪ ਜੇ ਨਾਉ। ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਹਲਾਲ ਦੁਇਤੀ ਜੇਖ
 ਰਖੁ ਦਾਇਾ ਚੈ ਥੀ ਨੀਅਤ ਗਾਸਮ ਨਪੰਜਵੀ ਸਿਫਤ ਸਲ ०

ਇ॥ ਕਰਤੀ ਕਲਮਾ ਆਖ ਕੈ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਹਾਇ॥
 ਨਾਨਕ ਜੇ ਤੇ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜੇ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਆ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੀ ਆਪ ਹਿਲੀ ਨਿਮਾਜ ਸਚੁ ਬੋਲ
 ਟਾ॥ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਾ॥ ਦੂਜੀ ਨਿਮਾਜ ਧਰਮੁ ਦੀਕਰ
 ਤਕਰ ਕੈ ਖਾਵਣੀ॥ ਤੇ ਮਨ ਨੂਹੁ ਗਾਏ ਬਚਨਾ ਦੀਕਰ ਦ
 ਕਰ ਕੁਹਵਾ॥ ਹਲਾਲ ਕਰਵਾਤੀ ਜਾਸੁ ਭੁਸੇ ਦਾ ਭਲਾ
 ਚਿਤਵਣਾ॥ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਮਿ ਤਵੰਡ ਖਾਵਣਾ॥ ਚੋ
 ਥੇ ਸੁਧਾ ਮਨ ਸਾਹਖਣੀ॥ ਕਿਵੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮੁ ਦੀ ਪਰ
 ਤੀ ਤਪਾਪ ਤਹੇਵੈ॥ ਤੇ ਪੰਜਵੇ ਜੋ ਸ੍ਵਾਸ ਹੈ ਨਸੇ ਮਹਾਰਾਜ
 ਦੀ ਸਿਫਤਾ ਵਿਚ ਗੁਜਰੇ॥ ਤੇ ਸੰਤਾ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰਣੀ

ਕੁਲਿਆਕਮਾਵਿਚਗੁਜਾਹਦੀ। ਤੇਸੀਤਾਦੀਦਹਿਲਕ
ਰਨੀ। ਏਹੋਕਲਮਾਹੋਜੋਇਉਵਰਤੇਗਾਤਾਦੋਜਕਰਾਜ
ਵੈਗਾ॥੪॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਪ੍ਰਿਥੀਮਲੁਸਹਗਲੁਤੇ
ਗਮਾਤਿਤੁਇਹਭੀਬਾਬੇਨਾਨਕਥੀਵਰਸਾਦੇਹੈਨੁਜਿ
ਸਾਦਿਨਓਨਾਪਾਹਿਲੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦਾਦਰਸਨਕੀਤਾਹੈ
ਸੀਤਾਏਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਅਸਾਨੁਅਜੇਹਾਸੁਖਾਲਾ
ਹਾਹੁਦਸੋਜੋਅਸੀਵਿਸਨਨਲਾਇਕਰੁਪਹੋਈਅੰਤਾ
ਸਾਹਬੁਕਹਿਆਤਿਨਪਕਾਰਦਾਤਪੁਹੈ। ਇਕਤਾਮਸੀ
ਹੈਜੋਰੰਗੀਰਹਿਦਾਭੁਖਾਮਰਦਾਜਲਾਵਿਚਬੈਰਲਾਇ
ਸਕਰਕੈਭੀਜੋਸਹਕਾਮੁਹੈਨਓਨਾਨੁਰਿਧਾਸਿਧਾਫੁਰਦੀ

ਆਹੈਨਾ ਤੇਜੋ ਨਿਹਕਮੁ ਹੈਨ ਤਿਨਾ ਦਾਰਿਦਾਸੁ ਧੁੰਦੁ ਹੈ ३੬
 ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਇਹੁ ਤਪਕਰਨਾ ਕਰਨਹੈ ਬਹੁਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਾਮ
 ਕ੍ਰੋਧ ਫੁਰਾਵਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇਤੁ ਸੀਰਾਜ ਸੀਤੇ ਸਾਤ ਕੀਤਪ
 ਕਰੋ ਤੇਭਗਤ ਕਰੋ ਤੁਸਾਡਾ ਤੁਰਤ ਕਾਲਿਆਣੋ ਹੋਵੈਗਾ।
 ਤੇਓਨਾ ਕਾਹਿ ਆਜੀਅਸੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਰਾਜ ਸੀ ਸਾਤ ਕੀ
 ਤਪ ਅਰਭੁਗਤ ਕਿਸਨੁ ਕਾਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ਬਚਨਹੋ ਆਅਖੀ
 ਨੁਸੀਦਰ ਰੂਪ ਵਲੋਹਦਾ ਵਲਾ ਤੇਕਰਨਾ ਨੁਊਸਤ ਤਨੀਦਿ
 ਆਵਲੋਹਦਾ ਵਲਾ ਤੇਹਥਾਨੁ ਚੇਗੀਯਾਗੀ ਵਲੋਹਦਾ ਵਲਾ
 ਤੇਪੈਰਾਨੁ ਕੁਸੀਗਤੇ ਬਰੇ ਕਮਾਵਲੋਹਦਾ ਵਲਾ ਤੇਅਖੀ
 ਨੁਸੀਤਾ ਦੋਦਰਸਨ ਤੇਪੋਥੀ ਆਗੀਥਾਏ ਦਰਸਨ ਵਲੋਜੋੜ

ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਸਨਾਨੁ ਬੁਝਿ ਮੇਰੇ ਕੇ ਮਿਟੇ ਬੋਲ ਤੇ ਸਿਫ ਤਵ ਲ
ਜੇਰੇ ਨਾਮ ਤੇ ਹਥਾਨੁ ਸੀਤਾ ਦੀਸੇ ਵਾਨਾ ਲਜੇਰੇ ਨਾਮ ਤੇ ਦਾ
ਨਨਾਲ ਪੈਰਾਨੁ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸਾਤਿ ਸੰਗਤ ਨੂਲੈ ਜਾਵਦਾ
ਏਹੁ ਹਾਜਸੀਤ ਪਹੈ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪੁਕਿਆ ਹੈ ਜੇ ਜਿਸ
ਵੇਲੇ ਪੁਰਖੁ ਨਾਮ ਤੇ ਬਾਣੀ ਵਲਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਮਨੁ
ਵਿਚੋ ਨਿਕਲ ਜਾਦਾ ਹੈ ਤਾਮਨੁ ਹੋਰ ਨਾਵਾਸਨਾ ਵਲੇ ਬ
ਰੰਬਾਰ ਹਟਾਇ ਕੈ ਤੇ ਨਾਮੁ ਵਲ ਜੇਰੇ ਨਾਮ ਆਪੁ ਨ ਹੀ ਥਕ
ਦਾ ਜੇ ਮਨੁ ਤਾਮਨੁ ਕਰਦਾ ਨਹੀ ਏਸੇ ਮਨੁ ਥਕਾਵਦਾ ਜਿਉਂਕ
ਘੋਰੇ ਨੁਕਿਸੇ ਮਸਾਲਾ ਖਵਾਵਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਹ ਖਾਦਾ
ਨਾ ਹੀ ਸੁਟਾਪਤ ਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਖਵਾਲ ਵਾਲਾ ਵਿਲਾਭੁ

ਕਰਕੈਓਸਦੇਮੁਹਵਿਚਹਥਪਾਈਰਖਦਾਹੈਤਾਘੋੜਾਥ
 ਕਕੇਮਿਸਾਲਾਖਾਦਾਹੈ। ਪਰਜੇਖਵਾਵਦਵਾਲਾਓਦਰ
 ਜਾਦਾਹੈਤੇਛੋੜਦੇਦਾਹੈਤਾਘੋੜਾਮੁਹਵਿਚਰਖਿਆਹੈਅ
 ਮਿਸਾਲਾਭੀਸੁਦਾਘਤਦਾਹੈ। ਤੇਮਸਾਲਾਖਵਾਕੇਕਾਜੇਕ
 ਰਦਾਹੈਤਾਘੋੜੇਦਾਗੇਗਦੂਰਹੋਦਾਹੈ। ਤੇਸੇਮਨਨੂਦਰ
 ਵਾਸਨਵਲੇਹਟਾਵਦਾਹੈਤੇਸਬਦਦੇਧਿਆਨਾਵਿਚਜੇ
 ਤ੍ਰਦਾਠਹੇ। ਜਿਸਵੇਲੇਸਬਦਾਇਸਦੇਮਨਾਵਿਚਸਮਝਦੇ
 ਹੈਗਾ। ਇਸਦਾਜਨਮਮਰਨਦਾਗੇਗੁਕਟੀਏਗਾ। ਤਾਓਨਾ
 ਨੇਏਹੋਵਚਨਾਦਿਤ੍ਰਕੀਤਾ। ਜਿਥੇਸਾਧਸੰਗਤਹੋਵੈਓਥੇਤੁ
 ਗਜਾਵਨੁਨਾਲੇਟਾਹਿਲਕਰਨੀਸਾਥਹੀਸਬਦਦਾਅਭਿ

੩੭

ਆਸਕਰਨਾਭੰਨਾਦਾਸਭੁਕੁਟੀਬੀਆਸਮੇਤਕਾਲਿਅੰ
ਵੇਹੋਇਆ॥੫॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ** ॥ ਦੋਲਤਖਾਲੇਦੀ
ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਵਿਚਰਹਿਦਾਸੀਭੰਨਾਸਾਗਾਦਾਸਰਦਾਗਸੀ
ਤੇਜੈਰਾਮਬਾਬੇਜੀਦਾਬਹੁਦੇਈਆਸੀ॥ਭੰਨਾਸਦਾਮੋਦੀਖੰ
ਨਾਕਰਦਾਸੀ॥ਭੰਨਾਬਾਬਾਜੀਗਏ॥ਤਾਜੈਰਾਮਸਾਗਾਮੋ
ਦੀਖਾਨੇਦਾਕਮਬਾਬੇਦੇਹਵਾਲੇਕੀਤਾ॥ਤਾਬਾਬੇਦੇਅ
ਗੇਸਭੇਵਟੇਆਟਹਖੇ॥ਜਬਬਾਬੇਤੇਪਾਉਦਾਵਟਾਡਿਠ
ਤਾਉਸਦੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕੀਆ॥ਧੰਨਦੇਹੁਵਟਾਹੈਜਿਨ
ਆਪਨੂਘਟਸਦਾਇਆਹੈ॥ਧੰਨਦੇਸਭੁਕਾਅੰਗਾਬੀ
ਨੀਵੇਹੈਨਤਾਪੂਜਾਹੋਰਨਾਅੰਗਾਦੀਨਹੀਹੁੰਦੀਚਰਨਾ

ਹੀਦੀਪੂਜਾਹੁਦੀਹੈ। ਤਾਂਤੇਸਭਸਾਧਸੀਤਜੇਓਸਸਾਹਿਰ
 ਵਿਚਆਵਨਤਾਬਾਬਾਜੀਸਭਦਾਨੁਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਦਾ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿਤੇਬਸਤ੍ਰਾਤੀਕਪੂਜਾਕਰੈ। ਏਲਤਖਾਨਦੇਖ
 ਰਚਨਾਏਕੁਪਿਰਮੇਸਰਦੀਨਮਿਤਖਗਾਇਤਬਹੁਤੁਹੈ
 ਵੈ। ਏਕਾਦਿਤਖਾਨਦਾਦੀਵਾਨਜੇਹੈਸੀਜਾਇਕੈਖਾਨਪ
 ਸਪੁਕਾਰਿਆਜੀਜੈਰਾਮਦਾਜੇਸਾਲਾਇਕੁਆਇਅ
 ਹੈਸਾਡਾਸਾਹਾਧਨਜੇਹੈਸੀਸਭਫਕੀਰਾਨੁਲੁਦਾਇਦਿਤ
 ਹੈਸੁ। ਸਿਪਾਹਦਾਖਰਚੇਸੈਰੁਪਯਾਹੋਜਊਠਦਾਹੈਤੇਖਰ
 ਇਤਦਾਰੋਜਪਜਿਸੈਊਠਦਾਹੈ। ਤਾਂਖਾਨਦੇਜੈਰਾਮਨੁਸ਼
 ਕੇਪੁਛਿਆਤੁਪਾਅਸਾਡਾਸਾਹਾਧਨਖਰਚਕਰਦਿਤਾਹੈ।

੩੮

ਦਿਵਾਨਾ ਨਾਲ ਲੇਖਾ ਕਰੋ ॥ ਤਾਂ ਜੋ ਗਾਮ ਨੇ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ
ਖਾਨੁ ਲੇਖਾ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਮੈਲੇਖਾ
ਦੇਵਾਗਾ ॥ ਤਾਂ ਜਬ ਬਾਬੇ ਪਾਸੇ ਲੇਖਾਲੀ ਤਾਂ ਤਾਦਸੁ ਦੇ
ਪਦਾਰਥ ਸਭੇ ਪਰਵਿਚਭੀ ਪਦੇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਜਿਤੁ ਨੀਖਾਨ
ਥੀ ਮਾਇਆ ਲੀਤੀ ਹੈ ॥ ਓਹ ਭੀ ਪਾਨ ਦੇਖਰ ਚਲ ਗੀ ਹੈ
ਤੇ ਦਸਹ ਜਾਗਰੁ ਪਯਾ ਵਧੀ ਕਭੀ ਪਾਨ ਵਲ ਲਹਿਣਾ ਨਿ
ਕਲਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਖਾਨੁ ਮਾਰਿਆ ਭਾਈ ਕੋਈ ਵਡਾ ਵਲੀ
ਹੈ ॥ ਇਸ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਦਿਵਾਨਗੀ ਭੀ ਦੇਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਿ
ਆਮੇ ਤੁਸਾਡਾ ਕਮਰ ਹੀ ਲੈ ਦਾ ॥ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸਾਨੁ ਕਿਸੇ ਤੇ
ਵਿਸਾਹੁ ਰਹੀ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਮੈਦੀ ਖਾਨਾ ਸਭੁ ਛੋਡ ਦਿਤਾ ॥

ਤੇ ਜੇ ਸੰਤਾ ਪਾਸ ਜਾਏ ਤਾ ਓਥੇ ਹੀ ਬੈਠਾ ਰਹੇ। ਜੇ ਘਰ ਵਿਚ
 ਬੈਠੇ ਛਾ ਓਥੇ ਹੀ ਕਈ ਦਿਨ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਰਹੇ। ਇਕ ਸ
 ਦਿਨ ਖਾਨਕੇ ਬਾਬੇ ਨੁਸਦਾਇ ਭੇਜੇ ਆਯਾ ਤਾ ਬਾਬੇ ਦੇ ਬੇ
 ਠਿਆ ਕਾਜੀ ਭੀ ਆਏ ਆਯਾ ਤੇ ਖਾਨਕੇ ਭੀ। ਪੇਸੀ ਦੀ ਨਿ
 ਵਾਜ ਪੜ੍ਹਨ ਲਗੇ ਤਾ ਬਾਬਾ ਦੇ ਖਕੇ ਹਸਿਆ ਆਯਾ ਤਾ ਕਾਜੀ
 ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਏ ਖਾਨਕੇ ਹਕੂਮਤ ਸਾਡੀ ਨਿਮਾਜ ਨੁਹਾਸਿ
 ਆਹੈ। ਤਾ ਖਾਨਕਾ ਪੁਛਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਡੀ ਨਿ
 ਮਾਜ ਨੁਹਾ ਕੀਉ ਹਸੇਹੈ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸ
 ਉਜਰ ਦੇ ਸੋਓ ਸਵੇਲੇ ਤੁਸਾਡਾ ਮਨ ਨਿਮਾਜ ਵਲ ਹੈ ਸੀ
 ਤਾ ਤੁਸਾਡੇ ਉਪਰ ਖੁਦਾਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੀ। ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿ

੩੯

ਮਾਜਪਤ੍ਰਲਗੇਹੋਤਾਤੁਸਾਡੀਨਿਮਾਜਕਬੁਲਨਹਿ
ਪਈ।ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਆਕਾਜੀਨੁਏਨਾਦਾਇਮਾਮਤੁ
ਪੈਤੇਰੇਪਰਘੋੜੀਸੁਈਸੀਤੇਰੇਪਰਵਿਚਖੁਹਹੈਸੀ
ਤੇਗਾਧਿਆਨਓਧਰਗਾਇਆਸੀ।ਮਤਮੇਰੀਵਛੋਰੀ
ਖੁਹਵਿਚਪੈਜਾਦੀਹੋਵੈ।ਜੇਇਮਾਮਦਾਮਨੁਨਾਠਹਿ
ਰਿਆਤਾਹੋਰਨਾਦੀਨਿਮਾਜਕਿਥੋਕਬੁਲਪਵੈ।ਤਾਖ
ਨਕਹਿਆਕਾਜੀਏਹਕੋਈਵਲੀਪੈਦਾਹੋਇਆਹੈ।ਇ
ਸਈਸੇਵਾਹੀਕਰਨੀਪਰਵਾਨੁਹੈ।ਤਾਕਾਜੀਕਹਿਆ
ਜੇਵਲੀਹੋਵੈਤਾਅਸਾਡੀਸਹਾਈਆਦਮੀਨੇ।ਤਾਇਕੁ
ਦਿਨਬਾਬਾਜੀਵੇਈਵਿਚਨਾਵਦਗਾਇਆਮਠਾਦਿਨ

ਵਿਚ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਲਾਇਕੈ ਜਲ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੈ ਬੈਠ ਗਹਿਆ ४०
 ਖਾਨ ਨੂਖ ਬਰਪ ਹੁਚੀ ਖਾਨ ਓਥੇ ਮਹਾ ਜਲ ਪਾਇ ਕੈ ਦੂ
 ਫਰਹਿਆ ਤਾ ਭੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਾਹਰ ਨਾਨਿਕ ਸੇ। ਤਾ ਅ
 ਠਵੇਇ ਹਾਡੇ ਓਥੇ ਹੀ ਨਿਕਲੇ। ਤਾ ਖਾਨ ਮਿਲਣ ਗਾਇਆ
 ਕਾਜੀ ਨਾਲ ਗਾਇਆ ਤਾ ਕਾਜੀ ਕਾਹਿਆਏ ਹ ਕੋਈ ਜਾ
 ਦੁਵਾਲਾ ਫਕੀਰ ਹੈ। ਜਿਸ ਤੇ ਖਾਨ ਤੁਤੁਲਾ ਹੈ। ਤਾ ਕਾਜੀ
 ਪੁਛਿਆ ਨਾਨਕ ਤੁਹੀ ਦੂਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈ। ਤਾ ਬਾਬਾ
 ਬੋਲਿਆ ਕੋਈ ਆਖੈ ਤੁਨਾ ਕੋ ਕਹੈ ਬੇਤਾਲਾ ਕੋਈ ਅ ०
 ਥੈ ਆਦਮੀ ਨਾਨਕੁ ਵਿਚਾਰਾ ਕੁਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ਸਾਹਕ ०
 ਨਾਨਕ ਬਓਰਾ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾ ਤਿਸ

ਦਾਵੀਚਾਗੁਬਾਬੇਕਹਿਆਏਹੁਪਜਾਤਤਾਦਾਸਗੀਰ
 ਹੈ। ਕੋਈਇਸਨੂਕੁਤਨਾਕਹਿਦਾਹੈ। ਕੋਈਇਸਨੂਬੇਤਾ
 ਲਾਕਹਿਦਾਹੈ। ਕੋਈਇਸਨੂਆਦਮੀਕਹਿਦਾਹੈ। ਤੇ
 ਮੈਨੂਜਦਦੀਸੀਤਾਸੋਈਦਿਤੀਹੈਤਾਮੈਆਪਨੁਇਸ
 ਦਾਸਾਖੀਜਾਣਦਾਹਾਂ। ਤੇਜੇਹੁਤਾਮਾਤਾਪਿਤਾਨੂੰਮਿਲ
 ਕੇਮੈਨੂਦੇਹਾਅਭਿਮਾਨਹੋਇਆਸੀਓਸਵਲੇਮੈਬਓਹ
 ਹੋਇਗਾਇਆਹਾਂ। ਤੇਗੁਰਾਦਾਉਪਦੇਸਮੈਦਿਕਕੀਤਾ
 ਹੈ। ਜੇਮੈਇਸਸਗੀਰਦੇਪਵਿਤ੍ਰਕਰਨਵਾਲਾਆਤਮਾ
 ਹਾਂ। ਆਗੇਆਤਮਾਤੇਪ੍ਰਮਾਤਮਾਵਿਚਭੇਦਕਛਨਹੀ।
 ਜੈਸੇਤਰੀਗਾਮੈਜਲਾਇਕਹੈ। ਜੈਸੇਘਰਾਮੈਅਕਾਸਾਇ

ਕਹੈ॥ ਜੈ ਸੇ ਭੂਖਨਾ ਵਿਚ ਕੰਚਨਾ ਇਕੁ ਹੋ॥ ਤੈ ਸੇ ਸਰੀਰ ਮੈ ੪੧
ਸਤਿਆਪੈ॥ ਗਮਾਤ ਮਾਦੀ ਇਕੁ ਹੀ ਹੋ॥ ਜਦ ਦਾ ਮੈ ਗੁਰਾਖੀ
ਏਹੁ ਹੀ ਆਰੁ ਦਿੜਕੀ ਤਾਹੈ॥ ਤਾ ਮੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਦੁਜਾ ਕੁ
ਛਨ ਹੀ ਜਾਵਦਾ॥ ਦੇਹ ਹੀ ਹੋ ਦੁਹੈ ਤੇ ਦੇਹ ਹੀ ਮੁਸਲਾ ਮਾਨੁ ਹੈ
ਮੈ ਦੇਹ ਦਾ ਸਾਖੀ ਨਿਆਗ ਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਖਾਨ ਸੁਫ ਕੈ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿ
ਆ॥ ਜੈ ਮੈ ਤੈ ਭੂਖ ਦਾ ਇਦਾ ਵਲੀ ਜਾਵਦਾ ਹਾਂ॥ ਪਰੁ ਇਕੁ ਮੈ
ਰੇ ਮਨੁ ਵਿਚੁ ਆਸਾ ਹੈ॥ ਜੈ ਮੈ ਸੁਦਿਆ ਹੈ ਜੁਖਿ ਜਗ ਜੀ ਦਾ ਪੀ
ਰਹੈ॥ ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਕਾਸ ਭੀ ਮਿਟ ਜਾਏ ਹੈ॥ ਨ ਤੇ ਜਲ ਤੇ ਵਰਨ ਨ
ਹੀ ਮਿਟਦਾ॥ ਇਕ ਵੇਗੀ ਮੈ ਪਿਜਰ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਬਾ
ਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਤੁਆਖੇ॥ ਤਾ ਤੈ ਭੂਖਿ ਜਗ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਵ ॥

ਈਐਯਜੇਤੁਕਹੇਤਾਤੈਤੁਹੀਖਿਜਰਬਦਾਈਐਯਤਾਖਾਨ
ਬੋਲਿਆਜੀਤੁਸਾਥੀਸਭੁਕੁਛਹੁੰਦਾਹੈ॥ਪਰਮੈਨੁਦਰਸਨ
ਜਰੂਰਖਿਜਰਦਾਕਹਵਾਈਐਯਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਆਜੇਤੁਧੀ
ਆਨਕਰਕੈਬੈਰੇਗਾਤਾਜਿਤਨੇਪ੍ਰਿਥੀਅਕਾਸਵਿਚਪਦਾ
ਰਥਹੈਨਜਭੁਜਲਾਮਈਹੈਨਾਤੇਜਲਾਵਿਚਜੇਦ੍ਰਵਤਾਸਕਤ
ਹੈਸੋਆਤਮਦੀਹੈਸੋਆਤਮਾਸੋਮੈਹੀਹਾਤਾਖਾਨਕਹਿਆ
ਮੇਰਾਧੀਆਨੁਫਹਰਦਾਨਹੀ॥ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਆਜਿਉਂਜਿਉਂ
ਤੇਰਾਧੀਆਨੁਨਿਕਲਜਾਵੈਤਿਉਤਿਉਫੇਰੁਇਤਕੋਗਤਸ
ਸਕਾਦੇਆਗੇਧੀਆਨੁਰਖੇਗੇਤਾਤੁਸਾਨੁਵਰਨਦਾਦਰਸ
ਨਹੋਵੈਗਾਤਾਤੇਤੁਸਾਤੇਉਪਰਮੈਭੀਦ੍ਰੋਸਟਕਰਾਗਾ॥

ਤਾਅਜਹੀਗਤਸਮੈਤੁਸਾਨੂਦਰਸਰਖਿਦਰਦਾਹੋਵੈਗਾ
 ਜਬਤਿਨਪਹਿਰਖਾਨੁਧਿਆਨੁਕਰਕੈਬੈਠਾਤਾਪਿਛਲੀ
 ਗਤਵਰਨਾਨਪ੍ਰਾਪਤਭਾਇਆਹਥਾਵਿਚਵਡੇਰਤਨੁ
 ਲਿਆਇਆਜਿਨਾਦੇਪ੍ਰਕਾਸਕਰਕੈਉਜਾਲਾਹੋਇਗਾਇ
 ਆਪ੍ਰਥਮੇਬਾਬੇਦੀਚਰਨੀਲਗਾਤੇਰਤਨਭੇਟਗੁਜਾਹੇ
 ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਆਖਾਨਜੀਖਿਜਹੁਜੀਦਾਪੀਰੁਆਇਆ
 ਹੈ।ਤਾਖਾਨੁਖਿਜਰਦੀਪੈਗੀਪਾਇਆਖਿਜਰਫੇਰੁਖਾਨ
 ਦੇਅਗੇਮਥਾਦੇਕਿਆ।ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਆਖਿਜਰਜੀਅ
 ਸਾਖਿਜਰਜਲਾਦਾਰਾਜਾਖਾਨਨੂਕੀਤਾਹੈ।ਤਾਖਿਜਰਕ
 ਹਿਆਜੀਵਤੀਮਿਹਰਕੀਤੀ।ਕਹੈਤਾਆਪਦਾਗਜਛੇ

ਡਕੈਤੁ ਸਾਡੀ ਟਹਿਲਾ ਵਿਚਰਹਾ ਤੇ ਕਹੋਤਾ ਖਾਨਦੀ ਟਹਿ
 ਲਾ ਵਿਚਰਹਾ ਤਾਂ ਖਾਨਬੋਲਿਆ ਜੇਤੁ ਜਲਾਦਾ ਗਜਰੁ
 ਲੀਗੁ ਤਕਰਜਾ ਦਦਾ ਹੈ॥ ਤੁਮੇਰਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ਕੈਰਹਾ॥ ਤਾਂ
 ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆਜੇ ਪਜਬਰ ਸਖਾਂ ਨਾਇ ਬੇਹੋਰ ਗਹਿਲਾ ਹੈ॥ ਤੇ
 ਸਗੀ ਹਛੇ ਡਕੈਤੇ ਰੋਪਾ ਸਾ ਆਵੈ ਗਾਤੁ ਇਸਦਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋਕੇਰ
 ਹੈ॥ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਦੇਹਾ ਤੇ ਰੀਤੇ ਇਸਦੀ ਮੁ-
 ਕਤਾਇ ਕਣੀ ਹੋਵੈ ਗੀ॥ ੬ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਭਾਈਆ
 ਲੋਤੇ ਮਾਂਗਾ ਬਾਦੀ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਕਥਾ ਹਸਨਾ ਨਾਲ ਕਰਦੇ
 ਸਿਨਾਇ ਕਾਦਿਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨਾ॥ ਭਾਈਆ
 ਲੋਤੇ ਭਾਈਆ ਮਾਂਗਾ ਆਏ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿਹਾ ॥

ਕਰਕੈ ਸਾਨੂੰ ਸੋਊ ਪਦੇ ਸਕੋਗੇ ਜਿਸ ਕਰਕੈ ਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈ
 ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਤਾਮ ਸੀਤ ਪਕੋਰੇ ਅਗਰ ਦਾਤ ਪਦਾ
 ਤੇ ਜਲ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨ ਤੇ ਸੀਤ ਉਸਨ ਸਹਾਰਨ ਤੇ ਤੀ
 ਰਥਾ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨ ਤੇ ਚੰਦ੍ਰਾ ਏਲਾ ਏਕ ਬਰਤ ਕ
 ਰੇ ਤੇ ਭੁਮ ਦਾ ਭੁਗਮਣਾ ਤੇ ਕੰਦਮਲ ਦਾ ਅਗਰ ਕਰਨ
 ਏਹ ਸੰਭਵ ਕਰਨ ਕਰਮ ਹੈਂ ਨਾ। ਤੇ ਏਦ੍ਰੀਆ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਏ
 ਕਾਗਰ ਕਰਨ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਰਚ ਸੋਗਾ ਵਲਾ ਸੁਨਣਾ
 ਏਹੁ ਕਰਮ ਸੁਗਮ ਹੈਂ ਨਾ। ਏਹੁ ਗਜ ਸੀਤ ਪਹੈ। ਅਰਫਲ
 ਇਸ ਦਾ ਵਡਾ ਹੈ। ਤੇ ਖੇਚਲ ਥੋੜੀ ਹੈ। ਤਾ ਅਗੋ ਮਾਲੇ ਪਾਛਿ
 ਆਜੀ ਅਸਾ ਤਾ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੇਹੀ ਮੇਹਨ ਤੇ ਹਾਫਲਾ ਜੇਵ

ਡੀਮਜੁਗੀਕਰੇਗਾਸੇਵਡਾਫਲੁਪਾਏਗਾ। ਤੁਸਾਬਚ
ਨਕੀਤਾਹੈਜੁਕਰਮਸੁਗਮਹੈ। ਕਥਾਕੀਰਤਨਕਰਦਾ
ਤੇਫਲਵਡਾਹੈ। ਏਹੁਅਸਾਡੇਸਮਝਦਾਵਿਚਕੈਸੇਆਵੈ
ਤਾਂਬਾਬਾਬੋਲਿਆਜੇਲਕੜੀਗਰੇਲਕੜੀਲਿਆਵਦੇ
ਹੈਨਾ। ਤੇਪਾਂਡੀਪੰਡਾਲਿਆਵਦੇਹੈਨਤਾਮਜੁਗੀਵਡੀਕਰ
ਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਨਫਾਥੋੜਾਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਲੂਟਅੰਨਦੀਹਟੀਕ
ਰਦੇਹੈਨਮਜੁਗੀਓਨਾਦੀਥੋੜੀਹੁੰਦੀਹੈਤੇਨਫਾਵਪੀਕ
ਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਸੱਗਫੁਤੇਬਜਾਸਿਓਨਾਥੀਭੀਮਜੁਗੀਥੋੜੀ
ਕਰਦੇਹੈਨਕੁਖਟਾਤੇਰੁਪਯਾਦਾਸਓਦਾਕਰਦੇਹੈਨਾਤੇ
ਹੀਥੇਜਾਵਦਾਹਰਗਥਿਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਨਫਾਓਨਾਨੁਬਹੁਤਹੁੰਦਾ

ਹੈ॥ ਤੇ ਸੁਖ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਹੋਇ ਹੈ ਨਾ॥ ਤੇ ਜੋ ਉਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ
 ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਭੁੱਖੀ ਮਿੱਤੀ ਹੀ ਰੇ ਦੀ ਪਰਖਾ ਸਿਖਦਾ ਹੈ॥ ਤੈ ਸੇ ਹੋਰ ਜੋ ਤ
 ਪ ਹੈ ਨਾ॥ ਸੋ ਸਗੀਰ ਉਪਰ ਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ॥ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਪੜਨ ਸੁਣਨ ਕਰ
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਾ ਉਪਾਸਨਾ ਦਿੜ੍ਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ ਪਿਛੋਂ ਇਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ
 ਗਿਆਨ ਪੁਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪੁਰੈ॥
 ਨਫਾ ਬਹੁਤ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਵਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਈ ਮਾਲੋ ਪੈਥੀ
 ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਕਥਾ ਕਰੇ॥ ਤੇ ਭਾਈ ਮਾਂਗਾ ਸਨਮੁਖ
 ਬੈਠ ਕੇ ਸਭਾਇ ਦ੍ਰੀਆਨੁ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸੀਕੋ ਚਕੈ ਸੁਣੇ॥ ਤੇ ਦੋ
 ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਫੇਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ॥ ਤਾਂ ਉਨਾ ਦੀ ਗਸਨਾ ਥੀ

ਐਸਾ ਸਭ ਸਿਖਾਨੁ ਰਸ ਆਵੈ ਤਾ ਜੇ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਸਭ ਪਾਪਾ ਦਾ
 ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਕੇ ਵੈ ਭਖਾਵਨਾ ਤੇ
 ਆਏ ਗਏ ਸਾਧਾ ਸੀਤਾ ਦੀ ਦਹਿਲ ਕਰਨਾ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਦਾ ਕ
 ਲਿਆਵੇ ਹੋਇਆ ॥ ੭ ॥ *ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥* ਕਾਲੁ ਖੜੀ
 ਆਸਾ ਪਾਰਬਾਬੇ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤਾਓ ਸਕਹਿ ਆਗਰੀ ਬ
 ਨਿਵਾਜਸਨ ਮੁਖਾ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਵੇ ਮੁਖਾ ਕਿਸਨੁ ਕ
 ਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਵਚਰਹੋਇ ਆਜੇ ਪਾਪਾਨੁ ਪਿਠ ਦੇ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥
 ਤੇ ਪੁਨਏ ਸਾਮਣੇ ਹੋ ਦੇਹੈ ਨਾ ਸੇ ਸਨ ਮੁਖ ਹੋ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਗਰ
 ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੂ ਸਨ ਮੁਖ ਬੈਠ ਕੇ ਸੁਣੇ ॥ ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ
 ਬ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸਾਖੀ ਹੋਵੈ ॥ ਚਰ ਸਾਖੀ ਸਨ ਮੁਖਾ ਦੀ ਆਹੈ ਨਾ ॥

ਜਿਸਕਰਕੇਗੁਰੂਤੇਸਨਮੁਖਹੋਏਹੈਨਾ। ਤਾਕਾਲੂਅਰਦਾ
 ਸਕੀਤੀਜੇਜੀਓਹਕੇਹੜੀਆਸਾਖੀਆਹੈਨਾ। ਤਾਬਾਬੇ
 ਆਖਿਆਇਕਮੈਤੀਹੈ। ਇਕਕਰਨਾਹੈ। ਇਕਮੁਦਤਾ
 ਹੈ। ਇਕਉਪੋਖਿਆਹੈ। ਤਾਕਾਲੂਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅ
 ਸਾਨੁਇਸਦਾਅਰਥਸਮਝਾਵਹੁ। ਤਾਬਾਬਾਜੀਬੋਲਿ
 ਆਜੋਇਹਜੀਓਕਹੇਜੁਸਾਰੇਜਗਤਦੇਸੁਖਮੈਰੂਹੀਹੋਵ
 ਨਤਾਇਸਨੂਤਾਓਹੋਹੋਵਨਗੇਜੇਹੜੇਇਸਦੇਕਰਮਾਵਿ
 ਚਲਿਖੇਹੈਨਾ। ਪਰਜੇਸਭਟਾਸਿਖਾਨੁਆਪਣਾਮਿਤਕਰ
 ਜਾਵੇਤਾਮਿਤਦਾਸੁਖਆਪਣਾਹੀਸੁਖਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਆ
 ਪਦੇਪਾਸਜੇਕਛੁਪਨਹੋਵਸਕੈਵਿਦਿਆਕੈਕੋਈਗੁਣਹੋ

ਦੈਤਾਤੀਮਿਤ੍ਰਜਾਦਕੋਵੈਤਖਾਵੈ। ਜੇਕਛਬੁਧਹੋਵਸਥ
 ਸਕਰਕੈਭੀਸਿਖਾਨਸਖੀਕਰੈ। ਏਹਤਾਮੈਤੀਹੈ। ਕਰਨ
 ਕਿਸਨੁਕਹਿਦੇਹੈਨਾ। ਜੋਆਪਥੀਧਨਕਰਕੈਨੀਵਾਹੈ।
 ਬੁਧਕਰਕੈਨੀਵਾਹੈ। ਵਿਦਿਆਕਰਕੈਭੀਨੀਵਾਹੈ।
 ਅਥਵਾਬਲਕਰਕੈਨੀਵਾਹੈ। ਤਾਓਸਨੁਆਪਦੇਛੋਰੇ
 ਭਾਈਕੈਪੁਤ੍ਰਕੀਲਿਆਈਜਾਵੈ। ਓਸਨਾਲਸਹਾਇਤਕ
 ਹੈ। ਗਰਬਨਕਰੈਏਹੁਕਰਦਾਹੈ। ਤੇਮੁਦਤਾਕਿਸਨੁਕਹ
 ਦੇਹੈਨਾ। ਜੋਆਪਥੀਗੁਣਕਰਕੈਕੈਬੁਧਕਰਕੈਕੈਵੈ।
 ਆਕਰਕੈਵਤਾਹੈ। ਤਾਸੁਟਕੈਦੇਖਕੈਪ੍ਰਸੰਨਹੈ। ਆ
 ਖੇਪ੍ਰੰਨਵਾਹਗੁਰੂਹੈ। ਐਸੇਭੀਸਿਖਕੀਤੇਹੈਸਾ। ਜੇਵੇਆਪ

ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਗੁਹਾ ਦਾ ਜਸ ਸੁਦ ਕੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥
 ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ॥ ਨਿੰਦਾ ਕਿਸੇ ਕੀ ਨਾ ਕਰੇ॥ ਤੇ ਉਪੋਖਿ
 ਆਓ ਸਨੁ ਆਖ ਦੇ ਹੈਂ ਨਜੋ ਆਪ ਦੀ ਬੁਧ ਤੇ ਗੁਹਾ ਦੇ ਵ
 ਚਨਾ ਤੇ ਇਨ ਸਾਹ ਸਭ ਦਾ ਨੁਓ ਪ ਦੇ ਸਕਰੇ॥ ਪਰ ਜੇ ਸਤ
 ਕਰ ਕੇ ਮੰਨੈ ਓਸ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੀ ਉਪ ਦੇ ਸਕਰੇ॥ ਪਰ ਜੇ ਨਾ ਮੰਨੈ
 ਓਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁਨਾ ਕਰੇ॥ ਜਾਣੈ ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਪਹਾਰ ਬਧਨ
 ਹੀ॥ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ॥ ਜਦ ਏਹੁ ਬਚਨ ਭਾਈ ਕਾਲ ਸੁਣੇ ਤਾ
 ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਰਤ ਦਲਗਾ॥ ਤਾ ਓਸ ਦਾ ਤੀ ਉਧਾਰ ਹੋਅ
 ਹੋਰ ਨਾ ਸਿਖਾ ਦਾ ਤੀ ਓਸ ਦੇ ਮਿਲ ਦ ਕਰ ਉਧਾਰ ਹੋਇਆ
 ਪਉੜੀ ਚੌਦਵੀ ਚਲੀ ੧੪॥ ਭਗਤ ਜੋ ਭਗਤਾ ਓਹ

ਜਾਪੁਵੀਸੀਸੇਵਕਮਾਏ ॥ ਸੀਹਉਪਲਜਾਦੀਐਗਜਦ
ਉਪਲਸਤਿਗੁਰਭਾਵੈ ॥ ਮੈਲਸੀਹਾਵਿਚਆਖੀਐਭਾਗੀ
ਰਥਕਾਲੀਗੁਦਗਾਵੈ ॥ ਜਿਤਾਰੀਧਾਵਾਭਲਾਭਾਈਬੁਢਾਇ
ਕਮਨਧਿਆਵੈ ॥ ਫਿਰਦਾਖਹਰਾਜੇਧਸਿਖਜੀਵਾਈਗੁ
ਰਸੇਵਸਮਾਵੈ ॥ ਗੁਜਰਜਾਤਲੁਹਾਰਹੈਗੁਰਸਿਖੀਗੁਰ
ਸਿਖਸੁਦਾਵੈ ॥ ਨਾਈਧੀਭਵਖਾਦੀਐਸਤਿਗੁਰਸੇਵਕੁਦੰ
ਬਤਗਾਵੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸੁਖਫਲਅਲਖਲਖਾਵੈ ॥ ਤਿਸ
ਦਾਵੀਚਾਹਾਭੁਗਤਾਓਹਰੀਤੇਜਾਪੁਵੀਸੀਖੜੀਸਿਨਾਜ
ਬਬਾਬੇਜੀਦਾਓਨਾਦਰਸਨਕੀਤਾਤੇਦੇਖਕੈਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰ
ਨਹੋਏਤਾਓਨਾਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਮਹਾਹਾਜਜੇਹੜੇਬੇਦਾ

ਦੇ ਅਥਿਕਾਰੀ ਹੋਨ ਓਨਾ ਦਾ ਤਾਵਿੰਦੀਆ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨੁ ੪੭
ਕਰਕੇ ਉਧਾਰ ਹੋਇਆ ਪਰ ਅਸੀਤਾ ਪਤ੍ਰ ਸੁਟ ਕੁਛ ਨਹੀ
ਜਾਣਦੇ ਅਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ ਕਿਵੇ ਕਰ ਹੋਵੈ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ
ਜੇਤੁ ਸੀਮਨ ਮੁਖਾ ਦੇ ਕਰਮਾ ਦਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੇ। ਤੇ ਸਿਖਾਵੀ
ਦਹਿਲ ਕਰੇ। ਤਾਤੁ ਸਾਡਾ ਭੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਾਓਨਾ
ਪੁਛਿਅ ਜੇ ਮਨ ਮੁਖਾ ਦੇ ਕਵਨ ਕਰਮ ਹੈਨ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ
ਜਣਾਈਏ ਜੀ। ਤਾਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਚਾਰ ਸਾਖੀਆ ਮੁਰਮੁ
ਖਾਵੀਆ ਹੋਨਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਈਰਖਾਹ ਰਿਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬਖੀਲੀ
ਕਰਨੀ। ਜੇ ਸਭੇ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਸਭੇ ਗੁਣ ਮੈਂਬੇ ਹੀ ਹੋਵਨਾ ਪਰ
ਜੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਤ੍ਹੇ ਹੋਵਨ ਤਾਹਿ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤ ਹੋਵਨਾ। ਸਭਦਾ

ਨੂਆਪਲਾਵੈਗੀਜਾਨਣਾ। ਤੇਦੂਜੀਅਕਰਦਾਹਉਮੈ
 ਕਰਦੀ। ਜੇਆਪਥੀਘਟਵੇਖਟਾਤਾਓਸਨੁਬੁਧਨਾਵੇ
 ਵਦੀ। ਓਸਨੁਹਸਦਾਤੇਹਉਮੈਕਰਦੀ। ਜੇਮੇਰੇਜੇਹਾ
 ਕੋਈਨਹੀ। ਤੇਤੀਜੀਨੌਦਾਜੇਆਪਥੀਕੋਈਵਸੇਖਹੋਵੈ
 ਤਾਓਸਦੀਕੋਈਉਸਤਤਕਰੇਤਾਸਹਾਹਨਸਕਦੀ। ਸ
 ਗੋਓਸਦੀਨੌਦਾਕਰਦੀ। ਜੇਓਹਭੀਮੇਗਡਿਠਾਹੋਇਅ ०
 ਹੈ। ਜੇਆਪਦੇਸਮਾਨਹੋਵੈਤਾਗਰਬਕਰਨਾਈਗਖਥ
 ਹਨੀ। ਜੇਮੇਰੇਵਿਚਵਡੇਗੁਟਹੈਨਓਹਕਿਆਹੈ। ਤੇਚੈ
 ਥੀਹਠਾਬ੍ਰਿਤਾਮਗੋਕੋਈਉਪਦੇਸਮੰਨੇਗਹੀਤਾਓਸਨੁ
 ਜੇਗੀਹਠਕਰਕੈਕਹਿਦਾ। ਏਹਚਾਹੇਸਥੀਆਮਨਮੁਖਾ

ਦੀਆਹੈਨਾਇਨਾਦਾਤਿਆਗੁਕਰਨਾਤੇਸਿਖਾਨੁਗੁਰਦੇ ४੮
ਵਰੂਪਜਾਦਕੈਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰਕੈਸਿਖਾਨਾਲਵੰਤ
ਖਾਵਲਾ)ਤਾਭਗਤੇਓਹਗੀਤੇਜਾਪੁਵੀਸੀਦਾਏਸੇਕਰਊਧ ੦
ਰਹੋਇਆ)੯ *ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥* ਸੀਹੀਤੇਗਜਦ
ਦੋਨੋਰਾਈਚਾਚੇਤਾਏਦੇਖਤਹੈਸਨਾਜਬਬਾਬੇਦਾਓਨਾ
ਦਰਸਨਕੀਤਾਤਾਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜਿਸਕਰਕੈਅਸ ੦
ਤਾਜਨਮੁਮਰਨੁਕਦੀਐ)ਤੇਚਾਰੇਪਦਾਰਥਅਸਾਨਪ੍ਰਾ
ਪਤਹੋਵਨਾ)ਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਆਏਹਜੇਵਾਹਗੁਰੂਜੀਕਾਨਾ
ਮੁਹੀਏਸਦੇਜਾਪੁਕਰਨਤੇਚਾਰੇਪਦਾਰਥਪ੍ਰਾਪਤਹੋਏਹੈ
ਨਾ)ਤਾਓਨਾਪੁਛਿਆਜੀਵਾਹਗੁਰੂਦਾਅਰਥਕੀਹੈ।ਤਾਂ

ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ॥ ਵਾਹਾਸ ਦੇਵਾ ॥ ਹਾਹਾਹਿ ॥ ਗਗਾਹੋ ॥
 ਵਿਦਾ ॥ ਗਗਾਹਾ ॥ ਇਕਵਾਰੀ ਦੇਨਾ ॥ ਮੁਜਪਟਕਰ ਚਾਰੋਐ ॥
 ਤਾਹਾਦਾਜਾਪਹੁੰਦਾਹੈ ॥ ਤੇਵੁਜਾਇਸੁਦਾਇਹੁ ॥ ਅਰਥਹੈ ॥ ਜੁ
 ਵਾਹਨਾਮੁ ॥ ਅਚਰਜਦਾਹੈ ॥ ਜਿਸਦੀਸਤਿਆਕਰਕੈਸਭੁਪੁ
 ਦਾਰਥਜਾਤੇਜਾਵਨਾ ॥ ਤੇਓਸਨੁਜਾਦਨਸਕੀਐ ॥ ਤੇਗੋਇ
 ਨਾਮੁ ॥ ਅਧਿਕਾਰਦਾਹੈ ॥ ਤੇਰੋਨਾਮੁ ॥ ਪ੍ਰਕਾਸਦਾਹੈ ॥ ਜੇਐਸੇਜ
 ਕੁਅਨਿਤਦੇਹਨੁਜਪ੍ਰਕਾਸਦੇਹਾਹੈ ॥ ਓਸਦਾਨਾਮੁ
 ਵਾਹਗੁਰੂਹੈ ॥ ਓਸਦੇਜਪਨਤੇਅਰਜਾਦਨਤੇਚਾਰੋਪਦਾ
 ਰਥਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦੇਹੈਨਾ ॥ ਤਾਓਨਾਪੁਛਿਆਕਿਸਤਰਾਚਧੁ
 ਪਦਾਰਥਵਾਹਗੁਰੂਆਖਿਆਮਿਲਦੇਹੈਨਾ ॥ ਤਾਬਾਬਾ

ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਨੁ ਦੁਰ ਜਾਈ ਐ ਤੁਹਿ ਕਾਇਕ ਚ ੪੮
ਰਨ ਵਿਚ ਸੋ ਸੋ ਅਸ ਮੇਧ ਜਗ ਦਾ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਜਿਸ ਮਾ
ਇਆ ਵਾਸ ਤੇ ਵਡੇ ਜਤਨ ਕਰੀ ਦੇਹੈ ਨ ਸੋ ਮਾਇਆ ਭੀ ਮਹਾ
ਰਾਜ ਦੇ ਭਗਤਾਨੁ ਪੈਰੀ ਪੈ ਕੇ ਲੋਕ ਆਵ ਦੇ ਦੇਹੈ ਨ। ਤੇ ਜੋ ਜੋ ਕ
ਮਨ ਆਪ ਦੇ ਭਗਤਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਸੋ ਕਾਮ ਨਾ
ਸਭੁ ਮਹਾਰਾਜ ਪੁਰੀ ਕਰ ਦੇ ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮੁ
ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝੀ ਐ। ਤਾ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾ
ਮੁਕਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮੁ ਦੇ
ਅਧੀਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਿਛਲੀ ਗਤ ਭਰਮ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰ ਕੈ ਬਾਣੀ
ਪੜ੍ਹਨਾ। ਤੇ ਦਿਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਭੀ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਸ਼੍ਰਾਵਣ ਤੇ

ਜਾਵੇਤਾਵਾਹਉਚਾਰਨਾ। ਤੇਜੋਸ੍ਵਾਸਉਪਗਆਵੈਤਾਗੁਰੂਦਾ
 ਉਚਾਰਕਰਨਾ। ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਬੀਤਾਵਨਾ। ਤੇਆਏਗਏਸਾ
 ਧਸੰਤਦੀਸੇਵਾਟਹਿਲਕਰਨਾ। ਤੇਸੰਗਰਾਵਉਮਾਵਸਵੈ
 ਸਾਖੀਦੀਪਮਾਲਾਸਕੁਦਿਨਵਿਚਾਰਕੇਕੜਾਹੁਕਰਨਾ।
 ਤੇਸਿਖਾਨੂਪ੍ਰਸਾਦਿਕਰਨਾ। ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਈਦਿਨਬੀਤੇ
 ਇਕਦਿਨਸੀਹੇਦੀਬੇਟੀਦਾਵੀਵਾਹੁਹੋਸੀ। ਤੇਭੁਲਕੇਜੀਵ
 ਆਵਟੀਸੀ। ਤੇਇਕਦਿਨਅਗੇਹੀਬਹੁਤੇਸਿਖਓਥੇਅ ०
 ਏਗੁਰੂਦੇਦਰਸਨਤੁਚਲੇਸੇ। ਤਾਜੇਹੜਾਪਕਵਾਨਜੀਵਬੂ ०
 ਸਤੇਤਯਾਰਕੀਤਾਸੀਸੋਸਕੁਸਿਖਾਨੂਖਵਾਲਦਿਤਾ। ਤਾ
 ਓਸਦੀਇਸਤ੍ਰੀਸੋਚਾਚੀਤਾਲਗੀਕਰਨਾ। ਜੀਵਤੁਅਸੀ

ਕੀਖਵਾਲਾਗੇ॥ ਤਾਸੀਹੇਕਹਿਆਅਸਾਡੀਪੈਜੁਬਾਬਾ
 ਰਖੈ॥ ਤਾਅਗਲੇਦਿਨਜੰਦਾਆਈਤਾਇਸਤੀਕਹਿ
 ਆਏਰਾਨਾਕਿਥੋਜੇਵਾਈਐ॥ ਤਾਭਾਈਸੀਹੇਅਰਦਾਸ
 ਕਰਕੈਜੰਦਾਖੋਲਿਆ॥ ਤਾਸਾਹੀਜੰਦਾਭੀਖਾਇਕੈਤ੍ਰਿਪਤਤ
 ਈਤੇਮਾਈਸਭਪ੍ਰਸਾਦਿਖਾਇਕੈਤ੍ਰਿਪਤਤਏ॥ ਪੰਜਵੇ
 ਨਜੰਦਨੁਰਖਿਆ॥ ਸਭਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ॥ ਤਾਓਨਾਕਹਿਆਗੁ
 ਰੁਆਪਲੇਸਿਖਾਈਪੈਜਰਖਦਾਹੈ॥ ੧੦॥ ਸਖੀਹੋਰਦਲ
 ਮੇਲਸੀਹਾਦਾਚੈਧਰੀਭਗੀਰਥਕਾਲੀਦਾਊਪਾਸਕਹੈ
 ਸੀ॥ ਜਬਬਾਬਾਓਸਨਗਰੀਮਹਿਆਇਆ॥ ਤਾਭਗੀ
 ਯਵਤੀਸੇਵਾਟਹਿਲਕੀਤੀ॥ ਗਤਜੁਬਾਬਾਓਸੇਨਗਰੀ

ਰਹਿਆ ਤਾ ਭਗੀਰਥ ਭੇਹੀ ਸਉ ਰਹਿਆ ਜਬ ਪਿਛ
 ਲੀਗਤ ਥਾ ਥਾਉ ਠਿਆ ਤਾ ਭਗੀਰਥ ਭੀਉ ਫਕ ਗਇਸਨ
 ਨਨੁ ਜਲ ਲੈ ਆਇ ਆਮਰੇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਮਹਾ ਸੁੰਦਰਾਉ
 ਸੜੀ ਹੈ। ਅਸਟ ਭੁਜਾ ਹੈ ਸੁ। ਤੇਯਾ ਫੂਕ ਰਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਭਗੀ
 ਰਥ ਪੁਛਿਆ ਤੁਕ ਵਰ ਹੈ। ਜੁ ਅਜੇ ਹੋ ਸਮੇ ਆਪ ਦੇ ਘਰ ਥੀ
 ਬਾਹਰ ਆਈ ਹੈ। ਤਾ ਓਸ ਕਹਿਆ ਭਗੀਰਥਾ ਤੁ ਅਸਾਨੁ
 ਨਹੀ ਜਾਵਦਾ ਮੈ ਦੇਵੀ ਹਾ। ਤਾ ਭਗੀਰਥ ਚਰਨੀ ਲਯਾ
 ਤੁ ਜਗਤ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹੈ। ਸਭ ਨਾ ਦੇਵਤਿਆ ਦੇ ਸਹਾਇਕ
 ਰਨਵਾਲੀ ਹੈ। ਹਾ ਕਸਾ ਦੇਰਾ ਸਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਥੇ
 ਫੂਕਿ ਉਕਰਨੀ ਹੈ। ਤਾ ਦੇਵੀ ਬੋਲੀ ਵੇਹੁ ਸੀਤ ਮਹਾ ਹਾਜਦਾ

ਨਿਰਗੁਣਰੂਪਹੈ। ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਰਗੁਣਰੂਪਹੈ। ਜੇ ਸੀਤਾ ਦੀ
 ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਸਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਗੀਰ
 ਥਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਹੋਇਆ। ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਗਾ।
 ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਉਪਾਭੋਗ ਹੋਇਆ। ੧੧। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ੧੫।
 ਇਕੋ ਸਮਾਭਾਈ ਅਜਿਤਾਰੰਧਾਵਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ
 ਆਇਕੋ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾ
 ਧਾ ਸੀਤਾ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਹੀ
 ਮਿਟਿਆ। ਤੁਸਾਡਾ ਹੁਣ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਨਿ
 ਵਰਤ ਕਰੋ। ਜੇ ਮੈਂ ਨੁਸਾਂਤ ਪਾਪਤ ਹੋਵਾਂ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਅ
 ਜੁਦਾਇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾਂਤ ਦੇ ਉਪਾਇ ਬੇਦਾਨੇ ਭੀ ਤੇ ਸੀਤਾ ਨੇ ਭੀ ਕ

ਹਿਆਹੈ। ਜੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਉਪਾਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮ
 ਕਰੋ। ਤਾ ਜਿਤਾ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੇ ਨੇ ਉਪਾਵ ਤੁਮ ਕਿਰ
 ਪਾ ਕਰ ਕੈ ਬਤਾਵੇ। ਜੇ ਮੈਂ ਬੋ ਹੋ ਸਕੈ ਗਾ ਸੋ ਮੈਂ ਕਰਾਗਾ।
 ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ। ਇਕ ਕਸਟ ਜੇ ਗਹੈ। ਇਕ ਰੁਗਤ ਜੇ
 ਗਹੈ। ਤਾ ਜਿਤਾ ਬੋਲਿਆ। ਕਸਟ ਜੇ ਗਹੈ। ਨਹੈ ਤੇ ਤੁਗਤ
 ਜੇ ਗਹੈ। ਨਹੈ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ। ਅਸਟ ਅੰਗ ਕਸਟ
 ਜੇ ਗਾ ਦੇ ਹੈ। ਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੰਜਮਾ॥੧ ਦੂਜੇ ਤੇ ਮਾ॥੨। ਤੀਜੇ ਇਕ
 ਤੇ ਦੇਸਾ। ਚੌਥਾ ਅਸਨਾ॥੪ ਪੰਜਵਾ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਾ॥੫
 ਛੇਵਾ ਧਿਆਨਾ॥੬। ਸਤਵਾ ਪਾਰਤਾ॥੭। ਅਰਵੀ ਸਮਾਧਾ॥
 ੮। ਤਾ ਜਿਤਾ ਬੋਲਿਆ। ਅਸੀਸ ਟਸਿਖ ਹਾ ਜੇ ਲਗਾ ਖੋਲ

ਕੇਏਹੁਅਨਾਮੰਗਤੁਸੀਨਾਸੁਨਾਵਹੁ। ਤੈਲਗਾਅਸੀਸ
 ਮਝਦੇਨਹੀ। ਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਆਦਸਯਮਹੈਨਾ। ਪ੍ਰਥ
 ਮੇਅਹੀਸਾ। ਇਕਮਨਦੀਹੀਸਾਹੈਜੋਮਨਕਰਕੈਕਿਸੇ
 ਦਾਬਗਚਿਤਵਣਾ। ਇਕਵਚਨਾਦੀਹੀਸਾਹੈਕਿਸੇਨਾਫਿ
 ਕਾਬੋਲਕੈਦੁਖਾਵਣਾ। ਕੇਮੁਹਕਰਕੈਕਿਸੇਦਾਵਿਘਨੁ
 ਕਰਨਾ। ਏਹੁਵਚਨਾਦੀਹੀਸਾਹੈ। ਹੋਰਕਰਨਾਦੀਹੀਸਾਏ
 ਹੁਹੈਜਧਥਾਨਾਲਾਕਿਸੀਕਉਮਾਰਨਾ। ਸੋਏਹਤੈਪ੍ਰਕਾਰ
 ਦੀਹੀਸਾਦਾਤਿਆਗੁਕਰਨਾ। ਏਹੁਅਹੀਸਾਹੈ। ਦੂਜਾ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਦਾਸਤੁਜਦਨਾਤੀਜਾਚੇਗੀਦਾਤਿਆਗੁਕਰਨਾ
 ਇਕੁਸਗੀਰਦੀਚੇਗੀਹੈਜੁਕਿਸੇਦਾਕੁਛਛਪਾਵਣਾ। ਦੂਜਾ

ਮਨਦੀਚੋਗੀਹੈ। ਜੋਪਾਪਕਰਨੇਤੇਛਪਾਗਥਲੇ। ਏਹੁਕੀ
ਤਿਆਗੁਕਰਨਾ। ਚੈਥਾਬ੍ਰਹਮਚਰਜਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਚਰਜ
ਕਿਸਨੇਕਹਦੇਹੈਨਾ। ਅਠਪ੍ਰਕਾਰਦਾਕਾਮੁਜੀਤਲਾ। ਤੁ
ਅਜਿਤੇਕਹਿਆ। ਅਠਪ੍ਰਕਾਰਕੋਰਹੈਨਾ। ਜੋਪ੍ਰਥਮੇਇਸਤ੍ਰੀ
ਆਵੀਆਗਲਾਕਰਨੀਆ। ਦੂਜਾਗਲਾਸੁਟਨੀਆ
ਤੀਜਾਇਕਾਂਤਦੇਸਾਇਸਤ੍ਰੀਆਪ੍ਰਾਸਬੈਠਦਾ। ਚਉਥਾਊ
ਸਦੇਨਾਲਸਪਰਸਕਰਨਾ। ਪੰਜਵਾਹਿਤਨਾਲਾਇਸਤ੍ਰੀ
ਆਨੁਦੇਖਲਾ। ਛਠਵਾਅਲਿੰਗਤਕਰਨਾ। ਸਤਵਾਸਿੰ
ਗਾਰਾਇਸਤ੍ਰੀਆਦਾਬਟਾਵਲਾ। ਅਠਵਾਇਸਤ੍ਰੀਆ
ਨਾਲਭੋਗਕਰਨਾ। ਏਹੁਅਠਪ੍ਰਕਾਰਦਾਕਾਮੁਤਿਆਗੁ

ਲਾਗ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਏਹੁ ਹੈ। ਖਿਆ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਭੁਲਾ ਕਹੈ
 ਤਾਵੈ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹੈ ਓਸ ਦਾਸ ਹਰਨਾ। ਦੁਖ ਹੋਵੈ ਤਾਵੈ ਸੁਖ ਹੋ
 ਵੈ ਓਸ ਦਾਸ ਹਰਨਾ। ਖਿਸਟ ਮੋਧਿ ਤ ਕਹੀਏ ਧੀਰ ਜ ਜੋ ਕ
 ਛ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਸੀਤ ਤਪਤ ਅਪਦਾ ਵਿਆਕੁਲ ਨ ਹੋਵ
 ਲਾ। ਧੀਰ ਜ ਕਰਨਾ। ਸਪਤਮ ਦਇਆ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸਕ
 ਤ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨੀ। ਅਸਟਮਾਰਿ ਦਾ ਕੋ ਮਲ
 ਰਖਣਾ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨਹੀ ਚਿਤਵਣਾ। ਨੌਵਾ ਮਿਰਜਾਵੇ ।
 ਦਾ ਅਹਾਰੁ ਕਰਨਾ। ਜੋ ਅਹਾਰੁ ਹੋਵੈ ਓਸ ਥੀ ਚੈਥਾ ਹਿਸਾਘ
 ਟਖਾਵਣਾ। ਦਸਵਾਂ ਸੋ ਚਸਰੀਰ ਦੀ ਜਲ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਕਰਕੈ
 ਮੁਖ ਮੰਜਨਾ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰਣਾ। ਤੇਰਿ ਦੇ ਦੀ ਸੋ ਚਏਹੁ ਹੈ।

ਜੋਗਾ ਗਏ ਖਨਕਰਨਾ ਏਹੁ ਮੈਲਾ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨੀ ਏਹੁ
 ਦਸ ਯਮ ਹੈ ਨਾ ਅੰਗ ਦਸ ਰੇ ਮੁਕ ਹੋ ਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਪਾ ਤਪ
 ਤੀ ਤੀ ਤਪ ਕਾਰ ਕਾ ਹੋ ਯਾ ਜਸੀ ਤਾ ਮਸੀ ਸਾਤ ਕੀ ਤਾ ਮ
 ਸੀ ਤਪ ਕਿਆ ਹੈ ਕੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਤਾ ਵਲਾ ਕਿ ਜਲਾ ਵਿਚ ਬੈ
 ਰਣਾ ਤੇ ਭੁਖਾ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਤਾ ਮਸੀ ਤਪ ਹੈ ਇਸ ਕਰ
 ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਗਿਆਨ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਬਹੁੜੇ ਇਕੁਰੁ ०
 ਜਸੀ ਤਪ ਹੈ ਏਹੀ ਆਪਣੀ ਆਨੁ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾ ਵਲੇ
 ਹਟਾਏ ਕੈ ਸੁਭ ਕਰਮਾ ਵਲ ਲਾਵਣੀ ਆ ਬਹੁੜੇ ਇਕੁਸੁ ०
 ਤਕੀ ਤਪ ਹੈ ਆਪਣੀ ਵਾਸਨਾ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾ ਵਲੋਂ ਹਟਾਵ
 ਣੀ ਆ ਤੇ ਸਬ ਦ ਵਿਚ ਜੋੜਨੀ ਆ ਤਾ ਏਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗਜ

ਸੀਤਪਕਰੇ ਅਰਸਾਂਤ ਕੀਕਰੇ। ਬਹੁੜੇ ਸੀਤੋਖਾ। ਸੀਤੋਖਭੀ ੫੪
ਦੋਪ੍ਰਕਾਰਕਾਹੈ। ਇਕਚੀਜਨਾਪ੍ਰਾਪਤਭਈ ਅਰਕਹਿਆ
ਕਿਮੈ ਸੀਤੋਖਕਰਨਾਹਾ। ਤਾਓਸ ਸੀਤੋਖਕਰਰੇਦਾਪ੍ਰਸੰਨ
ਨਹੀਹੋਦਾ। ਅਰਦੁਜਾਜਥਾਲਾਭਸੀਤੋਖਾ। ਜੇਕਰਚੀਜ
ਨਾਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈ ਤਾਂਭੀਵਿਹਗੁਰੂਦੀਰਜਾ। ਇਉਪਰਗਜੀ
ਰਹੇ। ਅਰਕਦਾਂਚਚੀਜਥੋੜੀਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈ ਤਦਭੀਸ੍ਰੀਵਿਹ
ਗੁਰਜੀਦੀਰਜਾ। ਇਉਪਰਗਜੀਰਹੇ। ਅਰਬਹੁਤੀਪ੍ਰਾ
ਪਤਹੋਵੈ ਤਦਭੀਰਾਜੀਰਹੇ। ਤੀਜਾਅਸਕਤਬਪਗੁਰਾਦੇ
ਵਚਨਾਤੇਵ੍ਰਿਤਪਰਤੀਤਾ। ਚਉਥਾਦਾਨਸਮਝਕੇਦੇਵਣਾ
ਤਾਮਸੀਦਾਨਦਾਫਲਤੁਛਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਰਾਜਸੀਜੋਅਘਣ

ਸੋਭਾਵਾਸਤੇਜੋਦੇਦਾਹੈ॥ਸੋਭੀਬੋਝਾਫਲਹੁੰਦਾਹੈ॥ਤੇਸਰੂਪ
ਦਾਹਥਵਾਹਗੁਰੂਦੇਜਾਟਕੇਦੇਦਾਹੈ॥ਤੇਆਪਣਾਕੁਛਨਹੀ
ਜਾਣਦਾਸੋਅਖੈਦਾਨਹੋਦਾਹੈ॥ਭਾਵੇਵਿਦਿਆਦਾਨਦੇਵੈ
ਕੋਈਦਾਨਹੋਵੈਸਾਂਤਕੀ॥ਇਸਥਾਨਤੇਦਿਤਾਬਹੁਤਾਲਾਭ
ਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦਾਹੈ॥ਪੰਜਵਾਪੂਜਾਜੇਕਰੈਸੋਮਨਕਰਕੈਕਰੈ॥
ਜੇਮਨਦੀਭਾਵਨੀਨਾਲਪੂਜਾਕਰਦਾਹੈਸੋਸਫਲਹੁੰਦੀਹੈ
ਛੇਦਾਵਚਨਆਪਦੇਗੁਰਾਦੇਸਬਦਦੇਇਨਸਾਰਹੋਵੈਸੋ
ਈਸੁਦੇ॥ਸੋਈਪੜੇ॥ਗੁਰਾਦੇਸਿਧਾਂਤਤੇਬਿਨਾਹੋਰਬਚ
ਨਨਾਸੁਦੇਨਾਪੜੇ॥ਸਪਤਮਆਪਦੇਪੜੇਸੁਦੇਪਰਲਜਾ
ਰਖੇ॥ਓਸੋਪ੍ਰਕਾਰਕਮਾਵਦਵਿਚਲਿਆਵੈ॥ਤੇਅਸਦਮ

ਮਤਾਆਪਦੀਸਾਂਤਕੀਹਖੇ। ਸਭਾਕਿਸੇਨੂਨਿਵਚਲਦਾਮਿ
 ਠਾਬੋਲਲਾਨਾਵਾਜਾਪੁਸਬਦੁਦਾਜੇੜਾਨੇਮਨਾਲਕਰਨਾ
 ਹੋਵੈਓਸਦੇਵਿਚਬੋਲੇਨਹੀ। ਤੇਦਸਵਾਹੋਮਜੇਅਗਨਵਿ
 ਚਕਰਦੇਹੈਨਸੇਦੇਵਤਿਆਦੀਪ੍ਰਸੰਨਤਾਵਾਸਤੇਕਰਦੇਹੈ
 ਨਾ। ਤੇਖਾਧਿਆਰਥੀਸਿਖਦੇਮੁਹਵਿਚਪਾਵਦਾਏਹੁਬਹੁ
 ਮਹੋਮਹੈ। ਕਿਉਮੁਖਕਾਦੇਵਤਾਅਗਨਹੈਓਹਵਾਹਗੁਰੂ
 ਕਾਨਾਮੁਜਪਕੇਮੁਖਵਿਚਪਾਵਦਾਹੈ। ਸਾਥਹੀਬ੍ਰਹਮਾਪ੍ਰ
 ਸੰਨਹੋਦਾਹੈਸਾਥਹੀਸਭੇਦੇਵਤੇਪ੍ਰਸੰਨਹੋਦੇਹੈਨਾਇਕ
 ਐਹਾਗਿਆਨਹੋਮਹੈ। ਸਭਾਇਦ੍ਰੀਆਕੇਜਿਤਨੇਰਸਹੈ
 ਨਸਭਾਗਿਆਨਅਗਨਮਹੋਮਕਰੈ। ਏਹੁਨਿਸਚੇਜਾਣੈ

ਜੈਸਾਸਰੀਗਾਨਿਤਹੈਤੈਸੇਰਸਭੀਅਨਿਤਹੈ॥ਅਰਬ੍ਹ
 ਮਕਾਜਾਣਨਾਸਤਿਹੈ॥ਏਹੁਦਸਨੇਮਹਠਜੇਗਕਾਦੁਜਾ
 ਅੰਗਹੈ॥ਅਰਤੀਜਾਅੰਗੁਏਕਾਂਤਦੇਸਹੈ॥ਜਿਥੈਦੈਸਰ ०
 ਮਨੁਖਕੋਈਨਹੋਵੈ॥ਓਥੈਜਾਇਬੈਠਣਾ॥ਹੈਥਾਅੰਗੁਆ
 ਸਦਹੈ॥ਸੋਆਸਦਭੀਜੇਤੇਚਉਰਾਸੀਲਖਜੀਆਜੰਤ
 ਹੈਤੇਤੇਹੀਉਨਕੇਬੈਠਦਕੇਆਸਦਹੈ॥ਤਿਨਾਥੀਸਿਧਾਨੇ
 ਚਉਰਾਸੀਆਸਦਢਟਲੀਤੇਹੈ॥ਤਿਨਾਥੀਮਹਾਪੁਰਖ
 ਨੇਦੁਇਆਸਦਲੀਏਹੈ॥ਏਕਪਦਮੁਆਸਦਦੁਜਾਸਿ
 ਧਆਸਦਾ॥ਪਦਮੁਆਸਦਏਹੁਹੈਜੋਬਾਂਏਉਪਰਸਜਾ
 ਪੈਰੁਠਹਿਰਾਵਣਾ॥ਅਰੁਦਾਹਨੇਉਪਰਖਬਾਪੈਰੁਠਹਰ

ਵਲਾਅ ਅਰਦੇਰੇ ਭੁਜਾਮਗਗਪਿਛੇ ਫੇਰਕਰਦੇਰੇ ਅੰਗੁਰੇ
 ਪੈਰਕੋਦ੍ਰੁਹਾਥੈਸੇ ਪਕੜਨੇ। ਅਗਪਿਥਮੀਖੇਦਕੇਕੋਮ
 ਲਕਰਕੇਓਪਗਘਾਸਾਬਿਛਾਇਕੇਆਸਦੁਹਾਲਵਾਓ
 ਸਪਰਬੈਠਕਰਕੁਓਹਾਕਾਧਿਆਨੁਕਰਣਾਏਹੁਪਦਮੁ
 ਆਸਦਹੈ। ਦੁਜਾਸਿਧਆਸਦਹੈ। ਜੇਵੈਸੇਹੀਕੋਮਲ
 ਪ੍ਰਿਥਵੀਪਰਆਸਦੁਹਾਲਕਰਬੈਠਕੇਅਡੀਬਾਮੋਪਾਓਕੇ
 ਗੁਦਕੇਬੀਚਦਬਾਵਲੀ। ਅਰਦਾਇਆਪਾਓਬਾਇਓ
 ਪਰਕੈਇਵੀਪਰਟਹਾਵਲਾਤੇਨਾਸਕਾਕੇਅਗੁਧਿਅ
 ਨੁਰਖਣਾਏਹੁਸਿਧਆਸਦਹੈ। ਅਓਰਪੰਜਵਾਅੰਗੁ
 ਜੇਗਕਾਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਪੁਰਕਕੁੰਭਕਰੇਚਕਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕਾ

ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੋ ਮਨ ਕੀ ਸੁਰਤ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣ ਕੇ ਦਾਹ ਨੀ
 ਨਾ ਸਕਾ ਤੇ ਤਿ ਕਟੀ ਨੂਖੇ ਚਲਾ॥ ਖੈ ਚਲ ਦੇ ਸਮੇ ਦੁਆ ਦਸ
 ਮਾਤਾ ਓ ਅੰਕਾਰ ਜਪ ਲਾ॥ ਬਹੁਰੇ ਭਉ ਹਾਮੈ ਕੁੰ ਭਕ ਕਰ
 ਕੇ ਠਹਰਾ ਵਲਾ॥ ਤੇ ਚੰਬੀ ਸਮਾਤਾ ਓ ਅੰਕਾਰ ਕੀ ਆਰੇਚ
 ਕਮੇ ਜਪ ਲੀਆ॥ ਤੈ ਸੇਈ ਬਾਏ ਸੇਉ ਤਾਰੇ ਅਰਦਾਏ ਸੇਚ
 ਤਾਏ ਦਾਏ ਸੇਉ ਤਾਰੇ ਅਰਬਾਏ ਸੇਚ ਤਾਏ॥ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਤਿ ਕਟੀ ਕਾਗਾ ਹੁਖ ਲਤਾ ਹੈ॥ ਅਰ ਪ੍ਰਾਣ ਦਸ ਵੇ ਦੁਆਰੇ ਠ
 ਹਿਰਤਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਅਨਾਹਦ ਕੀ ਆਧੁਨਾ ਖੁਲਤੀ ਆਹੈ॥
 ਅਰ ਜੇ ਤਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਧੁਨ ਮੇਧਿਆਨੁ
 ਪਾਹੀ ਤਾਹੈ ਤਿਉ ਤਿਉ ਧੁਨ ਵਧਤੀ ਹੈ॥ ਛੇਵਾ ਅੰਗ ਜੇਗਕ

ਧਿਆਨੁ ਹੈ ॥ ਧਿਆਨੁ ਭੀ ਦੇਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ॥ ਇਕ ਬਾਹਰ
 ਕਾ ਹੈ ॥ ਇਕ ਅੰਤਰ ਕਾ ਹੈ ॥ ਬਾਹਰ ਕਾ ਇਹੁ ਧਿਆਨੁ ਹੈ ॥
 ਵਿਸਨ ਚਤੁਰਭੁਜ ਕਾ ॥ ਧਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ॥ ਕੈਹਾ ਕੇ ਸਬ
 ਦੁਆ ਧਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਅੰਤਰ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ॥ ਏਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ
 ਨਾ ਭੁਕਾ ॥ ਧਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ॥ ਕੈਰਿ ਦੇ ਕਾ ॥ ਧਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ॥ ਕੈਨ
 ਸਕਾ ॥ ਧਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ॥ ਕੈ ਤਉਹਾ ਕਾ ॥ ਧਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ॥
 ਕੈ ਦਸਵੇ ਦੁਆਰ ਕਾ ॥ ਧਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ॥ ਬਹੁਤ ਜਬ ਧਿਆਨ
 ਹਦ ਕੀ ॥ ਧਨ ਖੁਲੈ ॥ ਅਰਜੇ ਤਪ ਕਾ ॥ ਸੈ ਤਉ ਧਨ ਕਾ ॥ ਅਰਜੇ
 ਤਕਾ ॥ ਧਿਆਨੁ ਧਰਨਾ ॥ ਏਹੁ ਧਿਆਨੁ ਹੈ ॥ ਸਪਤਮ ਅੰ
 ਗ ਧਾਰਨਾ ॥ ਧਾਰਨਾ ॥ ਕਿਆ ਜੇ ॥ ਧਿਆਨੁ ॥ ਠਹਿਰਤ ਧਰੀ

ਪਤਬੀਧਜੇਹੈਨਸੇਸੀਕਲਪਾਵਿਚਜਾਇਡਾਲਤੇਹੈ॥ਤਾ
 ਸੀਕਲਪਾਥੀਮਰਤੁਫੇਰਕੈਬਹੁੜੋਧਿਆਨਜੇੜਨਾਥ
 ਹੁੜਬਹੁੜਧਿਆਨੁਨਹਰਾਵਦਾਇਹੁਧਾਰਨਹੈ॥ਜੇਮਨਜ
 ਇਨਹਰੇਤਾਹੈਤਾਇਸਕਾਨਮੁਸਮਾਧਅਨੁਵਾਅੰਗੁਹੈ॥
 ਆਗੇਸਮਾਧਭੀਦੋਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੈ॥ਇਕਸਾਵਿਕਲਪਸ
 ਮਾਧਹੈ॥ਇਕਨਿਰਵਿਕਲਪਸਮਾਧਹੈ॥ਸਾਵਿਕਲਪਸ
 ਮਾਧਾਧਿਆਤਾਧਿਆਨੁਧੋਇਆਪਨੁਧਿਆਨੁਕਰਨਵਾ
 ਲਾਜਾਲੇ॥ਤੇਪ੍ਰਾਮੇਸ੍ਵਰਨੁਧੋਇਜਾਣਕੈਓਸਕਾਧਿਆਨੁ
 ਕਰੇ॥ਤੇਨਿਰਵਿਕਲਪਸਮਾਧਏਹਹੈ॥ਜੇਆਪਨੁਭੀਭਿੰ
 ਨਤਾਜਾਲੈ॥ਅਗਧਿਆਨੁਭੀਭਿੰਨਤਾਕਰੈ॥ਸਭਕਛਧੇ

ਇਸੀ ਬਹੁਮੁਖ ਪਕਰ ਜਾਵੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਨ ਅੰਗ ਜੋ
 ਗਕੇ ਸਾਧੋ। ਜੋ ਲਗਾ ਬਿਤ ਜੋ ਗਵਿਖੇ ਅਰੁ ਰੁਹੇਤਾ ਜੋ ਗਰ
 ਸਲੇਵੈ। ਜਬ ਬਿਤ ਉਤਰੇਤਾ ਗੁਰਾ ਦੀ ਬਾਦੀ ਧਾਪਰ ਚਾਹ
 ਖੈ। ਏਹੁ ਹਤ ਜੋ ਗਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੈ ਭੀ ਬਹੁਤਿਆ ਦਾ ਕਲਿਆ ०
 ਲਹੈ। ਇਆਹੈ। ਦੁਜਾ ਭਗਤ ਜੋ ਗਹੈ। ਭਗਤ ਜੋ ਗਕੇ ਅਸ
 ਟ ਅੰਗ ਏਹ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਏਹੁ ਜਮ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਤੁਹੀ
 ਨੀਵਾਹ ਖਲਾ। ਕਿਸੇ ਗਲ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨੁਮਨ ਵਿਚ ਨਹੀ
 ਲਿਆਵੁਲਾ। ਦਸਰੇ ਨੇਮੁ ਏਹੁ ਹੈ। ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਖੇ ਕ
 ਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦੇਵਿਚ ਮਨ ਨੁਹ ਹਿਗਵੁਲਾ। ਤੇ ਪੜ੍ਹਤ ਦੀਸ
 ਕਤ ਹੋਵੈ ਤਾ ਨੇਮ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ। ਜੇ ਸੁਣਨ ਦੀ ਸਕਤ ਹੋਵੈ ਤ ०

ਨੇਮਰਾਲਸੁਟਨਾਤੀਸਗਾਇਕੰਤਦੇਸਾਇਹੁਪੈਜੋਸਰਬ
ਵਿਖੇਇਕੰਗੋਬਿਦਜਾਣਨਾਅਉਰਦੁਸਰਾਕੋਈਨਜਾਣ
ਨਾਚੋਥਾਆਸਦਾਇਹੁਪੈਜੋਗੋਬਿਦਵਿਖੇਬਿਤਨੁਇਸ
ਬਿਤਕਰਣਾਪਜਿਵਾਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਪੂਰਕਕੁੰਭਕਰੋਚਕੁ
ਤਿਤਪ੍ਰਕਾਰਕਾਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਏਹੁਪੈਸੋਪੂਰਕਗੁਰਾਦੇਵ
ਚਨਾਨੁਸੁਟਕੇਤੇਮਨਾਵਿਖੇਇਕਤ੍ਰਸਮਝਣੇਅਨਾਵਿਖੇਖੇ
ਚਣੇਦੁਸਰਾਕੁੰਭਕਏਹੁਪੈਜੋਗੁਰਾਦੇਬਚਨਾਨੁਸੁਟਕੇ
ਜੇਹਨੀਵਿਸਤਸਮਝੀਹੈਸੋਰਿਦੇਵਿਖੇਉਸਦੇਤਿਆਗਨੁ
ਕਰੇਨਾਕਗੇਠਹਰਾਵਨਾਰਿਦੇਵਿਖੇਸਦਾਓਸਦਾਅਭਿ
ਆਸਕਰਨਾਤੀਸਗਾਰੋਚਕਜੇਗੁਰਾਦੇਬਚਨਾਕਰਕੇ

ਜੋਪਦਾਰਥਤਿਆਗਦੇਕਰੇਹੈ। ਤਿਨਕਾਤਿਆਗੁਕਰ
 ਨਾ। ਛੁਣਵਾਧਿਆਨੁਇਹੁਹੈਜੋਗੁਰਾਦੇਬਚਨਸੁਣਨਪ
 ਤਨਬੰਠੇਧਿਆਨਓਨਾਦੇਅਰਥਵਿਖੇਹਖੇ। ਕੋਈਸੰ
 ਕਲਪਵਿਚਫੁਰਨਾਦੇਵੈ। ਸਤਵਾਧਾਨਾਇਹੁਜੋਮੁ
 ਕਿਸੇਸੰਕਲਪਵਲਧਾਵੇਭਯਾਫੇਰਮਨਨੁਆਨਕੋਜੋੜੇ
 ਸਬਦਵਿਖੇ। ਅਸਟਮਦੁਇਚਾਰਪੜੀਆਮਨੁਸਬਦੁ
 ਵਿਚਜਿਤਵੇਲੇਠਹਿਗਆਤਿਸਕਾਨਾਮੁਸਮਾਧਹੈ। ੪
 ਸਤੁਦਧਾਏ। ਤੇਜੇਅਠੇਪਹਿਗਮਨਸਬਦਵਿਚਜੁੜੇ
 ਆਹਰੇਤਾਸੰਕਲਪਸਮਾਧਪੁਰਨਹੋਤੀਹੈ। ਸਾਵਿਕਲਪ
 ਸਮਾਧਇਹੁਹੈਜੋਜਾਟੇਮੈਸਬਦਕੇਸੁਣਨੇਵਾਲਾਹਾਂਤੇ

ਸਬਦਿ ਦੇ ਅਰਥ ਨੁਭੀ ਸਮਝਿ ਆਪੈ ॥ ਨਿਰਵਿਕਲਪ
 ਸਮਾਪੁ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਸਬਦ ਦੇ ਤਾਪੁ ਪਰਯਾਇਖੇ ਮਨੁ ਠਹਿ
 ਰਾਵੈ ॥ ਤਾਇਹੁ ਭਗਤ ਜੋ ਗਹੈ ॥ ਭਾਈ ਅਜਿ ਤੇ ਏਸ ਸਬ
 ਦ ਨੁ ਸਮਝੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਮੈ ਰੁਝਿ
 ਹੁਦਾਨ ਵਿਚੈ ਜੋ ਤੇ ਗਿਰਜਾਇ ਮਿਠੀ ਲਗੇ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
 ਆਮਾਜਿ ਤਿਆਤੇ ਗੋਪਿ ਛੇ ਕਿਤ ਨਿਆਦਾਊ ਪਾਹੁ ਹੋਵੈ ਗ ॥
 ੧੩ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਇਕਾ ਦਿਨ ਬਨ ਵਿਖੇ ਭਾਈ
 ਬੂੜਾ ਗਉ ਆਚਰਾਵ ਦਾਸੀ ਸਾਹਬ ਦਾਈ ਦਰੁ ਆਣ
 ਕੀਤੋ ਸੁਆਤੇ ਦੁਪ ਅਗੇ ਆਨ ਰਖਿ ਓਸੁ ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਆ
 ਣ ਕੀਤੀ ਓਸ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੁ ਤੇ ਗਦਗਸਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ

ਵੇਮੇਗਜਨਮੁਮਹੁਤਕਟੀਐ॥ ਤਾਬਚਰਹੋਇਆਤੂਤਾਅ
ਜੇਬਾਲਕਹੈ॥ ਤੈਨੂੰਇਹਬੁਧਾਕਿਥੋਪਾਪਤਹੋਈਹੈ॥
ਤਾਓਸਆਖਿਆਜੀਅਸਾਡੇਪਿਰੁਵਿਚਮੁਗਲਆ
ਨਉਤਰੇਸਿਨਨਾਲੇਕਚੀਆਖੇਤੀਆਵਢਲਈਆਲਾ
ਲੇਪਕੀਆਨਾਲੇਡੁਡਰੀਆ॥ ਤਾਮੇਰੇਮਨਵਿਚਆ
ਈਜੋਏਨਾਡਾਢਿਆਦਾਹਥਕਿਰੇਨਹੀਫੜਿਆਤਾਂਜਮ
ਦਾਹਥਾਕਿਸਫੜਨਾਹੈ॥ ਤਾਬਚਰਹੋਇਆਤੂਤਾਬਾ
ਲਕਨਹੀਤੇਰੀਤੇਬਾਢਿਆਕੀਜੈਸੀਮਤਹੈ॥ ਤੂਤਾਬੁਢਾ
ਹੈ॥ ਤੂਇਕਮਨਹੋਇਕੋਵਾਹਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁਧਿਆਵੈਗਾ
ਤੋਤੋਹਾਕਾਲਿਆਫਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਾਓਸਕਹਿਆਜੀਬਾ

ਵੀ ਕੇਈ ਭਾਈ ਜਪਦੇ ਹੈਂ ਨ ਤੇ ਕੇਈ ਹੋਈ ਜਪਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਮੀਂ ਕੇ
 ਸਤਗੁਰ ਜਪਾ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਚਾਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਬਾਣੀ
 ਅਦੋਂ ਨਾ ਇਕ ਪਰਾ ਦੁਆਰੇ ਨਾ ਭੁਕੇ ਵਿਖੇ ਧਿਆਨ ਪਰ
 ਤੇ ਹੈ। ਇਕ ਮਧਮਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰਾਸਾ ਦ੍ਰਾਹੇ ਕਥੇ ਜਪਦੇ ਹੈਂ ਨ
 ਇਕ ਬੈਂਖਰੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਬਾਹਰ ਪ੍ਰਗਟ ਪੜ੍ਹ ਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਪ੍ਰੋਜਨ ਮਨ ਕੇ ਇਕ ਗੁਹੀ ਕਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਧੀ ਉਸ ਭੁਝਿਜ
 ਨ ਮੈਂ ਮਿਲਿਆ ਹੂ ਅਸ ਨਿਗਧ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਨਾਮੁ
 ਇਕ ਗੁਮਨੁ ਜਪਿਆ ਕਾਇਆ ਟਕਰਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਧ
 ਗਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਨਾ ਮੁਜ ਪੁਆ ਅਰਸੀ ਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾ
 ਇਸ ਮੈਂ ਤੇ ਹੀ ਆਰਜਾ ਭੀ ਵਿਖੇ ਹੀ। ਤੇ ਤੇ ਗਕਾ ਲਿਆਣ

੬

ਗੁਰਿ ਹੋਵੈ ਗਾਮ ਮੈ ਚੈ ਬਾਜਾ ਮਾਧਾ ਭਕੇ ਤੈ ਰੁਗਿਆ ਨ ਉਪਦੇ
ਸਕਰਾ ਗਾਮ ਤੇ ਤੇਰੇ ਵੈਸ ਵਿਖੇ ਭੀ ਮੇਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ
ਗਾਮ ਤਾ ਰਾਈ ਬੁਢੇ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤੀ ਸਾਹੀਤੀ ਕੁਰਾ ਅਪਣਾ ਸ
ਗੀਰ ਭੀ ਗਖਿਆ ਤੇਟਹਿ ਲਕੁ ਕਰਦਾ ਹੀਆ ॥੧੧॥

ਖੀਰੋ ਰਚਣੀ ॥ ਫਿਰਣਾ ਖਹਿਰਾ ਤੇ ਜੋਧ ਦੇਵੇ ਗੁਰੂ ਤਾਨਕ
ਜੀਵੀ ਸਰਨੀ ਆਏ ॥ ਤੇਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਿਆ ਨ ਹੋਏ ॥ ੩ ॥
ਓਨਾ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕੋਈ ਐਸਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇ ਜਿਸ
ਕਰਕੈ ਸਾਡਾ ਕਾਲਿਆਣ ਹੋਵੈ ॥ ਤੇ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ
ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮਨ ਨੀਵੇ ਕਰ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਜੋ
ਤੁਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਪਾਸੇ ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਵੀ ਹੋਇਆ ਵੈਸੋ ਕਰਦੀ

ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਗਤ ਉਠ ਕੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਕਰ ਕੈ ਸਬਦੁ ਦਾ ਅਭਿ
 ਆਸ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਾਰਖਣਾ ॥ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸੁ
 ਆਮੀ ਜਾਨਣਾ ॥ ਆਪਨੁ ਸੇਵਕ ਜਲਣਾ ॥ ਤੇ ਸਾਧਸੰ
 ਗਤ ਵਿਚ ਜਾਇ ਕੈ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਨਾ ॥
 ਤੇ ਉਠ ਕੇ ਦੇਰੇ ਨੇ ਆਪ ਵਿਚ ਬਾਣੀ ਦਾ ਮਨੁ ਕਰਨਾ ॥ ਤ
 ਓਨਾ ਦਾਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਉਪਾਰ ਹੋਇਆ ॥ ੧੪ ॥ ਸਾਖੀ ॥
 ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਦੁਸ਼ੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਕ
 ਰਦਾ ਸੀ ॥ ਨਿਤੁ ਖਿਚੜੀ ਤੇ ਦਹੀ ਸਾਹਬ ਦੇ ਲੰਗਰ ਵਾਸ
 ਤੇ ਲੈ ਆਵੈ ॥ ਤਾਇਕਾ ਦਿਨ ਓਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗ
 ਰੀ ਬਾਰਿਵਾਜੁ ਜੇ ਅੰਧੇਰੀ ਅਜਬੀ ਦਹੋਵੈ ਤਾਮੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸ

ਵੇਰੇਸਾਹਿਬਦੀਰਸਨਾਵਾਸਤੇਲੈਆਵਾ॥ਤਾਂਬਚਨਹੋਇ
 ਆਇਸਾਅਧੋਗੀਕਰਕੈਕਿਤਨੇਜਹਾਜੁਚਲਤੇਹੈ॥ਕਿ
 ਤਨਿਆਸਰਪਾਨੁਤਾਬੇਦੀਧਰਤੀਮੈਅਹਾਰਪਹੁਚਦਾ
 ਹੈ॥ਪ੍ਰਸਾਦਿਚਾਹਘੜੀਆਪਿਛੋਹੋਵੈਗਾਪਰਗੁਰੂਕੀ
 ਰਜਾਇਤੇਰਾਜੀਰਾਹਿਦਾ॥ਏਹੁਸਿਖੀਦਾਧਰਮਹੈ॥ਜੇ
 ਸੇਇਸਤੀਨੁਭਰਤੇਦੀਆਗੀਆਮਨਦੀਪਰਵਾਸਹੈ
 ਤੈਸੇਭਗਤਾਨੁਮਹਾਰਾਜਦੀਆਗੀਆਪਰਵਾਨਹੈ॥
 ਤੁਪ੍ਰਮੇਸਰਦੈਆਗੀਆਤੇਰਾਜੀਰਹੁ॥ਸਭਸੇਵਾਕਾ
 ਫਲਤੇਨੁਇਸਖੀਹੀਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈਗਾ॥ਤਾਓਸਦਾਉਧਾ
 ਰਵਾਧਗੁਰੂਦੀਇਛਾਮਨਦਕਰਕੇਹੋਇਆ॥੧੫

੬੨

474

ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਨੀ ॥ ਗੁਣੀ ਗੁਜਰ ਜਾਤੁ ਦਾਲੇ ਹਾਰ ਸੀ ॥
ਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ॥ ਤਾਓ ਸ ਅਰ ਦਾ ਸ ਕੀਤੀ ॥
ਜੋ ਮੈਂ ਸਾਗ ਦਿਨ ਆਪ ਦੇ ਕੀ ਮ ਵਿਚ ਲਗਾ ਰਹਿਨਾ ਹਾ ਮੇ ॥
ਭੀ ਕਿਵੇਂ ਓਧਾ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲੇ ॥
ਠਕੇ ਜਪ ਜੀ ਪੜਨ ਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਦਾ ਕਮ ਹੋਵੈ ॥ ਸੋ ਗੁਰੂ
ਨ ਮਿਤ ਜਾਣ ਕੇ ਕਰ ਦੇਵ ਲਾ ॥ ਤੇ ਜੋ ਕਮਾਈ ਕਰੈ ਸੋ ਦਸਵੇਂ
ਧ ਉਸ ਦਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਦੇਵ ਲਾ ॥ ਓਸ ਨੂੰ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ
ਈ ਬਰਸਾ ਸਿੱਖਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਾਇਆ ਬੀ ॥ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਕੇ
ਈ ਸਾਧ ਹੈ ਸਨ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੁਹਮ ਤ ਦੇ ਕੈ ਗਜ ਦੁਆਰੇ ਬੀ
ਧਾਇ ਦਿਤੇ ਹੈ ਸਨ ॥ ਤੇ ਅਧੀਰਾ ਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹ ਪੰਡਤ ਖਾਨੇ

ਥੀ। ਤਿਕਸੇ। ਗੁਜਰਲੁ ਹਰਦੇਪਰ ਆਏ। ਓਨਾ ਕਹਿਆ ॥ ੬੩ ॥
ਰਮੇਸਰਦੇਰ ਮਿਤਸਾਡੀ ਆਗਟੀ ਆਵਦੇ ਜਾਓਸਗਟੇ
ਆਵਦੀ ਆਤਾ ਓਨਾ ਦੀਖੁ ਸੀਕਰ ਕੈ ਗੁਜਰਨੁ ਤੀਰ ਕਾਲ
ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥ ੧੬ ॥ *ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਕਲੀ ॥* ਨਾਈ ਧੀ ਕੁ ਗੁਰੂ
ਅੰਗ ਦਸੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਅਗੇ ਆਇ ਹੋ ਆ। ਨਾਲੇਪੁ ॥
ਦੀ ਗਗਨੁ ਕਰ ਕੇ ਸਿਖਾਨੁ ਏਸ ਨਾਨੁ ਕਰਾਵੇ ਨਾਲੇ ਸਿਖਾ
ਨੁ ਚਾਪੀ ਕਰੇ। ਏਕਾਦਿਨ ਸਾਹਬ ਦੇ ਪਾਸ ਓਸ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀ ਜੁ ਮੈਂ ਨੂਓ ਪਦੇਸ ਕਰੇ। ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਮੁ ਗੀਦਮੁ
ਦਾ ਕਹੀ ਦਾ ਹੋਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋਰ ਕਹੀ ਦਾ ਹੋ। ਜਬ ਮਿਰਤ ਕਦ
ਅੰਗ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੋ ਬਦਾਤਾ ਗੋਰ ਦੀਲਾਇ ਕਹੇ ਦਾ ਹੋ। ਜ

ਬਾਸਿਖਦੇਮਨਵਿਚਹੁੰਕਾਰਦੁਹੋਦਾਹੈ। ਤਾਸਿਖਗੁਰਾਦੇ
 ਗਿਆਸਵਿਚਜਾਇਸਾਮਾਵਦਾਹੈ। ਦੇਖੋਸੈਨਨਾਈਜਬ
 ਮਨਲਾਇਕੇਸਾਧਾਈਟਹਲਕੀਤੀਤਾਬੁਗਵਾਨਓਸ
 ਦਾਰੂਪਧਾਰਕੇਗਦੇਨੂਰੀਝਾਇਆਏ। ਤੁਝੀਐਸਹੋਇ
 ਘਾ। ਤਾਓਸਨੇਐਸੇਹੀਸਿਖਾਈਆਟਹੈਲਾਕੀਤੀਅ ०
 ਓਸਨੁਸਿਖੀਪ੍ਰਾਪਤਹੋਈ। ਤੇਓਸਦੇਸਾਹੇਕੁਟੰਬਦਾਉ
 ਧਾਰਹੋਇਆ। ੧੪ **ਪਉੜੀ** ਪੰਦ੍ਰਵੀ। ਚਲੀ। ਪਾਰੇ
 ਜੁਲਕਾਪਰਮਹੰਸਪੂਰੇਸਤਿਗੁਰਕਿਰਪਾਧਾਰੀ। ਮਾ
 ਲੁਸਾਹੀਸੁਰਮਾਵਡਾਭਗਤਭਾਈਕੇਦਾਗੀ। ਆਈਪਾਦੇਉ
 ਰਗਾਇਟਦਾਸਬੁਲੇਦੇਜਾਈਐਬਾਲਿਹਾਰੀ। ਲਾਲਸੁ

ਲਾਲੂਬੁਧਵਾਰਦੁਰਗਾਜੀਵੰਦਾਉਪਕਾਰੀ॥ ਜਗਾਧਰ ੬੪
ਟੀਜਾਦੀਐਸੀਸਾਰੂਨਾਲੇਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਖਾਨੁਮਾਈਆ
ਪੀਉਪੁਤਹੈਨਗੁਣਗਾਹਕਰੋਵਿੰਦਭੰਡਾਰੀ॥ ਜੋਧਰਸੇਈ
ਆਦੇਵਤਾਗੁਰਸੇਵਾਕਰਦੁਤਰਤਾਰੀ॥ ਪੂਰੇਸਤਿਗੁਰਪੈ
ਜਸਵਾਰੀ॥ ੧੮ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਪਾਰੋਜਲਕਾਗੁਰੂ
ਅੰਗਦੁਜੀਦੇਪਾਸਆਇਆਆਇਕੈਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
ਗਰੀਬਨਿਵਾਜਜੀਪਰਮਹੰਸਕੈਸੇਹੋਤੇਹੈ॥ ਬਚਨਹੋਇ
ਆਭਾਈਪਾਰੋਤੈਨੁਅਸੀਪਰਮਹੰਸਾਦੀਸਾਖੀਸੁਦਾਣ
ਦੇਹਾਤੇਤੁਸੁਦੈਤੈਮਨਿਵਿਚਵਸਾਏਗਾਤਾਤੁਭੀਪਰਮ
ਹੰਸਹੋਵੈਗਾ॥ ਤੇਜੋਤੇਹੀਸੰਗਤਕਰੇਗਾਤਿਸੰਨੁਭੀਪਰ

ਮਹੀਸਾਈ ਦਸਾਪਗਾਪਤ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਮਹੀਸਾਇਸ ਕੇਤਾਈ ਕ
ਹੀਤਾ ਹੋਜੈ ਸਮੁੰਦ ਕੇ ਬੀਚ ਜਾਇ ਕੈ ਮੰਤੀ ਚੁਗਾਏ ਹੈਂ ਨਾ
ਜਲ ਤੇ ਦੁਪਾਇ ਕਣਾ ਕਰ ਕੈ ਓਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਗਖੀ ਦਾ ਹੈਂ ਤਾ
ਓਨਾ ਦੀ ਚੰਜਖਟੀ ਹੋਈ ਹੈ ਚੰਜ ਪਾਉ ਦੇ ਹੈਂ ਤਤਾ ਦੁਪਈ
ਆਫੁਟੀ ਆਉਂਤੋ ਜਾਈ ਅਥੈ ਨਾ ਤਾ ਓਹ ਦੁਪਈ ਆ
ਫੁਟੀ ਆਪਾ ਜਾਏ ਹੈਂ ਤਾ ਤੇ ਜਲ ਨੂ ਛਡ ਦੇ ਦੇ ਹੈਂ ਤਾ ਤੇ ਪਰ
ਮਹੀਸ ਓਹ ਕਹੀ ਦੇ ਹੈਂ ਨ ਜੇ ਗੁਰਾ ਦਾ ਸਬਦ ਜੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਮਾ
ਦਾ ਕਮੇਤੀ ਹੈਂ ਨਾ ਇਸ ਕੇ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ ਕਰ ਓਨ ਕੀ ਬੁਧ ਬੀ
ਚ ਬੀਚਾ ਹੁਆ ਨ ਪਗਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੋ ਸੋਈ ਉਸ ਕੀ ਚੰਜ ਹੈ
ਦੇਹ ਅਰਾਮਾਤ ਮਾਯੇ ਕੇ ਪੜ੍ਹੇ ਬਾਸ ਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਇਕ ਠਾਪੁ

ਤਲਾਸੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕੈ ਜਾਤ ਤਾਹੈ ਜੋ ਦੇਹ ਆਨਿ ਤਹੈ ॥ ਜ
 ਕਹੈ ॥ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ਤੇ ਆਤਮਾ ਸਤਹੈ ਚੈ ਤੰਨ ਹੋ ਅਨੰਦ ਰੂ
 ਪ ਹੋ ॥ ਏਹ ਰੂਪ ਮ ਕਰ ਕੈ ਦੇਹ ਦੇ ਧਰਮ ਆਤਮਾ ਵਿਖੇ ਭੁੱ
 ਸਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਮਰਨਾ ਦੇਹ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ ਏਹ ਕਹਿ ਦਾਹੈ ਮੈ ਆਪ
 ਨੂਨ ਹੀ ਜਾਨਦਾ ॥ ਦੁਖ ਧਰਮ ਦੇਹ ਕਾ ਹੈ ਏਹ ਕਹ ਦਾਹੈ ਮੈ
 ਦੁਖੀ ਹਾ ॥ ਜਬ ਵੀ ਚਾਰ ਬੁਧਾ ਸੇ ਉਦੇਖ ਤਾ ਚੈ ਤੰਨ ਕਹਤਾਹੈ ਮੈ
 ਤੇ ਤੁਣੀ ਕਾਲਾਇ ਸਥਿਤ ਹਾ ॥ ਜਾਂ ਪਿਛੇ ਦੇ ਕਰਮ ਹੁਦ ਭੋਗ
 ਦਾਹੈ ਤੇ ਹੁਦ ਦੇ ਅਗੇ ਭੋਗਾਗਾ ॥ ਤਾ ਤੁਣੀ ਕਾਲ ਸਤਹੈ ਏਹੀ ਆ ॥
 ਬਹੁੜੇ ਏਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂ ਜਾਨਤਾਹੈ ॥ ਏਹੀ ਜਨੂ ਜਾਨਤਾ
 ਹੋ ॥ ਏਹੀ ਚੈ ਤੰਨ ਹੋ ॥ ਜੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਛਤੀ ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਾ

1
ਸਨਾਦੇਵਿਚੁੰਦੇਹੈਨਤਾਬਾਸਨਾਨੁਤਾਅਨੰਦਨਹੀਜੇਏ
ਹੀਖਾਵਦਾਹੈਤਾਇਸਨੁਹੀਅਨੰਦਹੋਦਾਹੈਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾ
ਗਾਏਬਸਤੁਬਚਕੇਬੀਚੁੰਦੇਹੈਨਤਾਬਚਕੇਨੁਤਾਅਨੰਦ
ਨਹੀਜੇਏਹੋਪਹਿਰੇਤਾਇਸਨਾਅਨੰਦਹੋਦਾਹੈਨਾਨਾਪ੍ਰ
ਕਾਗਾਏਪੁਗਾਦਕਾਗਤਾਤੇਲਿਖੇਹੋਏਹੈਨਕਾਗਤਾਨੁਤਾ
ਅਨੰਦਨਹੀਜੇਏਹੋਸੁਦਦਾਪੜਦਾਹੈਤਾਇਸਨੁਹੀਅਨੰ
ਦਹੋਦਾਹੈਤਾਅਨੰਦਰੂਪਭੀਇਹੀਹੈਜੇਬਖਵੀਚਾਰ
ਕਰਕੈਆਪਨੁਸਗੀਰਤੇਭ੍ਰਿਨਜਾਵੈਤਾਏਹੀਪਰਮਹੰਸ
ਹੁੰਦਾਹੈਜੇਸੰਗੀਰਤੇਨਿਆਰਜਾਵੈਗਾਆਪਨੁਤਾਸਰ
ਰਏਗਸਾਵਾਸਤੇਪਾਪਨਾਕਰੇਗਾਜੈਸੇਕਮਲਜਲਮੈ

ਹੋਤਾਹੈ॥ ਤੇਧਿਆਨਓਸਦਾਸੁਰਜਵਲਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਜਲ ੬੬
 ਕਾਓਸਨੁਸਪਰਸਤਹੀਹੋਵਾ॥ ਤੈਸੇਪਰਮਹੰਸਵਿਚੇਸਾ
 ਤਦੇਰਹਿੰਦੇਹੈਨਤੇਧਿਆਨਓਨਾਦਾਆਤਮਾਵਲਹੁੰਦਾਹੈ॥
 ਤਾਂਦੇਹਦੇਖਸੁਖਾਦਾਹਰਖਸੋਗਤਹੀਕਰਏ॥ ਤੈਵਰਤ
 ਵਹੋਰੁਆਗਿਆਨੀਦੀਨਿਆਈਕਰਦੇਹੈਨਾਤੇਜਗਤ
 ਨੁਸੁਪਨਵਤਜਾਵਦੈਹੈਨਾ॥ ਤਾਓਨਾਨੁਬੀਧਨਨਹੀਹੋਵਾ
 ਤਾਤੇਸੇਹੀਭਾਣੀਪਾਰੋਵਰਤਲਗਾ॥ ਆਪਭੀਓਧਾਰਿ
 ਆਤੇਸਭਸਨਬੰਧੀਆਦਾਭੀਓਧਾਰਕੀਆ॥ ੨੦
 ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਮਲਸਾਹੀਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਦੇਪਾਸ
 ਆਇਕੈਅਰਵਾਸਕੀਤੀਜੋਅਸੀਨੋਕਰੀਮੁਗਲਾਦੀਕ

ਰਦੇਹਾਂ। ਕੋਈ ਐਸਾ ਓਪਦੇਸ਼ ਕਰੇ ਜਿਸ ਕਰ ਅਸਾਡਾ ਏਥੇ
ਮੁਖ ਉਜਲਾ ਹੋਵੇ। ਤੇ ਅਗੇ ਕੁਝ ਉਜਲਾ ਮੁਖ ਹੋਵੇ। ਤਾਗੁਰੂ
ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਮਲੂ ਦੇਹਾ ਅਤਿ ਤਰੈ ਤਾਏਹ
ਤਾਂ ਅਗੇ ਹੀ ਬਿਨਸੀ ਆਹੋਈ ਆਹੈ ਨਾ। ਤੇ ਆਤਮਾ ਸਤ ਹੈ।
ਏਹੁ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਹਿ ਆਮ ਕਦਾ ਨਾ ਹੀ। ਆਪ ਦੇ ਵਰਤਾਸੁ
ਮਦੀ ਕਿਹਾ ਭਾਈ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਜਾਨ ਕੇ ਕਰੀਐ। ਤੇ ਗਿਆਨੁ
ਭੀ ਦਿਤੁ ਹੋਵੇ। ਏਹੀ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੁਝ ਓਪਦੇਸ਼
ਤਾਹੈ। ਜੇ ਜਪਭੀ ਕਰੀਐ ਅਰਦਾਨ ਭੀ ਕਰੀਐ। ਤੇ ਆਪ
ਦੀ ਦੇਹ ਦੇ ਬਿਨਸਨ ਦਾ ਸਹਸਾਨ ਕਰੀਐ। ਜੇ ਤੀਨ ਬਾਤਾ
ਏਕ ਫੀ ਆਹੁੰਦੀ ਆਹੈ ਨ ਤਾਏਹੁ ਸਰੀਰ ਬਿਨਸਦਾ ਹੈ।

ਇਕਸਮਾਜੇਸ਼ਾਸਾਦਾਹੋਇਰਹਿਦਾਹੈ॥ ਦੁਜਾਜਿਸਪ੍ਰਿਥ
 ਮੀਤੇਸਰੀਰਗਿਰੁਨਾਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਜੇਓਹਾਜਾਗਾਹੋਈਹੈ
 ਤੀਸਰਾਜਿਸਤੀਰਗੋਲੀਕਰਪ੍ਰਾਦਜਾਵਦੇਹੋਦੇਹੈਨਾਕੋ
 ਜਿਸਦੁਖਕਰਬਿਨਸਦੇਹੁੰਦੇਹੈਨਾ॥ ਜਾਓਹਾਗੋਲੀਕੋਦੁ
 ਖਲਗਦਾਹੈਤਾਪ੍ਰਾਦਾਦਾਅੰਤਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਜੇਇਹਤੀਨਈ
 ਕਹੇਨਾਹੋਵਤਤਾਆਪੁਕਾਲਇਸਈਗਛਿਆਕਰਦਾਹੈ
 ਪਰਆਪੋਉਪਾਧਕਿਸੇਨਾਲਨਾਕੀਚੈ॥ ਜੇਜੁਪਯਰੂਰ
 ਆਇਬਦੇਤਾਬਹੁਤਿਆਥੋੜਿਆਦੀਸੰਕਾਨਕੀਚੈ॥
 ਤੇਜੋਕੁਛਖਟਾਲਿਆਟੀਐਸੋਸਿਖਾਸਧਾਨਲਵੰਤੁਬੇ
 ਖਾਈਐ॥ ਤਾਕੁਈਮਲੁਮਲਇਸੇਪਕਾਰਲਗਾਵਹਤ

ਤੁਸਦਾਸਾਧਸੰਗਤਕਰਾਤੇਸਿਖਾਈਸੇਵਾਦਹਿਲਕਰਾ
 ਏਸੇਥੀਤੈਰੁਗਿਆਨਹੋਵੈਗਾਤਾਭਾਈਕਿਦਾਗੀਜੋਗੁ
 ਰੂਅੰਗਦਜੀਦਾਵਚਨਦ੍ਰਿੜਕੀਤਾਓਸਦਾਓਧਾਰੁਹੋਇ
 ਆ॥੧੨॥ *ਸਾਖੀਰੋਰਚਲੀ॥* ਈਪਾਜਾਤਦੇਉਤੇਰਗਾਇ
 ਨਦਾਸਤੇਬੁਲਾਤੀਨੇਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਦੀਸਰਨਆਏ॥
 ਜੋਅਸਾਨੁਜਨਮਮਰਨਥੀਰਖੀਏਤਾਬਚਨਹੋਇਆ
 ਤੁਸੀਵਾਹਗੁਰੂਦੀਭਗਤਕਰੇ॥ਤਾਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
 ਜੀਅਸਾਨਾਕਿਰਪਾਕਰਕੈਸੁਦਾਈਏ॥ਭਗਤਕਿਸਨੁ
 ਕਹਦੇਹੈਨਾ॥ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਜਿਤਸਮੇਸਹਾਗਜਨੇ
 ਮਾਏਆਉਤਪਤਕੀਤੀਤੇਉਸਨੁਬਚਨਕੀਤਾਤੁਸਭ

॥ ਤਾਤਾਈ ਮਲੂ ਦਾ ਵੰਡ ਖਾਵਟ ਕਰ ਕਾਲਿਆਂ ਹੋਇ
 ਆ॥ ੨੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਕਿਦਾਰੀ ਗੁਰ ਅੰਗ
 ਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਟ ਗਇਆ॥ ਕੇਸਾਰ ਜਗਤ ਕਾ ਮਕੋਧ ਵਿ
 ਚ ਪਾਇਆ ਜਲ ਦਾ ਹੈ॥ ਕਿਵੇ ਮੈਰੂਤ ਸੀਰਖ ਲਹੇ॥ ਤਾਂਬ
 ਚਨ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇ ਬਨ ਨੂਅਰਾ ਤਲ ਗਈ ਹੈ॥ ਤੇ ਮ੍ਰਿਗ ਬ
 ਨ ਸੇਕੁ ਦਕੈਂਦੀ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਦੇ ਹੈ॥ ਸੇਸੁ
 ਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਕਾਮਕੋਧ ਵਰਤਿਆ ਹੋਇ
 ਆ ਹੈ॥ ਜਿਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਆਵਦੇ ਹੈ॥ ਸੇਸੀ ਤਲੋ
 ਜਾਵੇ ਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਸਬਦ ਬਾਦੀ ਦੇ ਸਮਝ ਲਵਿਚ ਦੁਬਕੀ
 ਲੈ ਦੇ ਹੈ॥ ਤਿਨਾ ਦਾ ਮਨ ਭੀ ਸੀ ਤਲ ਹੋਇ ਆਵਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ

ਤੁਸਦਾਸਾਧਸੰਗਤਕਰਾਤੇਸਿਖਾਈਸੇਵਾਦਹਿਲਕਰਾ।
 ਏਸੇਥੀਤੈਰੁਗਿਆਨਹੋਵੈਗਾਤਾਭਾਈਕਿਦਾਗੀਜੋਗੁ
 ਰੂਅੰਗਦਜੀਦਾਵਚਨਦ੍ਰਿੜਕੀਤਾਓਸਦਾਓਧਾਰੁਹੋਇ
 ਆ॥੧੨॥ *ਸਾਖੀਰੋਰੁਚਲੀ॥* ਈਪਾਜਾਤਦੇਉਤੇਨਰਾਇ
 ਨਦਾਸਤੇਬੁਲਾਤੀਨੇਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਦੀਸਰਨਆਏ॥
 ਜੋਅਸਾਨੁਜਨਮਮਰਨਥੀਰਖੀਏਤਾਬਚਨਹੋਇਆ
 ਤੁਸੀਵਾਹਗੁਰਦੀਭੁਗਤਕਰੇ॥ਤਾਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
 ਜੀਅਸਾਨੁਕਿਰਪਾਕਰਕੈਸੁਦਾਈਏ॥ਭੁਗਤਕਿਸਨੁ
 ਕਹਦੇਹੈਨਾ॥ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਜਿਤਸਮੇਮਹਾਗਜਨੇ
 ਮਾਏਆਉਤਪਤਕੀਤੀਤੇਉਸਨੁਬਚਨਕੀਤਾਤੁਸਭ

੬੮

ਨਾਜੀਆਨੁ ਉਤਪਤ ਕਰਗਾ ਤੇ ਆਪਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਕੈ ਦੇਨ ।
 ਨੂਰੁ ਗਮਾਊ ਤੇ ਚਾਰ ਦੇਵ ਤੇ ਆਪਦੇ ਉਤਪਤ ਹੋਵਦਵਾ
 ਸਤ ਕੀਤੇ । ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਤੇ ਇਕ ਇਸ ਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਚ ਹੁਇ ਚ
 ਹਇ ਕਦੀ ਭੀ ਸਰਨ ਜੋ ਆਵੈ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਆਇ ਮਿਲੇਗਾ ।
 ਇਕ ਬੈਰਾਗਾ ॥ ੧ ॥ ਦੂਜਾ ਜੋਗਾ ॥ ੨ ॥ ਤੀਜਾ ਗਿਆਨੁ ॥ ੩ ॥
 ਚਉਥੀ ਭਗਤਾ ॥ ੪ ॥ ਪਰਵੈ ਗਾਗਤੇ ਜੋਗੁ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਏਹੁ
 ਤੀਨੋ ਪੁਰਖ ਹੋਨਾ । ਓਨਾ ਨੁਕਸੀ ਗਏ ਬਲ ਤੇ ਮਾਇਆ ਭੁ
 ਰਮ ਲੈ ਦੀਹੈ । ਪਰ ਭਗਤ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਪਤ ਬਿਤਾਇ ਸ
 ਤੀਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ ਭਟਕੀਹੈ । ਤਾਂ ਭਗਤ ਨੂ ਮਾਇਆ ਨ
 ਹੀ ਮੋਹ ਸਕਦੀ । ਹੋਰ ਨਾ ਕਰਮਾਨੂੰ ਮੋਹ ਲੈ ਦੀਹੈ । ਤਾ ਓਨਾ

ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮ ਹੁਗਾ ਦਾਸ ੬੯
 ਰੂਪ ਕਿਹਾ ਕਰ ਕੈ ਕਹੀ ਏ। ਜੇ ਅਸੀ ਸਮਝ ਕੈ ਓਤਾ ਦੀ
 ਸਰਨ ਨੂ ਪਾਪਤ ਹੋਈ। ਐ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਜੇ
 ਬੈਰਾਗੀ ਭੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਏ ਹੁਜੇ ਘਰ ਬਾਰ ਬ
 ਸਤ੍ਰੇ ਜਨ ਸਭ ਤੇ ਆਗੂ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਸ
 ਤੇ ਤੇ ਦੂਜਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਗਤ ਅਨਿਤ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਪਦਾਰਥ। ਵਿਚਲੀ ਨਿਰਹੋਵੇ। ਤੇ ਵਰਤਨ
 ਤੇ ਵਰਤਨ ਕਰ ਲੈ ਦੀ। ਤਾਂ ਜੇ ਗੁਰੂ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਹੈ।
 ਇਕ ਤਾਂ ਕਸਟ ਜੋਗ ਹੈ। ਜੇ ਅਸਟਾਂਗ ਜੋਗ ਪ੍ਰਾਣ ਯਾਮ ਥੀ
 ਆਇ ਕਰਨਾ। ਦੂਜਾ ਏ ਹੁਜੇ ਗ ਹੈ। ਮਨ ਨੂ ਵਾਸਨਾ ਥੀ

ਰੋਕਕਹਵਾਹਗੁਰੂਦੇਭਜਨਸਬਦੁਨਾਲਜੋੜਲਾਯਤੇਹਿ
 ਆਨਭੀਏਪ੍ਰਕਾਰਦਾਹੈਸਤਿਗੁਰਾਥੀਜੋਸਮਾਇਅ
 ਹੈਜੋਜਗਤਝੁਠਹੈਤੇਆਤਮਾਹੀਸਰਬਵਿਚਸਤਹੈਸੋ
 ਸਰਬਵਿਖੇਵਾਹਗੁਰੂਦਾਹੂਪਜਾਲਕੈਗਾਗਵੈਪ੍ਰਹੂਪੀ
 ਮੈਲਰਿਦੇਥੀਧੋਵਲੀਤੇਦੂਜਾਸੁਵਰਗੀਆਨੁਹੈਜੋ
 ਸੁਟਨਾਅਹਕਮਾਵਲਾਏਕਭਗਤਹੈਦੂਜਾਨੇਧਾਭ
 ਗਤਹੈਤੇਭਗਤਏਹੁਹੈਜੋਵਾਹਗੁਰੂਸੁਆਮੀਜਾਲ
 ਨਾਆਪਨੁਸੇਵਕੁਜਾਲਨਾਤਨਮਨੁਧਰਸਭਵਾਹਗੁ
 ਰੂਨੁਸੇਪਛਤੁਲਾਜਿਸਕੀਵਸਤੁਤਿਸਾਆਗੇਹਾਂਖੋਪ੍ਰ
 ਭਕੀਆਗੀਆਮਾਨੇਮਾਥੈਤਿਸਤੇਚੰਗੁਨਕਰੇਨਿਹਾਲੁ

ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਸਦਾ ਦਾਇਆ ਲੂ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਏਹੁ ਵਚਨ ਸੁਣ
 ਕੇ ਸਭੇ ਸਿਖ ਨਗਾਇਣ ਦਾ ਸਥੀ ਆਇਕਾ ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ
 ਦਹਿਲ ਕਰਨ ਲਗੇ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਹਿਤ ਕੀ ਤੋਨੇ
 ਸਭੁ ਦਾ ਦਾਉ ਪਾਰ ਹੋਇਆ॥ ੨੩ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਲੀ॥
 ਭਾਈ ਲਾਲ ਬੁਧ ਵਾਰ ਤੇ ਦੁਰਗਾ ਤੇ ਜੀਵੰਦਾ ਹਾਜਰ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗ ਦਜੀ ਦੇ ਆਏ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸਾਡਾ
 ਉਪਾਰ ਕੀਵ ਕਰ ਹੋਵੈ॥ ਤੁਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਪਰ ਉਪਕਾ
 ਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀ॥ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਭੀ ਤੋਨ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਦਾ ਹੈ॥ ਇਕ ਜੋ ਅਪਣੇ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਹੋਵਨ ਸੋ ਆਪ
 ਭੀ ਜੁਗਤ ਨਾਲ ਵਰਤਣਾ ਨਾਲੇ ਗਰੀਬਾਨੁ ਅਨਾਥਾਨੁ ਭੁ

ਜਤਵਾ ਲਿਆਨੁ ਵੰਡਖਾਵੀ ਐ॥ ਬਹੁੜੇ ਜੇ ਆਪ ਦੇ ਸਰ
 ਰਖੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਹਿਲਕਰੀ ਐ॥ ਤੇਰੇ ਸਨਾਕਰ ਕੈ ਭੀ
 ਜੇਵਚਨ ਮਨੀ ਦਾ ਹੋਵੈ ਤਾ ਭੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰੀ ਐ॥
 ਬਹੁੜ ਈ ਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਦਾ ਭੀ ਰਸਨਾ ਕਰ ਕੈ ਉਪ ਦੇ ਸ
 ਕੀ ਚੈ॥ ਤੇ ਮਨੁ ਕਰ ਕੈ ਭੀ ਸਭੁ ਸਦਾ ਭਲਾ ਮੰਗੀ ਐ॥ ਤਾ
 ਓਹ ਸਿਖ ਐ ਜੋ ਹੀ ਸਭੁ ਟਾ ਸਿਖਾ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰ ਉਪ ਕਾਰ
 ਕਰਨ ਤਾ ਓਨਾ ਦਾਏ ਸੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਹਿਲਕਰ ਕੈ ਉਪਾਹੁ ਹੋਇ
 ਆ॥ ੨੪ **ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥** ਜਗਾ ਜਾਤ ਪਰ ਲੀ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗ ਦਯੀ ਦੀ ਸਹਾਇਆ ਜੋ ਮੈਂ ਨੂਤੁ ਸੀ ਬਚਨ
 ਕਰੋ ਤਾ ਪਰ ਬਾਰ ਛੁਤ ਕੇ ਫਕੀਰ ਹੋ ਜਾਵਾਹਾ॥ ਮੈਂ ਇਕੋ

1

ਗੀਨੀਮਿਲਿਆਸਾਂਤਾਓਸਾਆਖਿਆਹੈਜੋਪਵਤੀਧਨਰੁ ੨੧
 ਪਹੈਤੁਪ੍ਰਥਮੇਘਰਬਾਰਦਾਤਿਆਗੁਕਰਆਵੈਤਾਬ
 ਹੁਕੁਮੈਤੈਉਪਦੇਸਕਰਨਹਾਂਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਜੇਗ
 ਕੀਤਿਆਤੇਘਰਛੋਰੁਆਉਧਾਰਹੋਦਾਹੋਵੈਤਾਫਕੀਰਹ
 ਟੀਆਤੇਕਿਉਭੁਗੜਦੇਦਿਰਨਾਜਿਵੇਕਵਲਾਵਿਚਹੀਜ
 ਲਦੇਰਹਿਦਾਹੈਤੇਸੂਰਜਵਲਾਧਿਆਨੁਰਖਦਾਹੈਤੇਸੇ
 ਗੁਗਮੁਖਿਵਿਚੇਗੁਸਤਦੇਰਹਿਏਹੈਨਤੇਗੁਰੂਕੇਨਮਿਤਸੇ
 ਵਾਟਹਿਲਕਰਦੇਹੈਨਾਜੇਫਕੀਰਹੋਕੇਕਿਸੇਥੀਲੇਖਾਵੈ
 ਗਾਤਾਆਪਦੇਤਪਦਾਬਲਓਨਾਨੁਵੰਡਏਵੈਗਾਤੇਜੇਗ
 ਸਤੀਹੋਕੇਭਗਤਕਰੇਗਾਓਤੁਭੀਉਸਤੇਰਹੇਗੀਤੇਜਿਸ

ਸਾਧਸੀਤਦੀਸੇਵਾਟਹਿਲਕਰੇਗਾਓਹਭੀਉਸਨੁਫਲਹੋ
 ਵੈਗਾਯਜੈਸੇਗਉਨੁਕੋਈਘਾਥਅਰਖਾਇਦਖਵਾਵਦਾਪੈ
 ਤਾਓਸਦਾਦੁਧਦੁਹਿਲੈਦਾਹੈਤਾਂਤਾਈਜਗਾਵਿਚੇਗ੍ਰਸ
 ਤਦੇਸਿਖਾਦੀਸੇਵਾਟਹਿਲਕਰੇਉਸਦਾਉਧਾਰਏਸੇਕ
 ਰਹੇਇਆ॥੨੫॥ *ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥* ਭੁਭਾਈਖਾਨੁਤੇਭੁ
 ਣੀਆਹੀਆਦੇਨੋਪਿਉਪਤਹੈਸਨਾਤੇਗੋਵਿੰਦਭੁੰਡਗੀ
 ਖੜੀਪੈਸੀ॥ਏਹਭੀਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਦੀਸਰਨਗਾਇਅ
 ਗਗੀਬਨਿਵਾਜਕੋਈਐਸਾਗੁਟਕਹੀਐਜਿਸਵਿਚਸਭੇ
 ਗੁਣਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵਨਾਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਮਹਾਰਾਜਦੀ
 ਭਗਤਸਭਦਾਗੁਣਾਏਗੁਣਪੈਤਾਓਨਾਕਹੀਆਭੁਗ

ਤਿਕਿਤਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਹੁਕਮ ਹੋਆ ਤਿਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ
 ਭਗਤ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਨੌਧਾ ਭਗਤ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਮਾ ਭਗਤ ਹੈ।
 ਤੀਜੇ ਪ੍ਰਮਾ ਭਗਤ ਹੈ। ਤਾਓਨਾ ਅਰਥਾ ਸਕੀਤੀ ਜੋ ਜੀਖੋਲ
 ਕੇਤਿਨਾ ਹੀ ਭਗਤਾ ਦਾਸ ਰੂਪ ਕਹੀਐ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇ
 ਆਨੇ ਧਾ ਭਗਤ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਨਵਾ ਵਿਚੋ ਇਕ
 ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਸੋ ਭੀ ਕਾਲਿਆ ਦਕਰ ਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਨਵਾ ਹੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਤਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਿਚ ਮਿਲਾਵ ਦੀ ਹੈ
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਏਹੁ ਭਗਤ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦੇ ਵਚਨ ਸੁਧਾ ਸੀਜੁ
 ਗਤ ਸੁਖ ਨ ਕਰੇ। ਦੂਜੀ ਏਹੁ ਭਗਤ ਹੈ ਜੋ ਆਪੁ ਕਥਾ ਕੀਰ
 ਤਨ ਕਰਨਾ। ਤੀਜੀ ਏਹੁ ਭਗਤ ਹੈ ਜੋ ਗਾਮਨਾ ਮਾਥਿਨਾ

ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਗੁਜਾਰਨਾ ਸਾਸ ਸਾਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ
 ਚੋਥੀ ਭਗਤ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਚਰਨ ਦਾ ਧੀਆ ਭ੍ਰਾਤ੍ਰ
 ਰਨਾ ਤੇ ਸੰਤਾ ਦੇ ਚਰਨ ਪੈਵੇ ਲੇ ਤੇ ਸੰਤਾ ਸਾਧਾ ਨੂਓ ਤਮ
 ਭੋਜਨ ਦੀ ਬਸਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਸੰਤਾ ਨੂਪਾ ਦੀ ਪਖ
 ਚਾਪੀ ਦੀ ਟਹਲ ਕਰਨੀ ਪੰਜਵੀ ਸੰਤਾ ਸਾਧਾ ਨੂਓ ਤਮ ਭੋ
 ਜਨ ਦੀ ਬਸਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਛੇਵੀ ਗੁਰਾ ਦੇ ਚਰਨ ਦੀ
 ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਸਦਾ ਬੰਦਗੀ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਦਖ
 ਵਾ ਕਰਨੀ ਸਤਵੀ ਭਗਤ ਆਪ ਨੂਦਾਸ ਜਾਨਣਾ ਤੇ ਮ
 ਹਾਰ ਜਨ ਨੂਸੁਆਮੀ ਜਾਨਣਾ ਸਭ ਤਨ ਮਨੁ ਪਨੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਦਾ ਜਾਨਣਾ ਅਠਵੀ ਏਹ ਭਗਤ ਹੈ ਜੁ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂਆਪ

੨੩
 ਵਾਸਖਾਜਾਨਵਾਜੋਮੀਤਦਾਭੁਲਾਹੀਚਿਤਵਤਾਹੈ। ਤਾਮੇ
 ਰੇਮਹਾਰਾਜਮੀਤਹੈਨਾਜੋਕਰਨਗੇਸੋਮੇਰਾਭੁਲਾਹੀਕਰਨ
 ਗੇ। ਤੇਨਾਵੀਏਹੁਭੁਗਤਹੈਤਨਮਨਧਰੁਸਭਵਾਹਗੁਰੂ
 ਸਉਪਛਡਲਾ। ਆਪਦਾਕਛੂਨਜਾਦਨਾ। ਏਹਨਉਧਾ
 ਭੁਗਤਹੈਬਹੁਹੋਪੇਮਾਭੁਗਤਕਹਤੇਹੈ। ਜੇਸੋਬ੍ਰਿਛਕਾਫ
 ਲਹੇਤਾਹੈਜੇਸਾਵਾਹੋਤਾਹੈਤਉਕੋੜਾਹੋਤਾਹੈ। ਜਉਪੀਲਾਹੋ
 ਤਾਹੈਤਉਖਦਾਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਬ੍ਰਿਛਕੇਬੀਚਹੀਰਸਲੇਤਾਹੋ
 ਤਾਹੈਤੈਲਾਲਹੋਤਾਹੈ। ਸਵਾਦਉਸਕਾਮਿਲਾਹੋਤਾਹੈ। ਤੈ
 ਸੇਜੇਮਹਾਰਾਜਕੇਪ੍ਰੇਮੀਹੈਨਸੋਏਹਉਨਾਕੇਲਛਨਹੈਨਾ।
 ਪ੍ਰਥਮੇਰੁਦਨਕਰਤੇਹੈਅਰਉਤੇਸਾਸਲੇਤੇਹੈ। ਤਾਂਤੇਉਨ

ਕਾਮੁਖਪ੍ਰਥਮੇਸਾਵਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਗਜਿਉਪ੍ਰੇਮਵਧਤਾ
 ਹੈਤਉਅਹਾਰਵਿਚਅਹਾਰਘਟਜਾਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਉਨ
 ਕਾਮੁਖਪ੍ਰੀਲਾਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਗਜਿਉਜਿਉਸੀਤਾਕਾਸੰਗੁਹੋ
 ਤਾਹੈ॥ ਤਿਉਤਿਉਉਨਾਕੇਵਚਨਾਦੇਸਾਮਝਟਕਰਮੁਖ
 ਲਾਲਹੋਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਮਹਾਰਾਜਦੀਪ੍ਰੀਤਰੂਪੀਮਿਸਟਾਨ
 ਉਨਕੇਬੀਚਾਨਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤੀਹੈ॥ ਤਾਂਗੀਆਨਕੀਸਮ
 ਝਉਨਕੇਹੋਇਆਵਦੀਹੈ॥ ਜਿਉਜਿਉਗੀਆਨਕਾਅ
 ਭਿਆਸਕਰਤੇਹੈ॥ ਤਿਉਤਿਉਪ੍ਰਗਭਗਤਾਨਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੋਤੀਹੈ॥ ਤਉਜਿਉਅਰਈਸਰਮੈਅਭੇਦਤਾਦ੍ਰਿਸਟਾਅ ०
 ਉਦੀਹੈ॥ ਸੋਈਸਤਾਚਿਤਾਨੰਦਰੂਪਈਸਰਹੈਸੋਈਸ

ਤੁਭਿ ਤਿਆਨੰਦ ਰੂਪ ਜੀਵ ਹੈ॥ ਪਰਏ ਤਾ ਕੁਭੇ ਦਹੈ ਸਹਿਕਾ ੨੪
 ਮਤਾ ਅਰਨਿ ਹਕਾ ਮਤਾ ਕਾ ਜੀਵਾ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਸਹਿਕ
 ਮੀ ਹੈ ਈਸਰਾਗਿ ਆਨ ਕਰ ਰਿਕ ਕਾ ਮੀ ਹੈ॥ ਸੋ ਕਾ ਮਤਾ ਅਰਨਿ
 ਹਕਾ ਮਤਾ ਦੇਵੈ ਕਲਪਤ ਹੈ॥ ਜੇ ਈਸਰਾਨਿ ਹਕਾ ਮਤਾ ਕੇਭੇ ਦਕ
 ਉਤਿ ਆਗ ਦੇਵੈ ਅਰ ਸਹਿਕਾ ਮਤਾ ਜੀ ਉਤਿ ਆਗ ਦੇਵੈ॥
 ਤਾ ਦੇ ਨੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਤਾ ਖਾਨੁ ਮਾਈ ਬ੍ਰੇਤ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਇ
 ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਲਿ ਆਵਹੋਇ ਆ॥ ੨੬
 ਜੋ ਧਰਮੋਈ ਆਗੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਦੇਹ ਜੂਰ ਰਹਿ ਦਾਸੀ॥ ਬ੍ਰਹ
 ਮ ਦਾਸ ਗੀਰ ਉਸ ਦਾਸੀ॥ ਤੇ ਸਾਹਬ ਦੇਹ ਜੂਰ ਆਇਆ
 ਮਾਇਆ ਓਸ ਨੇ ਛੁਹ ਦੀ ਨਹੀ ਸੀ॥ ਤਾ ਜੋ ਧਰਮੋਈ ਆਜੋਕ

ਭੁਲੀ ਗਰਨੁ ਲਗੇ ਸੋ ਸਿਖਾ ਥੀ ਲੈ ਕੇ ਪਸਾਇ ਪਕ ਕੇ ਸਿ
 ਖਾਨੁ ਸਾਗੈ ਨਿਛਕਾ ਵਧਾਹੇ । ਤੇ ਆਪ ਪਤਲਾ ਜੁਟੀ
 ਆਪੋ ਕੇ ਪੀਲਏ । ਜੇ ਏਹ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਨਾ ਜਿ ਤਨੀਏ
 ਨਾ ਦੀਦਹਿ ਲਮੈ ਕਰਾਗਾ ਉਤਨਾ ਮੇਰਾ ਭੁਲਾਹੈ । ਜਿਸ ਸ
 ਮੇ ਕੋਈ ਸਿਖ ਆਵੈ ਓਸ ਨੂੰ ਓਸੇ ਸਮੇ ਪਸਾਇ ਛਕਾਵੈ ॥ ੧੦
 ਲਸਨ ਖਰੇ ॥ ਤਾਂ ਜੋ ਧਰਮੋਈ ਏਦਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਲਿਆ
 ਦੁਹੋਇਆ ॥ ੧੫ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸੋਲਵੀ ਚਲੀ ਪ੍ਰਿਥੀ ਮਲ
 ਤੁਲਸਾ ਭੁਲਾ ਮਲਟ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਕਾਹੀ ॥ ਮੇਹਟਰਾ
 ਮੁਮਹਿਤਿਆ ਅਮਰੂਗੀ ਪੀਹ ਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥ ਸਾਹਾਰੂਰੀ ਗੁ
 ਭੁਲੇ ਭਾਗੁ ਭਗਤ ਭਗਤ ਹੋ ਪਿਆਰੀ ॥ ਖਾਨੁ ਛੁਕਾਤਾ

ਤਰੇਬੇਗਾਪਾਸੀਕਰਦੀਸਾਹੀ॥ਉਗਰੂਨੰਦੂਸੁਦਨਾਪੁਰੋਤ ੨੫
 ਟਾਪਾਰਉਤਾਹੀ॥ਅਲੀਆਸਾਹਾਰੂਭਲੇਛੀਬੇਗੁਰਦਰ
 ਗੁਰਦਰਬਾਹੀ॥ਪਾਧਾਬੁਲਾਜਾਦੀਅੰਗੁਰਬਾਦੀਗਾ
 ਵਟਲੇਖਾਹੀ॥ਡਲੇਵਾਲੀਸੰਗਤਕੁਹੀ॥੨੮।**ਸਾਖੀ**
ਚੁਲੀ॥ਡਲੇਜਬਸਾਹਿਬਤੀਸੀਪਾਤਿਸਾਹੀਗੁਰਅਮਰਦਾ
 ਸਜੀਆਇਉਤਰੇ॥ਪ੍ਰਿਥੀਮਲਤੇਤੁਲਸਾਕੁਲੇਜਾਤਦੇ॥
 ਸਤਾ॥ਸੋਰੀਦਰਸਨਕੁਆਇਪਾਪਤਹੋਏ॥ਕਾਹਿਟਲਗੇ
 ਅਸੀਤੁਸਾਡੀਜਾਤਹਾਂ॥ਤਾਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸਜੀਬੋਲੇਗੁ
 ਰੁਕੀਜਾਤਕੋਈਨਹੀ॥ਜਾਤਸਰੀਰਾਈਹੈਸੋਸਰੀਰਾਬਿਨ
 ਸਜਾਵੁਦੇਹੈਨਾ॥ਅਗੇਜਾਤਨਸੋਰਹੈਅਗੇਜੀਉਨਵੇ॥ਜਿ

ਨਕੀਲੇਖੀਪਤੁਪਵੈਚੰਗੇਸੇਈਕੇਇਆਬਾਬੇਕਾਹਿਆਹੈਜੋ
ਸਗੀਰਏਬੇਹੀਉਪਜੇਹੈਨਏਬੇਹੀਏਨਾਹੀਨਾਹੀਤੁਅਗੇ
ਜਾਤਕਿਸੇਨਾਲਨਹੀਜਾਦੀਜਿਨਾਨਾਮੁਜਪਿਆਹੈਤੇਸੇ
ਵਾਸਿਖਾਦੀਕੀਤੀਹੈਪਤੁਲੇਖੇਓਨਾਦੀਪਵੈਗਮਿਲਨ
ਆਇਮਥਾਦੇਕਿਆਜੀਮੈਨੁਭੀਉਪਦੇਸਕੀਜੈਤਾਓ
ਸਨੁਭੀਬਚਨਹੋਇਆਤੁਸਾਹਿਤਲਾਇਕੈਸਾਪਾਦੀਸੇ
ਵਾਕਰਨੀਬਾਬਹੁਤੇਹਮੁਤੇਦੀਪਾਤੇਓਗ੍ਰਸੈਨਤੇਨਗੀਹੀ
ਆਇਚਰਨੀਲਗੀਤਾਓਨਾਨੁਬਚਨਹੋਇਆਆ
ਇਆਸਿਖਾਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀਤੇਚਾਹਘੜੀਆਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਵੇਲੇਬੈਠਕੇਗੁਰੂਕੇਸਬਦੁਦਾਵੀਚਾਰੁਕਰਨਾਜੇਓਕਰ

ਬੇੜੀ ਬੋਝ ਨਾਲ ਭਾਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਚਾਰ ਉਂਗਲੀਆਂ ਬਾਹਰ
 ਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾ ਸਕੁਲਾ ਨੁਪਾਰ ਉਤਾ ਕਈ ਹੈ ਤਿਉ ਅਟੇ ਪਹਿਰ
 ਆਪ ਦੇ ਵੀ ਘਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰ ਗਏ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਚਾਰ ਘੜੀਆ
 ਗੁਰਦੀ ਬਾਟੀ ਵੀ ਚਾਗੀ ਦੀ ਹੈ ਤਾ ਗੁਰ ਸਕੁ ਕੰਮ ਸਵਾਹੁ ੦
 ਹੈ ਬਹੁੜੇ ਮੋਹਣ ਤੇ ਰਾਮ ਮਹਿ ਤੇ ਗੋਪੀ ਆਇ ਚਰਨੀਲ
 ਰੋਗ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਅਸਾਨੁ ਉਪ ਦੇ ਸਕ ਗੀ ਐ ਬਚ
 ਨਹੇ ਇਆਰਾ ਈਏ ਹਰ ਉਮੈ ਬੁਗੀ ਬਲਾਇ ਹੈ ਤੇ ਅਟਿੰ
 ਦੀ ਹੀ ਬਟਾਖ ਲੋਤੀ ਹੈ ਤੇ ਏਹ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਲੋਂ ਭੁਲਾਇ ਛੋੜ
 ਤਈ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਨੂ ਵਿਚੋਂ ਦੂਰ ਕਰੇ ਗੇ ਤਾ ਤੁਸਾ ਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸ
 ਰ ਨਾਲ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤਾ ਓਨਾ ਪੁਛਿ ਆਗਰੀ ਬਾਨਵਾ

ਜਹ ਉਮੈ ਕਿਵ ਕਰਮ ਹਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਸਰੀ ਗੁ
ਝੂਠਾ ਜਾਣਨਾ। ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸਨੁ ਭੁਲਾ ਬੁਝਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਹ
ਰਨਾ। ਬਹੁਤੇ ਸਹਾਰੂ ਤੇ ਗੰਗੂ ਤੇ ਭਾਂਗੂ ਆਇ ਚਰਨੀ ਲਗੇ।
ਤਾ ਓਨਾਨੁ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਸਿਖਾਨਾ ਲਗਾ ਉਤਰ ਗਤ ਕਰ
ਨਾ। ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਇ ਛਕਵਾ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਿਖ ਕੋਈ
ਆਵੈ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇ
ਨਾਮੁ ਲਾਪਿ ਆਸ ਕਰਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਨੁ ਮੰਨਣਾ
ਮਟਮੜੀ ਕਬਹੋ ਭੜੀ ਨੁ ਨਹੀ ਸੇਵਣਾ। ਬਹੁਰੇਖਾ
ਛੁਰਾ ਤੇ ਤਾਰੂ ਤੇ ਵੇਗਾ ਪਾਸੀ ਤਿਉ ਗਸੈ ਨ ਤੇ ਨੀ ਦੂਸ ਦਨ ਤੇ ਪੁ
ਰੇ ਤੇ ਝੰਡਾ ਏਹੁ ਆਦਿ ਚਰਨੀ ਲਗੇ। ਤਾ ਓਨਾਨੁ ਬਚਨ ਹੋਇ

ਆਗੁਈ ਸਿਖੋ ਇਸ ਕਲਜੁ ਗਵਿਚ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਨੂਹੀ ੨੨
 ਵਨਾਲ ਪੁਸਾਇਖ ਵਾਵਦਾ ਹੈ। ਓਸ ਦਾ ਫਲ ਜਗਦੇਸ ਮਾ
 ਨ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਕਲਜੁ ਗਦਾ ਜਗਦੇ ਹੋ ਹੈ ਜੋ ਵੰਡੁ ਖਵਲਵਲੇ
 ਹੈ ਰਓਰਾ ਦਾਏ ਥੇ ਭੀ ਧਰਵਧਦਾ ਹੈ। ਅਗੇ ਭੀ ਓਰਾ ਨੁਅ
 ਨੇ ਕਫਲ ਪਾਪ ਤੋ ਹੋਦੇ ਹੈ। ਬਹੁਤੇ ਮਲੀਆ ਤੇ ਸਹਾਰੂ ਛੀ।
 ਬੇਆਇ ਚਰਨੀ ਲਗੇ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਿਖਾਏ। ਮੈਲ
 ਬਸਤ੍ਰ ਧੋਏ ਵਲੇ। ਪਾਟੇ ਸੀ ਦੇ ਵਲੇ। ਤੁਸੀ ਭੀ ਓ ਜਲ ਹੋਵੇਗੇ
 ਤੇ ਤਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਰੀਝੇ ਵੇਗਾ। ਸਿਖ ਤੁਸਾਡੇ ਰਿਦੇ ਦੀ
 ਮੈਲ ਧੋਵਨਗੇ। ਬੁਲਾਪਾਧਾ ਆਇ ਚਰਨੀ ਲਗਾ। ਓਸ
 ਅਹਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਮੈਥੀ ਤਾਸੇ ਵਾਂਗ ਹਿਲ ਕੁਛ ਹੋ ਨਹੀ ਸਕ

ਦੀ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਕਥਾ ਕਰ ਕੈ
 ਸਿਖਾਨੂ ਸੁਣਾਵਈ॥ ਨਾਲੇ ਪੋਥੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਲਿਖ
 ਦੇਵਈ॥ ਮੰਗਣਾ ਕਛ ਨਹੀ॥ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਸਥਾ ਆਪ ਕੋਈ
 ਦੇ ਜਾਵੈ॥ ਤਾ ਵਰਤ ਲੈ ਲੀ॥ ਤੇਰੀ ਏਹਾ ਸੇਵਾ ਹੈ॥ ਜਿ ਤਨੇ ਤੁ
 ਸੀ ਤੁਲੇ ਵਾਲੀ॥ ਏਹੀ ਸਿਖ ਹੋ ਸਭ ਦਾਨੁ ਏਹੁ ਸਾਂਝਾ॥ ਓਪਰੇ
 ਸਹੈ॥ ਜੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸਥਾ ਦੇਇ ਨ ਸੀ॥ ਗੁਰਾ ਦਊ ਮਾਵਸ ਵੈ
 ਸਾਖੀ ਦੀ॥ ਪਮਾਲਾ ਦਸਹਿਰਾ ਸਭ ਦਾਇਨਾ॥ ਵਿਚ ਸਭ
 ਦਾ ਸਿਖਾ ਆਪਾ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੈ॥ ਆਪ ਦੀ ਸਹਾ
 ਨਾਲਾ॥ ਮਾਇਆ ਗੁਰੂ ਕਰ ਨੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਨਾ ਕੜਾ ਦੁਕਰ
 ਨਾ॥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਵਰਤਾਵਣਾ॥ ਗਰੀਬਾ ਸਿਖਾਨੂ ਬਸ

ਤਦੀਲੇ ਕੁਵਾਲੇ ਨੁਬਸ ਤਦੇ ਵਲਾ ਤੇ ਪੁਸਾਇ ਦੀਲੇ ॥ ੧੮ ॥
 ਜਿਸ ਨੇ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਨੁਪੁਸਾਇ ਛਕਾ ਵਲਾ ਅਰਦਾਸ ਕ
 ਰ ਕੈ ਪੈਸਾ ਰੁਪਯਾ ਜੇ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਰਧਾ ਹੋਵੈ ਸਿਖਾਨੁ
 ਇਕ ਠਾਕਰ ਕੈ ਓਸ ਦਾ ਕਾਹਜ ਕਰ ਦੇ ਵਲਾ ਤੁਸਾਰੇ ਪੁਤ
 ਪੋਤੀਆ ਤੀਕੁ ਏਹੁ ਰੁਹਸ ਚਲੇ ਗੀ ਸਦਾ ਸਿਖੀ ਤੁਸ ॥ ੧੯ ॥
 ਤੇ ਪੁਰ ਹੋਵੈ ਗੀ ਤੁਸਾ ਸੀਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ॥ ੨੦ ॥
 ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਤਾਰਵੀ ਚਲੀ ॥ ਸਨਮੁਖ ਭਾਈ ਤੀਰਥਾ
 ਸਭ ਰਵਾਲ ਭਲੇ ਸਿਰਦਾਰਾ ॥ ਪੁਰੇ ਮਾਟ ਕ ਚੰਦ ਹੈ ਬਿਸ
 ਰੁਦਾਸੁ ਪਰਵਾਰੁ ਸਾਧਾਰਾ ॥ ਪੁਰਖੁ ਪਦਾਰਥ ਜਾਣੀਐ
 ਤਾਰੁ ਭਾਰੁ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ॥ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਮਹਾਨੰਦ ਬਿ

ਧੀਚੰਦੁਬੁਧਾਬਿਮਲੁਬੀਚਾਹਾਯਗਮਦਾਸਹੈਖੇਦੜਾਤੁ
 ਕਰਦਾਸਭੁਲੇਤਾਕਿਆਹਾਈਪਯੋਠਾਤੀਰਥਾਸੈਸਾਬੁ
 ਬੁਲਾਸਚਿਆਹਾਆਈਜਾਪਯਾਦੀਅਨਨਈਆਖੁ
 ਲਾਗੁਗੁਪਿਆਹਾਤੁਲਸਾਵਹੁਗਜਾਦੀਐਗੁਰਉ
 ਪਦੇਸਾਅਵੇਸਾਅਚਾਹਾਸਤਿਗੁਰਸਚੁਸਵਾਰਨਹਰੁ
 ੩੦ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਸਨਮੁਖਭਾਈਤੀਰਥਾਸਭੁਰਵਾ
 ਲਾਆਟਕੇਗੁਰਗਮਦਾਸਜੀਦੀਸਰਨੁਪਾਇਆਜੋ
 ਅਸਾਤੁਕਿਵੈਊਧਾਰਹੋਵੈ॥ ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਸਚੁ
 ਜੇਹਾਹੋਰਧਰਮਕੋਈਨਹੀ॥ ਮੁਖੋਭੀਸਚੁਬੋਲਦਾਤੇ
 ਗਿਦਿਓਭੀਸਚਾਰਹਿਵਾ॥ ਤੇਭੂਠਜੈਸਾਪਾਪਕੋਈਨਹੀ॥

ਝੁਠਨ ਹੀ ਕਮਾਵਣਾ। ਇਸੇ ਕਰ ਕੇ ਭਾਈ ਤੀਰਥੋ ਦਾ ਕਾਲਿ ੨੯
ਆਟ ਹੋਇਆ ॥ ੩੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਪੁਰੋਤੇ
ਭਾਈ ਮਾਦਕ ਚੰਦੁ ਤੇ ਵਿਸਨ ਦਾ ਸੁਤਿ ਨੇ ਸਿਖ ਸਾਹਬ ਚੰ
ਥੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਆਏ ਅਸਾਨੁ ਐਸਾ ਓਪ ਦੇਸ
ਕੋਰੇ ਜਿਸ ਕਰ ਅਸਾਨੁ ਜਨਮੁ ਮਰਨੁ ਕਟੀ ਐ। ਤੇ ਸਦੇ
ਕਟੀ ਬਤੇ ਪਰਵਾਰੁ ਅਸਾਨੁ ਓਧਾਰ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇ
ਆਆਪ ਭੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਈ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ। ਪੁਤਾਧੀ।
ਆਵੇ ਪਾਸੋ ਭੀ ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਕਰਾਉਟੀ। ਇਸਤਰਾ ਜਾਣ
ਨਾ ਕੋ ਜੇਵੇ ਅਸੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਟਹਿਲੀ ਏਹਾਂ ਤੇਵੇ ਅਸਾ
ਡੇ ਪੁਤਾਧੀ। ਅਸ ਭਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਟਹਿਲੀ ਏਹੈ ਨਾ। ਤੇ ਜਿਸ

ਤਾਘੋੜਾਖਸਮਦੇਬੂਹੋਤੇਬਨਛਡਦਾਹੈ॥ਤਾਸਰੂਚਿਤਾ
ਖਸਮਨੂੰਹੋਦੀਹੈ॥ਤਿਵੇਸਭਕਛਵਾਹਗੁਰੂਕਾਕਰਜਾ
ਵੈਤਾਵਾਹਗੁਰੂਨੁਸਭਾਇਸਦੀਸਰਮਪਓਦੀਹੈ॥ਤਾਂਏ
ਸਦਾਕਾਲਿਆਵਹੋਦਾਹੈ॥ਤਾਏਸੇਕਰਕੇਭਾਈਪੁਰਤੇ
ਮਾਟਕਚੰਦੁਤੇਬਿਸਨਦਾਸਦਾਇਸੇਕਰਕੇਓਨਾਦਾ
ਕਾਲਿਆਵਹੋਇਆ॥੩੨ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਭਾਈਪੁ
ਦਾਹਥਤੇਭਾਈਤਾਰੂਤੇਭਾਈਭਾਗੂਤਿਨੇਗੁਰੂਗਾਮਦਾ
ਸਜੀਦੇਪਾਸਆਏ॥ਆਗੇਈਵਾਨੁਲਗਾਹੋਇਆ
ਹੈਸੀਕਥਾਕੀਰਤਨਹੰਦਾਸੀਤਬਗੁਰੂਕੇਵਚਨਾਂਨੇਸੁ
ਟਕੈਓਨਾਦੇਮਨਾਵਿਚਬਹੁਤਭੈਆਇਆ॥ਤਾਓਨਾਅ

ਰਵਾਸਕੀਤੀਜੀਰਸਹੀਬਨਿਵਾਜੁਅਸੀਘਰਾਕੁਟੰਬਾ ੮੦
 ਵਿਚਪਲੇਟੇਹੋਏਹਾਂਕਿਤੇਵੇਲੇਸਬਦੁਬਾਟੀਪੜਸੁਦ
 ਨਹੀਸਕਦੇਅਸਾਤੁਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਕਰਕੈਉਧਾਰਹੋਵੈ
 ਗਾਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਸਿਰਸਿਰਹੇਜਕੁਸਬਾਹੇਠ
 ਕੁਰਕਾਹੇਮਨਕੁਉਕਹਿਆਜੇਤੇਜੀਅਵਾਹਗੁਰਨੇਉ
 ਤਪਤਕੀਤੇਹੈਨਸਭੁਟਾਦਾਰਿਜਕੁਪਹਿਲੇਉਤਪਤ
 ਕੀਤਾਹੈਤਾਂਤੇਤੁਸੀਗੁਰੁਕੇਦੁਆਗੇਸਿਦਕਕਰਕੈਬੈ
 ਠਹੁਤਾਤੁਸਾਰੇਸਨਬੈਧੀਆਦਾਹਿਜਕਵਾਹਗੁਰੁਠ
 ਥੇਹੀਪਹੁਚਾਵੇਗਾਤੇਤੁਸਾਰਿਜਕਏਥੇਹੀਪਹੁਚ
 ਏਗਾਤਾਓਨਾਆਪਦਿਆਬੈਟਿਆਨੁਸਦਕੇਕਹਿਅ

ਭਾਈ ਹੁਦਤੁ ਸੀਕੰਮ ਦੀ ਲਾਇ ਕਹੋ ਏਹੋ ਹੋਹੁ ਤੁਸੀਘ
 ਰਦਾ ਕਮਸੀ ਭਾਲੋ ਜਿ ਕਛਾ ਕਿਰਤ ਵਿਚੋ ਲਾਭੁ ਹੋਵੈ ਸੋਓ
 ਦਮ ਕਰ ਕੈ ਗੁਰੁ ਕੇ ਰਮਿਤੁ ਦਸ ਵੰਧ ਦੇਵ ਦਾ ਤੇ ਸਿਖ
 ਆਇਆ ਦੀਸੇ ਵਾਕਰਨੀ ਓਏ ਅਸੀਏ ਬੇਹੀ ਗੁਰੁ ਦੇ
 ਦੁਆਰੇ ਰਹਾ ਗੋਤ ਏਥੇ ਪਾਦੀ ਪਖੇ ਦੀ ਗੁਰੁ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ॥
 ਹੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਾ ਗੋਤ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ
 ਸੁਣਾ ਗੋਤੁ ਸਾਡਾ ਭੀ ਕਾਲਿਆ ਫਹੈ ਗਾਯ ਤੇ ਅਸਾ
 ਭਾਤੀ ਉਧਾਰਹੋਵੈ ਗਾਯ ਤਾਓਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੀ ਕੀਤਾ ਤਾਓ
 ਨਾਦਾ ਉਧਾਰਹੋਇਆ ॥ ੩੩ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਮ
 ਹਾਨੰਦ ਤੋ ਬਿਧੀ ਚੰਦੁ ਗੁਰੁ ਰਾਮ ਦਾ ਸਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ ॥ ੦੮

ਏਜੁਅਸਾਡਾਜਨਮੁਮਰਨਤੁਸੀਕਦੋਬਹੁਤਜਨਮਾ
 ਵਿਚਦੁਖਪਾਵਦੇਆਏਹਾਤਿਹੁਣਤੁਸਾਡੀਸਰਨਾਏ
 ਹਾਂਅਸੀਜਾਣਦੇਹਾਂਜੇਅਸਾਡਾਓਧਾਰਹੋਵੇਗਾਤਾਂ
 ਬਚਨਹੋਇਆਤੁਸੀਜੇਆਪਦੇਸਰੂਪਨੁਪਛਾਣੇਗੇਤ
 ਤੁਸਾਡਾਜਨਮੁਮਰਨਮਿਏਗਾਤਾਂਓਨਾਕਹਿਆਅ
 ਸੀਤੁਆਪਦਾਸਰੂਪਏਹੁਜਾਣਦੇਹਾਂਜੇਅਸੀਖੜੀਹ
 ਖੜੀਆਏਪੁਤ੍ਰਹਾਂਜਾਇਤਨਾਓਨਾਕਹਿਆਤਾਂਸਾਹਬ
 ਬਚਨੁਕੀਤਾਜੇਖੜੀਤਾਤੁਸਾਨੁਮਾਤਾਪਿਤਾਨੇਕਹਿਆ
 ਹੈਸੋਸਰੀਰਦਾਨਾਮੁਧਾਰਿਆਹੈਤੁਸੀਸਰੀਰਤਾਨਹੀ
 ਏਹੁਸਰੀਰਤਾਏਥੇਹੀਰਹੇਗਾਤੁਸੀਤਾਪਿਛਲੇਸਰੀ

੮੧

ਰਦੇਕਰਮਕੀਤ੍ਰੇਹੋਏਹੁਦਭੋਗਵੇਹੋ। ਤੇਹੁਦਵੇਕਰਮੁਅ
 ਗੇਭੋਗੇਹੋ। ਤਾਤੁਸਾਏਸਸਹੀਰਨੁਆਪਦਾਬਸਤ੍ਰਜ -
 ਨਲਾਤੇਆਪਨੁਬਸਤ੍ਰਪਹਿਰਨਵਾਲਾਸਾਖੀਜਾਲਨਾ
 ਤਾਂਤੁਸਾਡਾਓਧਾਰਹੋਵੈਗਾ। ਓਨਾਅੰਗਦਾਸਕੀਤੀਅ
 ਸੀਕਿਵਕਰਮਾਪਦਾਸੁਰੂਪਪਛਾਦੀਐ। ਤੇਸਾਹਬਬ
 ਚਨਕੀਤਾਤੁਸਾਕਥਾਸਦਾਨੇਮਨਾਲਸੁਟਨੀਤੁਸਾਨੁਸ
 ਰੂਪਦੀਲਾਭਹੋਵੈਗੀ। ਤਾਓਨਾਐਸੇਹੀਨੇਮਨਾਲਸਦੀ
 ਵਕਥਾਸੁਟਨਾ। ਤਾਓਨਾਦਾਓਧਾਰਏਸੇਪ੍ਰਕਾਰਹੋਏ
 ਆ॥ ੩੪ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਯਗਮਦਾਸਖੇਟਕ੍ਰਤੇਤੁ
 ਗਰਦਾਸੁਤਕਿਆਰੁਤੇਦੀਪਾਤੇਜੇਠਾਤੇਤੀਰਥਾਤੇਸੈਸਾ

ਰੂਪ ਬਲਾਸਭੇ ਗੁਰਗਮਦਾਸਜੀ ਦੇ ਪਾਸਿਆਏ ਆ
 ਇਕੋ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਓਨਾ ਆਖਿਆ ਤੁਸਾਡੀ ਸਰਨੁ ਅ
 ਸੀਆਏ ਹਾ ਕਿਵੇ ਅਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋ
 ਇਆ ਤੁਸਾ ਆਪ ਦੇ ਮਤ ਕਾ ਅਹੰਕਾਰ ਤਿਆਗ ਦਾ ਜੋ
 ਸਿਖ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਆਵੇ ਆਪੋ ਆਪਣਿਆ ਪਰਾਬੀ
 ਓਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤੀ ਕਾਮ ਨਾ ਜਿਸ ਦੀ ਹੋਵੇ
 ਸੋ ਸਰੁਣਾਰ ਲਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਕਾਰਜ ਕਰ
 ਦੇਵਣਾ ਤੇ ਜਿਥੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੇ ਤਿਥੇ
 ਪੰਜਵੇਲੇ ਚਲਕੇ ਜਾਵਣਾ ਤੇ ਪਰਮ ਸਾਲੁ ਆਪਣੇ ਪਿਤ੍ਰ
 ਵਿਚ ਹੀ ਬਣਾਵਣੀ ਪਿਛਲੀ ਗਤੀ ਉਤਕੋਇ ਸਨਾਨੁ ਕ

ਰ ਕੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪ ਲਾਗਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਇ ਕੈ ਰੰਗ
 ਥਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਲਾਗਾ ਅਤੇ ਦੁਪਹਰ ਸਮੇਂ ਚਰਨ ਕ
 ਮਲਾਪੜਨੀ ਸੁਣਨੀ ਗੁਣ ਇਘੜੀਆਂ ਦਿਹਰ ਹਏ ਤੇ ਦੁ
 ਇਘੜੀਆਂ ਗਤ ਜਾ ਦੀਤੀ ਕਰਹਾਰਿ ਰਾਸ ਪੜਨੀ ਗਉਸ
 ਤੇ ਉਪਰੰਦ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣ ਕੈ ਉਪਰੰਦ ਕੀਰਤਨ ਸੋਹ
 ਲਾਪੜ ਕੈ ਸੈਲਾ ਹੋਰ ਕਿਰਤ ਕਾਰਜ ਕਰਨੀ ਸਚੁ ਬੋਲ
 ਵਾਸਚੁ ਕਮਾਵ ਲਾਮੈ ਤੁਸਾਰਾ ਸਦਾ ਸੀਰੀ ਹੋਵਾਗਾ ਏ
 ਸੇਕਰ ਕੇ ਓਨਾ ਦਾ ਕਾਲਿਆ ਦਹੋਇਆ ੩੫ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ**
ਤਲੀ ਮਧੀਆ ਤੇ ਜੀਪਾ ਤੇ ਨਈਆ ਖੁਲਰੁ ਜਾਤੁ ਸੁਆਤੁ
 ਲਸਾਵਹੁ ਰਚਾਰੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਜੀਦੀ ਸਰਲ ਆਏ

ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਐਸਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੋ ਜੋ ਵਿਚੇਰਾ ਸਤਦੇ
 ਅਸਾਨੂੰ ਉਦਾਸੀ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੈਸੇ ਆਪਣੇ
 ਘਰਾਏ ਕਮਾਨਾ ਲਪਿਆਰੁ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੈਸਾ ਗੁਰਦੀਬਾਦੀ
 ਨੂੰ ਸੁਖ ਨਪੜਤ ਬੈਠੇ ॥ ਤਾਸ ਬੁਝਦੇ ਅਰਥ ਤੇ ਪੈਰੋਜਨ ਵਲ
 ਧਿਆਨੁ ਰਖਵਾਯਾ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰਵਾਯਾ ਮੇ
 ਰੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਉਚਾਰ ਕਰਨਾ ॥ ਜੈਸੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਮਸਾਲਾ ਭੀਏ
 ਦੀ ਦਾਹੈ ਤੇ ਕਾਜਾ ਭੀ ਕੀਚੀ ਦਾਹੈ ॥ ਤਾਓ ਸਦਾ ਹੋਗੁ ਕਟੀ ਦਾਹੈ
 ਤੈਸੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਧਿਆਨੁ ਅਰਨਾ ਮੁਕਰ ਕੇ ਹਉ ਮੈ ਦਾ ਹੋਗੁ ਕ
 ਟਿਆ ਜਾਦਾ ਹੋ ॥ ਹੋਰ ਸਮਾਜੇੜਾ ਹੋਵੈ ਸੋ ਹਥਾ ਪੈਰਾ ਨਾਲੁ ਕੰ
 ਮੁਕਰਨਾ ॥ ਤੇਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ਹੋਵਾਨਾ

ਮੁਕੇਸਾਹੈਕਲਜੁਗਵਿਖੇਜਹਾਜਹੈਏਹੁਤੁਸਾਡਾਉਧਾ
ਕਰੇਗਾਸੋਓਨਦਾਕਲਿਆਟਏਸੇਕਰਕੇਹੋਇਆ
੩੬ **ਪਉੜੀ** ਅਤਾਰਵੀਚਲੀਪੁਰੀਆਚੁਹੜਚੋਧਰੀ
ਪੈੜਾਦਰਗਹਦਾਤਾਭਾਰਾਬਾਲਾਕਿਸਨਏਗਰਲਖ
ਡੁਤਰਾਇਸਭਾਸੀਗਾਰਾਸੁਹੜਤਿਲੋਕਾਸੁਗਮਾਸਿਖ
ਸਮੁੰਦਾਸਨਮੁਖਸਾਰਾਕੁਲਾਭੁਲਾਝੰਝੀਆਭਗੀਰਥ
ਸੁਏਨੀਸਾਚੇਆਰਾਲਾਲੁਬਾਲੁਬਿਜਹੈਨਿਹਰਖਵੰਤਹ
ਰਦਾਸੁਪਿਆਰਾਧੀਰਨਿਹਾਲੁਤੁਲਸੀਆਬੁਲਾਚੰਡੀ
ਆਬਹੁਗੁਣਿਆਰਾਗੋਖੁੰਦੇਤਾਮਹਿਤਿਆਤੋਤਾਮਦੁ
ਸਬਦਵੀਚਾਰਾਭੂਭੂਅਤੇਮੁਕੰਦਹੈਕੀਰਤਨਕਰੇਹਜੁ

ਰਕਿਦਾਰਾ॥ ਸਾਧਸੀਗਤਪ੍ਰਗਟਪਹਾਰਾ॥ ੩੧ ਸਾਖੀਤਿ ੮੪
 ਚਲੀ॥ ਪੁਰੀਆਤੇਚੁਹੜਦੇਵੈਚਉਧਰੀਜਾਤਦੇਹੈਸਨਾਤੇ
 ਚਉਧਰਭੀਕਰਦੈਸਿਨਾ॥ ਤਾਸਾਹਬਪਜਿਵੀਪਾਤਿਸਾਹ
 ਦੇਹਜੁਰਆਏ॥ ਤਾਆਦਿਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅਸੀਲੋਕ
 ਤੂਠਬਹੁਤਕਮਾਵਤੇਹਾ॥ ਅਸਾਰਾਭੀਉਧਾਗਕਿਵੈਹੋਵੈਗਾ
 ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਜੇਤੂਠਛੜੋਗੇਤਾਤੁਸਾਰਾਉਧਾਹੋਵੈ
 ਗਾ॥ ਤਾਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅਸਾਰੇਪਾਸੇਤੂਠਨਹੀ
 ਛੜਿਓਆਜਾਦਾ॥ ਅਸੀਚਉਧਰੀਹਾਤੂਠਤੋਬਿਨਾਗੁਜਰਨ
 ਨਹੀਹੋਦੀ॥ ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਆਪਦੇਸਹਿਰਾਵਿਚਤੁਸੀ
 ਗੀਥਜੀਹਖੇਤੇਧਰਮਸਾਲਬਣਾਓ॥ ਤੇਚਾਰਘੜੀਆ

ਸਦਾਪਰੀਤਕਰਕੇਗਿਰੰਬਜੀਦੀਕਥਾਸੁਣਿਆਕੋਗੇ॥ ਤੇ
 ਜੇਸਾਗੇਦਿਨਵਿਚਝੁਠਕਾਓਤਾਹਾਤੀਕਾਗਏਉਪਗਲਿ
 ਖਛਡਿਆਕੋਗੇ॥ ਤੇਮਹੀਕੇਦੇਮਹੀਨੇਹਜੁਰਦੇਦੀਦਾਰਨੁ॥
 ਵਟਾਤਾਕਾਗਏਸਾਹਾਅਪਦਾਪਾਪਪੁੰਨਾਦਾਸੁਣਾਇਜਾ
 ਇਆਕੋਗੇ॥ ਤਾਓਹਜਿਵੇਸਾਧਸੀਗਤਕਰਨਤੇਸਬਦਬ
 ਟੀਸੁਫਨਤਿਵੇਤਿਵੇਪਾਪਾਤੇਓਨਨੁਭਉਆਵੈ॥ ਤੇਜਿਓ
 ਕਾਰਦਲਿਖਕੇਸਾਹਬਦੇਹਜੁਰਮਾਨਕੇਸੁਲਾਵਨਤਿਵੇ
 ਓਨਨੁਸਰਮਾਆਵੇ॥ ਇਕਛੇਮਹੀਨਿਆਵਿਚਪਾਪਦੀ
 ਬ੍ਰਿਤਓਨਾਦੀਪਟਗਈਤੇਧਰਮਦੀਬ੍ਰਿਤਓਨਾਦੀਵਧ
 ਗਈਓਨਾਦਾਏਸੇਕਰਕੇਕਲਿਆਲਹੋਇਆ॥ ੩੮

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਪੈੜਾ ਤੇ ਗੁਰਗਾਸਾ ਹਬਪੀ
 ਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ॥ ਅਸਾਨੁ ਕੁਝ ਉਪਦੇਸ
 ਕਰੀਏ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਜਿਨਾ ਪਿਛੇ ਦਾਨ ਕੀ
 ਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੁਣ ਆਇ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਹੁਣ ਦਾ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਅ
 ਗੇ ਪਾਵਨ ਗੇ॥ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਵਰਤਦੇ ਹੋਵੈ ਤੇ ਆਪ
 ਦੇ ਪਾਵਨ ਪੀਵਨ ਥੋੜੇ ਸੋ ਸਭ ਦਾਨ ਪੁਨਿ ਕਰ ਦੇਵਨ॥
 ਤਾਂ ਜੋ ਓਨਾ ਪਾਸ ਹੋਵੈ ਸਭ ਸਿਖਾਨਾ ਲਵਰਤ ਛੁਕਨਾ ਸੀਤ
 ਕਾਲ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸਿਖਾਨੁ ਭੂਰੇ ਤੇ ਲੋਈ ਆਤੇ ਹੋਰ ਭੀ ਬਸਤ
 ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਾਇ ਕੇ ਹੋਵੈ ਸੋ ਲੈ ਦੇਵਨ॥ ਇਕ ਸਮੇਂ ਜੋ ਸਿਖ ਬ
 ਹੁਤੇ ਆਏ ਹੋਰ ਓਨਾ ਦੇ ਪਾਸ ਕੁਛ ਨਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਓਨਾ ਆਪ
 ਦੇ ਘਰ ਭੀ ਗਹਟੇ ਰਖ ਕੇ ਸਿਖਾਨੁ ਖਵਾਇ ਦਿਤੇ॥ ਬਹੁ

ਫੇਰ ਸਿਖ ਆਏ ਤਾ ਸੀ ਤਕਾਲ ਦਾ ਸਮਾ ਸੀ। ਵੀ ਚਾਰ
ਕੀਤਾ ਹੁਟਤਾ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਕੁਛ ਨਹੀਂ। ਏਸੇ ਚਿੰਤਾ ਵਿ
ਚ ਬਾਹਰ ਰਮਾ ਦੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਤਾਲ ਕੜੀ ਨਾਲ ਸਿ
ਮੀਲ ਗਏ ਦਲਾਤਾ ਓਥੋਂ ਮੁਹਰਾ ਦਾ ਦੇਗ ਚਾਹ ਬ
ਲਗਾ। ਤਾ ਓਥਾ ਪਰਤੀ ਛੁਡਾਇ ਲਏ। ਤੇ ਸਿਖਾ ਦੇ
ਪ੍ਰਸੰਨਤ ਲਈ। ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈ ਕੇ ਸਾਹਬ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ
ਆਏ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੇਵਾਹਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ
ਦਾ ਹੈ ਓਸ ਨੂਵਾਹ ਗੁਰੂ ਬੜਤਰ ਹੀ ਦੇ ਦਾ। ਤੁਸਾਏ
ਸੇਕਾਰ ਮੇਤੋਂ ਏ ਰੁਹ ਹਲਾ। ੩੯ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।
ਬਾਲਾ ਤੇ ਕਿਸਨਾ ਦੇ ਵੇਸਾ ਤੇ ਦੇਵੀਂ ਗਟ ਹੈ ਸਨ ਤੇ ਬ
ਡੇ ਪਤਿ ਤ ਹੈ ਸਨ। ਤੇ ਸਭਾ ਦੇ ਗੀਤ ਵਲ ਵਾਲੇ ਹੈ ਸਨ।

ਸਾਹਬਪੰਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਹਜੁਰਆਈ। ਜੋਸੀ
 ਅਸੀਖਿਦਸਾਸੜਅਰਅਡਾਰਾਪਗਦਦੇਵਕਤੇ
 ਹਾਂ। ਤੇਸਭਕਿਸੇਰੁਗੀਝਾਵਦੇਹਾਂ। ਅਰਅਸਾਰੂ
 ਮਨਰਸਾਂਤਨਹੀਆਵਦੀ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਜੇ
 ਸੇਹੋਰਗਾਏਸੁਟਵਟਦੀਸਿਆਦਪਕਰਦੇਹੋਤੇਸੇ
 ਆਪਦੇਮਨਰੁਸਮਝਾਵਹੁ। ਤਾਤੁਸਾਡਾਤੁਰਤਕ
 ਲਿਆਦਹੋਵੈ। ਤੇਸਾਂਤਨਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੇ। ਤਾਭਨਾ
 ਜਬਆਪਦੇਮਨਰੁਸਮਝਾਇਆਤਾਂਸਾਤਭਨਾ
 ਆਈ। ਹੀਸਵਾਸਤੇਭਨਾਦਾਕਲਿਆਦਹੋਇਆ
 ੪੦ ਸਾਖੀਹੋਸਚਲੀ। ਤਿਲੋਕਾਜਾਤਦਾਸੁਹਰੁਸੁ

ਰਾਖੈ ਸੀ॥ ਤੇ ਮੁਹਾਲਾ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ॥ ਇਕ ਦਿ
ਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇ ਪਾਸੁ ਆਇਆ॥ ਜੋ ਅਸਾਡਾ ਕਰਮ ਜੁ
ਧ ਕਰਨ ਪੈ॥ ਅਸਾਡਾ ਕਿਵੇ ਕਰਓ ਪਾਰ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਤਾਂ
ਬਚਨ ਹੋਇਆ॥ ਜੋ ਰਿਦੇ ਕਰ ਕੈ॥ ਹੀ ਸਾਨਹੀ ਕਰਨੀ॥ ਹੋ
ਰਾ ਆਪ ਦੇ ਛਤ੍ਰੀਧਰ ਮੁਤੇ॥ ਏਸ ਥਿਰ ਰਹਿਦਾ॥ ਏ ਕਸ
ਦਿਨ ਜੋ ਸਿਕਾਰ ਚੜ੍ਹੇ ਸਿਨਾ॥ ਤੇ ਤਿਲੋ ਕੇਨੇ ਘੋੜਾ ਦੜ੍ਹਾ
ਇਕਰ ਕੋਇ ਕਮਿ॥ ਗੀਨੂ ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਈ॥ ਤੇ ਓਸ ਦੇ ਓ
ਦਰ ਥੀ ਬਚਾ॥ ਤਿਕਲਿਆ॥ ਤਾ ਓਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭੈ ਆ
ਇਆ॥ ਤਾ ਓਸ ਨੇ ਕਾਟੁਈ ਤਲਵਾਰ ਘੜਾ॥ ਇਕੋ ਮਿਆ
ਨੁ ਵਿਚੁ ਰਖਿਆ॥ ਤੇ ਮੁਠ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਰਖੀ॥ ਤਾ ਵੈਰੀ ਆਨੇ

ਸਿਰਦਾਰਨੁ ਕਹਿਆ ਜੋ ਪਜਿ ਰੁਪਯੇ ਜੋ ਜਭਾਈ ਤਿਲੋਕਾ ੮੭
ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤਲਵਾਰ ਕਾ ਠਹੀਰ ਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਮੁ ਗਲ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਤਾਈ ਤਿਲੋਕਾ ਆਪ ਦੀ ਸਮ ਸੇਰ ਦੇਖਾਵੇ
ਤਾਕੇ ਮਾਨ ਹੋਇ ਕਰ ਓਸ ਵਾਹਗੁਰੂ ਆਗਾਧੀ ਆਗੂ
ਓਸ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਮਹਾਉਤਮ ਪੋਲਾ ਦਈ ਵਲਾਇ ਤੀਹ
ਨਿਕਲੀ ਤਾਸ ਭਰਾਵੇ ਗੀ ਆਦੇ ਮਹਕਾਲੇ ਹੋਏ ਤੇ ਸਿਰਦਾ
ਰ ਪ੍ਰਸੀਤ ਹੋਇ ਆਗਾ ਪਜਿ ਰੁਪਯੇ ਜੋ ਜੋ ਲਿਆਵੈ ਤਾਸ ਵਾ
ਹੁਪਯਾ ਰੋਜ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਰਖੇ। ਤੇ ਸਵਾਰੁਪਯਾ ਰੋ
ਜ ਗਰੀਬਾਨੁ ਖਰਾਇਤ ਕਰੇ। ਤੇ ਅਦਾਈ ਰੁਪਯੇ ਆਪ
ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਨੋ ਕਰਾਨੁ ਗੁਰੂ ਰਾਨ ਕਰੇ। ਤੇ ਸਿਖਾਨੁ ਭੀ ਪ੍ਰਸਾ

ਦਿਛਕਾਏ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਓਸ ਦਾ ਓਧਾਰ ਹੋਇਆ॥ ੪੧
ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਲੀ॥ ਸਮੁੰਦਾ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪਾ
ਸੁਆਇਆ॥ ਆਵਿ ਕੋ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਗਰੀ ਬਨਿ ਦ੍ਰਾਸੁ
ਸਰਮੁਖ ਕੈਰ ਹੈਰ ਤੇ ਵੇ ਮੁਖ ਕੈਰ ਹੈਰ॥ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੇ
ਕਿਸੇ ਕੋ ਮਨੁ ਭੇਜੀ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਮ ਕਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਸਰਮੁ
ਖ ਚਾਲਿਆ ਆਵਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਜੇ ਕਮ ਵਿਗਾੜ ਆਵਦਾ ਹੈ
ਤਾ ਸਰਮੁਖ ਰਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ॥ ਤੈ ਸੇਵਾ ਹੁਰੁ ਜੇ ਸਿਖ ਨੁ
ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਸੇ ਨਾਮੁ ਤੇ ਦਾਨੁ ਤੇ ਇਸ ਨਾਨੁ ਵਾਸ ਤੇ ਭੇਜਿਆ
ਹੈ॥ ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰਨਾਮੁ ਜਪ ਤੇ ਹੈ
ਨਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨ ਸੇਵਾ ਹੁਰੁ ਕੇ ਸਰਮੁਖ ਹੋਵੈ ਗੇ॥ ਤੇ

ਜੇਕਾਮਕੋਧਵਿਚਆਰਜਾਬੀਤਤੀਹੈਤਾਵੇਮੁਖਹੋਜਾਤੇਹੈ ८८
 ਭਾਈਸਮੁੰਦੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਤੇਰੀਦਇਆਹੋਵੈਤਾ
 ਸਨਮੁਖਹੋਵੀਐਤਾਬਚਨਹੋਇਆਜੇਸਿਖਸਨਮੁਖ
 ਹੋਤਾਹੈਤਾਗੁਰਕੀਦਇਆਆਪੋਹੋਤੀਹੈਤਾਓਸਸਿ
 ਖਸਮੁੰਦੇਦਾਏਸੇਕਰਕੇਕਲਿਆਦਹੋਇਆ॥ ੪੩ ॥
 ਖੀਹੋਰਚੜੀ॥ ਕੁਲਾਤੇਭੁਲਾਦੁਇਝੰਝੀਹੈਸਨਤੇਭਾਗੀ
 ਰਥਸਾਇਨੀਹੈਸੀਤਿਨੇਗੁਰਮਰਜਨਜੀਦੀਸਰਦਾਸ ॥
 ਏ॥ ਤਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਨਿਵਾਸੁਆਸੀਜਨ
 ਮੁਤੇਜੂਨੀਵਿਚਬਹੁਤਦੁਖਪਾਵਦੇਆਏਹਾਂਹੁਕੁਤਮੀ
 ਕਿਰਪਾਕਰੇਜੇਅਸਾਡਾਜਨਮੁਅਰਨਕਟੀਏ॥ ਤਾਬਚ

ਨਹੋਇਆਤੁਸੀਗੁਰਮੁਖਾਦੇਕਰਮਕਰੋ। ਤੇਮਨਮੁਖਾਦੇ
ਤਿਆਗੋ। ਤਾਓਨਾਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਕ੍ਰਿਵਾ
ਜਗੁਰਮੁਖਿਕਿਤਨੇਪ੍ਰਕਾਰਦੇਹੁੰਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਮਨਮੁਖਿ
ਕਿਤਨੇਪ੍ਰਕਾਰਦੇਹੁੰਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਤਿਨ
ਪ੍ਰਕਾਰਦੇਗੁਰਮੁਖਿਹੈਨਾ। ਤਿਨਪ੍ਰਕਾਰਦੇਮਨਮੁਖਹੈਨ
ਇਕਗੁਰਮੁਖਿਹੈ। ਇਕਗੁਰਮੁਖਿਤਰ੍ਹੇ। ਇਕਗੁਰ
ਮੁਖਿਤਮਹੈ। ਗੁਰਮੁਖਿਕਵਤਹੈ। ਜਿਨਾਨੇਖੋਇਆ
ਕਰਮਾਵਲੋਪਿਠਾਦਿਤੀਹੈ। ਤੇਗੁਰਦੇਵਚਨਾਵਲਮੁ
ਖਕੀਤਾਹੈ। ਤੇਜੇਇਕਭੀਕੋਈਓਨਾਨਾਲਚੰਗਾਈਕ
ਰਦਾਹੈ। ਤਾਆਪਲੇਵਲੋਸਦੀਵਉਸਦੇਨਲਚੰਗੀਆ

ਈਕਰਦੇਰਹਦੇਹੈਨਾਤੇਭੁਲਿਆਈਉਸਦੀਵਿਸਾਹਦੇਨਾ
 ਹੀ।ਤੇਆਪਦੀਭੁਲਿਆਈਚਿਤਨਹੀਕਰਦੇ।ਤੇਗੁਰਮੁਖਿ
 ਤਰਭਰਹੈਨਜੇਬੁਰੇਕਰਮਓਨਾਤਿਆਗੁਦਿਤੇਹੈਨਾ।
 ਤੇਭੁਲਿਆਕਰਮਾਦਾਅੰਗੀਕਰਕੀਤਾਹੈ।ਤੇਜਿਸਦਾਕ
 ਮਓਨਾਤੀਕਰਆਵਦਾਹੈਤਾਂਸਭਸੇਨਾਲਭੁਲਾਹੀਕਰਦੇ
 ਹੈਨਾ।ਭੁਵੇਕੋਈਭੁਲਾਕਰੇਭੁਵੇਬੁਰਾਕਰੇ।ਓਹਆਪਨੇ
 ਵਲੋਭੁਲਾਹੀਕਰਦੇਹੈਨਾਤੇਗੁਰਮੁਖਿਤਮਓਹਹੈਨਜੇ
 ਗਿਆਨਸੀਪੀਨਹੈਨਾ।ਭੁਲਾਸਭਸੇਨਾਲਕਰਦੇਹੈਨਜੇ
 ਕੋਈਓਨਾਨੁਬੁਝਾਭੀਕਰੇਤਾਓਨਾਨਾਲਭੀਭੁਲਾਹੀਕ
 ਰਦੇਹੈਨਾ।ਤੇਮਨਮੁਖਓਹਹੈਨਜੇਸਦਾਵਿਕਾਰਹੀਕਰਦੇਹੈ

ਨਾਜੋਕੋਈਓਨਾਦੇਨਾਲਭੁਲਿਆਈਕਰੇਸੋਵਿਸਾਹਦੇਦੇ
ਹੈਨਾਤੇਬੁਰਿਆਈਜੋਕੋਈਕਰੇਤਾਵਿਸਾਹਦੇਨਾਹੀ।ਤੇਮ
ਨਮੁਖਤਰਓਹਹੈਨਜੋਕੋਈਭੁਲਾਬੁਰਾਹੋਵੈਤਾਸਭੁਸੇਨਾਲ
ਬੁਰਿਆਈਕਰਦੇਹੈਨਾਤੇਮਨਮੁਖਤਮਓਹਹੈਨਅਗਲਾ
ਭੁਲਿਆਈਕਰੇਤੇਓਹਫੇਰਬੁਰਿਆਈਕਰਨਾਤੇਸਬਦੁ
ਬਾਦੀਦੀਸਮਝਕਛਨਾਕਰਦੀ।ਸਗੋਕਹਦੇਹੈਨਜੋਸ
ਬਦੁਦਾਸੁਟਨਾਤੇਭੁਲਿਆਈਕਰਨੀਅਸਾਨੁਨਹੀਫਲਦੀ
ਤੇਬੁਰਿਆਈਅਸਾਨੁਫਲਦੇਦੀਹੈ।ਸੋਘੋਰਨਰਕਾਵਿਓ
ਮਹਾਦੁਖਨੁਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵਨਗੀ।ਤਾਓਹਗੁਰਮੁਖਾਦੇਕਰਮੁ
ਕਰਨੇਲਾਗੇ।ਤਾਓਨਾਦਾਓਸੇਕਰਕਾਲਿਆਵਹੋਇਆ।

੪੩। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਲਾਲੂ ਤੇ ਬਾਲੂ ਵਿਜਰੈ ਸਨਾ ਤੇ
 ਹਰਿ ਦਾਸੁ ਤੇ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆ
 ਏ। ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ ਅੰਸਾ ਭਾਉ ਪਾਗ ਕਿ ਵਕਰ ਹੋਵੈ
 ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਹਰਿ ਕਿ ਸੇਤਾਲ ਹਸ ਕੇ ਮਿਲਣਾ ਤੇ
 ਮਿਠਾ ਬੋਲ ਦਾ ਤੇ ਵੰਡ ਪਾਵਣਾ ਤੇ ਨਿਵਚਲਣਾ ਮਿਠਾ
 ਬੋਲ ਦਾ ਨਿਵਚਲਣ ਹਥੋ ਭੀ ਕਿਛੁ ਦੇਨਾ ਰਬਾ ਤੇ ਨਾਈ ਬੁ
 ਕਲੀ ਜੀ ਗਲ ਕਿ ਆਛੁ ਛੇਤਾ ਤਾਓ ਨਾ ਐ ਸੇ ਹੀ ਵਰਤਦ
 ਕੀਤੀ। ਚੰਨਾ ਦਾ ਉਪਾਰੋ ਦੇ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਇਆ। ੪੪

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਧੀਰ ਨਿਹਾਲੂ ਤੁਲਸੀ ਆਬੁਲਾ
 ਚੰਤੀ ਆਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਓਨਾ ਅਰਦਾ ॥

ਸਕੀਤੀਕੋਈਕਹਦੇਹੈਨਗਰੂਨਾਨਕਜੀਗਜੇਜਨਕਦਾ
ਐਤਾਹੈਨਕੋਈਕਹਦੇਹੈਨਜੇਗਜੇਏਸਿਖਦਾਐਤਾਹੈ
ਨਤਾਂਤੇਤੁਸੀਦਇਆਕਰੋਅਸਾਤੇਮਨਵਿਖੇਗੁਰਾਉਤੇ
ਸਿਦਕੁਆਵੈ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਰ
ਨਬ੍ਰਹਮਰੂਪਹੈਨ। ਜਿਨਾਦੀਬ੍ਰਹਮਾਵੇਕਾਸਿਵਾਅਵੈ
ਕਜਨਕਾਦਕਸਨਕਾਇਕਉਸਤਤਕਰਦੇਹੈਨਅਰ
ਅੰਤੁਨਹੀਪਾਵਤੇ। ਤੇਸਿਖਕੋਪੁਰਬਾਇਆਜਨਮਾ
ਵਿਖੇਅਰਾਧਨਾਕੀਤੀਸੀ। ਜੇਵੇਦਾਦਾਤਤਪਰਮਗੁਰ
ਯਹੈਅਤਿਸੇਕਰਕੋਅਸੀਪਾਇਨਹੀਸਕਦੇਜੇਤੁਸੀ
ਕਿਰਪਾਕਰਕੈਗੁਰਾਐਤਾਧਾਰਕੈਭਾਖਾਰੂਪੀਬਾਲੀ

ਵਿਖੇ ਸਾਰ ਤਤ ਨਿਰਦੇਕਰ ਕੈ ਕੋ ਹੋਤਾ ਅਸਾ ਰੁਕਾਇ ੨੧
 ਆਵੇ ਹੋਵੈ। ਤਾਓ ਨਾ ਭੁਗਤਾ ਸਿਖਾ ਦੀ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰ
 ਕੈ ਭਾਖਾ ਬਾਣੀ ਗਿਰੀਥ ਜੀ ਵਿਖੇ ਸੁਭ ਵੇਦਾ ਦਾ ਤਤ ਸੁ
 ਗਮ ਕਰ ਕੇ ਕਹਿ ਆਹੈ। ਜੇ ਸਮਝ ਕੇ ਆਪ ਨਾ ਕ੍ਰਿਤਾ
 ਰਥ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਤੇਤੁ ਸਾਭੀ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੁ
 ਵੀ। ਅੰਸਾ ਗੁਣੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜੇ ਸਾਸਮਝ ਵੀ ਚਾਹੁ ॥
 ਹੈ। ਤਾਓ ਨਾ ਦਾਸ ਬਦ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੈ ਕਾਇਆ ਵੇਦੇ
 ਆ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੋ ਗੁਪ ਹੈ ਨਾ ਵੇਦ ਵਿਰੰਚ ਵਿਚ ॥
 ਰਨ ਪਾਵਤ ਚਕ੍ਰ ਤਸੇਖ ਸਿਵਾ ਦਭੁਏ ਹੈ। ਸਿਧ ਸਾਮਾਧ ਅ
 ਰਾਧ ਤਨਾਰ ਦਸਾਰ ਦਸਕ੍ਰ ਸੁਸੀਸਨ ਏ ਹੈ। ਆਦਿ ਅ

ਨਾਇਅਗਾਧਅਗੋਚਰਨਾਮੁਨਿਰੰਜਨਜਾਪਜਦੇਹੈ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰਦੇਵਸਮੇਵਸੁਸ੍ਰੀਗਤਪੈਰੀਪਦੇਭਾਈਪੈਰੀਪਦੇ
ਹੈ॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ॥ ਜਿਸਤਿਰੰਕਾਰਦਾਵੀਚਾਰੁਬੇਦ
ਤੇਬ੍ਰਹਮਾਨਹੀਪਾਇਸਕਤੇਸੋਗੁਰੁਨਸਕਜੀਹੈਨਾ॥ ੪੫॥
ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਗੋਖੁਤਭਾਈਹੋਤਾਮਹਿਤਾ
ਭਾਈਤੋਤਾਤੇਮਦੁਚਾਰੇਸਿਖਗੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦੇਪਾਸ
ਆਏ॥ ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਨਿਵਾਜਅਸਾਤਾ
ਓਧਾਰਕਰਨਜੇਗਤੁਸੀਹੋ॥ ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਭਾਈ
ਤੁਸੀਬੈਠਕੇਪਰਸਪਰਗੁਰੁਕੀਬਾਣੀਦਾਵੀਚਾਰੁਕਹਿ
ਆਕਰੋ॥ ਤੇਜੋਕੁਛਆਗਿਆਹੋਵੈਸੋਕਮਾਵਣਵਿਚ

ਲਿਆਵੇ। ਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਮੰਦ ਹੋਵੇ ਓਸ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇ।
 ਤਾ ਓਨਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪਾਠ ਕੀ ਤਿਆ ਕੇ ਤਾ ਕੁਛ ਟੁਟੇ।
 ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪਾਠ ਕਰਨ ਤੇ ਪੁਨਿ ਹੋਵੇ। ਤੇ ਅੰਤ
 ਹ ਕਰਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੇ। ਤੇ ਨਿਰਕਾਮ ਪਾਠ ਕਰੀਏ ਤੇ
 ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਤੇ ਜਨ
 ਮੁਖਰਨ ਕਟੀ ਦਾਹੇ। ਜੋ ਸੇ ਕਾਸਟ ਮੈ ਅਗਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਿ
 ਨਾ ਸੰਜਮੁ ਰਹੀ ਨਿਕਲਦੀ। ਤੇ ਜਿਨਾਨੁ ਮਥਨ ਦਾ ਸੰਜਮੁ
 ਹੋਵੇ। ਸੋ ਮਥ ਕੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹੈਨ। ਤਾਂ ਸਭ ਕਾਸਟ ਅਗ
 ਨ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ। ਤੇ ਸੋ ਗਿਆਨੁ ਵੀ ਚਾਰਨ ਤੇ ਸਭ ਏ
 ਹ ਆਭਿਮਾਨੁ ਮਿਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪ

੮੨

ਤਹਿਦਾਹੈ॥ ਤਾਓਤਾਦਾਸਬਦਦੇਵੀਚਾਰਨਕਰਕਾਲਿ
 ਆਨਹੋਇਆ॥ ੪੭ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਝਾਝੁਤੇਮੁਕੰ
 ਦਾਤੇਕਿਦਾਰਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਹਜੁਗਆਏਗਰੀ
 ਬਰਿਵਾਜਅਸਾਤਾਓਧਾਰਕਿਵਕਰਹੋਵੈ॥ ਤਾਬਚਨ
 ਹੋਇਆਤੁਸਾਨੁਰਾਗਾਦੀਸਮਝਹੈਤੇਕਲਜੁਗਾਵਿ
 ਚਕੀਰਤਰਦੇਸਾਮਾਨਹੋਰਕੇਈਤਪਨਹੀਏਹਸਾਂਤਕੀ
 ਤਪਹੈਤੁਸੀਕੀਰਤਰਕਾਰਿਆਕੋਰੇਤਾਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀ
 ਤੀਜੀਗਰੀਬਰਿਵਾਜਬਾਟੀਦੇਪਾਨੁਦਾਤੇਕੀਰਤਨਦਾ
 ਭਿਰਭਿਰਫਲਕਹੀਐਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਬਾਟੀਦਾਪ ०
 ਤੁਇਹੁਹੈਜੋਆਪਦੇਖੁਹਈਪੈਲੀਪਾਟੀਦੇਕੈਝਬਦੇਪ

ਕਾਈਵੀਐ। ਤੇਬੋਹਲਘਰੁਲੈਆਵੀਦਾਹੈ। ਤੈਸੇਬਾਟੀ ੮੩
 ਦੇਪਾਠਦਾਫੁਲਹੇਦਾਹੈ। ਪਰਜੇਖੁਹਦਾਪਾਟੀਦੂਜੇਖੁ
 ਹਈਪੈਲੀਤਜੀਕਹੈਵੈਓਸਜੁਭੀਪਾਟੀਪਹੁਚਦਾਹੈ। ਪ
 ਰਦਰਈਆਪੈਲੀਆਨੁਗੀਪਹੁਚਦਾ। ਤੇਕੀਰਤਨੁ
 ਐਸਾਹੈਜੈਸੇਮੇਘਗਰਜਕੇਵਰਖਾਕਰਦਾਹੈਤਾਸਭੇ
 ਪੈਲੀਆਹਰੀਆਹੋਈਆਹੈਨਾਤੇਕਥਾਦਾਏਹੁਫਲ
 ਹੋ। ਜੈਸੇਮੇਘਫਹਿਰਿਆਹੋਇਆਨਿਰਵਾਤਾਫ਼ਿਮਫ਼ਿ
 ਮਵਰਖਾਕਰਦਾਹੈ। ਅਗੇਪੈਲੀਆਹਰੀਆਹੋਈਅ ੦
 ਸਧਰੀਆਹੋਵਨਜੇਜੇਬੰਦਪਵੇਵਿਚਧਰਤੀਦੇਸਮਾਵ
 ਦੀਜਾਵੈਤੈਸੇਜੇਸਮਝਵਾਨਸਿਖਹੁੰਦੇਹੈਨਜੇਜੇਕਥਾਕੀ

ਰਤਨਕਰਦੇਹੈਤਤੇਵੀਚਾਰਦੇਹੈਤਤੇਵਾਰਤਾਸਲਥੇ
ਹੈਨਸੋਸੋਕਥਾਸੁਤਕੈਰਦੇਵਿਚਧਾਰਦੇਜਾਦੇਹੈਨਾਓ
ਨਲਸਮਾਝਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦੀਹੈ। ਬਹੁੜਕਥਾਤੇਕੀਰਤਨ
ਦੇਨੋਮਿਲੇਹੋਏਸੋਭਾਪਾਵਦੇਹੈਨਾਕਥਾਕੀਰਤਨਦੇਮ
ਹਾਤਮਨੁਲਖਾਵਦੀਹੈ। ਤੇਕੀਰਤਨਮਨੁਵਿਖੇਰਾਗਹ
ਰਖਉਤਪਤਕਰਦਾਹੈ। ਜੈਸੇਮਾਤਾਪੁਤ੍ਰਾਕਰਸੋਭਤੀ
ਹੈ। ਤੇਪੁਤ੍ਰਾਦੀਪਾਲਨਾਮਾਤਾਕਰਹੋਦੀਹੈ। ਤੇਕਥਾਮਾ
ਤਾਹੈਕੀਰਤਨਪੁਤ੍ਰਹੈ। ਤਾਸਿਖਅਰਹਾਸਕੀਤੀਜੀਉ
ਸਦਾਪਿਤਾਕਵਨਹੈ। ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਪ੍ਰੇਮਜੋਹੈਸੋ
ਕਥਾਦਾਭਰਤਾਹੈ। ਤੇਕੀਰਤਨਦਾਪਿਤਾਹੈ। ਪ੍ਰੇਮਕਰ

ਕੈਦੇਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵਦੇ ਹੋਨਾ ਤਾਓ ਹਸਦਾ ਹਜੂਰ ਕੀਰਤਨੁ ੨੪
 ਕਰਨਾ ਤੇ ਨਿਹਕਾਂ ਮਹੋ ਕੋ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰਨਾ
 ਤੇ ਸਹੀਰਣਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਪਾਰਬਧ ਦੇ ਅਤਸਾਰਾ ਹੋਰ
 ਕੋਈ ਸਿਖ ਸਰਧਾ ਜੁਗਤ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾਓ ਸੇਥੀ ਗੁਜ
 ਰਨ ਕਰਨਾ ਤਾਓ ਨਾਦਾਉ ਪਾਹੁਇ ਸੇਕਰ ਹੋਇਆ ॥
 ੬੫ **ਪਉੜੀ ॥** ਓਤੀ ਸਵੀਚਲੀ ਗੀਗੁਨਾਉ ਸਹਰ
 ਲਾਗਾ ਮਾਧਰਮਾਉ ਦਾਭਾਈ ॥ ਜਟੁ ਭੁਟੁ ਜਟਿ ਦੋਤਾ ॥
 ਫਿਰਲਾਸੁ ਦਵਡਾਸਤ ਭਾਈ ॥ ਭਿਲੁ ਭੁਟੁ ਜਾਣੀਆਰੀ
 ਸਨਮੁਖ ਤਿਵਾੜੀ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ਤੁਲਾਭਾਗੀ ਭਗਤ ਹੋ
 ਜਾਪੁ ਨਿਵਲਾਗੁ ਰਸਰਦਾਈ ॥ ਮੂਲਾਸੁ ਜਾਧਾਵੇ ਦੇਥੀ

ਦੁੱਚੈ ਭੁਕ ਸੇਵਕ ਮਾਈ॥ ਰਾਮ ਦਾ ਸਭੰਡਾ ਹੀ ਆਬਾ
ਲਾਸਾਂ ਈ ਦਾਸਾਧੀ ਆਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਸਤੁ ਬੀਬੜਾ
ਮਾਛੀ ਸੁੰਦਰ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਵ ਡੀਵ
ਰਿ ਆਈ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥** ਚੀਗੁ ਤੇ ਨਾਉ ਸਹਰ
ਲ ਤੇ ਰਾਮਾਧਰ ਮਾਉ ਦਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੋ ਸਰਨੀ
ਆਏ॥ ਤੇ ਓਰਾ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੀ ਸਭੁ ਵੇਦਾ ਤੇ ਕਥਾ ਤੇ
ਅਉਤਾਰਾ ਸਭੁ ਟਾਬੁ ਹਮਨੁ ਬੇਅੰਤ ਕਹਿ ਆਹੈ॥ ਤੇ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾ ਸਖਾਯਾ ਤਕਾਰ ਬੁਹਮ ਕਾਰੂ ਪਹੋਏ ਪੈ
ਤਾਏ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਛੁ ਬੁਹਮ ਕਾ ਅੰਤ ਕਹਿ ਆਹੈ ਵੈਗਾ॥
ਕਿਉ ਜੋ ਆਪਣਾ ਅੰਤ ਤਾ ਸਭੁ ਕੋਈ ਜਾ ਲਤਾਹੈ॥ ਤਾ

੬੪

ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਤਾਂ ਕਛੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਕਾ ਅੰਤੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਕਹੀ ਦੁਪ
 ਏ। ਬਿਅੰਤਿ ਨਾ ਬਿਅੰਤੁ ਕਹਣਾ ਏਹੀ ਉਸ ਕਾ ਅੰਤੁ ਪਾਵਣਾ
 ਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਅੰਤੁ ਕਹਣੇ ਤਾਂ ਸਭੁ ਸਾਸਤਾ ਨਾਲ ਵਿਰੋਧੁ
 ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਕਹੀਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿ
 ਅੰਤੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਸੀ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿਅੰਤੁ ਜਾਣ ਕੇ ਸਭੁ ਕਿ
 ਸੇ ਨਾਲ ਭਾਉ ਕਰਨਾ ਅਉਰ ਸਦਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਜਪੁ
 ਕਰਨਾ ਤੁਸਾਡਾ ਏਸੇ ਕਰਕਾ ਲਿਆਵਹੋ ਵੈਗਾ। ਤਾਓ
 ਨਾ ਦਾਏਸੇ ਕਰਕਾ ਲਿਆਵਹੋ ਇਆ॥ ੬੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
 ਚਲੀ। ਭਾਈ ਜਟੂ ਤੇ ਭਟੂ ਤੇ ਵਾੜੀ ਪੰਡਤ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
 ਦੀ ਸਰਨੀਆਏ। ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਰੀਬ ਸੇਵ

ਜਾਅਸੀਗੀਗਾਜੀਗਾਦੇਸਾਤੇਪੰਡਤਾਅਸਾਥੀਪੁਛਿਆ
 ਸੀਜੋਜੀਸਨੇਸਹੀਰਕੀਤਾਹੈਤੇਗੁਰੂਤਾਨਕਜੀਅਵਤਾਰੁ
 ਧਾਰਿਆਹੈਦੇਤਾਨੇਗੁਰੂਕੈਨਕੀਤਾਹੈ। ਤਾਓਨਾਨੁਅਸ
 ਕਹਿਆਜੋਅਸੀਪੁਛਕੇਆਲਕਹਾਂਗੇ। ਤਾਂਬਚਤਹੋਇ
 ਆਗੁਰੂਤਾਨਕਜੀਦਾਗੁਰੂਨਿਰੰਕਾਰੁਅੰਤਰਜਾਮੀਹੈ।
 ਜਿਸਅੰਤਰਗਤਹੋਕੇਸਮਝਾਗਿਆਨਦੀਪਰੇਰਨਾਕੀ
 ਤੀਹੈ। ਤੇਦੇਹਧਾਰਨਦੇਧਰਮਕਰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਦੇਅ
 ਗੇਮਥਾਦੇਕਿਆ। ਤੇਓਨਾਕਹਿਆਜੀਗੁਰੂਤਾਓਸਨੁਕ
 ਹਿਦੇਹੈਨਜਿਸਦੇਮਿਲਲਕਹਾਂਗੇਜੋਅੰਧਕਾਰਹੈਤੇਰੋ
 ਜੋਪ੍ਰਕਾਸਹੈਜਿਸਦੇਮਿਲਲੇਕਹਾਂਗੇ। ਜੀਗੁਰੂਤਾਨਕਜੀ

ਤਾਸ੍ਰੀਪ੍ਰਕਾਸਹੋਨਾ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆ। ਜਿਸਸਮੇਬ੍ਰਹ
 ਮਾਬਿਸਤਮਹੇਸਤੀ। ਤੇਓਅੰਕਾਰਥੀਉਤਪਤਹੋਏਤਾਓ
 ਨਾਕਉਤਗੁਰੂਕੀਤਾ। ਤਾਓਨਾਕਹਿਆਬ੍ਰਹਮੇਬਿਸਤ
 ਨੂਗੁਰੂਕੀਤਾ। ਤੇਸਿਵਭੀ। ਬਿਸਤਨੂਗੁਰੂਕੀਤਾ। ਤੇਬਿ
 ਸਤਸਿਵਨੂਗੁਰੂਕੀਤਾ। ਕਿਉਂਜੋਬਿਸਤਸਾਂਤਕੀਸੀ।
 ਤੇਸਿਵਤਾਮਸੀਸੀ। ਤੇਸਾਂਤਕੀਦਾਸ੍ਵੈਤਰੂਪਹੋਦਾਹੈ।
 ਤੇਤਾਮਸੀਦਾਸਿਆਮਰੂਪਹੋਦਾਹੈ। ਤਾਂਵਿਸਤਸਿਵਦ
 ਧਿਆਨਕੀਤਾਓਸਦਾਰੂਪਸਿਆਮਹੋਗਾਇਆ। ਤੇ
 ਸਿਵਵਿਸਤਦਾਧਿਆਨਕੀਤਾਓਸਦਾਰੂਪਸ੍ਵੈਤਹੋਗਾਇ
 ਆ। ਤਾਸਾਹਬਬਚਨਕੀਤਾ। ਬਿਸਤਅਗੇਹੀਗਿਆ ॥

ਨਰੂਪਸੀਕੇਸਿਵਕੇਮਿਲਣੇਕਰਉਸਨਾਗਿਆਨਹੋਇਆ
ਤਾਓਨਾਕਾਹਿਆਵਿਸਨਾਗਿਆਨਰੂਪਸੀਜਗਤਦੀ
ਮਿਜਾਦਾਵਾਸਤੇਗੁਰੂਕੀਤਾਪੈ॥ ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਤੇ
ਸੰਗੁਰੂਨਾਨਕਗਿਆਨਪਤਹੈਸਨਾਪਰਸਰੀਰਦੀਮਿ
ਰਜਾਦਾਕਰਕੈਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਨੁਗੁਰੂਕੀਤਾਪੈ॥ ਤਾਂ
ਤੇਸਤਿਗੁਰਾਨੇਪ੍ਰਤੀਤਕਰਨੀਤੁਸਾਡਾਕਾਲਿਆਵੇ
ਵੈਗਾ॥ ਤਾਂਤੇਓਨਾਦਾਓਸੇਕਰਕਾਲਿਆਵੇਹੋਇਆ
੬੮ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਡਲਾਤੇਭਗੀਰਥਤੇ
ਜਾਪੁਤੇਨਿਵਲਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਏ॥ ਸਰਨਾਏ॥
ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਜੋਹੋਏਹੈਨਸਰਗੁ

੨੭
 ਲਵੇਉਪਾਸਕੀਹੋਏਹੈਨਕੋਨਿਰਗੁਲਵੇਉਪਾਸਕਹੈਨਾ।
 ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਸਰਗੁਦਤੋਨਿਰਗੁਲਤਾਕਹੀਅਨ
 ਜੇਦੁਇਹੋਵਨਾਸਲੋਕਾਸਰਗੁਨਾਨਿਰਗੁਨਾਨਿਰੰਕਾ
 ਰਸੁਨਿਸਮਾਧੀਆਪਾਆਪਨਕੀਆਨਤਕਾਆਪੇਹੀ
 ਫਿਰੁਜਾਪਾਓਹੀਮਹਾਰਜਾਇਛਾਕਰਕੈਸਰਗੁਲਰੂਪ
 ਧਾਰਦਯੋਹੁਸਟਾਦਾਨਾਸਕਰਕੈਨਿਰਾਇਛੁਤੋਹੋਇਕੁ
 ਅਪਲੋਨਿਰਗੁਲਸਰੂਪਾਵਿਚਸਮਾਇਜਾਦਾਹੈਜੈ
 ਸਾਰਾਜਾਏਕਹੋਤਾਹੈਤੋਜਿਸਸਮੋਇਛਾਕਰਤਾਹੈਸਸ
 ਤਬਸਤ੍ਰਪਹਿਰਕਰਦੀਵਾਨੁਵਿਖੇਆਇਬੈਠਤਾਹੈ॥
 ਤੇਇਛਾਤਿਆਗੁਤਾਹੈ॥ ਤਾਏਕਲਾਸਸਤ੍ਰਬਸਤ੍ਰੋਕਉ

ਭੀਤੀਆਗਕਰਾਸਿਹਜਾਇਖੇਸੈਂਤਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਂਜੋਉਸ
ਕਾਨਾਮੁਲੇਕੈਪੁਕਾਰਤਾਹੈਤਾਦੀਵਾਨੁਸਮੇਭੀਉਸਕੀਸ
ਹਾਇਤਾਕਰਣਾਹੈ। ਅਰਸੈਂਤਸਮੇਭੀਉਠਕੇਉਸਕੀ
ਸਹਾਇਤਾਕਰਤਾਹੈ। ਤੇਜੋਉਸਕੇਸੇਵਕਹੈਂਤਸੋਸਦਾ
ਉਸਦੀਦੁਹਲਕਰਏਹੈਂਨਾ। ਤੇਸੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀਨ
ਮੁਕੇਉਪਾਸਕਹੇਏਹੈਂਨਾ। ਜਿਸਨਾਮੁਕਰਕੇਸਰਗੁਲਭੀ
ਸਹਾਇਤਾਕਰਤਾਹੈ। ਅਰਨਿਰਗੁਲਕਾਭੀਗਿਆਨੁ
ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤਾਹੈ। ਅਰਸਰਗੁਲਨਿਰਗੁਲਦੀਉਪਾਸ
ਨਾਨਾਲੇਨਾਮਕੀਉਪਾਸਨਾਵਸੇਖਹੈ। ਜੋਸੋਸੀਰਾਅਜੀ
ਸਮੁੰਦ੍ਰਥੀਪਾਰਉਤਰਨਲਗੇਹੈਂਨਤਾਓਹਕਰਨਕਾਹਨ

ਹੈਸਤਾਜੇਚਾਹਨਤਾਂਸਮ੍ਹਿਵ੍ਰਭੀਸੁਕਾਇਲੇਦੋਪਰਥ ੨੮
ਰਕੇਵਿਚਾਰਿਆਜੇਸਾਨੂਕਿਰਾਵਿਹਲਿਆਮਿਲਦਾ
ਹੈਅਰਨਾਮੁਕਰਕੈਅੰਨੇਕਾਦਾਕਾਲਿਆਵਹੋਦਾਹੈ।
ਤਾਂਤੇਰਾਮੁਦਾਮਹਾਤਮਾਪਥੋਵਸੇਖਕੀਤਾਜੇਪ੍ਰਬਤ ੦
ਤੇਰਾਮੁਲਿਖਕੇਆਪੁਪਾਰਓਤਰੇਸਰਗੁਣਥੋਨਾਮੁ
ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵਸੇਖਹੈ। ਬਹੁੰਰੇਰਾਮੁਨਿਰਗੁਣਥੀਭੀਵ
ਸੇਖਹੈ। ਨਿਰਗੁਣਥੀਵਸੇਖਾਇਸਪ੍ਰਕਾਰਹੈਜੋਸਤਚੇ
ਤਾਅਨੰਦਸਰੂਪਸਰੀਰਾਦੇਅੰਤਰਬਾਹਰਕਰਵਿਆ
ਪਿਆਹੂਆਹੈ। ਪਰਨਾਮੁਕੇਉਚਾਹਨਬਿਨਾਅੰਤਹ
ਕਰਨਸੁਧੰਨਹੀਹੋਦਾ। ਤਾਂਤੇਜੀਵਨਰਕਾਨੂਚਲੇਜਾਤੇ

ਹੈ। ਜਿਨਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਓਨ ਕੇ ਅੰਤ ਹ ਕਰ
ਫੁਸੁਧ ਹੋਏ ਹੈਂ ਨਾਗਿ ਆਨੁ ਦੀਪਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜ
ਨਮੁ ਮਰਦ ਓਨ ਦਾ ਕਟਿਆ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸ
ਰਗੁਣ ਬੀਨਾ ਮੁਵਸੇਖ ਹੈ। ਤਾ ਓਨ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਸ
ਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹਨੂਮਾਨ ਤਾ ਸਮੁਦ੍ਰਿਥੀ ਕੂਦ ਕੈਲੰਘ ਗਇ
ਆ ਸੀ। ਤਬ ਚਰਹੋਇ ਆਹਨੂਮਾਨ ਤਾ ਨਾਮੁ ਦੇ ਜਪ ਲਵਾ
ਲਾ ਪੈ ਸੀ। ਤੇ ਨਾਲੇ ਮੁੰਦ੍ਰ ਨਾਲੇ ਗਇਆ ਸੀ ਮੁੰਦ੍ਰ ਨੇ ਤੇ ਰਾਮ
ਦਾ ਨਾਮੁ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੂਦ ਗਇਆ
ਜੋ ਨਾਮੁ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਸਭ ਤੇ ਵਸੇਖ ਹੈ। ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਇਸ ਦਾਏ
ਹੁਪਰੋ ਜਨ ਹੈ ਗਿਆਨੁ ਵਿਖੇ ਜਗਤ ਥੋ ਓਲੰਘਵਾ ਦੀ ਸਮਰ

ਥਾਥੇਇਆਪਾਸਹੋਦੀਹੈ॥ ਜੈਸੇਪੁਲਕੇਓਪਰਨਿਰਬਲਸ
 ਬਲਸਤਉਤਰਜਾਤੇਹੈ॥ ਤੈਸੇਜੇਸਰਬਵਿਖੈਨਿਰਸਕਰ
 ਜਾਵੈਤਾਰੀਆਨੁਕਾਅਭਿਆਸਕਰੇਸੇਵਿਰਲੇਹੀਹੈ॥
 ਅਰਭਗਤਕਰਕੋਪਾਪੀਪੁਨੀਅਨੇਕਾਕਾਉਧਾਰਹੋਤਾਹੈ
 ਤਾਂਤੇਤਸਾਭੀਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਭਜਨਕਰਨਾ॥ ਅਰਸਾਪਸੀਰ
 ਤਕੀਸਰਦਰਹਿਣਾ॥ ਤਾਂਤੇਓਹਸਿਖਸਦਗੁਰੂਕੀਸਰ
 ਟੀਰਹਿਣਕਥਾਕੀਰਤਨਸੁੰਦਨਜਿਸਸਮੇਇਕੰਤਹੋਨਤਾ
 ਰਾਮਨਾਮੁਕਾਭਜਨਕਰਨਾਇਸੇਕਰਓਨਦਾਕਾਲਿਆਵ
 ਹੋਇਆ॥ ੬੯ **ਸਾਖੀਹੋਚਲੀ॥** ਭਾਈਮੂਲਾਤੇਭਾਈਸੁ
 ਜਾਪਾਵਦੇਤੇਭਾਈਚੰਦੂਚਓਸ੍ਰਫ਼ਭਾਈਰਾਮਦਾਸਭੰਡਾਰੀ

ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਸਾਈ ਦਾ ਸੁਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ
 ਸ਼ਰਣ ਆਏ। ਤਾਓ ਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਹੀ ਬਨਿ
 ਵਾਜ ਏਹ ਜੋ ਜੀ ਵਕਰ ਮਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਧਰਮ ਗਾਇਏ
 ਪਾਸ ਪਾਪਾ ਤੇ ਪੁੰਨਾ ਦਾਲੇ ਖਾਹੇ ਦਾਹੀ। ਤਾਂ ਪਾਪਾ ਤੇ ਪੁੰਨਾ ਦਾ
 ਨਿਆਰਾ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੇਲੇ ਖਾਪਾ ਪੁੰਨਾ ਦਾ ਕਰਕੈ ਜਿ
 ਸਕੈ ਪੁੰਨ ਵਸੇ ਖਹੈ ਵੈ ਤੇ ਪਾਪ ਪਟ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਪਾਪਾ ਵਿਚੋਂ ਕ
 ਟਕੈ ਤੈਸੇ ਪੁੰਨਾ ਦਾਲੇ ਖਾਓ ਸਨੇ ਸੁਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਏਹੁ ਅਸ
 ਨੂਨਿ ਰਨੇ ਕਰਕੇ ਦਸੀ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
 ਸਿਖ ਹੈ ਨਾ। ਇਕ ਸਹਕਾਮ ਕਰਮ ਹੈ ਨਾ। ਇਕ ਨਿਹਕਾਮ ਕਰ
 ਮ ਹੈ ਨਾ। ਇਕ ਉਪਾਸਨਾ ਵਾਲੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੇ ਇਕ ਗਿਆਨੀਕ

ਰਮਹੈ ਨਾ ਤੁਸੀ ਕਿਸ ਦੀ ਵਾਰਤਾ ਪੁਛਦੇ ਹੋ ਤਾਓ ਨਾ ਅਰਦਾ ੧੪
 ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਚੋਹਾ ਦੀ ਕਥਾ ਕੰਗਪਾ ਕਰ ਕੈ ਦਸੀਐਂ
 ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੈ ਸੇਰਾ ਜੇ ਦੀ ਪਰਜਾ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਏਕ ਭਾਵ ਲੀ ਕੇ ਵੰਡ ਦੇਵੇ ਵਾਲੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੋਸ
 ਦੀ ਵਹੀ ਉਸ ਕੇ ਬੀਚ ਮੁਹਸਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਦਾ ਦੇਸੇ ਦਾਣਾ
 ਬਾਂਟ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਛੁ ਪਿਆਨ ਤਕਰੇਤਾ ਤੰਡ ਉਸ ਕ ਉਦੇਤ
 ਹੈ। ਅਰਦੇ ਕਪਟ ਏ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਓਨ ਕੇ ਪਿਛੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਆਈ
 ਮੀਵਤਾ ਹੈ ਓਹ ਪਟਾ ਭਰ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਇਕ ਸਉ ਕੇ ਗਤੀ ਹੋਤੇ
 ਹੈ। ਸਿਰਹਦਾ ਉਪਰ ਹੀ ਵੇਵਾਲੇ ਹੈ। ਓਹ ਬਾਜ ਘੋੜਾ ਸਉ
 ਗਤ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਮੁਲਖ ਦਏਖਾ ਤੇ ਹੈ। ਚਉਥੇ ਮਾਫੀ

ਰੋਤੇ ਹੋ ਸਾਥ ਹੀ ਮੁਲਖ ਖਾਤੇ ਹੋ ਅਰਪਾਤਿ ਸਾਹ ਕੇ ਸਾਥ ਚ
 ਝੁਤੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਪਾਵਣ ਕੋ ਭੀ ਲੇਤੇ ਹੋ। ਸਾਥ ਹੀ ਹੁਕਮ ਕਰਤੇ
 ਹੋ। ਤੈ ਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸਿਸਟ ਹੋ। ਇਕ
 ਸਹਕਾਮੀ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਕੁੜਕੁ ਸਤਾ ਆਪਣੀ ਕਿਰਿਆ ਮਹ
 ਲਗੇ ਰਹਿਤੇ ਹੋ। ਅਰਜੇ ਕਛਤੀ ਰਬ ਬਰਤ ਪੁਨਿ ਦਾਤ ਕਰ
 ਤੇ ਹੈ ਤੋ ਕਾਮ ਨਾਲੀ ਏਕਰਤੇ ਹੋ। ਹਮ ਕੋ ਅਮ ਕੇ ਬਰਤ ਕਾ
 ਅਮ ਕਾ ਫਲ ਹੋਵੈ ਤਾ ਉਨ ਕੇ ਉਪਰਧਰ ਮਗਾਇਕਾ ਸਦਾ ਤੂੰ
 ਭੁਗਹਿਤਾ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪੇ ਕਾ ਫਲਾ ਉੰਨ੍ਹ ਉੰਨ੍ਹ ਪਰਾਪਤ ਹੋ
 ਤਾ ਹੈ। ਅਰਪੁਨਿ ਕਾ ਫਲਾ ਉੰਨ੍ਹ ਉੰਨ੍ਹ ਕੋ ਗਤੇ ਹੋ। ਅਰਜੇ ਨੀ
 ਹਕਾਮ ਕਰਮੁ ਹੈ ਨ ਸੋ ਪੁਨਧਰਮੁ ਪੁਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੇ

ਪਾਪ ਉਨਕੇ ਸੁਭਾਵ ਕਤੇ ਉਨਕੇ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਤਾਓਨਾ ਦਾਪਾ
 ਪਾਪ ਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਏ ਕਠਾ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਪੁਨਿ ਭੋਗਾਣੀ ਤੇ ਹੈ॥
 ਪੁਨਿ ਓਨਾ ਦੇ ਬਲੀ ਹੋਤੇ ਪਾਪ ਨਿਬਲ ਹੈ॥ ਤੇ ਜੇ ਉਪਾਸਕ
 ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਹੈ ਸੋ ਤੇ ਪਾਪੁ ਸਰਧਾ ਕਰ ਕੈ ਕਰਤੇ ਹੀ ਨਹੀ
 ਅਵਸਮੇ ਵਕੋਣੀ ਪਾਪ ਉਨ ਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਧਰਮ ਸਦਾ
 ਰੁਚ ਕਰ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੇ ਪਾਪ ਕੋਣੀ ਤੁਛ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਵਿਆੜ
 ਕੇ ਸਦਾ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈ॥ ਅਰਫੇਰ
 ਭੀ ਅਉਤਾਰ ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਭੁਗਤ ਕਰਾਹੀ
 ਆਨ ਕੇ ਪਾਪ ਤੋ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਦਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਜੇ
 ਸਹਕਾਮੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ਨਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੁਰਗਾਨੁ ਭੋਗ ਕੇ ਬਹੁੜੇ

ਧਨਵਾਨ ਦੇ ਘਰ ਉਤਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਫੇਰ ਸਾਧਸੀ ਗਤ ਨੂਪ
 ਪਤ ਹੋ ਕੇ ਮੁਕਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਸਿਰਕਾ ਮਹੇ ਵੈਤਾ ਫੇਰ ਸਾ
 ਧਾਸੀ ਤਾ ਦੇ ਘਰ ਅਵਤਾਰ ਲੈ ਕੇ ਫੇਰ ਭੁਗਤ ਨੂਲਗਾ ਦੇ
 ਨਾ। ਓਨਾ ਦਾ ਉਧਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਏਹੋ ਉਪਾਸਨਾ ਦਾ ਫਲ
 ਹੈ। ਜੇ ਸੇਸੋ ਗਤ ਵਾਲਾ ਘੋੜਾ ਤੇ ਬਾਜ ਦੇ ਕੈ ਮੁਲਖਾ
 ਪੁਖਾ ਦਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਭਜਨ ਕਰ ਕੈ ਸਖੀ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਗਿ
 ਆਨੀ ਹੈ ਤਓਨਾ ਸਹੀ ਗਤੁ ਭੀ ਮਿਥਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਕ
 ਰਮਾਨੁ ਭੀ ਝੁਠਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸੁਰਜ ਕੇ ਨਿਕਟ ਅੰਧ
 ਕਾਨ ਹੀ ਜਾਤਾ। ਤੈਸੇ ਓਨਾ ਕੇ ਨਿਕਟ ਕਰਮੁ ਨ ਹੀ ਜਾਤੇ
 ਓਹੁ ਸਦਾ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਤਾ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ

ਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਓਨਾਦੇਪਾਪੁਪੁਨਿਭੋਗਾਦਿਤੋਬਿਨਾਕ
 ਹਾਂਜਾਤੇਹੈਨਾਕੈਸੋਗਿਆਨੀਜੀਵਨਮੁਕਤਹੋਕੋਵਿਚਰ
 ਦੇਹੈਨਾਤਾਂਜਉਨਸੇਉਨਕੀਸੇਵਾਪੁਜਾਕਰਦੇਹੈਨਓਨਾ
 ਦੇਪੁਨਿਨੂਲੈਕੇਸੁਖਭੋਗਦੇਹੈਨਾਜਿਓਨਾਈਕੀਦਾਦੁਖ
 ਉਕਰਦੇਹੈਨਓਨਾਪਾਪਨੂਲੈਕੇਨਰਕਾਦਾਦੁਖਭੋਗਦੇਹੈ
 ਨਾਜੈਸੇਮਸਾਹਬਬਾਵੈਸਾਹਦੇਮੁਲਖਾਇਮੀਖਾਦੇਹੈ
 ਨਾਤੈਸੋਗਿਆਨੀਜੀਵਨਮੁਕਤਹੋਕੋਵਿਚਰਦੇਹੈਨਾ॥੭॥

ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਬਿਸਨੁਬੀਬੜਾਤੇਸੁੰਦਰਮਾਛੀਗੁ
 ਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਹਜੁਰਆਏ॥ ਅਸਾਡਾਉਧਾਰਕੀਚੈ
 ਬਚਨਹੋਇਆਸੁੰਦਰਤੁੰਹਜੁਰਲਕੜੀਲਿਆਇਆਕ

ਗੁਨਾ ਲੇਖਾ ਦੀਵੀ ਮਸਕਾਲਿਆਇਆ ਕਰੁ ਤੇ ਬਿਸਨੁ
ਨੁਆਗਿਆ ਹੋਈ ਪਿਛਲੀ ਚਾਤੀ ਸਿਖਾਨੁ ਪਾਲੀ ਗਰਮ
ਕਰਕੈ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਾਇਆ ਕਰੁ ਤੇ ਪੈਰਾ ਸਿਖਾਵੇਈ ਮੈਲੁ
ਧੋਤਾ ਕਰੁ ਤਾਓ ਨਾਦਾਉ ਧਾਰੁ ਏਸੇ ਕਰਹੋਇਆ ॥ ੭੧

ਪਉੜੀ ॥ ਬੀਸਵੀ ਚਲੀ ॥ ਜਟੂ ਭਾਨੁ ਤੀਰਥ ਚਾਇ ਚਈ
ਲੇਚਫੇ ਸਾਹੇ ॥ ਸਦੇ ਨਿਹਾਏ ਜਾਣੀ ਅਨਸਨ ਮੁਖ ਸੇਵਕ
ਗੁਰਪਿਆਰੇ ॥ ਸੇਖੜ ਸਾਧਵ ਖਾਲੀ ਐ ਨਾਉ ਭੂਲਾ ਸਿਖ
ਸੁਚਾਰੇ ॥ ਜਟੂ ਭੀ ਵਾਜਾਣੀ ਅਨਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਮੂਲਾ ਪਰਵਾ
ਹੈ ॥ ਚਤਰਦਾਸ ਮੂਲਾ ਕਪੂਰਹਾਨੁ ਗੁਰੂ ਵਿਜਾਇ ਚਾਰੇ ॥
ਰਵਾਬਾਹਿਲ ਵਖਾਲੀ ਐ ਜੇ ਠਾਚੰਗਾ ਕੁਲਾਨਿ ਸਤਾਰੇ ॥ ਸੇ

ਵਾਂਗੋਪੀਤੁਲਸੀਆਕੁਰਦੁਆਜੀਸਨਮੁਖਸਾਰੇ॥ ਵਡਾਭ
 ਗਤਹੈਭੀਅਜਾਂਗੋਬਿੰਦਪੈਈਗੁਰੁਦੁਆਰੇ॥ ਸਤਿਗੁਰ
 ਪੂਰੇਪਾਰਉਤਾਰੇ॥ **ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥** ਭਾਈਜਟੁਭਾਈ
 ਕੁਨੁਕੁਈਤੀਰਥਾਕੁਈਨਿਹਾਣੁਚਾਰੇਜਾਤਦੇਚਛੇਗੁਰੁ
 ਅਰਜਨਜੀਦੇਹਜੁਰਆਇਓਤੋਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸਾਹੀ
 ਬਨਿਵਾਜਾਇਕਥੇਤੇਰਾਬਚਨਪੈਕਰੇਕਰਾਵੈਅਪੇਆਪਿ॥
 ਮਾਨੁਖਕੈਕਿਛੁਨਾਹੀਹਾਥਾ॥ ਤੇਏਕਥੇਤੇਰਾਬਚਨਪੈ॥ ਜੇ
 ਹਾਬੀਜੈਸੋਲੁਲੈਕਰਮਾਇਹੁਖੇਤਾਅਕਿਰਤਪਛਾਹੀ
 ਬਿਸਰਿਆਜੇਨੀਭਰਮੇਤਾਜੇਆਪਹੀਕਰਦਾਕਰਾਵਣਾ
 ਹੈਤਾਂਅਸੀਕੁਵੈਕੁਣਕਹੀਐ॥ ਅਰਸਾਨੁਕੀਦੋਸਹੈ॥ ਤੇਜੇ

ਕਰਮਾਦਾਭੋਗਫਲਾਅਸਾਭੋਗਲਾਹੈਤਾਂਕਰਮੁਵੀਚਾਰ
 ਕੈਕੀਚੈ। ਅਸੀਕਉਲਬਚਨਮੰਨੀਐ। ਅਰਕਉਲ
 ਬਚਨਤਮੰਨੀਐ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਜੇਗੁਰਾਦੇਗੁ
 ਥਜੀਦੋਵਿਚਸਭਲਾਅਧਕਾਰਾਦੇਵਚਨਹੈਨਾ। ਤੇਗੁਰੂ
 ਕੇਸਿਖਭੀਸਭਲਾਅਧਿਕਾਰਾਦੇਹੈਨਾ। ਇਕੁਕਰਮ
 ਦੇਅਧਿਕਾਰੀਹੈਨਾ। ਇਕਉਪਾਸਨਾਦੇਅਧਿਕਾਰੀਹੈਨਾ
 ਇਕਾਗਿਆਨੁਦੇਅਧਿਕਾਰੀਹੈਨਾ। ਤੇਜੇਹੜੇਤਾਂਕਰਮ
 ਦੇਅਧਿਕਾਰੀਹੈਨਾ। ਓਨਾਪ੍ਰਤਿਤਾਏਹਵਚਨਹੈ। ਜੇ
 ਹਾਥੀਜੈਸੋਲਵੈਕਰਮਾਇਹੁਖੇਤਾਜੇਹੜੇਉਪਾਸਨਾ
 ਦੇਅਧਿਕਾਰੀਹੈਨਾ। ਓਨਾਪ੍ਰਤਿਤਾਏਹਵਚਨਹੈਨਾ। ਕਰੇਕਰ ॥

ਵੈਆਪੋਆਪਿਪਾਜੋਗਿਆਨੁਦੇਆਧਿਕਾਰੀਹੈਨਾਤਿਨਾ ੧੦੪
ਪੁਤਿਦੇਹੁਵਚਨਹੈਨਾਪਦਿਪਦਿਅੰਤਰਸਰਬਾਨਿਰੰਤ
ਰਹਰਿਏਕੋਪੁਰਖਸਮਾਵਾਜੈਸੇਵੈਦਕੇਘਰਸਰਬ
ਐਖਧਹੈਨਾਗਾਗਮੀਦੇਤਾਪੁਦਾਸਰਦੀਦੇਤਾਪੁਦਾ
ਫੰਢਦੇਤਾਪੁਦਾਐਖਧਭ੍ਰਿੰਨਭ੍ਰਿੰਨਹੋਤੇਹੈਜੈਸੇਵੈਦ
ਰੋਗੀਕੀਨਾਟਕਾਲਪੀਦੇਖਕਰਜੈਸਾਤਾਪੁਹੋਤਾਧੈਤੈ
ਸੇਐਖਦਦੇਤਾਹੈਤਾਰੋਗੀਕਾਰੋਗਕਾਇਆਜਾਦਾ
ਹੈਤੇਜੋਅਦਵੈਦਹੋਦਾਹੈਤਿਸਤੇਰੋਗਕਾਇਆਨਹੀ
ਜਾਂਦਾ। ਰੋਗਐਰਹੋਤਾਹੈਅਗਅਵਖਧਐਰਕਰਤਾ
ਹੈਤੇਸੇਸੀਤਜਨਜੈਹੈਨਾਪੁਰਖਕੇਵਚਨਾਦੁਆਰੇਅਰ

ਕਰਮਾਦੁਆਰੇਪਛਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਰਸਨਾਦੁਆਰੇਪਛਾਣਦੇ
 ਹੈਨਾ। ਰਸਨਾਦੁਆਰੇਹਿਰਦੇਕਾਮਤਮਲੁਮਹੁੰਦਾਹੈ। ਜੈ
 ਸੇਨਾਦਕਾਦੁਆਰੇਰੋਗਕੀਪਗੀਖਾਹੁੰਦੀਹੈ। ਅਰਕਰਮ
 ਦੁਆਰੇਮਨੁਖਕੀਪਗੀਖਾਹੁੰਦੀਹੈ। ਤੈਸੇਸੰਤਜਨਸ
 ਗਿਆਸੀਦਾਆਗਿਆਨੁਕਦਦੇਏਹੈਨਾ। ਜੈਸੇਜਾਗਿਆ
 ਸੀਦਾਆਧਿਕਾਰੁਦੇਖਦੇਹੈਨਤੈਸੇਉਪਦੇਸਦੇਏਹੈਨਾ। ਤਾਂ
 ਤੇਤੁਸੀਭੁਗਤਦੇਆਧਿਕਾਰੀਹੈ। ਸਦਾਭਜਨਸਿਮਰਨੁਕ
 ਰਨਾ। ਤੇਸਿਖਾਈਦਹਿਲਾਕਰਿਆਕਰੇ। ਤਾਓਜਾਦਾਉ
 ਧਾਰਏਸੇਕਰਹੋਇਆ॥੩॥ *ਸਾਖੀਹੋਰਦਲੀ॥* ਭੁਈ
 ਨਾਉਅਰਭੁਈਭੂਲਜਾਤਦੇਸੇਖੜਸਾਧਹੈਸਨਾ। ਭੁਈ

ਜਟੂਜਾਤੁਦਾਭੀਵਾਹੈਸੀ। ਮੂਲਾਮਹਾਂਪੁਰਖੁਹੈਸੀਸੋਚੇ
 ਗੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਲਾਏ। ਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
 ਜੀਗਰੀਬਨਿਵਾਸਤੁਸਾਡੀਬਾਣੀਅਰੇਕਪ੍ਰਕਾਰਦੀਹੈ। ਤੇਤੁ
 ਸਾਰਾਬਚਨਹੈਆਪੋਆਪਦੇਅਧਕਾਰਦੇਮੁਜਬਬਾਣੀਪ
 ਰਵੀਰਿਦੇਵਿਖੇਧਾਰਦੀ। ਸੋਅਸੀਆਪਦਾਅਧਿਕਾਰ
 ਰਹੀਸਮਝਸਕਦੇਜੋਅਸੀਕਿਸਾਅਧਿਕਾਰਦੇਹਾਂ। ਕਰਮੁ
 ਕਾਂਡਦੇਅਧਿਕਾਰੀਹਾਕੇਓਪਾਸਨਾਂਕਾਂਡਦੇਅਧਿਕਾਰੀ।
 ਕੇਹੀਆਨੁਕਾਂਡਦੇਅਧਿਕਾਰੀਹਾਂ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਅਜੇ
 ਜਾਵੇਬਚਨਸੁਲਕੇਮਨਨੁਪੋਦੇਅਰਖਰੇਕਰਮਮਲਮਹੇ
 ਏਹੈਨਤੋਅਸੀਚਾਹੁਨੇਹਾਕਿਵੇਸੁਭਕਰਮਕਰੀਏ। ਅਸੁ

੧੦੫

ਭੁਕਰਮੁਤਿਆਗੀਐਪੁਰਵਿਅਸਨਜੇਖੋਇਆਕਰ
ਮਾਦਾਪਿਆਹੋਇਆਹੈਤਾਮਿਟਦਾਨਹੀਪਤਾਜਾਣੀਐ
ਜੇਅਸੀਕਰਮਾਏਆਧਿਕਾਹੀਹਾਂਤਾਂਸਿਖਾਈਟਹਲਕ
ਜੇਤੇਬਾਣੀਨੁਪ੍ਰੀਤਕਰਕੈਸੁਣੀਐਤੇਮਨਵਿਚੋਖੋਦਦੁ
ਰਕੀਐਅਤੇਜਾਣੀਐਜੇਸਬਦਸੁਣਕੈਖੋਟੇਕਰਮਮਿ
ਟਜਾਵਨਤੇਕੋਈਵਿਰਲਾਹੀਰਹਿਜਾਵੈਤਾਂਜਾਣੀਐਜੇਅ
ਸੀਉਪਾਸਨਾਏਆਧਿਕਾਹੀਹਾਂਤਾਂਅਤੇਪਾਹਿਰਬਾਦੀਦਾ
ਅਭਿਆਸਕਰਕੈਜੇਕੋਈਖੋਟਾਕਰਮਰਹੀਦਾਭੁਧਿਤਾਂਭ
ਸਨੁਭੀਮਿਟਾਈਐਤੇਜੇਜਾਣੀਐਸਬਦਏਸਮਝੁਕਰ
ਗੁਰੁਆਸੁਭਕਰਮਮਿਟਗਏਹੈਤੇਜਗਤਦੇਰਸਾਵਲੇ

ਅਸੁਕੁਕਰਮਾਵਲੋਰਿਦਾਟਿਰਖਲੋਤਾਹੈਤਾਂਜਦੀਐਜੇ
 ਮੈਹੁਦਾਗਿਆਨੁਦਾਆਧਿਕਾਰੀਹੋਇਆਹੈ। ਤਾਂਆਪਦੇ
 ਆਧਿਕਾਰਮੁਜਬਜੇਕਰਮੁਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰੋਤਾਤੁਸਾਡਾ
 ਕਾਲਿਆਣੁਹੋਵੈਗਾ। ਕਉਜੋਗੁਰੁਦੀਬਾਦੀਦੇਵਿਚਸਭ
 ਆਧਿਕਾਰਹੈਨਾ। ਤੇਸਿਖਭੀਸਭਨਾਆਧਿਕਾਰਾਦੇਹੈਨਾ।
 ਤਾਂਤੇਸੀਤਮਿਲਦੇਹੈਨਤਾਂਆਧਿਕਾਰਮੁਜਬਉਪਦੇਸਕ
 ਹਦੇਹੈਨਾ। ਨਹੀਤਾਏਸੇਪ੍ਰਕਾਰਆਪਣਾਆਧਿਕਾਰਸਮ
 ਝੈਗਾ। ਤਾਂਓਸਦਾਕਾਲਿਆਣੁਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਂਓਨਾਦਾਉਪਾ
 ਰੁਆਧਿਕਾਰਦੇਸਮਝਣਕਰਹੋਇਆ॥ ੭੪॥ ਸਾਖੀ
 ਰਚਲੀ॥ ਚਤੁਰਦਾਸਤੇਮੂਲਾਜਾਤਦੇਕਪੁਰਹੈਸਨਾ। ਤੇਹ

੧੦੬

੦

ਕੁਤੇਗਾਡੁਵਿਜਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਹਜੂਰਅਏ। ਜੋਜੋ
ਤਨੇਸੀਤਾਂਸਾਧਾਦਾਉਪਦੇਸਹੈਜੋਜਾਗੁਤਕਰਵੀਭੁਸ
ਨਕਰਵਾਸੁਭਕਰਮਾਦਾਉਦਮੁਕਰਨਾਤੋਗਹੰਥ
ਜੀਵਿਚਸਲੋਕਹੈ। ਦਾਤੀਸਾਹਿਬਸੀਦੀਆਕੀਆਚਲੇ
ਤਿਸਨਾਲਾਇਕਜਾਗੀਦੇਨਾਲਹਨੀਇਕਨਾਸੁਤਿਆਏ
ਇਉਨਾਲਾਗਰੀਬਨਿਵਾਜਾਇਸਵਚਨਦਾਤਾਂਤਾਤਪ੍ਰਜ
ਇਉਜਾਦੀਦਾਹੈਜੋਸੁਤਿਆਹੀਦਾਤਹੁੰਦੀਹੈਤਾਉਦਮੁਕ
ਉਕਰਨਾਹੈ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਭਾਈਇਸਦਾਭੀਦਾਇਪ੍ਰ
ਕਾਰਤਾਤਪ੍ਰਜਹੈ। ਇਕਤਾਜਾਗਏਭੀਦਾਤਦੇਨਾਲਹੈਨੀ।
ਤੇਸੁਤਿਆਨੁਭੀਉਰਾਲਮਿਲਦੀਹੈ। ਜੋਸਾਧਸੀਗਤਿਵੇ

ਚਾਆਵਨਗੇਤੇਪ੍ਰਸਾਦਿਵਰਤੇਗਾਤਾਂਜਾਗਦੇਭੀਲੈਨਗੇ ੧੦੭
 ਤੇਸੁਤਿਆਨੂਭੀਉਠਾਲਕੇਮਿਲੇਗਾਤੇਦੁਜਾਜੇਕਹਿਆ •
 ਹੈਜੋਜਾਗਦੇਨਹੀਲਹਦੇਤੇਸੁਤਿਆਨੂਠਾਲਮਿਲਈ
 ਹੈਏਸਦੇਭੀਏਅਰਥਹੈਨਾਇਕਤੁਏਇਸੇਦਾਗਰਥੇਓ
 ਨਾਸੁਵਿਆਭੁਲਕੇਜਹਾਜੁਤੁਰਦਾਹੈ॥ਤਾਂਦੋਨੋਬਡੀਮਜ
 ਲਕਰਕੇਸਮੁੰਦਕੰਢੇਜਾਇਪਾਪਤਭਏ॥ਇਕਤਾਂਜਹਾਜ
 ਦੇਵਿਚਚੜਬੈਂਟੇ॥ਤੇਇਕਕੰਢੇਤੇਉਤਪਏ॥ਜਿਸਦੇਓ
 ਜਹਾਜਤੁਰੇਗਾਤੇਫੋਲਵਜੇਗਾਅਸੀਚੜਾਗੇ॥ਤੇਜਹਾ
 ਜਤੁਰਪਾਇਆਓਨਾਫੋਲਨਸੁਵਿਆਜੈਨਸੇਜਹਾਜਚੜੇ
 ਸੇਥਕੇਹੋਏਓਹਸੀਗਈ॥ਪਰਵਪਾਹੀਆਓਨਾਨੂਊਠ •

ਲਕੇ ਸੋ ਦਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਜੋ ਨਹੀ ਸੇ ਚੜ੍ਹੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਜਾ ਗਏ ਹਰੇ ਸੇਓ
 ਹਸਖ ਦੇ ਹੀ ਉਠਤੁ ਗੇ ॥ ਹਾਹ ਵਿਚ ਚੇਰਾ ਥੀ ਮੁਹਾਇ ਗਏ
 ਤੈ ਸੋ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤਾ ਵਿਚ ਆਇ ਕੇ ਬੈਠੇ ਗਾਂਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਸੁਤਿ ਆਨੁ ਭੀ ਜਗਾਇ ਕੇ ਮਿਲੇ ਗਾ ਸਬ ਦੁਭੀ ਜਗਾਇ
 ਕੇ ਸੁਲਾਈਏ ਗਾ ॥ ਜੇ ਅਪਲੇ ਪਰਜਾ ਗਏ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਾ
 ਸਬਦ ਸੁਲਨ ਗੇ ਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈ ਨਗੇ ॥ ਦੁਜਾ ਵਾਹ ਗੁਰੂ
 ਦੀ ਦਾਤ ਨੀਵੈ ਮਨ ਵਾਲੇ ਨੁਪਾ ਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਪਰ ਜੇ ਥੋੜਾ
 ਜੇਹਾ ਸੁਵਲਾਗੀ ਆਨੁ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨੁ ਸਮੇਤ ਆਪ
 ਨੁ ਜਾਗਦਾ ਮਨ ਵਾਹੈ ॥ ਤੇ ਅਸੁਭ ਕਾਰਜਾ ਨੀਧੜ ਕਹੇ ਕੇ
 ਕਰਵਾ ਹੈ ਸੇਵਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਾਤ ਨੁਪਾ ਪਤ ਨਹੀ ਹੋਦਾ ॥ ਤੇ

ਜੋਆਗਿਆਤਹੈਤੇਜਾਗਿਆਸਾਓਸਨੋਹੋਈਹੈਤੇਨਿਤਾਪਤਸਾ ੧੦੮
ਧਸੰਗਤਵਿਚਜਾਇਬੈਠਤਾਹੈ। ਤਾਅਗਿਆਨਦੀਰੀਦਸੰ
ਤਉਸਈਦਰਕਰਦੇਹੈਨਾਤੇਸਰੂਪਦੇਲਾਭੁਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰ
ਦਾਹੈ। ਜੋਸਵਪਾਗੀਨਿਤਲਾਹਾਖਦਦਾਹੈ। ਤਾਂਧਨੀਹੋ
ਜਾਦਾਹੈ। ਤੈਸੇਮਨਨੀਵਾਕਰਕੈਨਿਤਸਾਧਸੰਗਤਕਰਦ
ਹੈਓਸਨੁਗੀਆਨੁਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦਾਹੈ। ਤਾਂਓਨਾਦਾਅਰਨੀਵ
ਤੇਸਾਧਸੰਗਤਕਰਨਤੇਉਧਾਰਹੋਇਆ॥੧੫॥ ਸਾਖੀਹੋਰ
ਲਾ॥ ਭਾਈਫਿਰਦਾਬਹਿਲਤੇਭਾਈਜੇਠਤੇਭਾਈਚੰਗ
ਹਜੁਰਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਏਆਏ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀ
ਗਰੀਬਨੀਵਾਜਕੇਈਰਾਮਨਾਮੁਦਾਜਾਪਜਪਦੇਹੈਨਕੇਈ

ਸਿਸਤਨੁ ਜਪਦੇ ਹੈ ਨਾ ਕੇਈ ਓਅ ਜਪਦੇ ਹੈ ਨਾ ਕੇਈ ਸੋਹ
 ਜਪਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਅਸਾਨੁ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸਾ ਵਾਹਗੁ
 ਰੁਜਪਣਾ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੈ ਬਚਨ ਹੋਵੈ ਜੇ ਕੋ ਨਸਾਨਾ ਮਜ
 ਪੀਐ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੈ ਸੇ ਨਦੀ ਤੇ ਰਉ ਕਾ ਜੀਤੀਅ
 ਹੈ ਨਸਭੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਨਵਾਲੀਆ ਹੈ ਨਾ ਪਰ ਜੋ ਜੋ ਕਿਸੇ ਬੇ
 ਤੀ ਤੇ ਚੜਦਾ ਹੈ ਓਸਨੁ ਓਸੇ ਨਾਲ ਪਰੇ ਜਤ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮਹਾ
 ਜਦੇ ਨਾ ਮੁਸਭੇ ਉਧਾਰੁ ਨ ਜੋਗ ਹੈ ਨਾ ਪਰ ਜੋ ਆਪਗਾਨੇ ਸਿ
 ਖਾਨੁ ਉਪਦੇਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਓਸਦਾ ਉਧਾਰ ਓਸੇ ਕਰ ਕੇ ਹੈ ਤੁਸ
 ਤੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਨੈ ਜੁਗ ਵਾਸਦੇ ਵਦਾ ਜਾਪੁ ਕਰ
 ਕੇ ਓਸ ਥੀ ਵਿਵਾਲੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਨੈ ਜੁਗ ਹਰਿ ਦਾ ਜਾਪੁ ਕਰ ਕੇ

ਸਥੀਹਾਗਲੀਤਾਹੈ॥ ਤੇਨੈਜੁਗਗੋਬਿੰਦਦਾਜਾਪੁਕਰਕੈ
 ਓਸਥੀਹਾਗਲੀਤਾਹੈ॥ ਤੇਨੈਜੁਗਰਾਮਦਾਜਾਪੁਕਰ
 ਕੈ॥ ਓਸਥੀਹਾਗਲੀਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਚਾਰੁਅਖਰੁਇਕਰੇਕਰਕੈ
 ਵਾਹਗੁਰੂਦਾਜਾਪੁਕੀਤਾਹੈ॥ ਤੇਛਤੀਹਾਜੁਗਾਂਦਾਛ
 ਲਏਨਾਚਹੁਹਾਅਖਰਾਵਿਚੁਰਖਿਆਹੈ॥ ਇਕਮਨਹੈ
 ਇਕੇਜੇਵਾਹਗੁਰੂਦਾਜਾਪੁਜਪਤਗੇਸੋਓਨਾਦਾਵਾਹ
 ਗੁਰੂਦੇਜਾਪੁਕਰਨਤੇਓਧਾਰਹੋਇਆਸਾਥਹੀਓਨਾਦੇ
 ਕਲਾਦਾਭੀਓਧਾਰਹੋਇਆ॥ ੭੬ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ
 ਭਾਈਵਿਸਾਭਾਈਗੋਪੀਭਾਈਤੁਲਸੀਆਭਾਰਦੁਆ
 ਜੀਬ੍ਰਹਮਦੁਤੇਭਾਈਅੜਤੇਭਾਈਗੋਇੰਦਾਘੋਈਯੁ

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਆਏ। ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਜੀ।
ਇਕ ਥੀ ਨਾਮ ਦੇ ਵਦਾਬਚਨ ਹੈ। ਪਾਠੇ ਤੁਮ ਹਾਰਾਮ ਚੰਦ।
ਸੋਭੀ ਆਵਤ ਦੇਖਿਆ ਥਾ। ਹਾਵਲ ਸੇਤੀ ਸਰਬ ਹੋ
ਈ ਪਰ ਕੀ ਜੋ ਇਗ ਵਾਈ ਥੀ। ਤੇ ਬਹੁੜੇ ਓਸੇ ਨਾਮ ਦੇ
ਵਦਾਬਚਨ ਹੈ। ਦਸ ਰਥ ਗਇਨ ਦੁਰਾਜਾ ਮੇਰਾ ਮਥੰ
ਦੁਪੁਲ ਵੈ ਨਾਮਾਤ ਤਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਜੈ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾ ਦੁ
ਚਨ ਸੁਲਕੈ ਅਉਤਾਰਾਈ ਨੀ ਦਾਹੋਈ ਹੈ। ਤੇ ਦੁਜੇ ਵਚਨ
ਕਰਕੈ ਤੇ ਉਪਮਾਹੋਈ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਕਰਸਾ ਮਝੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਂ
ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਇਕ ਸਰਗੁਲ ਦੀ ਉਪਾਸ ਨਹੀਂ ਤੇ
ਇਕ ਨ੍ਰਗੁਲ ਹੈ। ਜੋ ਸੇਸ ਮੁੰਦ੍ਰ ਦੇ ਉਪਰ ਕੋਈ ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਕ

ਈਲਾਹਿਗਓਸਦੇਵਿਚੋਨਿਕਲਦੀਆਹੈਨਾਤੇਜੇਨਦੀ ੧੧੦
ਤੇਕੋਈਜਾਵੈਤਾਏਹਾਨਦੀਸਮੁੰਦ੍ਰਰੂਪਹੈਏਹਾਜਲਰੂ
ਪਹੈ। ਭ੍ਰਿਨਭੇਦਕਦਾਂਚਰਹੀ। ਤੈਸੇਸੋਈਮਹਾਰਾਜਾ
ਤਾਰਹੈਵਰਤੇਹੈਨਾ। ਸੋਈਬ੍ਰਹਮਾਨਿਰਗੁਣਸਤਾਚਿਤ
ਆਨੰਦਰੂਪਹੈਕਰਸਭਨੁਸਤਾਏਰਹਿਆਹੈ। ਬਹੁਤੇ
ਪੰਡਤਲੋਕਜੋਗਿਆਨਥੀਰਹਿਤਹੈਨਾ। ਤੇਸਰਗੁਣ
ਦੀਪੁਜਾਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਸਾਧਾਸੀਤਾਏਨਾਲਵੈਖਭਾਵ
ਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਪਹਿਲਾਬਚਨਓਨਏਪਰਥਾਇਕ
ਰਕੈਕਾਹਿਆਹੈ। ਜੋਏਹਧਾਰੇਦਾਧਰਮਹੈਜੇਦੁਖਸੁ
ਖਅਉਤਾਰਾਨੁਭੀਹੁੰਦਾਹੈ। ਪਰਾਗਿਆਨਵਾਨਜੇਹਾ

ਸਰੀਰੁ ਭੁਜਾਵਦੇ ਹੈਂ ਤਤੇ ਹਾਏ ਖਸੁ ਖਤੀ ਭੁਜਾਵਦੇ
 ਹੈਂ ਨਾ ਏਕ ਲਖ ਸਰੂਪ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਹੈਂ ਨਾ ਏਕ ਵਾਚ ਦੇ
 ਉਪਾਸਕ ਹੈਂ ਨਾ ਲਖ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਸਭੁ ਸਵਿਚ ਅਕਾ
 ਲਪੁ ਰਖੁ ਦੀਸਤੀਆ ਬਿਆਪਕ ਜਾਵਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ०
 ਲਵੈ ਗਵਿਰੋਧ ਤਹੀ ਕਰਦੇ ॥ ਤੇ ਲਖ ਭੁਗੀਪਾ ਪਤ ਹੋਏ
 ਹੈਂ ਨਾ ਤੇ ਜੇੜੇ ਕਿਸਤ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਹੈਂ ਨਾ ਸੇਰਾ ਮਨਾ ਲਵੈ
 ਖਕਰ ਦੇ ਹੈਂ ਤਤੇ ਗਮ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਕਿਸਨ ਨਾਲ ਵੈ ਖਕ
 ਰ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਤਸਾਲਖ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਹੋਵਲਾ ॥ ਵਾਚੁ ਭੁਗ
 ਲਖ ਵਿਖੋ ਵਿਸਾਮੁ ਕਰਵਲਾ ॥ ਤਾਓ ਨਾ ਦਾਇਸੇ ਉਪ ਦੇ
 ਸਮਨਵ ਤੇ ਉਪਾਗ ਹੋਇਆ ॥ ੧੮

ਪਉੜੀ ॥ ਕਾਲੁ ਚਾਉ ਬੀਮੀਆ ਮੁਲੇ ਨੂਹੁ ਰਸ ਬਦੁ ਪਿਆਰਾ ॥
 ਹੇਮਾਵੇ ਚਕ ਪਾਹੀਆ ਗੋਬਿੰਦ ਘੋਈ ਗੁਰ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥
 ਭਿਖਾਏ ਡਾਭੁ ਦੁਇ ਧਾਰ ਸੁਦਮਾ ਹਿਲਤਿ ਸਭਾਰਾ ॥ ਗੁਰ
 ਮੁਖਿ ਗਾਮੁ ਕੋਹਲੀ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲੁ ਸੇਵਕ ਸਾਰਾ ॥ ਛੁਜੁ ਭ
 ਲਾ ਜਾਈ ਅੰਸਾਈ ਦਿਤਾ ਸਾਧਾ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਤੁਲਸਾਵ ਹੁਰ ॥
 ਭਗਤ ਹੈ ਦਮੋਦਰ ਆਕਲ ਦੇਬਾ ਲਿਹਾਰਾ ॥ ਭਨਾ ਆਵ
 ਲਾਵਿ ਗਹਮਲ ਬੁਧੋ ਛੀਬਾ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰਾ ॥ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁ
 ਰ ਭਗਤ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁ
 ਰ ਦੀਵਾਸੀ ਦੇਸਿ ਪਕਾਲ ਤੇ ਚਾਉ ਬੀਮੀ ਤੇ ਮੁਲਾ ਭਾਈ ਹੋ
 ਮਾਕ ਪਾਹੀ ਤੇ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਘੋਈ ਤੇ ਭਿਖਾਏ ਡਾਭੁ ਤੇ ਭੁ

ਈਧਰੋ ਸੁਗਮਾ ਭਾਈਗਾ ਮੁਕੋ ਹਲੀ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲੁ ਤੇ ਭਾਈ
 ਛਜੁ ਭੁਲਾ ਤੇ ਸਾਈ ਦਿਤਾ ਤੇ ਭਾਈ ਤੁਲਸਾ ਬਹੁ ਹਾਭਾ
 ਈ ਦਾਮੋਦਰ ਤੇ ਭਾਈ ਆਕੁਲ ਤੇ ਭਾਈ ਭਾਨੋ ਤੇ ਭਾਈ ਆ
 ਵਲਾ ਵਿਗ੍ਰਹ ਮਲਾ ਭਾਈ ਬਧੋ ਛੀ ਬਾਹਰ ਸਭ ਵਾਸੀ ਸੁ
 ਲਤਾ ਨ ਪੁਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਆਏ ਆਰ
 ਦਾ ਸਕੀ ਤੀ ਜੀ ਸਚੈ ਪਾਤਿਸਾਹ ਅਸੀ ਤੀ ਸਗੀ ਪਾਤਿਸਾ
 ਹੀ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਹਾ ਤੇ ਅਸਾਨੁ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਤੁ ਸਾਧਰ
 ਮਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਕੇ ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਮਨਨੀ
 ਵਾਕਰਣਾ ਤੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣਾ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਗਤੀ ਇਸਨਾਨੁ ਕ
 ਰ ਕੈ ਤੇ ਸਬਦੁ ਪੜਵਾ ਤੇ ਭੁਲਾਘੋਰੀ ਬਜੀ ਦੀ ਬਾਲੀ ਸੁਲ

ਕੇਕਿਰਤਨੁਲਗਲਾਸੋਅਸੀਏਸੇਪ੍ਰਕਾਰਵਹਤਏਹ
 ਪਰਅਸਾਡੇਮਨਨੁਸਾਂਤਰਹੀਆਵਦੀ। ਤੁਸੀਕਿਰਪਾ
 ਕਰਕੈਐਸਾਉਪਦੇਸਕਰੋਅਸਾਡੇਮਨਨੁਸਾਂਤਅਵੈ
 ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਰੁਾਈਜੇਲਗਤਸੀਹਾਜਸੀਤਾਮ
 ਸੀਗੁਣਾਨੁਤਿਆਗੁਨਾਕਰੋਗੇਤੋਸਾਂਤਕੀਗੁਣਾਨੁਵ
 ਰਤਾਵੈਨਹੀਤਉਲਗਤੁਸਾਨੁਸਾਂਤਿਕਿਵਕਰਆਵੈ।
 ਤਾਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸੋਚਪਾਤਿਸਾਹਅਸੀਗੁਣਾਈ
 ਪਰੀਖਿਆਕਿਵਕਰਸਮਝੀਐ। ਤਾਬਚਨਹੋਇਆ।
 ਜੇਹੀਸਾਅਰਕਰੋਧਕਰਤੇਹੈਸੋਤਾਮਸੀਹੈਨਾ। ਅਰਜੇ
 ਲੋਭਾਅਹਅਭਿਮਾਨਕਰਤੇਹੈਨਸੋਰਾਜਸੀਹੈਨਾਅ

ਰਜੋਨਿਮਤਾਅਰਮਿਡਾਬੋਲਦਾਕਰਦੇਹੈਨਸੇਸਾਂਤਕੀਹੈ
ਨਾਤਾਭਿਨਾਪੁਛਿਆਏਹੁਤੈਗੁਣਕੋਨਸੇਅਹਾਰਥੀਭਿਤ
ਪਤਹੋਦੇਹੈਨਾਤਾਬਚਨਹੋਇਆਤਾਮਸੀਗੁਣਬਾਸੀਅ
ਹਾਰਖਾਵਦਕਰਤੇਤਰਨੇਕਰਤੇਬਹੁਤਾਸੇਵਦੇਕਰਹੋ
ਦਾਹੈ। ਅਰਮੈਲੇਭੇਸਕਰਮਰਨੀਦਾਕਰਹੋਤਾਹੈ। ਰਜ
ਸੀਗੁਣਮਿਠੇਅਰਸਲੂਲੇਖਾਵਦੇਕਰਮਰਾਇਸਤੀਕੇ
ਭੋਗਕਰਮਰਆਪਨੁਚੰਗਾਕਰਹਾਵਦਕਰਹੋਦਾਹੈ।
ਸਾਤਕੀਗੁਣਇਸਨਾਨਕਰਮਰਦਾਲਚਾਵਲਖਿਚੜੀ
ਅਰਮਲਪਅਹਾਰਕਰਤੇਬਸਤ੍ਰਭਿਜਲਰਖਣਕਰ
ਹੁੰਦਾਹੈ। ਏਨਾਦੀਏਘਾਪੁਹੀਖਿਆਹੈ। ਸਬਦਦੇਸਨ

ਮੁਖਰੇਤ ਅਹ ਸੁਵਲ ਰਖੀ ਐ। ਜੇਤਾ ਜਿਉ ਦੀ ਤਿਉ ਸਮਝ
 ਆਵੈ ਤੇ ਮਨ ਡੋਲੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸਾਤ ਕੀ ਗੁਣ ਜਾਦੀ ਐ। ਤੇ ਮ
 ਨੁ ਕਿਸੇ ਸਮੇ ਠਹਿਰਾਵੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇ ਡੋਲ ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਰਾਜ ਸੀ ਗੁ
 ਟ ਹੋ। ਜੇ ਸਦਾ ਭੋਲਿਆ ਰਹੈ ਸਮਝੈ ਕਛ ਨਹੀ ਏਹ ਤਾ ਮਸੀ
 ਗੁਟ ਹੋ। ਏ ਕਾਗ ਬਿਰਤ ਸਾਂਤ ਕੀ ਕਰਹੇ ਦੀ ਹੋ। ਤਾ ਗਿਆ
 ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਦਾ ਹੋ। ਭਾਈ ਧਾਰੋ ਇਕ ਸੂਰਮੇ ਬਾਹਰ ਦੇਵੈ
 ਗਿਆਨੁ ਜਿਤ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਇਕ ਮਨ ਰੂਪੀ ਵਿਗਿਆਨੁ ਜਿਤ ਦੇਹੈ
 ਨਾ। ਜੇ ਬਾਹਰ ਦੇਵੈ ਗਿਆਨੁ ਜਿਤ ਦੇਹੈ ਨ ਭੰਨਾ ਦਾ ਜਸ ਸਦੁ ०
 ਫੀ ਗਾਵ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਵਿਗਿਆਨੁ ਜਿਤ ਦੇਹੈ ਨ ਭੰਨਾ ਦਾ
 ਜਸ ਸੂਰਮੇ ਗਾਵ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਭਾਈ ਸਾਂਈ ਇਤਾਸਾ ਧਭਿ ਹੋਨ

ਜੇਇੰਦ੍ਰੀਆਨੁ ਸਾਧੋ। ਭਾਈ ਤੁਲਸਾ ਭਗਤ ਓਹ ਹੈ ਜਿਸਦਾ
ਸੁਆਸਰਾਮ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਬਿਰਥਾ ਨ ਜਾਇ। ਤੁਸਾ ਸਾਂਤੁ
ਕੀਰ੍ਹਾ ਦਾ ਵਿਚ ਵਰਤਣਾ। ਤੁਸਾ ਨੁ ਸਾਂਤਾ ਆਵੇ ਕੀ। ਪਿਛ
ਲੀ ਗਤ ਜਗਤ ਤੇ ਮਹਾ ਮੋਹ ਦਾ ਜਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋ। ਤੇਵਾ ਹਰ
ਹੂ ਦੇ ਸਿਖ ਜਾਗ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਆਪ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਥ
ਵਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਨ ਦਾ ਬਸਤ੍ਰ ਦਾ ਕਿਸੇ ਕਾਮ ਨਾ ਦਾ ਆ
ਹੈ। ਓਸ ਦੀ ਕਾਮ ਨਾ ਇਕ ਪੂਰੀ ਕਰ ਸਕੇ ਤਾ ਇਥ ਸਹੀ ਪੂ
ਰੀ ਕਰ ਦੇਵ ਲੀ। ਨਹੀ ਤਾ ਸਭ ਨਾਮਿ ਲਕੈ ਅਰਦਾਸ ਕਰ
ਕੈ ਓਸ ਦੀ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰ ਦੇਵ ਲੀ। ਜੇ ਸਾਧ ਸੀਗਤ ਇੰਦ੍ਰ
ਦੀ ਨੀਆਈ ਨੀਵੀ ਹੋਇ ਕੈ ਬਰਖਾ ਕਰਈ ਹੈ ਤਾ ਸਭ

ਕਾਮਨਾਪੁਰੀਆਹੁੰਦੀਆਹੈਨਾਤੇਦਇਤੇਤਿਵੇਲੇਸ
 ਭਟਾਧਰਮਸਾਲਾਆਵਲਾਤੇਹੈਸਾਖੀਦੀਪਮਾਲਾ
 ਹਜੂਰਦਰਸਨਨੁਆਵਲਾਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦਾਇਸਨ
 ਨੁਕਰਨਾਤੇਗੁਰੁਦਾਦਰਸਨਕਰਲਾਸੁਲਤਾਨਪੁਰਮੇ
 ਹਾਭਗਤਭੰਡਾਰਹੈ॥ **ਪਉੜੀ** ਬਾਈਵੀਚਲੀਦੀਪਕ
 ਦੀਪਾਕਾਸਗਗੁਰੁਦੁਆਰੇਹੁਕਮੀਬੰਦਾਪਟੀਅੰ
 ਦਰਚੈਧਰੀਦੁਲੇਲਾਲਲੰਗਾਰਿਸੇਹੰਦਾਅਜਬੁਅ
 ਜਾਇਬੁਸੀਫ਼ਿਆਉਮਰਸਾਹਗੁਰਸੇਵਕਰੰਦਾਪੌੜਾ
 ਛਜਲਜਾਵੀਐਕੰਦੁਸੀਘਰਮਿਲੈਹਸੀਦਾਪੁਤਸ
 ਪੁਤਕਪੁਰਦੇਉਸਿਖਾਂਮਿਲਿਆਮਨਬਿਗਸੀਦਾਸੀਖ

ਟਹੈ ਸਹਬਾਜ ਪੁਰਗੁਰਸਿਖਾ ਦੀ ਸਾਰ ਲਹੰਦਾ ਜੋਧਾ
 ਜਲੋਤੁਲਸ ਪੁਰਮੋਹਣ ਆਦਮਰੀ ਜਰਹੰਦਾ ਗੁਰਮੁ
 ਖਿਵਡਿਆਵਡੇ ਮਸੀਦਾ ॥ ੮੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਲੇਖ ॥
 ਭਾਈ ਦੀਪਾਕਾਸਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਹੋ
 ਤੇ ਗੁਰਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਰਹਿਲ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖ ਜੋ ਹਜ਼ੂਰ ਹੋਵਨ ਤੇ
 ਓਨਾ ਦੀ ਰਹਿਲ ਭੀ ਕਰੇ ॥ ਤੇ ਜੋ ਸਿਖ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਆਵ
 ਲਾਤਿਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਛਤੀ ਹਮੀ ਮ੍ਰਤਿਓਤ ਮਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹੀ ਸੁ
 ਨਾਲ ਕਰ ਕੈਛ ਕਾਵੈ ॥ ਤੇ ਆਪ ਓਨਾ ਦੀ ਜੁਠ ਲੈ ਕੇ ਖਾਵੈ
 ਤੇ ਸਿਖਾ ਦੇ ਪੈਰ ਝਾਂਵੇ ਨਾਲ ਗਰਮ ਪਾਲੀ ਨਾਲ ਧੋਵੈ ॥
 ਤੇ ਥਕੇ ਸਿਖ ਨੂ ਚਾਪੀ ਕਰੇ ॥ ਤੇ ਨੀਗੇ ਨੂ ਚੁਪਕੀ ਤਾਬ ਸਤ੍ਰ

ਉਪਗਪਾਜਾਵੈ॥ ਤੇ ਸਬਦ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰੇ॥ ਬਚਨ ਹੋ
 ਇਆ ਜੋ ਸੇ ਦੀ ਪਕ ਪਰਕਾ ਸੇ ਹੋਏ ਬੋ ਹੋਰ ਦੀ ਪਕ ਪਰਕਾ ॥੪
 ਸਤ ਹੈ ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ॥ ਤੈ ਸੇ ਮੈ ਭਾਈ ਦੀ ਪੇ
 ਨੁਗਿਆਨ ਦਾ ਦੀ ਪਕ ਪਰਗਾ ਸਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਜੋ ਇਸ ਨੂ ਮਿ
 ਲੇ ਗਾਓ ਸਦੇ ਵਿਚ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸੇ ਗਾ॥ ੮੩ ਸਾਖੀ
 ਹੋਰ ॥ ਭਾਈ ਲਾਲ ਤੇ ਲੀ ਗਾਹ ਛੇ ਧਰੀ ਪਟੀ ਦੇ ਢਿ
 ਲੇ ਜਾਤ ਦੇ ਹੈ ਸਨਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜਰ ਆਏ॥
 ਤੁਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਤ ਯਾਹ ਹੋ ਦਾ ਸੀ॥ ਤਾਓ ਹਨ ਆਪਣੇ
 ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਲ ਸਾਥ ਹੀ ਮਾਇਆ ਲਾਵਨਾ॥ ਸਾਥ ਹੀ ਆਪਸ
 ਹੀ ਰਕ ਰਕੈ ਕਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ॥ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਜੇ

ਇਕ ਪੋਟਕਾਰ ਦੀ ਕਢੇ ਗਾਓ ਸਦਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈ ਗਾਓ ਜੇ ਗਤ
 ਮਾਤ ਕਾਰ ਕਢੇ ਗਾਓ ਸਦੇ ਸਤੁ ਲਲਾ ਦਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈ ਗਾਓ
 ਜੇ ਪਉੜੀਆ ਦੇ ਉਸਾਰ ਦਾ ਉਦਮੁ ਕਰੇ ਗਾਓ ਸਦੀ ਗੁਰ
 ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਅਥਿਚਲ ਨੀਵਿਉ ਸਰੇ ਗਾਓ ਏਹੁ ਅੰਮ੍ਰਤ ਸ
 ਰਮੈ ਮਾਨ ਸਰੇ ਵਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਜੀ ਮੈਂ ਜਹਾਜੁ
 ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਤਾ ਕੁ ਕਰੇ ਗਾਓ ਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪ ਕਰੀ
 ਅਤਰੇ। ਤੇ ਜੇ ਸਬ ਦੁਸੁਦ ਕੇ ਮਨਿ ਵਿਚ ਵਸਾਏ ਗਾਓ
 ਸਦੀ ਪਾਪ ਦੀ ਅਗੇ ਸਰਧਾ ਹਟ ਜਾਵੈ ਗਾਓ। ਤੇ ਗਿਆਨ ਨੁ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਕੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਵਰ ਤੈ ਗਾਓ। ਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲੂ
 ਤੇ ਲੀਗਾ ਹਾਓ ਲੋਹੇ ਸਤੁ ਮਸੀਦਾ ਤੇ ਸਤੁ ਦਾ ਦੇਸਾ ਦੇਸਿ

ਖਾਜਿਸਾਜਿਸਉਦਮੁਕੀਤਾਤਿਸਦਾਉਧਾਹੋਆਹੁੰ
ਬਚਨਹੋਇਆ। ਤੇਰੇਉਦਮੁਕਰੇਦਿਆਮਨੁਨਿਗਮਲੁ
ਹੋਆ। ਤੇਰੇਮਾਰਗਚਲਤਿਆਭੁਗਮੁਸਗਲਾਖੋਇਅ
ਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਸਤਿਗੁਰੂਦਿਤਾਇਆਮਿਦਗਏਸਗਏ
ਰੋਗਾਜੀਉ। ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਹੁਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦੇ
ਮਾਰਗਤੁਰਆਵਟਦਾਅਥਵਾਬਟਾਵਟਦਾਉਦਮੁਕ
ਰਨਗੇਤਾਓਨਾਦੇਅੰਤਹਕਰਨਸੁਧਹੋਵਨਗੇ। ਤੇਜੋਗੁਰੂ
ਕੇਮਾਰਗਅੰਮ੍ਰਿਤਿਸਰਏਤੁਰਆਵਟਦਾਅਥਵਾਗੁਰੂ
ਦੇਵਚਨਾਉਪਰਤੁਰਨਦਾਉਦਮੁਕਰਨਗੇਤਾਓਨਾਦਾਭੁ
ਗਮਦੁਰਹੋਵੈਗਾ। ਬਹੁੜੇਵਾਹਗੁਰੂਕਾਨਾਮਸਭਲਾਨਿ

ਧਾਵਾਘਰਹੈ। ਰੋਗਨਿਧਾਏਬੇਗੀਗਹਿਦੀਆਹੈਨਾ। ਤੇਏ
 ਹਨਾਮਜੀਉਕੇਨਾਲਾਨਿਭੁਦਾਹੈ। ਸੇਏਹਸਤਿਗੁਰਾਤੇਪ
 ਈਦਾਹੈ। ਤਾਂਤੇਅਗਿਆਨਰੂਪੀਰੋਗਮਿਟਜਾਦਾਹੈ।
 ਸੋਗੁਰੀਦੂਰਹੋਦਾਹੈ॥੮੩॥ *ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥*
 ਅਜਬਤੇਅਜਾਇਬਤੇਉਮਰਸਾਗੁਸਿੰਘਮਸਦਹੈਸ
 ਨਾਤੇਗੁਰੂਦੁਆਰੇਸੇਵਾਕਰਦੇਹੈਸਨਾ। ਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸੁਹ
 ਦੀਭੀਕਾਗਕਰਦੇਹੈਸਨਾ। ਜੇਗੁਰਾਕੀਕੌਡੀਹੋਵੈ। ਸੁਹਜ
 ਰਪਹੁਚਾਵਨਾ। ਤੇਜੋਕੋਈਸਿਖਓਨਾਦੀਸੇਵਾਕਰਨਓ
 ਸਨਾਲਗੁਜਰਾਨਕਰਨਾ। ਇਕਾਦਿਨਸਾਹਬਪਾਛਿਆ
 ਤੁਸੀਗੁਰਾਦੀਕਓਡੀਕੀਕਰਜਾਤਦੇਹੈ। ਤਾਓਨਾਕਹੀ

ਆਜੈ ਸੋ ਸਿਵ ਨਿਰਮਾਇ ਲਯੈ ਸੋ ਵਿਖਤੈ ਸੇ ਜਾਨ ਦੇਹਾਂ।
 ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਏਤੇ ਕਰਤੁ ਸਾਡਾਂ ਓਧਾਰ ਹੋਵੈ ਗਾਯ
 ਇਕਾ ਦਿਨ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਸ ਤੇਰ
 ਜੋ ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ ਬਿਨਸਾਸ ਤੇਰਾ ਖੋਯਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ
 ਤਾਹਰਿ ਗੁਣ ਭਾਖੋ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਸ ਜੀ ਸਾਸਾ ਥੀ ਬਿ
 ਨਾਤਾਰਾ ਹੋਕੇ ਦੀਨ ਹੀ ਸਕਦਾ ਇਕ ਸੁਨਿਆ ਹੈ ਜੋ ਬੁਧਿ
 ਮਾਪਿਤਾ ਮਾਸ ਤੋਲ ਦਾ ਪੁਰੁਸੀ ਤੇ ਓਸ ਰੂਪਿ ਤਾਦਾ ਵਰਸੀ।
 ਓਹ ਸੁਛੰਦੀ ਮ੍ਰਿਤ ਸੀ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਓਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣਾ ਦਾ ਅੰਤੁ ਹੋ
 ਇਆ ਹੈ ਤਾ ਸੁਰਜ ਦਖਲਾਇ ਦੇ ਹੈ ਸੀ। ਓਸ ਸੁਰਜ ਓਤ੍ਰ
 ਇਦੇ ਜਾਇਆ ਤੀ ਕੁਰ ਪ੍ਰਾਣ ਰਖੋ। ਤੇ ਸਭ ਨਾ ਪਾਂਡਵਾਨੁ

ਧਰਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੋਭੀਤਾ ਪਗਦ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ
ਹੈ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਕਹੋ ਜਿਥੇ ਨਾਸਾਸਾ ਦੇ
ਕੋਟ ਜੀਵਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਸਮਰਥਤਾ
ਈਸਰ ਦੀ ਵਰਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਪਰਬਤ ਤੇ ਰੁਖ ਸਾਸਾ ਬਿਨ
ਹੀ ਵਰਧਮਾਨ ਹੋਏ ਹੈਨ। ਤੇ ਬਾਲਕਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿ
ਚ ਛਿਮ ਹੀ ਕੇ ਵਧਦਾ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਛਿਵੇ ਮਹੀ ਕੇ ਉਸ ਦੇ
ਵਿਚ ਸੁਆਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਅੰਸਾਈ ਸੁਰਸਮਰਥ ਹੈ।
ਤੇ ਦੁਸਾਏ ਹੁਮਰਥ ਹੈ। ਸੁਆਸ ਓਹੋ ਸਫਲ ਹੈ ਨਜੇਵਾ
ਹਰ੍ਹਾ ਕੇ ਗੁਦਗਾਵਏ ਹੈਨ। ਹੋਰ ਸਾਸ ਅੰਸੇ ਹੈ ਨਜੇ ਸੇਲੁ
ਹਰ੍ਹਾ ਠੀਆ ਗਦੀਆ ਖਲਾ ਹੁੰਦੀਆ ਹੈਨ। ਤੁਸੀਂ ਭੀ

ਹਗੁਰੂ ਕੇ ਰੁਜਤ ਬਿਨਾ ਸੁਆਸ ਨਹੀ ਬੀਤਾ ਵਟੇ ॥ ਤੁਸਾ
 ਭਾਉ ਪਾਰਏ ਸੇਕਰ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ੮੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਖੀ ॥
 ਭਾਈ ਪੈੜਾ ਛਜਲ ਜਾਤ ਦਾ ॥ ਤੇ ਕੰਦੂ ਸੀ ਪਰ ਜਾਤ ਦਾ ॥
 ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀਆ ਏ ॥ ਜੋ ਸਾਡਾ ਭਾਉ ਪਾਰ ਕੀ
 ਵੱਕਰ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਚਰਨ ਹੋਇਆ ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਕਾਇਸਨ ॥
 ਨਕੀਤਾ ਕਰੋ ਤੇ ਸਬਦ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਰੋ ॥ ਤੇ ਸਿਖਾ
 ਦੀ ਦਹਿਲ ਕੀਤਾ ਕਰੋ ॥ ਏਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਆਦਿ ਤੀਰਥ ਹੋ ॥
 ਪਰ ਜੁਗਾਏ ਪਰ ਭਾਉ ਕਰ ਲੇਪ ਹੋਗਾਇਆ ਸੀ ॥ ਇਕ
 ਸਮੇਸਾ ਹਬੁਤੀ ਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਸੰਨ ਹੋ ਕੇ
 ਥੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਸਜੀਨੁ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ॥ ਪੁ

ਰਖਾਕਲਜੁਗਦੇਜੀਆਦੀਆਆਰਜਾਛੇਦੀਆਹੋਵਰ
 ਗੀਆਤੇਬੁਧਾਐਦੀਆਹੋਵਰਗੀਆਤੇਪਦਾਰਥਾਬੀ
 ਹੀਦਹੋਵਰਗੇਸਭਤੀਰਥਾਦਾਇਸਨਾਨੁਤੇਦਾਨੁਬੀ
 ਧਸੀਜੁਗਤਨਾਕਰਸਕਰਗੇ। ਤਾਂਤੇਕੋਦੀਤੀਰਥਾਏਥੇ
 ਮਦ੍ਰਦੇਸਵਿਚਕਰੀਏ। ਜੋਤਿਲੋਕੀਦੇਸਭਲਾਤੀਰਥਾ
 ਦਾਛਲਹੋਵੈ। ਜਿਸਦੇਇਸਨਾਨਕਰਤਤੇ। ਤਾਂਗੁਰੁਰਾਮ
 ਦਾਸਜੀਕਾਹੀਆਗਰੀਬਸਿਵਾਜਜਿਥੇਅਮਰਹੋਵੈ। ਤੁ
 ਇਕੁਥੇਹੁਪਇਆਸੀਗੁਰੁਅਮਰਦਾਸਜੀਬਚਨਕੀਤਾ
 ਏਥੇਹੀਊਦਮਕਰੇ। ਤਾਂਚੁਥੇਪਾਤਿਸਾਹਤਾਲਖਦਾਉ
 ਕਰਤਯਾਰਕੀਤਾਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਅਗੇਪੰਜਵੀਪੁ

ਤਿਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਵਨਗੇ। ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸਰੁਨਾ ਮੁਰਖਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਤੀ
 ਥਦਾ ਲਾਭ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ।
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਲਾਭ ਰਖਣਾ ਵਡਾ ਤੀਰਥ ਹੋਵੈਗਾ। ਕਾਂਸੀ
 ਥੀਆ ਦੇ ਸਭੇ ਤੀਰਥ ਇਸ ਦੀ ਸਰਨ ਆਇਰਹਨਗੇ।
 ਕਲਜੁਗ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਤਿ ਆਛੁਡੇਗਾ ਨਾਹੀ। ਇਸ ਦੀ
 ਸਰਨ ਸਭ ਤੀਰਥ ਤੇ ਸਭੇ ਦੇ ਹੁਕੇ। ਤੇ ਸਭੇ ਸਰ ਮਤੇ ਤਪੁ
 ਤੀਰਥ ਏਥੇ ਹੀ ਆਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਗੇ। ਏਹੀ ਜਗਤ
 ਨਾਥ ਹੋਵੈਗਾ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਗਿਗਲੇ ਪਹੋਵੈਗੀ। ਤਿਸ ਸਮੇਂ
 ਬਾਰਹ ਕੋਸ ਪ੍ਰਜੰਤ ਚੰਡੇਗੇ। ਇਸ ਦੇ ਰਿਖਾ ਦੇ ਆਸ਼ ਮਹਿ

ਵਨਗੇ॥ ਤੇ ਸੀ ਤੋਖ ਸਰਤਿ ਨ ਦੇ ਨਿਕਰਾਇ ਕਾ ਐਹ ਤਾਲ
ਕੀਤਾ॥ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਜੇ ਏਥੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਹੋਗਾ ॥
ਸਦੇ ਪਾਪ ਭੀ ਨਾ ਸਹੇ ਨਗੇ॥ ਸੀ ਤੋਖ ਨੂਪਾਪ ਤਹੈ ਵੈਗਾ॥
੮੫ ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਦੇਵ ਵਡਾ ਸਿਖ
ਹੈ ਸੀ॥ ਸਦੇ ਪੁਤ੍ਰਾ ਤੇ ਇਸ ਤੀਸ ਮੇਤ ਤੋ ਬਹੁ ਆਸ ਮੇਤ
ਸਿਖਾਨੁ ਪਰ ਸੀ ਨਹੋਇ ਕੇ ਮਿਲਵਾ ਸੀ॥ ਤੋ ਬਹੁ ਭੀ ਸੇਵ
ਦਹਿਲ ਕਰਵਾ ਸੀ ਸਿਖਾਈ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
ਜੀ ਥੀ ਪੁਛਿਆ ਗੀ ਬਾਨਿਵਾਜ ਤੁਸਾਨੂੰ ਜੋ ਸਿਖਾਪਿਆ
ਹੈ ਤੇ ਨਓਨਾ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਵਾਵਹੁ॥ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇ
ਆ ਭਾਈ ਸੀਮਟ ਸਹਬਾਜ ਪੁਗਵਿਚਰ ਹਿਦਾ ਹੈ॥ ६

ਸਦਾਦਰਸਨਕਰਆਵਹੁਤਾਕਪੂਰਦੇਵਭਾਈਸੀਮ
 ਟਦੇਪਰਨੁਗਾਇਆਅਗੇਭਾਈਸੀਮਦਾਅਟਮਿਓ
 ਆਤੇਓਨਾਬਹੁਤੀਸੇਵਾਹਿਲਕੀਤੀਅਤੇਲਕੜੀਅ
 ਮੁਲਬਹੁਤੀਆਲੇਆਇਆਤੇਤੁਪੜਤੇਸਤਰੀਨੀ
 ਆਟੁਟੀਆਹੋਈਆਰੀਢੁਦਾਹਰਿਆਤੇਭਾਈਕਪੂਰ
 ਦੇਵਕਹਿਆਮੇਨੁਤੁਸਾਡੇਦਰਸਨਨੁਸਾਹਿਬਭੋਮਿਓ
 ਹੈ।ਤੁਸੀਨਿਕੀਮਿਆਕੀਮਾਵਿਚਕੀਪਰਚੇਹੋਤਾਓਨਾ
 ਕਹਿਆਏਹਭੀਭਾਈਕਮਹੈਸੀ।ਤੇਰਾਤਨੁਅਸੀਤੁਸਾਡੇ
 ਪਾਸਿਰੁਜੁਹੋਵਾਗੇ।ਤੇਰਾਤਸਾਹੀਪਿਓਪੜਕੀਰਤਨ
 ਕਰਦੇਰਹੈ।ਤੇਦਿਨੇਓਸਗਾਉਦੀਆਗਉਆਚੇਰਹਕ

ਕੇਲੈ ਗਏ ਪਿਛੇ ਗੁਹਰ ਪਈ ਸੀਮਣ ਦਾ ਪਤ ਭੂਟਿ ਪਿਛੇ
ਗਇਆ ਆਓ ਸਤੁ ਗੋਲੀ ਲਗੀ ਓਹ ਮਾਰਿਆ ਗਇਆ
ਜੇਹੜੀ ਆਲਕੜੀ ਆਤ ਯਾਰ ਹੈ ਸਤ ਓਹ ਚਿਖਾਵਾਸ
ਤੇਲੈ ਗਇਆ ਤੇ ਓਹ ਸਤੁ ਖਟ ਲਦੇ ਕੈ ਬਿਬਾਨੁ ਵਿਚ ਪਾ
ਇਕੈ ਆਪ ਅਗੇ ਭਾਈ ਸੀਮਣ ਕੀਰਤ ਕਰਦਾ ਆਵੈ।
ਫੇਰ ਸਿਖ ਜੇ ਅਗੇ ਪਰਚਾਵਟੀ ਤੁਝ ਆਏ ਤਿਨਾਨੁ ਸਤੁ ਰੰ
ਜੀ ਆਵਿਛਾਇ ਦਿਤੀ ਆ ਕਹਿਆ ਅਗੇ ਜੈ ਮੈਏ ਸੇ
ਵਾਸ ਤੇ ਤਯਾਰੁ ਕਰ ਰਖੀ ਆ ਹੈ ਨਾ ਤਾ ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਦੇਵ
ਕਹਿਆ ਜੇ ਤੁਝ ਜਾਣਦਾ ਮੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਬੀਬਖਸਾਇ ਲਵੇ ਆ
ਹਾ ਜੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਿਨਿਸਿਆ ਸੇ ਕਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਗੁਰੂ

੨

ਥੀ ਮੰਗੀ ਮੈ ਤਾ ਨਾ ਮੁ ਮੰਗੀ ਮੈ ਜੋ ਨਾਲਾਇ ਸਦੇ ਸਹਾਇ
 ਤਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਨਾ ਪੁਤ ਹੈ। ਚਾਹੀ
 ਨਾ ਦੀ ਖੇਲ ਹੈ। ਪਿਤ ਤਾ ਵਿਰੋਧੀ ਏ ਕੰਠੇ ਕਰ ਕੈ ਈ ਸੂਰ
 ਸਰੀਰ ਰਚੇ ਹੈ ਨਾ ਆਪ ਦੀ ਮਰਜਾ ਦਾ ਭੋਗ ਕੈ ਫੇਰਾ ਭੋ
 ਕੇ ਹੋ ਜਾਏ ਹੈ ਨਾ ਨ ਕੋਈ ਜਮ ਦਾ ਹੈ ਨ ਮਰਦਾ ਹੈ। ਏਹੁ ਜੀ
 ਉ ਆਪ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨੂ ਭੁਲਾਇ ਕੈ ਦੁਖ ਪਾਇ ਅਭੋਗ ਦਾ
 ਹੈ। ਜੇਗੁ ਰੂ ਕੇ ਬਚਤ ਸਮਝੇ ਤਾ ਜਨ ਮੁ ਮਰਦ ਥੀ ਰਹਿਤ
 ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਹਬ ਦਾ ਬਚਤ ਹੈ। ਨਹ ਕਛ ਜਨ ਮੈ ਜਹਕ
 ਛਮ ਹੈ। ਆਪ ਨ ਚਲਤ ਆਪ ਹੀ ਕਰੈ। ਜੇ ਸੇਧਾ ਟਿਕੇ
 ਉਪ ਜਟ ਤੇ ਅਕਾਸ ਉਪ ਜਤਾ ਨਹੀ। ਤੇਧਾ ਟਕੇ ਬਿਨ

ਸੇਤੇਅਕਾਸਬਿਨਸਤਾਹੀ। ਤੈਸੇਸਹੀਰਾਏਉਪਤ
 ਖਪਤਤੇਜੀਉਨਿਆਰਹੈ। ੬੬। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ।
 ਭਾਈਜੋਧਾਤੇਭਾਈਜਲੇਮਸੰਦਤੁਲਸਪੁਗਵਿਚਰ
 ਹਿਦੇਸਿਨ। ਭਾਈਮੋਹਣਤੇਆਲਮਮਸੰਦਲਹੋਰਦੇ
 ਹੀਜਵਿਚਰਹਦੇਸੰਨ। ਪਾਤਿਸਾਹੀਪੰਜਵੀਦੇਹਜਰ
 ਟਹਿਲਕਰਨਾਕੋਹਭੇਟਸਿਖਾਥੀਲਿਆਇਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸਹਤੇਲਾਵਨਾਤੇਗੁਰੂਕੀਕੋਡੀਆਪੁਨਖਾਵਨਾ। ਕਾਹਿ
 ਨਜੈਸੇਮਖੀਭੋਜਨਾਵਿਚਪੇਕੇਸਾਗਭੋਜਨਉਕਲੇਦੁ
 ਕਾਵਦੀਹੈ। ਤੈਸੇਗੁਰੂਕੀਭੇਟਕੀਕਊਡੀਸਿਖਾਏ
 ਸਾਰੇਪਦਾਰਥਾਦਾਭੀਨਾਸਕਰਦੀਹੈ। ਤੈਦੇਹਭੀਖੀਲ

ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਰਥ ਪਰ ਚੜ੍ਹੇ ਆਏ
 ਦੇ ਸਿਨਾ ਤੇ ਅਗੇ ਵਡਾ ਸਰਪ ਕਾਲਾ ਸਾਮ ਦੇ ਰਥ ਦੇ ਅੰ
 ਇਆ ਆਪ ਦੀ ਫਲ ਉਚੀ ਚੁਕ ਕੇ ਜਿਧਰ ਰਥ ਜਾ
 ਵੈਓਂ ਸਾਮ ਦੇ ਹੀ ਆਵੈ। ਤੁਰਾ ਭਾਈ ਮੋਹਣ ਰਥ ਤੇ ਓਤ
 ਰਕੇ ਇਕ ਦੇ ਗਾਓਂ ਸਦੇ ਅਗੇ ਰਖਾ ਦਿਤਾ ਤੇ ਕਹਿ ਆਯੋ
 ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਚਲ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਇਸ ਦੇ ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ
 ਤਾ ਸਰਪ ਦੇ ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕੀਤਾ ਆਉ ਪਰ ਓਸ ਦੇ ਛੁਟ
 ਰਖ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ। ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਆ
 ਕਿ ਤਨੇ ਮਾਂ ਸੰਦਤੁ ਸੀ ਆਏ ਹੋ। ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਚਾਹੁ
 ਸਿਖ ਆਏ ਹਾ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਆ ਏ ਨਾਨੂ ਪੰਜਾ ਸਿਖਾ

ਦਾਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇਵਹੁ ਪੰਜਵਾਸਗਪਜੇਤੁਸਾਭੇਜਾਲਾਅ
ਇਆਹੈ। ਓਹਭੂਮਿਸੰਦਹੈ। ਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
ਜੀਓਸਸਗਪਦੀਏਹਕਿਉਕਰਪਾਈਹੈ। ਬਚਨਹੋ
ਇਆਸਿਖਾਦੇਅਗੇਮਥਾਨਹੀਸੀਦੇਕਦਾ। ਇਸਵਾਸ
ਤੇਤਾਓਸਦੀਉਚੀਫੁਲਹੋਈਹੈ। ਤੇਗੁਰਾਕੀਅਰਦਾਸ
ਛਪਾਈਸੀ। ਏਸੇਵਾਸਤੇਸਗਪਵਿਸਵਾਲਾਹੋਇਆ
ਹੈ। ਬਚਨਹੋਇਆਓਸਤੁਭੀਓਆਵਹੁ। ਤਾਂਦੇਗਾ
ਓਠਾਇਕੈਵਿਚਦੀਵਾਨਕੈਤਿਨਾਆਨਓਘਾੜਿਆ।
ਤਾਓਹਫੁਲਓਠਾਇਕੈਪੜੇਵਿਚੇਬਾਹਰਾਮਾਖੜਾਹੋ
ਇਆ। ਬਚਨਹੋਇਆਜੋਇਸਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਆਨਫਿਰ

ਕੇਜਦਓਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਓਸਦੇਸਹੀਰਤੇਪਾਇਆਤਾਸਰਪਈ
 ਦੇਹਤਿਆਗੀਕੈਦੇਵਗੁਪਧਾਰਕੈਅਕਾਸਨੁਚੜਗਾਇ
 ਅਯਤਾਬਚਤਹੋਇਆਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਦਰਸਨਮਾਤ੍ਰਤੇਸਭ
 ਪਾਪਨਸਟਹੋਤੇਹੈ॥੮੫॥ ਪਉੜੀ ਤੇਈਸਵੀਚਲੀ॥
 ਫੰਸੀਜੋਧਹੁਸੰਗਹੈਗੋਇਦਗੋਲਾਹਸਮਿਲੀਦਾ॥ਮੋਹ
 ਟਕੁਕਵਖਾਣੀਐਪੁਟੇਜੋਧੇਜਾਮਸੁਹੰਦਾ॥ਮੰਵਪੁਨਿਪਰ
 ਵਾਟਹੈਪਗਟਾਗੁਰਭਾਇਚਲੀਦਾ॥ਹਮਜਾਜਜਾਣੀ
 ਐਬਾਲਾਮਰਵਾਗਾਵਿਗਸੀਦਾ॥ਨਿਰਮਲਨਾਨੁਓਹਰੀ
 ਨਾਲਸੁਰੀਓਓਪਰੀਰਹੰਦਾ॥ਪਰਬਤਕਾਲੇਮੋਹਰਾਨਾ
 ਲਲਿਹਾਲੁਸੇਵਕਰੰਦਾ॥ਕਕਾਕਾਓਹਸੁਰਮਾਸਦੁਰਮ

ਦਾਸਬਚਨਮਨੰਦਾਸੇਰਸਭਾਗਾਢੁਹਲੀਅਹੁਆਯੋ
ਵੇਭਾਗਾਓਗਵੰਦਾਸਨਮੁਖਾਇਕਦੁਇਕਚੜੀਦਾ॥੨੮॥
ਸਾਖੀਰੰਗਚਲੀ॥ ਭਾਈਫੇਸੀਤੋਭਾਈਜੋਧਜਾਤਏ
ਸੰਗਬ੍ਰਹਮਦਗੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਦਆਏ॥ਓਨਾ
ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਅਸਾਨੁਪੰਡਤਲੋਕ
ਪੰਗਤਾਵਿਚਬੈਰਟਰਹੀਏਏ॥ਜੇਤੁਸੀਬ੍ਰਹਮਦਜਗ
ਤਗੁਰੁਹੋਇਕੈਤੇਖੜੀਦੇਸਿਖਹੋਏਹੋ॥ਤੇਗੰਗਤੇਕਾਂਸੀ
ਆਦਿਤੀਰਥਜੋਸਿਵਤੇਬਿਸਨਦੀਪੁਰੀਹੈਓਨਾਦਾਸੇਵ
ਨਛੁਡਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਿਸਰਕੀਰਤਮੀਤੀਰਥਸੇਵਦੇਹੋ॥ਤੇਬੇ
ਦਾਦੀਦੇਵਬਾਦੀਤਿਆਗਕੈਤੇਭਾਖਾਬਾਦੀਗੁਰੁਕੇਸ

ਬਦਗਾਵਦੇਹੋ॥ ਤੇਜਨਮੁ ਅਸਰਮੀਤੇ ਸਿਵਗਤੁ ਤੇਇਕਾ
 ਦਸੀਬ੍ਰਤਾਤਿ ਆਗਕੈ ਸਿਖਾਦੀਉ ਚਿਸਟ ਅੰਤ ਭੋਜਨ
 ਕਰਦੇਹੋ॥ ਤੇਗਾਇਤੀਤਰਪਦਸੀਧਿਆਪਿਤ੍ਰਿਪਤਲ
 ਜਨਮੁ ਮਰਨਦੀ ਕਿਰਤਤਿ ਆਗਕੈ ਅਰਦਾਸ ਤੇ ਕੜਾ
 ਹੁਮਿਰਤ ਕਤੇਖਾਵਦੇਹੋ॥ ਸਾਨੁ ਐਸੇਤਰਾ ਕਹਦੇਹੋ॥
 ਅਸੀਤੇਰੀਸਰਨ ਆਏਹਾ ਅਸਾਡਾਤੁ ਸਾਊਧਾਰਕਰ
 ਨਹੈ॥ ਜੇਬ੍ਰਹਮਣਾਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਅਸਾਨੁ ਦੂਰਹੋਇਆ
 ਹੈ॥ ਤੇਤੇਰੇ ਸਿਖਾਦਾਤੇਤੁ ਸਾਡੀਰਸਨਾਦਾਪ੍ਰਸਾਦਿਅਸ
 ਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆਹੈ॥ ਤੇਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮੁ ਅਸਾਨੁ
 ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇਆਹੈ॥ ਅਸੀਪਰਓਤਾਨੁ ਕੋਤਉਤਦੇਵੀਏ॥

ਭਾਬਚਨਹੋਇਆਏਹੁਅਮ੍ਰਿਤਸਰਨਿਰੰਕਾਰਦੀਪੁਰੀਹੈ
ਜਿਥੇਬ੍ਰਹਮਾਅਗਵਿਸਨਅਗਸਿਵਦੀਪੁਰੀਐਰਤੀਰ
ਥਸਭੇਹੀਪਵਿਤ੍ਰਹੋਦੇਹੈਨਾਜੋਪ੍ਰਥਮੋਇਸਦੀਚਰਨ
ਪੁਤ੍ਰਵਿਚਾਰਿਵਾਸਕਰਦੇਹੈਨਏਥੇਸਾਥਹੀਜਲਦਾਤੀ
ਹੋਥਹੈਸਾਥਹੀਨਾਮੁਕਾਤੀਰਥਹੈਸਾਥਹੀਸਭੁਸੰਤ
ਸਾਥਭੁਜਨਕਰਨੇਵਾਲੇਏਥੇਹੀਨਿਵਾਸਕਰਦੇਹੈਨ
ਹੀਗਾਜਮਨਾਸਰਸਤੀਲੋਚੈਪੁਤ੍ਰਸਾਧੁਕੀਤਾਈ॥੮॥
ਰਮਤਮੈਲਭੁਰੰਪਰੇਹਮਰੇਬੀਚਹਮਗੀਮੈਲਸਾਧੁਦ
ਪੁਤ੍ਰਗਵਾਈ॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾਹੇਰਪਾਪੀਜੀਵ
ਜੇਤੀਰਥਾਵਿਚਾਇਸਨਾਨੁਕਰਦੇਹੈਨਓਨਏਵਿਚਪਾ

ਪਦੀਮੈਲੁਤਿਆਗਦੇਹੈਨਾਤੇਤੀਰਥਜੇਅਮ੍ਰਿਤਿਸਰ
ਆਵਦੇਹੈਨੁਤੇਸਿਖਾਦੇਚਰਨਾਦੀਧੁੜਭਨਾਉਪਰਧੈ
ਦੀਹੈਤੇਕਥਾਕੀਰਤਨਦੀਧੁਰਭਨਾਦੈਸੁਵਰਧੈਦੀਹੈ॥
ਓਹਤੀਰਥਦੇਥੇਹੀਪਾਵਿੜਹੋਇਜਾਦੇਹੈਨਾਤਾਭਨਾਕ
ਹਿਆਜੀਮੈਲੁਤਾਜਲਨਾਲਧੋਈਦੀਹੈ॥ ਧੁੜਤਾਲਮੈ
ਲਾਕਿਵਕਰਧੋਈਦੀਹੈ॥ ਤਾਬਚਰਹੋਇਆਬਸਤਾਵਿਚ
ਭੀਮੈਲਹੋਦੀਹੈਤੇਸਜੀਸਬੁਲਭੀਮੈਲਰੂਪਹੈ॥ ਪਰਬ
ਸਤਾਦੀਮੈਲਦੇਗਵਾਵਲਨੁਸਮਰਥਹੈ॥ ਤੈਸੇਸੀਤਾਦੀ
ਧੁੜਪਾਪਾਦੀਮੈਲਗਵਾਵਲਨੁਸਮਰਥਹੈ॥ ਤੇਵਚਨਾ
ਦੀਧੁਰਜੇਧੁੜਹੈਸੋਏਹੁਪੇਮਾਭਗਤਉਤਪਤਕਰਦੀਹੈ॥

ਤਾਂ ਹੋਰ ਥੋੜੀ ਇਕ ਜਲ ਦਾ ਹੀ ਤੀਰ ਥ ਹੈ। ਏਥੇ ਸਾਥ ਜਲ
 ਦਾ ਭੀ ਤੀਰ ਥ ਹੈ। ਤੇ ਸਾਥ ਹੀ ਨਾਮੁ ਦਾ ਤੀਰ ਥ ਹੈ। ਸਿਖ ०
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਹਰਿ ਮੈਂ ਦਰੁ ਕੈ ਸਾਹ ਚੀਐ। ਤਾ ਬਚਨ
 ਹੋਇਆ ਜੋ ਸਾਜ ਹਾਜ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਸਰਧਾ ਕਰ ਕੈ ਆਵੈ
 ਤੇ ਸਬਦ ਸੁਣੇ ਓਸ ਦਾ ਪਾਹੁ ਉਤਾਰ ਹੋਵੈ। ਹਰਿ ਮੈਂ ਦਰੁ
 ਜੀ ਜਹਾਜੁ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮੁ ਮੁਹਾਦਾ ਹੈ। ਤੀਰ ਥ ਸਬਦ ਵੀਚ
 ਰਾਮੀ ਤਰੁ ਗੇ ਆਨੁ ਹੈ। ਤਿਸ ਦਾ ਵੀਚਾਰਾ ਹੀ ਗਾ ਆਵਿ
 ਕੇ ਜੇ ਤੀਰ ਥ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਚਰਨ ਥੀ ਉਤਪਤ ਹੋਏ ਹਨ
 ਤੇ ਜੋ ਓਨਾ ਕੇ ਬੀਚ ਪੁਵੇ ਸਕਰਦਾ ਹੈ ਓਸ ਕੋ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ
 ਇਪਾ ਪਤ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਬਾਲੀ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਜੇ ਤੀਰ ਥ ਹੈ

ਸੋਗੁਰਕੀਰਸਨਾਥੀਓਤਪਤਹੋਏਹੈਤੋਵੀਚਾਰਨੇਕ
 ਹਨਯੋਇਦੇਚਰਨਾਤੇਸਰੂਪਵਿਖੇਜਾਇਪਾਪਤਕ
 ਰਦਾਹੈਸੋਏਥੇਦੋਨੋਅੰਮ੍ਰਿਤਕਰਏਹਸਰਭੁਰਪੁਰਹੈ
 ਬਹੁੜਸੋਈਅਕਾਲਪੁਰਖੁਬਿਸਨਰੂਪਕਰਕੈਵੇਦਾ
 ਦੀਬਾਦੀਸੁਆਸਾਥੀਓਤਪਤਕੀਤੀਹੈਬਹੁੜਦੁ
 ਆਦਸਮਹਾਵਾਕਾਥੀਬ੍ਰਹਮੇਚਾਰੋਵੇਦਪ੍ਰਗਟਕੀ
 ਦੇਹੈਨਾਤੇਵਿਆਸਜੀਤਿਨਕੀਆਸਿੰਘਤਾਕੀਤੀਅ
 ਹੈਨਾਸੋਈਅਕਾਲਪੁਰਖੁਭਗਤਰੂਪਕਰਕੈਗੁਰਨਾ
 ਨਕਜੀਦਸਰੂਪਕਰਕੈਭਾਖਾਬਾਦੀਕਲਜੁਗਦੇਜੀ
 ਆਦੇਓਧਾਰਵਾਸਤੇਸੁਗਮਕੀਤੀਹੈਜੇਕਲਜੁਗ

ਦੇਜੀਆਨੁਸਮਝੁਖਾਲੀਹੋਵੈ। ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸ
ਦਾਸੀਜਮਤਾਲਜੇਅਹਾਰਕਰਦੇਹੈਨਸਦਾਓਨਾਦੇਪਾ
ਸਬ੍ਰਤਰਹਿਦਾਹੈ। ਤੇਇਕਾਦਿਨਜਗਤਨਾਇਕਾਦ
ਸੀਆਵਦੀਹੈ। ਬਚਨਹੈ। ਨਾਮੁਸੀਗਨਾਮੁਦੇਵਜਨ
ਕਉਪ੍ਰਤਾਗਿਆਆਈ। ਏਕਾਦਸੀਬ੍ਰਤਰਹੇਕਾਹੇਕ
ਉਤੀਰਥਜਾਈ। ਜਿਨਾਨੁਮਹਾਰਾਜਦੇਨਾਮਦੀਪ੍ਰਤੀ
ਤਹੈ। ਸਭਤੀਰਥਾਤੇਥਰਤਾਦਾਫਲਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦਾਹੈ
ਤੇਬ੍ਰਹਮਣਦਾਅਭਿਮਾਨਦੇਹਤੇਹੈ। ਸੋਆਗਿਆਨੁ
ਕਰਕੇਹੈ। ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਨੁਆਤਮਾਗਿਆਨਹੋਦਾਹੈ
ਆਤਮਰੂਪਆਪਨੁਜਾਲਦੇਚੈਨਜੇਦੇਹਅਭਿਮਾ

ਨੁਕਰਸਮਝਦੇਹੈਨਾਸੋਈਚੰਡਾਲਹੈਨਾਤੇਬ੍ਰਹਮਦ
 ਸੇਹੈਨਪਰਮਾਤਮਾਨੁਸਭਾਘਟਾਵਿਖੇਪਰਜਦੇਖਦੇਹੈ
 ਨਾਅਗਕਿਸੇਨਾਲਵੈਰਵਿਰੋਧਕਰਦੈਨਾਹੀ।ਕਿਉ
 ਜੋਚੰਡਾਲਾਦੇਘਰਹਡਚਮਲੇਹੁਮਾਸਹੋਦਾਹੈ।ਤੇ
 ਸੋਇਸਦੇਘਮੈਹਡਚਮਮਾਸਹੋਦਾਹੈ।ਕਹੁਕਬੀਰ
 ਜੋਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਰੈ।ਸੋਬ੍ਰਹਮਦਕਹੀਅਤਹੈਹਮਾਰੇ॥
 ਤਿਸਦਾਬੀਚਾਰੁ।ਬ੍ਰਹਮਦਸੋਈਹੈਜਿਸਬ੍ਰਹਮਨੁਪ
 ਛਾਤਾਹੈ।ਤਾਂਤੇਤੁਸੀਸਬਦਨੁਚੀਕੋ।ਤੇਆਪਲਾਸਰੂ
 ਪਵੀਚਾਰੈ।ਤੇਗਾਇਤੀਤਰਪਦਪਿੰਡਪਤਲਕਰਕੇ
 ਪਿੜਲੋਕਨੁਪ੍ਰਾਪਤਹੋਈਦਾਹੈ।ਤੇਨਾਮੁਦੇਜਪਦਕ

ਰਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇਵਚਨਾਤੇਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੀਦਾਹੈ। ਏਹੁ
ਪਿਤਲੋਕਾਨੇਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇਸਿਖਕਦਚਾਹੁਦੇਹੈਨਾ। ਜੋਸੇ
ਪ੍ਰਥਮੀਪਤਰਾਜਾਇਕਪਿਤ੍ਰਤੇਰਾਜੀਨਹੀਹੁੰਦਾ। ਤੇ
ਗਰੀਬਰਾਜੀਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੈਸੇਨਰਕੀਸੀਵਿਪਿਤਲੋਕਤੇਰਾ
ਜੀਹੁੰਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸੁਰਗਦੀਭੀਚਾਹਨਹੀ
ਕਰਦੇ॥੮੯॥ ਸਾਖੀਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਗੋਇੰਦਤੇਗੋ
ਲਾਤੇਮੋਹਣਜਾਤਦਾਕੁਕਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਦਾ॥
ਏ। ਸਾਡਾਉਧਾਰਕਿਵਕਰਹੈਵੈਸੋਈਉਪਾਵਕਹੈ। ਬ
ਚਨਹੈਆਨਾਏਰਾਮਨਾਮੁਜਪਦਤੇਸਾਥਹੀਮਰਦ
ਚਿਤਰਖਦਾ। ਮਰਦਚਿਤਾਰਦਸੀਪਾਪੁਨਾਕੋਰੇਗੇ॥

੨੮

ਤੇਰਾ ਮਰਾਮੁ ਦੇ ਭੁਜਨ ਥੀ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋਵਤ ਗੋ
 ਤ ਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ੮੦ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥
 ਜਿਧਾ ਤੇਜਾ ਮੁਧ ਦੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਵ ਆਈ॥
 ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਕੈ ਭੁਜਨ ਕਰਨ ॥
 ਸੋ ਅਸਾਡਾ ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇ
 ਆਮਰੇ ਤਾ ਤਸੀ ਮਨ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਨੂਤਨ ਹੀ ਸੇ ਜਾਣਦੇ ਤੇਹੁ
 ਦਤਾ ਵਕਬ ਹੋਏ ਹੋ॥ ਜਿਵੇ ਮਨ ਨਿਕਲੇ ਤਿਵੈ ਫੇਰਾ ਅਸ
 ਜੋੜਦਾ॥ ਆਪੇ ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਤੁਸਾਡਾ ਕ
 ਲਿਆਵਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਤਾ ਓਨਾ ਦਾਏ ਸੇ ਕਰ ਕੈ ਕਲਿਆਣ
 ਹੋਇਆ॥ ੮੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਰਾਣੀ ਮੰਦ ਪੰਨ੍ਹ

ਤੇਗਾਈਪਿਰਾਟਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨੀਆਏ। ਜੇ
 ਅਸਾਨੁਸਿਖੀਬਖਸ਼ੈ। ਬਚਨਹੋਇਆਤੁਸੀਸਰਵਰਦੇ
 ਮੁਗੀਦਹੋ। ਤੇਸਿਖੀਦਰਲਭਹੈ। ਤੁਸੀਸਿਖੀਕਮਾਇਨ
 ਜਕੋਗੇ। ਤਬਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਜੀਜਦਤੁਸਾਰੂ
 ਦਰਸਨਕੀਤਾਹੈ। ਤੇਬਚਨਸਦੇਹੈਨਤਦਦਾਅਸਾਡਾਅ
 ਨਸਰਵਰਥੀਮੁੜਗੇਆਹੈ। ਜੇਹਿੰਦਹੋਕੇਅਸੀਮੁਸਲ
 ਮਾਨਨਮਨਏਹਾ। ਅਸਾਡਾਧਰਮਲੈਪਹੋਗਾਇਆਹੈ।
 ਜੇਤੁਸੀਡੀਸਰਨਆਈਐ। ਤਾਅਥਾਡਾਕਾਲਿਆਟਹੋਵੈ
 ਗਾ। ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਜੇਪ੍ਰਥਮੇਤੁਸੀਮੁਕਾਮਸਰਵਰ
 ਦਾਦਾਹਆਵੇਗੇ। ਤਾਬਹੁੜਵੇਥੇਆਵਣਾ। ਤਾਗੁਈਅੰ

ਵਤੇ ਪਿਗਾਣਾ ਪੁਰਜਾਇ ਕੇ ਸਰਵਰ ਦਾ ਮੁਕਾਮ ਛਾਹ ਕੇ
 ਗਘਰ ਥੀਹ ਜੁਗ ਆਇ ਸਰਤ ਪੜੇ ਤਾਬ ਚਨ ਹੋਇਆ
 ਏਥੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਦਹਿਲ ਸਿਖਾ ਦੀ ਕੰਗੋ ਜੇਤੁ ਸਾਡੇ ਅਤਿ ਹਕ
 ਰਨ ਸੁਧ ਹੋਵਰ ਗੋਤਾ ਤੁਸਾਨੁ ਉਪਦੇਸ ਦੇਵਾ ਗੋਤਾ
 ਈ ਪਿਗਾਣੇ ਨੁ ਆਗਿ ਆਹੋਈ ਤੁਸਾ ਲਿਗਰ ਦੇ ਜਲ ਦੀ
 ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਕਰਦੀ ਤੇ ਲਿਗਰ ਦੇ ਚਲੇ ਸੇਕ ਦੇ ਤੇ ਭਾ
 ਈ ਮੰਦੁ ਨੁ ਆਗਿ ਆਹੋਈ ਜੇਤੁ ਸਾਲ ਕੜੀ ਆਹ ਜੁਗ
 ਦੇ ਲਿਗਰ ਦੀ ਆਲਿਆਵ ਦੀ ਆ ਤੇ ਸਿਖਾ ਦੇ ਜੇਠੇ ਬਾ
 ਸਨ ਪੋਵੇ। ਤੇ ਦੁਇ ਵੇਲੇ ਤੁਸਾ ਕਥਾ ਗਿਰੀਥ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕ
 ਰ ਕੇ ਸੁਨਵੀ ਤੇ ਬਹੁੜੇ ਆਪ ਸਾ ਅੰਦਰ ਬੈਠ ਕੇ ਪਰਸਾਪਰ

ਮਨਨਕਰਨਾ ਤਾਂ ਸਦੀਵ ਓਹ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਦੇ ਸੇਖ ਕਾਰ
ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਲੰਗਰ ਥੀ ਛਕਨਾ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ
ਸਾਹ ਬਪੁ ਛੁਆ ਜੋ ਭਾਈ ਮਵਿਤ ਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀ ਥੋਖਾ
ਵੇਹੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹੀ ਆਮ ਸੀ ਲੰਗਰ ਥੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾ
ਦੇ ਹਾ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਹੀ ਵਹਿਲ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ
ਖਾਧਾ ਤਾਂ ਮਜ਼ਰੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਓਹ ਸਿਖਾ ਥੀ ਖਾ
ਵਨਾ। ਤੇ ਦਹਿਲ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ
ਹੁਣ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀ ਥੋਖਾ ਦੇਹੋ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹੀ ਆਸਿ ਖਾਥੀ
ਖਾਵੇ ਹਾ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਸਿਖ ਸਰਧਾ ਨਾਲ ਆਦ
ਦੇਵੈ ਤਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਭੀ ਇਕ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਆਪੁ ਖਾਣੀ ਹੋਰ

ਵਰਤਾਇਵੇਵਦਾ ਤਾਂ ਤੇ ਓਲਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਖੀਲ ਹੋ ਗਏ॥
 ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਓਲਾ ਨੁਖ ਬਰ ਆਈ ਜੋ ਤੁਸਾਡੀ ਆਗਾਈ
 ਮਹੀ ਚੋਰ ਛਪਾ ਲੈ ਗਏ ਹੈਂ ਨਾ ਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਪ੍ਰਮੁਗਲਾ
 ਜਪਤ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਤਾ ਬਚ ਨਹੋਇ ਆਭਾਈ ਮੰਦੁ ਬਾਈ
 ਪਹਾਦਾਖੇ ਤੀਖ ਸਮਾਸੇਤੀ॥ ਤੁਸੀਂ ਪਰਈ ਖਬਰ ਲੇਓ
 ਲੋਕ ਕਾਹਿ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਜੇ ਸਰ ਵਰਦਾ ਮੁਕਾਮੁ ਏ ਨਾ ਛਾਹਿਆ
 ਤਾਂ ਤੇ ਏਨਾ ਦੇ ਪਦਾਹ ਥਾ ਖੀਲ ਹੋਏ ਹੈਂ ਨਾ ਤਾ ਓਲਾ ਅਰਦਾ
 ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੇ ਸੁਪਨੇ ਦਾਧ ਨਜਾਵੈ ਤਾਕਿ
 ਆਪਣਾ ਦਾਹੈ॥ ਤੁਸਾਡੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਚਾਧੂ
 ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਆਹੈ॥ ਤਾਂ ਬਚ ਨਹੋ

ਇਆਤੁਸਾਸ੍ਵਾਸ੍ਵਾਸ੍ਵਾਹਗੁਰੂਜੀਕਾਨਾਮੁਜਪਿਆ
 ਕੋਰੇ॥ ਤੇਓਨਾਨੁਚਰਨਾਦੀਪਾਹੁਲਦਿਤੀ॥ ਤੇਸਿਖਕੀਤੇ
 ਫੇਰਸਭਧਨਧਾਮ॥ ਪੁਰਨਹੋਗਏ॥ ਤਾਓਨਾਨੁਕਹਿਅ
 ਤੁਸੀਘਰਜਾਹੋ॥ ਤਾਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਅਸਾਰੂ॥
 ਰਤੁਸਾਡੇਚਰਨਾਵਿਚਹੋਵੈ॥ ਇਕਾਦਿਨਭਾਈਮੰਦਲ
 ਕੜੀਆਨੁਗਾਇਆ॥ ਸੀਤੇਅੰਤੀਆਈਅੰਗੇਖੂਹਸੀ
 ਵਿਚਮੰਦਾਗੀੜਪਇਆ॥ ਪਰਲਕੜੀਆਸਿਰਥੀਨ
 ਉਤਾਰੀਆ॥ ਮਤਭਿਜਜਾਦੀਆਹੋਨਾ॥ ਤਾਸਾਹਬਾਸਿ
 ਕਾਰਚੜੇ॥ ਓਸੇਖੂਹਤੇਆਏ॥ ਤਾਂਬਚਰਹੋਇਆਇਸ
 ਖੂਹਵਿਚਕੇਹਾਅਵਾਜੁਆਵਦਾਹੈ॥ ਤਾਸਿਖਾਪੁਛਿਅ

ਤੇਰਾਈਮੰਦਬੋਲਿਆਸਿਖਾਵਾਗੁਰੋਰਾਬਹਾਈਆਤਾ
 ਓਹਬੋਲਿਆਪਹਲੇਲਕੜੀਆਬਾਹਰਕਛੇਜੋਭਿਜਨ
 ਨਹੀਪਿਛੇਮੈਨਿਕਲਾਗਾਤਾਓਨਾਅਗੇਦੇਲਕੜੀ
 ਆਕਢੀਆਪਿਛੇਭਾਈਮੰਦਨਿਕਾਇਆਤਾਸਾਹ
 ਬਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ। ਓਹਚਰਨਾਤੇਗਿਝਿਆਤਾਸਾ
 ਹਿਬਊਠਾਇਅੰਗਿਲਗਾਇਆਓਨਾਨੂਤੀਨਕਾਲ
 ਦੀਸੋਝੀਹੋਇਆਈ। ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਪੁਰਖਾਕਛ
 ਮੰਗਾਓਸਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਾਨਿਵਾਜੋ
 ਕਛਤੁਸਾਦੇਲਾਹੈਸੋਦੇਰਹੋਹੈਅਬਾਸਾਨੁਏਹੁਦਾਨਦੇ
 ਵੇਜੋਅਸਾਡੀਮੰਗਦੀਬ੍ਰਤਨਓਪਜੋ। ਤਾਬਚਨ

ੴ ਸਾਧੋ ਭੀ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਗਾ ਕਛੁ ਹੋਰ ਭੀ ਮੰਗਾ ਤਾ
ਓਸ ਕਾਹਿ ਆ ਜੋ ਫੇਰਏ ਤਰੀ ਤਾ ਤੁਰਾ ਸਿਖਾਨੁ ਤਾ ਕੋ ਹੋ
ਵਾਣੀ ਐ ਜੋ ਕਲਾ ਜੁਗ ਦਾਸ ਮਾਹੋ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ॥
ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾਹੋ ਹੋਰ ਕਛੁ ਮੰਗਾ ਤਾ ਓਸ ਅਰ ਦਾਸ ਕੀ
ਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਸਿਦਕ ਦੀ ਜੋ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ
ਮੰਦੁ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਮੰਦੁ ਪਿਆਰਾ ਮੰਦੁ ਗੁਰੂ
ਕਾ ਬਹਿਥਾ ਜਗ ਲਿਖਤ ਹਾਗਾ ਭਾਈ ਮੰਦੁ ਤੇ ਪਿਰਾਦਾ
ਤੁਸਾਨੁ ਸਿਦਕ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤੁਸਾਰੇ ਮਿਲਿਆ ਹੋਰ ਨਾਨੁ
ਭੀ ਨਾਲੋ ਸਿਦਕ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ੮ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥
ਭਾਈ ਹਮ ਜਾਜਾ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਵਾਹਾ ਤੇ ਭਾਈ

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਤੇ ਭਾਈ ਸੁਗੀ ਚਉਧਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
 ਦੀ ਸਰਜ ਆਇ। ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾ
 ਹ ਸਾਸਤਾ ਵਿਚ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਾਸੀ ਪੁਰੀ ਦੀ ਵਡੀ ਉ
 ਪਮਾਹੋ ਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਅ
 ਜੋ ਓਥੇ ਪਾਟਤਿਆ ਗਏ ਹੈ ਨਸੋ ਸਿਵ ਪੁਰੀ ਨੁਸਭ ਜਾ
 ਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੀ ਆਰਸ ਨਾਥੀ ਅੰ
 ਮ੍ਰਤਿ ਸਰਵੀ ਉਪਮਾ ਸੁਦੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਅ ॥
 ਭਾਈ ਇਸ ਅੰਮ੍ਰਤ ਸਰਜੀ ਦੇ ਉਵਾਲੇ ਦੁਇ ਦਸ ਕੇ ਸਪੁ
 ਜੀਤ ਸਭ ਤੀ ਨਾਲੇ ਕਾਏਤੀ ਰਥ ਕਲਜੁ ਗਥੀ ਭੈਅਨ
 ਹੋਇ ਕੇ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਅਸੀ ਤਰਲ

ਤਾਰਨਤੀਰਥਬਣਾਇਦੇਸੇਤਾਇਕਗੁਰਮੁਖਿਸਿਖਸ
ਦਾਕਿਰਤਕਰਕੈਤੇਆਪਣੀਕਮਾਈਵਿਚੋਇਕਰੂਪ
ਯਾਗੁਰੂਕੀਭੇਦਮੇਲੇਤੇਲਿਆਵਦਾਸੀ॥ਤੇਤਰਨਤਾ
ਰਨਤੇਆਇਆਤਾਅਧਾਰੁਪਯਾਭੇਦਰਖਿਆਤੇਅ
ਸਾਰੁਪਯਾਪਲੇਬੰਨਕੇਕਾਰਤਰਨਤਾਰਨਦੀਲਗਾਕ
ਰਨ॥ਤਾਂਤੇਅਸਾਡੇਵਿਚਾਰੁਆਇਆਜੋਅਸੀਅਧਾ
ਤੀਰਥਏਹੁਰਚੀਏ॥ਤਉਲਗਨੁਰਦੀਦੇਣਾਇਆ
ਵਾਲੇਲੋਗਆਏਵਿਚੋਇਟਾਓਲਾਇਲੋਗਏਤਾਸਸ
ਬਚਨਕੀਤਾਜਿਸਸਮੇਏਨਾਦੇਐਰੋਪਟਕੇਏਹੁਇਟ
ਲੈਆਵਾਗੋਤਿਸਸਮੇਓਸਾਰਗੋ॥ਤੈਲਗਾਇਕਾਇ

ਸਤੀਤੇਪੁਰਖਾਏਜੋਗਰੀਬਨਿਵਾਜਮੈਅਮਕੇਪਨੀ
 ਦੀਬੇਦੀਹਾਮੇਰੇਉਪਰਾਪਤਾਕੇਪਹੋਇਕੈਇਸਕੁਸਦੀ
 ਨਾਲਮੇਰਾਵੀਵਾਹੁਕੀਤਾਸੀਤੇਮੇਇਸਨੁਖਾਹੋਵਿਚਪਾਇ
 ਕੇਲਈਫਿਰਈਸਾਤੇਅਮਿਤਸਰਈਬੋਰਤਲੇਇਸਦੇ ।
 ਖਾਹਾਖਕੇਮੈਤੁਰਾਨਿਭਿਛੁਆਕੋਗਈਸਾਂਓਸੀਠਉ
 ਕਾਵਿਸਾਖੀਦਾਇਨਸੀਤੇਕਾਂਓਉਸਜਲਾਵਿਚਾਇਸ
 ਨਾਨੁਕਰਕੈਸਪੈਦਹੋਗਾਇਆਤੇਏਹਪੁਰਖਓਸਕੇ
 ਬੀਚਾਇਸਨਾਨੁਕਰਕੈਅਰੋਗਹੋਇਆਹੈ।ਸਰੇਪਤੇ
 ਇਸਦੇਮੈਪਛਾਣਦੀਹਾਂ।ਪਰਮੈਨੁਪਰਤੀਤਨਹੀਆ
 ਵਦੀ।ਤੁਸੀਕਿਰਪਾਕਰਕੈਦਸੋ।ਤੁੰਅਸਾਂਅੰਤਹਥੀ

ਆਨਹੋਇਕੈਦੇਖਿਆ॥ ਤਾਂ ਅਸਾਨੁ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦੀ ਸਾਹ
ਬੁਤੀ ਸਰੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਦੀਆ ਬਿਯੋਆ ਹੋਈ ਜੋਇ ਸਾਇ
ਸਤੀ ਦਾ ਬੁਰਤਾ ਭੁਇ ਹੀ ਪੁਰਖ ਹੋ॥ ਅਰ ਅਸਾ ਪ੍ਰਿਥ
ਮੇ ਬਾਵਲੀ ਜੀਤੀ ਰਬ ਗੋਈ ਦਵਾਲ ਰਚਿਆ ਹੋ॥
ਓਸ ਦੀਆ ਚੋਰਾ ਸੀ ਪੈੜੀਆ ਕੀਤੀਆ ਹੈ ਨਾ ਜੋ ਜਪ
ਜੀ ਦਾ ਭੋਗੁ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਕੈ ਇਕ ਇਕ ਪੈੜੀਆ ਤੇ
ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਕਰ ਕੇ ਪਾਏ ਗਾਇਕ ਇਕ ਭੋਗ ਚੋਰਾ
ਸੀ ਭੋਗ ਪਾਏ ਤੇ ਚੋਰਾ ਸੀ ਤੇ ਬਚੇ ਗਾ॥ ਤੇ ਏਹੁ ਅੰਮ੍ਰਤ
ਸਰਤੀ ਕਥਤੁ ਸਾਹ ਚਲਾ ਤੇ ਬੀਚਹਿ ਮੰਦਰੁ ਚਲਾ
ਬੀਚਾਇ ਸਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਰਖਣਾ॥ ਜੋਈ ਹਾਇ ਸਨਾਨੁ ਕ

ਹਕੇਤੇਧਿਆਨਲਾਇਕੈਗ੍ਰਿਥਜੀਸਦੇਗਾਓਸਦੇਸਰੁ
 ਪਿਤਾਦਾਓਧਾਰਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਬਚਨਹੋਇਆਜਿਸਾਇ
 ਸਥਾਨਗੁਰੁਰਾਮਦਾਸਜੀਦਾਸਰੀਹੋਮਿਆਹੈਓਥੇ
 ਹੀਹਰਿਮੰਦਰਜੀਖੜਕਰਨਾ। ਗੁਰੁਰਾਮਦਾਸਜੀਬਿ
 ਸਤਰੂਪਹੈਸਨਾ। ਤਾਂਤੇਬਿਸਤਕਾਨਾਮੁਹਰਿਭੀਕਹਿਦੇ
 ਹੈਨਾ। ਤਾਂਤੇਇਸਕਾਨਾਮੁਹਰਿਮੰਦਰਹੈ। ਬਹੁੜਨਾਮੁ
 ਤੇਨਾਮੀਵਿਚਭੇਦੁਕਛਨਾਹੀ। ਅਣਪਹਿਰਈਹਾਨਾਮੁ
 ਕਾਓਚਾਰਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਂਤੇਭੀਹਰਿਮੰਦਰਨਾਮੁਹੋਵੈ। ਜੋ
 ਸੇਸਾਹੀਗੰਗਾਥੀਹਰਿਵਾਰਦਾਮਹਾਤਮਵਸੇਖਹੈ। ਤੇ
 ਸੇਹਰਿਮੰਦਰਕੇਨੀਚੇਹਰਿਕੀਆਪਓੜੀਆਰਚਲੀ

ਆਯਾਓ ਸਜਗਾ ਦੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਦਾ ਫੁਲ ਸਤੁ ਸਥੀ ਅਧ ਕਹੋ
ਵੈਗਾਨ ਤਬ ਅਸਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋਇ ਹਤ ਰਨਤਾਰਨ
ਜੀਤੀ ਰਥ ਰਚਿਆ ਹੈ ਤਾ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਦੇਹ ਤੀਰਥ
ਭੀਨਾਲੇ ਸਿਖਾ ਦੇਰੋਗ ਗਵਾਏਗਾ ਸਾਥ ਹੀ ਪਰਲੋਕ
ਦੀ ਗਤ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਤੇ ਸਮਾਪਾਇਕੇ ਦੇਹ ਭੀ ਪਕਾਤੀ ਰਥ
ਹੋਵੈ ਗਾਨ ਤੇ ਅਮਾਸਿਆ ਦੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਦਾ ਦੇਖੇ ਵਡਾ ਮਹਾ
ਤਮ ਹੋਵੈ ਗਾਨ ਅਬ ਤੁਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਤਿ ਆਰਕੋਰੇ ਜੋਥੇ
ਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਦੇ ਪਾਸ ਪੈਓ ਸਨੁਖੇ ਦਦਾਓ ਥੇ ਦੇ ਕਜੇ ਗੀ
ਬੈਠਾ ਹੋ। ਓਸ ਨੁਤੁ ਸਾਥੀ ਗਿਆਨ ਹੋਵੈ ਗਾਨ। ਤੁਮ ਅਸੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਤੋ ਆਏ। ਤੇ ਥੇ ਹੋਇਆ ਤੇ ਓਸ ਦੇ ਬੀਚ

੧੨੪
 ਇਕਮਦਨਿ ਕਲਿਆਏ ਸਵਿਚ ਇਕਜੋਧ ਬੈਠਾ
 ਸਮਾਧ ਲਗਾਇ ਕੈ ਤਾਓ ਸਦੇ ਚਰਜ ਬੈਠੇ ਲੀਆ
 ਤੇ ਮਖਲ ਤੇ ਕਸਤੂਰੀ ਮਲ ਕੇ ਸੁਚੇਤ ਕੀਤਾ ਤਾਓ ਸਨੇ
 ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਤਾਏ ਗੀ ਕਹਿਆ ਅਜਾ ਸਤੁ ਜ
 ਨਮੁ ਸਫਲੁ ਹੋਇਆ ਈਹਾ ਵਾਦ ਸਕੋ ਸਪਨੀਤਾ ਮੰ
 ਮ੍ਰਤਿ ਸਰਹੈ ਸਭੇ ਤੀਰਥ ਏਸੇ ਜਗਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨ
 ਗਾ ਕੋ ਸਕੋ ਸਭੁ ਹੋਏ ਗੇ ਇਸ ਕਾ ਮਧਿ ਮਾਨਹੈ ਏ
 ਥੇ ਹੀ ਜੋਤਾਲਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਇਸ
 ਦੀ ਅਬ ਚਲਨੀ ਵਿਕਰਨੀ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਹੀ ਦੇ ਬੀਬਤੀ
 ਤੇ ਉਦਾਲੇ ਕੁੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਨਾਮੁ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਦਾ ਹੋਵੈ

ਤੇ ਮੈਂ ਤੇ ਤੇ ਜੁਗ ਸਮੇਗ ਜੇ ਜਨ ਕ ਦਾ ਸਿਖ ਥਾ ਤੇ ਮੁਝੇਰੀ
ਆਨ ਵਿਤ ਕ ਹੀ ਸੀ ਹੁਆ ਤਾ ਮੈਂ ਕੁਓ ਸ ਸਮੇਗ ਜੇ ਜਨ
ਕ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਆ ਸੀ ਜੇ ਤੁਈ ਹਾ ਹੀ ਬੈਠਾ ਜੇਗ ਸਾਧਨ ਕਰ
ਮੈਂ ਕਲ ਜੁਗ ਦੇ ਸਮੇਗ ਰੂਨ ਕ ਜੀ ਦਾ ਐਤਾਰ ਧਾਰ ਕੇ
ਪੰਜ ਦਾ ਐਤਾਰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦਾ ਪਾਗਾ ਗਾ ਤਾ ਤੇ ਕੁ
ਉਪ ਦੇ ਸ ਦੇਵਾ ਗੇ ਤਾ ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਡੇ ਵਰ ਸਨ ਕਰ ਹੀ ਮੁਕ
ਤਿਹੋ ਏ ਆਹੋ ਅਰਪਰ ਸਨ ਕਰ ਤਾ ਏ ਜੇ ਇਹ ਜਗਤ
ਸਚ ਹੈ ਕਿਝੁ ਠਹੈ ਜੇਝੁ ਠਹੈ ਤਾ ਪਰਤਖਾ ਕਿਉ ਭਾਸਤਾ ਹੈ
ਜੇ ਸਚ ਹੈ ਤਾ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਦਾ ਦੂਰਾ ਕਿਉ ਹੋ ਜਾਵਾ ਹੈ ਤਾ
ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਜੈ ਸੇ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਸਮਿਰੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਸਤ

ਭਾਸਤੀ ਹੈ ਤੇ ਜਾਗਤ ਸਮੇ ਨ ਸਵਹੋਇ ਜਾਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸੇ
 ਜਗਤ ਭੂਤਿ ਤੇ ਸਗੀਰ ਭੂਤਿ ਆਗਿਆ ਨ ਕਾਲ ਵਿਚ ਸਚੁ ਭੂ
 ਸਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਪਰਾਪਤ ਹੋਇ ਆਦੁਰ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ
 ਸੁਹੀਮ ਹਲਾਪ । ਬਾਜੀ ਗਰਜੈ ਸੇ ਬਾਜੀ ਪਾਈ । ਨਾ
 ਨਾ ਰੂਪ ਸਾਂਗਾ ਦਿਖਲਾਈ । ਸਾਂਗ ਉਤਾਰ ਥਮਿ ਓਪਾਸਾ
 ਗਾਤ ਬਦੇ ਕੈ ਏਕੈ ਕਾਰਾ । ਕਉ ਨ ਰੂਪ ਓਪਾ ਜਿ ਓ ਬਿਨਸਾ
 ਇਓ । ਕਹਾਂ ਗਇਓ ਓਹ ਕਹਤੇ ਆਇਓ । ਜਲ ਤੇ ਉ
 ਪਜੇ ਅਨ ਕਤਰੰਗਾ । ਕਨਕ ਭੂਖਨ ਕੀ ਨੇ ਬਹੁਰੰਗਾ
 ਬੀਜ ਬੀਜ ਦੇਖੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰਾ । ਢਲ ਪਾ ਕੇ ਤੇ ਏਕੈ ਕਾਰਾ
 ਸਹਸਾ ਪਦਮਾ ਹਿਏ ਕੁ ਅਕਾਸਾ । ਘਾਟਿ ਫੂਟੇ ਤੇ ਓਹੀ ਪਰ

ਕਾਸਿ। ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਜੈਸੇਬਾਜੀਗਰਦੀਬਾਜੀ
ਝੁਟੀਹੈ। ਜੈਸੇਪੁਤਰੀਆਕੋਖਿਲਾਵਤਾਹੈਤੈਸੇਖੇਲਤੀ
ਆਹੈ। ਤਾਂਜੀਗੀਨੇਕਹਿਆਤਾਂਤੇਜਗਤਅਹੰਭੁਬਾਦ
ਹੋਇਆ। ਜੇਬਾਜੀਗਰਤੇਕਿਸੇਅਸਥਾਨਤੇਕਾਫਲੀ
ਤਾ। ਤੇਕਿਸੇਅਸਥਾਨਥੀਹਥੀਆਰਪੁਤਲੀਆਕੇ
ਘੜਤਵਾਲੇਲੀਤੇਹੈਨਾਤੇਪੁਤਰੀਆਬਦਾਈਆਹੈ
ਨਾਤੇਪੁਲਾਮਵਾਦਕੰਚਨਕੇਭੂਖਨਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਹੈ
ਤੇਹੈਨਾ। ਸੋਈਕੰਚਨਪੁਲਾਮਕਰਭੂਖਨਜੋਹੈਜਾਤੇਹੈਨ
ਤੈਸੇਬ੍ਰਹਮਹੀਪੁਲਾਮਕਰਜਗਤਹੋਇਆ। ਤਾਬਚ
ਨਹੋਇਆਪੁਲਾਮਵਾਦਸੋਹੋਤਾਹੈਜੋਆਪਦਿਸਰੁਪਨੁ

ਤਿਆਗ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਕੰਚਨ ਭੂਖਣਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਭੀ ਭੂਖ
 ਨ ਸੁਰਦ ਹੀ ਹੈ। ਤੇ ਜਲ ਭਰੀ ਗੱਲਾਂ ਸਮੇਂ ਭੀ ਜਲ ਹੀ ਹੈ। ਤੇ
 ਤੇ ਵਿਵਰਤਣਾ ਦੁਹੈ। ਸੁਇਨੇ ਕੇ ਭੂਖਣ ਭੀ ਸੁਰਨ ਹੀ ਹੈ।
 ਤੇ ਜਲ ਕੇ ਤਰੀਗ ਭੀ ਜਲ ਹੀ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਜ ਗਤ ਬ੍ਰਹਮ
 ਰੂਪ ਹੈ। ਜਿਨਾਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਗਤ ਰੂਪ ਛਾਤਾ ਹੈ। ਸੋਈ
 ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਨਾ ਜੋ ਸੇਅਕਾਸਮੇ ਸਹੀ ਸਘਟ ਮਦੇ
 ਤੇ ਹੋਨਾ। ਤੇ ਅਕਾਸ ਪਟ ਕੇ ਬਦਾਵਟ ਬੀ ਬਣਿਆ ਨਹੀ
 ਤੇ ਬਿਨਸਨ ਤੇ ਬਿਨਿਸਿਆ ਨਹੀ। ਤੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਜਗਤ ਕੇ
 ਉਪਜਣ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਨਹੀ। ਅਗ ਬਿਨਸਨ ਤੇ ਬਿਨਸ
 ਤਾ ਨਹੀ। ਏਕ ਹੀ ਬੀਜ ਸਭੁ ਨੇ ਫਲੇ ਦਿਖੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ

ਏਕਹੀਬ੍ਰਹਮਸਭਇਸਥਾਵਰਜੰਗਮਾਵਿਖੇਵਿਆਪਕ
 ਵਿਵਰਤਵਾਦੁਪੈਭਰਮਕਰਭਾਸਤਾਹੈਤਾਂਤੇਜੋਗੀਬੰ
 ਲਿਆਅਬਮੇਰੀਨਿਸਚਾਕੁਈਹੈਜੋਕਛੁਮੈਜਾਵਨੁ ०
 ਥਾਸੋਜਾਇਆਹੈਅਬਮੈਸਰੀਰਤਿਆਗਦਾਹਾਤਾਂਤੇ
 ਸੰਤੋਖਸਰਦੇਓਪਰਜੋਗੀਨੇਮਿਦੀਲੀਤੀ।ਸਾਹਿਬਆ
 ਟਕੇਅੰਮ੍ਰਤਸਰਜੀਦੀਤਯਾਹੀਕੀਤੀ।ਪੈੜੀਆਚੋਛੇਰੇਮ
 ਸੰਦਾਨੁਬਾਹੀਆਵੰਡਦਿਤੀਆਤੇਬਚਨਹੋਇਆਜੇਬ ०
 ਹੀਆਪਕੀਆਕਰੇਗੇਤਾਂਤੇਤੁਸਾਡੀਥੂਨੀਆਦਪਕੀਹੋ
 ਵੈਗੀ।ਜੇਪੋਲੀਆਬਲਾਵਹੁਗੇਤਾਂਤੁਸਾਡਾਪੋਲਓਘੜ
 ਜਾਵੈਗਾ।ਬਹੁੜੇਹਰਿਮੰਦਰਦੇਇਸਥਾਨਖੜੋਇਕੈਸਬ

ਦਓਚਾਰਿਆ) ॥ ੧੪੫ ॥ ਵਿਚਕਰਤਾਪੁਰਖੁਖਲੋਆ
 ਵਾਲੁਨਵਿਗਾਹੋਇਆ॥ ਮਜਨਗੁਰਆਦਾਰਸੇ॥ ਜਪ
 ਹਰਿਹਰਿਕਿਲਵਿਖਨਾਸੇ॥ ੧ ॥ ਸੀਤਹੁਰਮਦਾਸਸਰੇ
 ਦੁਰਨੀਕਾ॥ ਜੇਨਾਵੈਸੋਕੁਲਤਰਾਵੈਉਪਾਰਹੋਆਹੈਜੀਕ
 ੧॥ ਜੈਜੈਕਾਰਜਗਗਾਵੈ॥ ਮਨਇਛੇਸੋਫਲਪਾਵੈ॥ ਸ
 ਹੀਸਲਾਮਤਨਾਇਆਏ॥ ਅਪਨਾਪ੍ਰਭੁਧਿਆਏ॥ ਸੀਤ
 ਸਰੋਦਰਨਾਵੈ॥ ਸੋਜਨੁਪਰਮਗਤਪਾਵੈ॥ ਮਰੈਨਾਵੈ
 ਜਾਣੀ॥ ਜੇਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਈ॥ ਇਹਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਰੁ
 ਸੋਜਾਨੈ॥ ਜਿਸਦਇਆਲਹੋਇਭੁਗਵਾਨੈ॥ ੩॥ ਬਾਬਾ
 ਨਕਪ੍ਰਭਿਸਰਦਾਈ॥ ਜਿਨਚਿੰਤਾਗਦਤਮਿਦਾਈ॥ ੪

ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਹੁ ਜਿਸਸਮੇਈਸਰੁਦਾਧਿਆਨੁਧਾਰੀ
 ਆਤਮਾਈਸਰਪਰਤਖਹੋਇਆਤਮਾਆਗਿਆਕੀ
 ਤੀਜੇਮੈਸਰਗੁਨਰੂਪਧਾਰਕੇਇਸਬੀਚਚਰਨਧਾਰੇਹੈ
 ਐਰਿਰਗੁਨਰੂਪਮੇਰਾਨਾਮੁਹੈਸੇਮੈਦੋਰੂਪਇਸਮੈ
 ਵਰਤੈਗਾਜੋਏਸਨਾਨੁਕਰੇਗਾਓਸਦਾਮਜਨਸਿਮਰ
 ਨਤੇਸਭਾਕਿਲਵਿਖਨਾਸਹੋਵਨਗੇਏਸੀਤਜਨਾਹੁਏਹੁ
 ਰਾਮਦਾਸਸਰੋਵਰਬਹੁਤਰੀਕਾਹੋਵੈਗਾਜੋਇਸਨਾਨੁ
 ਕਰੇਗਾਓਸਦੇਕੁਲਾਦਾਓਧਾਰਹੋਵੈਗਾਜੋਜੈਜੈਕਾਰਦੇ
 ਸਬਦਗਾਵੇਗਾਓਸਦੇਮਨਵਾਂਛਤਸਿਧਹੋਰਗੇਜੋਨਾ
 ਮੁਧਿਆਵਨਗੇਸੋਸਲਾਮਤਰਾਹਿਨਗੇਗਿਆਨਰੂਪੁ ०

ਪਤਹੋਵਤਗੋ॥ ਤੇਜੋਇਸਦੀਸਰਨਸਦਾਹਹਿਤਗੋਸੋਤੀ
 ਨਤਾਪਾਈਚਿੰਤਾਥੀਨਵਰਤਹੋਤਗੋ॥ ਜੇਸੰਤਸਰੋਵਰ
 ਹੈਤਿਸਵਿਖੇਜੋਇਸਨਾਨੁਕਰਤਗੋਸੋਮਨੁਖਪਰਮਗਤ
 ਨੁਮਕਤਨੁਪਾਪਤਹੋਵਤਗੋ॥ ਜੋਇਸਵਿਖੇਨਾਮੁਦਾਮਹ
 ਤਮਹੈਤਿਸਵਿਖੇਮਨਕੋਇਸਨਾਨੁਕਰਵਾਵਤਗੋ॥ ਸੋਜ
 ਨਾਮਰਤਥੀਰਹਿਤਹੋਵਤਗੋ॥ ਜੇਸਾਥਹੀਇਸਨਾਨੁਕ
 ਰਤਗੋਸਾਥਹੀਨਾਮਦਾਓਚਾਰਕਰਤਗੋਜੋਇਸਜਾਗ
 ਸਰੀਰਦਾਤਿਆਗੁਕਰਤਗੋਸੋਮੇਰੇਪਰਮਪਦਕੋਪਾਪ
 ਤਹੋਤਗੋ॥ ਇਸਥਾਵਰਜੰਗਮਜੇਏਥੇਸਰੀਰਤਿਆਗੇ
 ਗਾਸੋਮੇਰੀਭੁਗਤਓਸਨੁਮਿਲੈਗੀ॥ ਇਸਦੇਦੁਆਲੇਚ

ਰਨਚਰਨਤੇਸੈਸੈਤੀਰਥਇਸਾਥਿਤੁਹੋਵੈਗਾ॥ ੯੩
ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਕਾਲਾਤੇਮੇਰਾਤੇਨਿਹਾਲੁਪਰਬਤਾ
ਵਿਚਰਹਿਦੇਸੇਤੇਆਇਆਸਿਖਾਦੀਬਹੁਤਸੇਵਾਕਰ
ਦੇਸੇਤੇਹਜੁਰਦਰਸਨਨੁਆਏਸਿਨਾਤਿਨਾਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾ
ਜੇਗਰੀਬਾਨਿਵਾਸਏਥੋਅੰਮ੍ਰਤਸਰਤਾਮਸੀਪਾਪੀਜੇਰ
ਹਿਨਗੇਓਨਾਦੀਗਤਾਕਿਵਕਰਹੋਵੈਗੀ॥ ਤਾਬਚਨਹੋਇ
ਆ॥ ਤਾਮਸੀਭੁਤਾਤੇਕਾਕਾਤੇਪ੍ਰੇਤਾਤੇਚਾਹੇਆਤੇਕੁਕਰ
ਤੇਸਰਪਾਦੀਆਭੁਤਾਨੁਭੋਗਨਗੇਪਰਏਸੇਇਸਥਾ
ਨਬਾਰੀਬਾਰਸਰੀਰਨੁਤੀਆਗਨਗੇ॥ ਓਹਭੀਮੇਰੀ
ਭੁਗਤੁਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵਨਗੇ॥ ਚੈਰਾਸੀਥੀਛੁਟਕਨਗੇ

੮੪ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਕਾਕਾ ਜਾਤ ਦਾ ਕਾਲ ਉਸੀ
 ਵਡਾ ਸੁਰਮਾ ਸੀ ਓਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ ਸੁਰਮੇ ਨੂੰ ਕਿ
 ਆਪ ਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਏ ਆਜੇਧਰ
 ਮਦੇ ਜੁਧ ਤੇ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਦੇ ਹੈਂ ਨ ਤੇ ਅੰਤ ਕਲਵਾਹ
 ਗੁਰ ਦਾ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਦੇ ਹੈਂ ਨ॥ ਸੋ ਪਰਮ ਗਤ ਨੂੰ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹੈਂ ਨ॥ ਤੇ ਮਾਰ ਮਾਰ ਉਚਾਰ ਕੈ ਜੋ ਸਰੀਰ ਤੋ
 ਆਗ ਦੇ ਹੈਂ ਨ ਸੋ ਭੀ ਸੁਰਗ ਦੀ ਬਰਗ ਨਾ ਭੁਗ ਕੇ ਫੇਰਮ
 ਨੁਖਾ ਉਤਾਰ ਧਾਰ ਕੇ ਗਜੇ ਆਵਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਨ॥ ੮੫

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਸਦੂ ਤੇ ਰਾਮ ਦਾਸ ਗੁਰ ਦੇ
 ਬਚਨ ਮੰਨ ਦੇ ਹੈਂ ਸਨ॥ ਓਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਸਚੇਪ ०

ਤਿਸਾਹ ਅਸੀਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਹੀਰ ਹੋਗੇ ਤੇ ਸਰੀਰੁ ਤਿਆ
 ਗਾਗੇ ॥ ਪਰੇ ਹੁਬ ਬੇਕ ਸਰਤੇ ਰਾਮ ਸਰਜੇ ਹੈ ਨ ਇਨਾ ਦੇਇ
 ਸਨਾਨੁ ਦਾ ਕੀਫਲ ਹੈ ॥ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਰਾਮ ਸਰਤਾਸੁ
 ਖਮਨੀ ਜਿੰਦਾ ਉਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਚੌਥੀ ਸਹਜਾਰੁ ਇਸਕਾ
 ਅਖਰ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦੇ ਪੜਨ ਤੇ ਚੌਥੀ ਸਹਜਾਰੁ ਸੁਆਸ ਸਦ
 ਲੋ ਦਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਰਾਮ ਸਰ ਇਸ ਦੇ ਪਾਸ ਤੀਰਥ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦੇ ਇ
 ਸਨਾਨ ਤੇ ਸਭ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਬੇਕ ਸਰਤੇ
 ਸਭ ਸਿਧ ਮੁਨੀ ਸਰ ਦੇ ਥੇ ਮਿਲਾ ਆਏ ਸਿਨ ਜੋ ਅਸਾਨੁ ਦੇ ਥੇ
 ਰਹਿ ਫੁਦੀ ਜਾਗਾ ਦੇ ਹੈ ॥ ਤਾ ਅਸਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਆਪ
 ਫਾਗੁ ਮਾਨ ਛਡ ਕੇ ਗਾਗਾ ਦੇ ਲੋਪ ਸਮੇਤੁ ਸਾ ਆਦਿ ਨਿਵਾ

੪ ਸਕਰਦਾ ਜੋਈ ਹਾਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ ਓਸ ਕੇ ਪੁਰਬ ਲੇ
 ਪਾਪ ਕਟੀ ਅਨਗੋ ਪਾਪ ਦੀ ਸਰਪਾਨ ਹੋਵੈਗੀ। ਤਿ
 ਜੋ ਇਸ ਬਬੇ ਕਸਰ ਤੇ ਮਜਨ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਗਿਆਨ ਨੁ
 ਪਗਾਪਤ ਹੋਵੈਗਾ। ੯੬ ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਕੀ। ਸੇਠ ਸ
 ਭਾਗਾ ਤੇ ਓਗਵੰਦਾ ਅਰੋੜੇ ਚੁਹਟੀ ਏਵੇ ਚਰਹ ਦੇ ਸਿਨਾ।
 ਤੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਹਿਲ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਗਤ ਦਾ ਜਾਗਣ
 ਕਰਨਾ। ਤੇ ਓਤਮ ਪੁਸਾਦੀ ਸਿਖਾ ਨੁ ਖਵਾਣਨਾ। ਤੇ ਬਸਤ
 ਓਤਮ ਸਿਖਾ ਨੁ ਪਹਿਰਾਵਨਾ। ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ
 ਏਥੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਮਿ ਤਜੇ ਦੇਵੇ ਹੈਨਾ। ਤਾ ਪਿਤਾ ਨੁ ਪਹੁਚਦਾ
 ਹੈ ਕੇਨਹੀ ਪਹੁਚਦਾ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਪਹੁਚਦਾ ਹੈ। ੧੭

ਰੂਨਾਨਕਜੀਤੀਬਚਨਕੀਤਾਹੈ॥ ਨਾਨਕਅਗੇਸੋਮਿਲੈਜੇ
ਖਟੇਪਾਲੇਦੇਇ॥ ਤਾਓਨਾਕਹਿਆਭਲਾਜੀਏਹੁਤਾਏਖੇ
ਪ੍ਰਿਥਵੀਤੇਸਿਖਾਨੂਕੇਬ੍ਰਹਮਲਾਨੂਖਵਾਵੇਗਾਤੇਪਿਤ੍ਰਤਾਸੁ
ਰਗਾਵਿਚਕੇਨਰਕਾਵਿਚਕੇਕਿਸੇਜਨਾਵਿਚਹੋਵਰਗੇਓਨਾ
ਨੂਕਿਵਕਰਪਹੁਚੇਗਾਤਾਬਚਨਹੋਇਆਜੋਪਿਤ੍ਰਾਦੇਖਿ
ਨਾਆਵਦੇਹੈਨਤਾਸਿਖਦੇਪਿਤ੍ਰਾਸਿਖਾਵਿਚਆਨਪ੍ਰਵੇਸਕ
ਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੇਖੜੀਆਬ੍ਰਹਮਲਾਚਹੁਵਰਨਾਦੇਪਿਤ੍ਰਬ੍ਰਹਮ
ਲਾਵਿਚਪ੍ਰਵੇਸਕਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਓਹਅਹਾਰਓਨਾਨੂਮਹੁਚਦਾ
ਹੈ॥ ਤੇਬਹੁੜੇਲੜਕਾਪਤੰਗਚੜਾਵਦਾਹੈ॥ ਤੇਪਤੰਗਅਕਾ
ਸਤੇਹੋਤੀਹੈ॥ ਤੇਤੋਰਬਾਲਕਦੇਹਥਹੋਤੀਹੈ॥ ਤਾਓਸਤੋਕੇ

ਮਾਰਗ ਜਗਾਇ ਕੈ ਦੀਪਕ ਪਠਾ ਦੇਤਾ ਹੈ॥ ਤਾਪ ਤੰਗ ਨੁਜਾ
 ਇਪਰਾਪ ਤੋਹਤਾ ਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਪਿੜਕਿ ਸੋ ਅਸਥਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਤੇ
 ਓਨਾ ਦੀ ਮੋਹ ਦੀ ਤੋਰ ਪੁੜਾ ਮੈ ਬੰਧਿ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਓਸ ਮੋਹ ਦੁਆ
 ਗਪੁ ਸਾਇ ਪਿੜਾ ਕੁਪੁ ਪਤਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਪਥਿ ਤੈ ਚੋ ਬੀਸ ਵੀ
 ਪੈੜਾ ਜਾਤ ਚੰਡਾਲੀਆ ਜੇ ਠੇਸੇ ਠੀਕਾਰ ਕਮਾਈ॥ ਲਟਕ
 ਦੁਪੁਰਾ ਜਾਣੀ ਅੰਗੁਰਾਇਤਾ ਗੁਰਮਤ ਗੁਰਭਾਈ॥ ਕਟਾ
 ਗਸਰਾ ਫੂਹੈ ਭਗਤ ਵਡਾ ਭਗਵਾਨ ਸੁਭਾਈ॥ ਸਿਖ ਭੁਲਾਵ
 ਰਤਾ ਸਾਵਿਰ ਧਉਟ ਮੁਗਰੀ ਗੁਰਸਰਣਾਈ॥ ਅਤ੍ਰਿਤਾ ਸੋ
 ਇਨੀ ਸੁਗਮਾ ਚਰਣ ਸਰਣ ਚੁਹ ਕੁਜੇ ਸਾਈ॥ ਲਾਲਾ ਸੇਠੀ
 ਜਾਣੀ ਮੈਰਿ ਹਾਲੁ ਸਬ ਦੁਲਿਵ ਲਾਈ॥ ਗਾਮਾਝੰਝੀ ਆਖੀ

ਅੰਗੇਹੁ ਸੋਈ ਗੁਰਮਤ ਪਾਈ॥ ਜਟੂਭੰਡਾ ਹੀ ਭਯਾ ਸਾਹਦ
ਹੈ ਸੰਗਤ ਸੁਖ ਦਾਈ॥ ੮੭ *ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਚਲੀ॥* ਪੈੜਾਂ
ਡਾਲੀਆ ਤੇ ਜੇ ਟਸੇ ਟੀਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਣ ਆਏ
ਜੇਤੁ ਸਾਡੇ ਬਚਨ ਕਰ ਕੈ ਅਸੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਕੈ ਪੁਸਾਇ ਸਿ
ਖਾ ਨਾਲ ਵਰਤਾਇ ਖਾਂਦੇ ਸਾਂ ਤੇ ਅਸਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਦੇ
ਹੈਨ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਚਕੀ ਪੀਸਣ ਵਿਚ ਜੀ ਹੀ ਸਾਹਦੀ ਹੈ॥ ਤੇ
ਬਹੁੜੇ ਉਖਲੀ ਕੁਟਲ ਵਿਚ ਚੁਲੇ ਦੇ ਤਪਾਵਲਾ ਵਿਚ ਝੁ
ੜਦੇ ਫੇਕਣ ਕਰ ਆਟੇ ਦੇ ਛਾਨਣ ਕਰ ਜੀ ਹੀ ਸਾਹਦੀ ਹੈ॥
ਅੰਗੇ ਦੇ ਅਸੀ ਦੇਵਤੀਆ ਦਾ ਹੋਮੁ ਅਹੂਤੀਆ ਅੰਗਨ
ਵਿਚ ਡਾਲ ਦੇ ਦੇਹਾਂ ਤਾ ਪਿਛੇ ਪੁਸਾਇ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਅ

ਹੁਤੀਆ ਨਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤੁਸਾਡਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਿਵ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ
 ਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੇਗੀ ਬਸਿਖਨੁ
 ਛਕਾਵਹੁ ਗੇਤਾ ਅਪਭੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਤੇਵਾਹੁ ਗੁਰੂ
 ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੈ ਕੇ ਮੁਖ ਪਾਵਹੁ ਗੇਤਾ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਤੁਸਾਡੇ ਉਪ
 ਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈਗਾ। ਤੇ ਦੇਵ ਤੇਭੀ ਸਭੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਨਗੇ। ਅ
 ਖਵਿਚ ਅਗਨ ਦੇਵ ਤਾ ਵਸਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮੁ
 ਉਚਾਰਣਾ ਏਹੁ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾਹਾਇ ਟਚੇਤਨੁ ਸਹੀ
 ਗਵਿਚ ਹੈ ਓਹ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਨੇੜਾ ਦਾ ਦੇਵ ਤਾ ਸੂਰਜ
 ਹੈ ਓਸਨੁ ਭੀ ਭਾਗ ਪਹੁਚਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਨਾਸਕਾ ਦਾ ਦੇਵ ਤਾ ਅਸ
 ਨੀਕੁ ਮਾਰ ਹੈ ਤੇ ਕੰਨਾ ਦਾ ਦੇਵ ਤਾ ਦਿਗਪਾਲ ਹੈ ਤੇ ਰਸਨਾ ਦਾ

ਦੇਵਤਾਵਰਗੇ। ਤੇ ਹੋਮਾਦਾ ਦੇਵਤਾ ਬਨਾਸਪਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਹਥਾ
 ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਇੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤੇ ਪੈਗਦਾ ਦੇਵਤਾ ਬਾਵਰ ਹੈ। ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ
 ਲਿੰਗ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਪ੍ਰਜਾਪਤ ਹੈ। ਗੁਦਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਯਮ ਹੈ।
 ਤੁੰਬਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਪਵਰ ਹੈ। ਇਤੰ ਆਦਿਕ ਸਭੇ ਦੇਵਤੇ ਤਿ
 ਪਤ੍ਰ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨਾ। ਤੁਸਾ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੈ ਛਕਤਾ ਤਾ ਬਿਘ
 ਨਤੁ ਸਾਡੇ ਨਵਰਤ ਹੋਵਰਗੇ। ੯੮ ਸਾਧੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।
 ਕੁਾਣੀ ਲਟਕਤਾ ਪੂਰਾ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਤੇ ਭਾਈ ਕਦਾ
 ਰਾਸਗਫੁ ਭਾਈ ਤਗਵਾਨਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ
 ਆਏ। ਜੋ ਅਸੀਕ ਉਨ ਸਾਨਾ ਮੁੰਜ ਪੀਐ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋ
 ਇਆਨਾ ਮੁਮਹਾਗਾ ਜਦੋ ਸਭੇ ਉਪਾਗ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇਤੁ

ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਤੁਰਵਿਓਹ ਸੈਨ ਦੇ ਚਾ
 ਰ ਅਖਰ ਕੀ ਤੇ ਪੈ ਨਾ ਜੋ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਪ ਜਪ ਨ ਗੇਓ
 ਨਾ ਦਾਉ ਧਾਰੋ ਹੋਵੈ ਗਾਏ ਹੁਕਲ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਜਹਾ ਜੁਹੈ
 ਜਿਨਾ ਨੇ ਨਾਮੁ ਦਾ ਮਹਾਤਮੁ ਜਾਤਾ ਹੈ ਓਨਾ ਸਭ ਨਾ ਦਾਉ
 ਧਾਰੋ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ੮੮॥ *ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥* ਮੁਰਾਗੀ
 ਪੈਟਰ ਵਤਾਸ ਵਿਚ ਰਹਿ ਦਾਸੀ॥ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸ
 ਰਨਾਮਾਇਆ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੈ ਜੀਸ ਦੀ ਵਤੇ ਗੀਬ
 ਟੀ ਸੁਟ ਦੇ ਭੀ ਹਾਂ ਤੇ ਪੜ ਦੇ ਭੀ ਹਾਂ ਤੇ ਵੀ ਚਾਰ ਦੇ ਭੀ ਹਾਂ॥
 ਤੇ ਅਸਾਡੀ ਦੁਰਮਤ ਨਹੀ ਜਾਈ॥ ਏਹ ਕੀ ਵਾਸਤਾ ਹੈ॥ ੮੯॥
 ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੁ ਬਸਤੁ ਉਜਲ ਨੂਰੀ ਗਤੁ ਰਤੁ ਚੜਦਾ

ਤੇ ਮਲੀ ਨਨੁ ਨਹੀ ਚੜ੍ਹਦਾ ਪਰ ਜੇ ਮਲੀ ਨਬ ਸਤ੍ਰੂ ਪਾਹਿ
ਲਾਧੋ ਵੀ ਅੰਓ ਜਲ ਕਰੀ ਅੰਤਾ ਪਿਛੋ ਰੰਗ ਸਤ੍ਰੂ ਦਾ ਹੋਤਾ
ਓਨਾ ਕਹਿ ਆਮ ਨਤਾ ਸੂਖਮ ਹੋਇ ਸਨੁ ਕਿਵ ਕਰਧੋਈ
ਅੰਓ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਜ ਪਜੀ ਵਿਚਾ ਸਿਧਾ ਭਰੀਏ ਹੋ ਪ੍ਰਸ
ਨਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਥੀ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸੀ ਤਾ ਆਗਿਆ ਹੋਈ
ਭਰੀ ਅੰਓ ਥਪੈਰ ਤਰ ਦੇਹਾ ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰ ਸਖੇਹਾ ਸੁ
ਤਪਲੀਤੀ ਕਪੜ ਹੋਇ ਦੇਸਾ ਬੁਲ ਲਈ ਅੰਓ ਓਹ ਧੋਇ
ਭਰੀ ਅੰਓ ਮਤ ਪਾਪਾ ਕੈ ਸੰਗਾ ਓਹ ਧੋ ਪੈਰ ਵੈ ਕੈ ਰੰਗਾ ਪ੍ਰ
ਨੀ ਪਾਪੀ ਆਖਦਾ ਹੀ ਕਰ ਕਰ ਕਰ ਦਾ ਲਿਖ ਲੈ ਜਾ
ਹੁ ਜੈ ਸੇ ਅਸ ਬੁਲ ਸਹੀਰ ਅਸ ਬੁਲ ਜਲ ਕਰਧੋਈ ਤਾ

ਹੈ॥ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ ਅਸਥੂਲ ਹੈ ਤੇ ਜਲ ਸਾਬੁਦ ਭੀ ਅਸਥੂਲ
 ਹੈ॥ ਤੇ ਸੇਮਤ ਭੀ ਸੁਖਮ ਹੈ ਤੇ ਪਾਪ ਭੀ ਸੁਖਮ ਹੈ॥ ਪਾਪਾ
 ਕਰਮ ਨੂ ਮੈਲ ਲਗੀ ਹੈ॥ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਭੀ ਸੁਖਮ
 ਹੈ॥ ਨਾਮੁ ਇਸ ਦੇ ਪਾਪਾ ਦੀ ਮੈਲ ਧੋ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ
 ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾਰੰਗੁ ਲਾਵ ਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਤੁ ਸੀਰੀ ਸੁਫ ਦੇ ਪੜ ਦੇ
 ਹੈ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁਸਾਡੀ ਮੈਲ ਕਦੀ ਏ ਗੀ॥ ਫੇਰ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ
 ਤਗਤ ਪਾਪ ਤਹੇ ਵੈ ਗੀ॥ ੧੦੦ **ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ**॥ ਅਸਾਡੀ
 ਤੁਸੇ ਇਨੀ ਸੂਰਮਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਇਆ
 ਜੇ ਅਸੀ ਸਸਤ੍ਰ ਬੰਧ ਦੇਹਾ ਤੇ ਜੁਧ ਕਰ ਦੇਹਾ॥ ਅਸਾਡਾ ਉਧ
 ਹਾਕਿ ਵਕਰ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਤਾ ਬਚ ਨਹੋਇਆ ਤੁਸਾ ਜੁਧ ਦੇਸੇ

ਧਿਆਨੁ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਕਰ ਲਾ ਜੋ ਸਾਰੰ ਗਧਨ ਖਧਾਰ
ਕੈ ਦੈ ਤਾ ਦਾ ਸੰਘਾਰ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਸਰਮ ਦਾ ਜੁਧ ਕਰਨਾ
ਜੋ ਗਹੀ ਬਾਨੁ ਰੰਵਾ ਦੇ ਓਸ ਨਾਲ ਜੁਧ ਕਰ ਲਾ ਜਿਸ ਦਾ
ਲੁਟ ਪਾਟਾ ਓਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਕਰ ਜਾਣਨਾ ਤੁਸਾਡੀ
ਬਿਜੈ ਭੀ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤੇ ਮੁਖ ਭੀ ਉਜਲ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ੧੦੧

ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਜਲੀ ॥ ਭਾਈ ਚੂਹੜ ਤੇ ਸਾਂਵੀ ਤੇ ਲਾਲਾ ਸੇ
ਠੀ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ
ਤੇ ਸਬਦੁ ਲਾਇ ਵਲਾਇ ਕੈ ਗਾਵਨਾ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਕਰ
ਨਾ ਲਿਵਲਾਇ ਕੈ ॥ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਨ ਸਭੁ ਤਾ ਦੇ ਮ
ਨ ਕੇ ਮਲ ਹੋ ਜਾਵਨਾ ਓਨ ਦੀ ਛਾਇ ਆਸ ਭੁਲਾ ਤੇ ਪੈ ਜਾ

ਵੈ॥ ਮਹਾਬੋਏ ਭੀਖਰੇ ਹੋ ਜਾਵਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾ
 ਣੀ ਭੁਲੀਆ ਕਰਤੂਤਾ ਕੀਤੀਆ ਚਾਹੀਦੀਆ ਹੋਨਾ ਜੇ
 ਸਾਮੁਖੋ ਪੜਦਾ ਹੈ ਤੋਹੀਆ ਕਰਤੂਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਓਸਦੇ
 ਛਾਇਆ ਸਭਦਾ ਉਪਰ ਪੈ ਜਾਈ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਜਾਣੀ
 ਦੁਹਜੀ ਮੈਤਾ ਉਪਰ ਹੋਵੈ ਛਾਉ ਤਾਤੇ ਜੋ ਪੜਕੇ ਆਪਨਹੀ
 ਕਮਾਵਦੇ ਓਨਾ ਦਾ ਛਾਇਆ ਨਹੀ ਪੈਦਾ ॥ ੧੦੨ ਸਾਖੀ
 ਰਚਨੀ ॥ ਰਾਮਾਝੰਝੀ ਤੇ ਹੋ ਮੁਸੋਈ ਤੇ ਜਟੁਭੰਡਾ ਹੀ ਸਾਹ
 ਦਹੇ ਵਿਚਰਹਦੇ ਸਿਨਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ
 ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸੁਟਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਰਿਦੇ ਵਿ
 ਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀ ਠਹਿਰਦਾ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਥਮੇਸ਼

੩੩੧
ਵਨਕਰੈ॥ ਅਰਬਹੁੜਮਨਕਰੈ॥ ਅਰਬਹੁੜੇਨਿਧਿਆ
ਸਨਕਰੈ॥ ਜੇਤਿਨੇਇਕਠੇਹੁੰਦੇਹੈਨਤਾਰਿਦੇਵਿਚਠਹਿਰ
ਦਾਹੈ॥ ਸ੍ਰਵਨਦਾਇਪਕਾਰਕਾਹੈ॥ ਇਕੁਤਾਏਹੁਸ੍ਰਵਨਹੈ
ਜੋਮਨਹੋਗਧਿਰਹੈਵੈਤੇਸ੍ਰਵਨਕਰੀਅੰਤਾਪ੍ਰੇਤਾਦੀਅਗ
ਨਸਮਾਨਹੈ॥ ਕਛੁਇਕਪੁਨਿਹੋਦਾਹੈ॥ ਪਰਸਰਬਪਾਪ
ਨਹੀਦਗਧਹੁੰਦੇ॥ ਤੇਇਕਮਨਹੋਕੇਸੁਦਿਆਜੈਸੇਚੁਲੇ
ਦੀਅਗਨਸਭਕਾਰਜਸਵਾਰਤੀਹੈ॥ ਤੈਸੇਸਭਕਾਰਜ
ਸਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਪਰਜੇਬਹੁੜਓਸਪਰਜਲਪਾਇਦੇਦੀ
ਦਾਹੈਤਾਬੁਝਜਾਦੀਹੈ॥ ਤੈਸੇਬਹੁੜਆਪਦਿਆਕੀਮਾ
ਵਿਚਪਇਆਨਾਮੁਭੁਲਜਾਦਾਹੈ॥ ਤੈਸੇਸ੍ਰਵਨਕਾਲਮ

ਨਨਹੋਏ। ਤਾਬਿਜਲੀਦੀਅਗਨਅਸੰਖਜਲਾਵਿਚਭੁੰ
 ਬੁਝਦੀਨਹੀ। ਤੈਸੇਸੁਦਿਆਹੋਇਆਫੇਰਵੀਚਾਗੀਦਾਹੈ
 ਤਾਭੁਲਦਾਨਹੀਸਦਾਚਿਤਰਹਿਦਾਹੈ। ਅਭਿਰਜੋਨਿਧਿ
 ਆਨਜੋਹੈਸੁਦਿਆਵੀਚਾਰਿਆਫੇਰੁਕਮਾਵਣਾਵਿਚਾਲਿ
 ਆਵੀਦਾਹੈਤਾਸਮੁੰਦ੍ਰਦੀਬੜਵਾਨਲਦੀਨਿਆਈਜਲਾ
 ਰੂਭਸਮੁਕਰਦੀਹੈ। ਆਪਿਇਸਥਿਤਰਹਿਦੀਹੈ। ਤੈਸੇਪ
 ਪਾਦਾਨਾਸੁਕਰਤਾਹੈ। ਤੇਗਿਆਨੁਅਸਥਿਰਗਹਿਦਾਹੈ।
 ਸਾਖਾਤਾਤਕਾਰਕੀਤਾ। ਜੇਗੁਰਾਤੇਪਰਤੀਤਕਰਕੈਸਾਖ
 ਤਹੰਦਾਹੈਸਭਇਸਥਾਨਬ੍ਰਹਮੁਹੀਦਿਸਟਆਵਤਾਹੈ। ਸੇ
 ਪ੍ਰਯੋਕੀਅਗਨਸਮਾਨਹੈ। ਸਭੁਪਦਾਰਥਦਗਧਕਰਆ

ਪਹੀਰਹਿਦੀਹੈ॥ ਤਾਤੇਤੁਸੀਸੁ ਵਨਮਰਨਨਿਧਿਅਸਨ
 ਕਰੇਗੇਤਾਂਸਖਾਤਕਾਰਹੈਵੈਗਾ॥ ਫਿਰਤਸਾਨੁਜਨਮਮਰ
 ਟਨਹੀਹੋਵੈਗਾ॥ ਜੀਵਨਮੁਕਤਹੋਇਕੈਬਿਚਰੇਗੇ॥ ਜੇ
 ਸੇਪੁਲੇਕਾਲਦੀਅਗਨਸਤਸਤੁਜਾਲਕਰਅਪਹੀਰਹਿ
 ਦੀਹੈ॥ ੧੦੩ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘ
 ਜੀਥੀਸਿਖਾਪੁਸਨਕੀਤਾ॥ ਜੀਕੈਲਸਰਜੇਹੋਇਆਹੈਸੇ
 ਕਿਵਕਰਹੋਇਆਹੈ॥ ਤਾਓਨਾਬਚਨਕੀਤਾਜੇਸਾਹਬਾਛਿ
 ਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਗੁਰੁਹਰਿਗੋਵਿੰਦਜੀਦੇਗਤੇਗਦੇਧਨੀਲੋ
 ਰਵਿਚਹੈਸਨਾਤੋਪ੍ਰੀਤਿਆਦੇਸੈਦਾਗਰਕਲਾਲਓਬੇਰ
 ਹਿਦੇਸੇ॥ ਓਨਾਥੀਸਾਹਬਪ੍ਰੀਤਲੀਤੇਸਨਾਤੇਮੇਲੇਵੈਸਾਖੀ

ਦੇਮਾਇਆ ਦੇਵਦਦਾਕਹਾਰਕੀਤਾਸੀਯਓਹਅਗੋਦੇਹੀ
 ਮੰਗਟਲਗੋਯਾਤਾਬਚਨਕੀਤਾਅਸੀਮੇਲੇਤੇਹੀਦੇਵਾਗੇ
 ਤਾਓਨਾਕਹਿਆਅਸੀਮਿਜਮਾਨਹੋਕੇਲਵਾਗੇ। ਤਾਂਬ
 ਚਨਹੋਇਆਜੇਮਿਜਮਾਨਹੋਵੈਗਾਸੋਆਪਹੀਮਲਮਹੋਵੈ
 ਗਾ। ਤਾਓਨਾਦੀਬੰਟੀਕਉਲਾਨਾਓਸੀਤੇਸਾਹਬਨੂੰਦੇਖਦੀ
 ਸੀਤੇਇਕਸਮੇਸਾਹਬਅਸਵਾਹੋਦੇਤਾਓਸਸਾਹਿਬਦਾ
 ਦਾਮਰੂਪਕੜਿਆ। ਤਾਸਾਹਬਓਸਨੂਗਮਦਾਸਪੁਰਲੈ
 ਆਏ। ਤਾਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਮਹਾਗਜਮੈਨੂਆਪਨੇ
 ਅੰਗਲਾਈਐ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਤੁਧਪਿਛਲੈਜਨਮੁ
 ਅਸਾਡੀਭਗਤਕੀਤੀਸੀ। ਤੇਤੁਧਵਰਮੀਗਿਆਸੀ। ਜੇ

ਮੇਰਾ ਉਪਾਹ ਹੋਵੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਲਿਆਏ ਹਾਂ। ਤੁਏ ਥੇ
ਬਦਰਹ ਉਥੀ ਮਤ ਸਰਜੀ ਦੇ ਉਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਤਪਕਰ ਅਗਲੇ
ਜਨਮ ਤੈਨੂੰ ਮੇਲ ਲੇਵਾਗੇ ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿਆ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਵੈ
ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਰਹੇ ਤਾਬਚਨ ਹੋਇਆ ਏਹ ਕਉਲੁ ਸਰਤੀਰ
ਥਹੈ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਕੁ ਜਗਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ ਗਾਨੇ ਇਸ
ਤੀਰਥ ਤੂੰ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾਮਤਾ ਕਰ ਸੇਵਨ ਗੇ ਓਨਾ ਨੂੰ ਪੁਤ੍ਰ ਪਾਪਤ
ਹੋਵੈ ਗਾਨੇ ਜੋ ਨਿਹਕਾਸੇਵਨ ਗੇ ਓਸ ਦੇ ਸਭ ਪਾਪ ਕਟੀ
ਅਨ ਗੇ। ਤੇ ਬਰਸ ਦੇ ਬਰਸ ਏਹ ਪੰਜੇ ਸਰਆਪ ਵਿਚ ਮਿ
ਲਨ ਗੇ। ਤੇ ਗੀਰੀਪਰਮਗਤ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਕਛ ਸੀਸਾਨ ਹੀ ਕ
ਰਨਾ। ਨਾਮੁ ਰਗਾਇਦ ਕਾਉ ਚਾਰ ਦਕਾਣਾ ਤਾ ਸਿਖਾਤੁ

ਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਦੀਪਾਛਿਆਜੇਓਹਤੁਕਾਮਦੀਤਾਵ
 ਨੀਕਰਗੁਰੂਨਾਮਿਲੀਸੀ। ਨਿਹਕਾਮਕਿਵਕਰਹੋਈ। ਤਾ
 ਓਨਾਕਾਹਿਆਜੈਸੇਹੀਰੇਦਾਪ੍ਰਕਾਸਸਭੁਪਦਾਰਥਪਰਪ
 ਰੁਦਾਹੈ। ਤੈਸੇਸਚੁਦਾਪ੍ਰਕਾਸਸੀਗੀਤੇਪਰੁਦਾਹੈ। ਤਾਜੇਪ
 ਰਖਾਵਿਚਸਚੁਦਾਹੈ। ਤਾਇਸਤ੍ਰੀਨੂਭੀਸਚੁਮਿਲਦਾਹੈ।
 ਜੈਸੇਫਟਕਦੇਉਪਰਸੀਗਦੇਪਦਾਰਥਦਾਰੰਗਾਦਿਸਟ
 ਆਵਦਾਹੈ। ਤੈਸੇਬੂਝੇਉਪਰਇਸਤ੍ਰੀਦਾਬਲਪਰਜਾਦਾ
 ਹੈ। ਦੁਹਾਵਿਚੋਇਕਭੀਸਚਾਹੋਵੈ। ਤਾਂਕਾਮਪ੍ਰਾਪਤਜਾਦਾਹੈ।
 ੫੯੩। ਪੰਝੀਵੀਚਲੀ ੩੫। ਸਨਮੁਖਸਿਖਲਹੋਰਹਿ
 ਚਸੇਦੀਆਈਦਤਾਈਆਸਹਾਗੀ। ਸਾਂਈਦਿਤਾਝੰਝੀ

ਆਸੈ ਦੋਜਟ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਸਾਧੂ ਮਹਤਾ ਜਾਣੀਐ
ਕੁਲਕੁਮਿ ਆਰਭ ਗਤਾਨਿ ਹੰਕਾਰੀ॥ ਲਖੁ ਵਿਚਪਦੇਲੀ
ਆਭਾਈ ਲਧਾਪਰਓਪਕਾਰੀ॥ ਕਾਲੂ ਨਾਨੁ ਰਾਜਦੁ
ਇਹਾ ਤੀਕੋ ਹਲੀਆ ਵਿਚਭਾਰੀ॥ ਸੂਦਕਾਲੇ ਆਲਾ
ਸੂਰਮਾ ਭਾਨੁ ਭਗਤ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰੀ॥ ਮੁਲਾਬੇਰੀ ਜਾ
ਣੀਐ ਤੀਰਥ ਅਤੇ ਮੁਕੰਦਾ ਅਪਾਰੀ॥ ਕਹੁ ਕਿਸਤਾਮੁ
ਹਜੀਰੀ ਆਸੇ ਰੁਮਰੀ ਦੇਰੋ ਬਾਲਿਹਾਰੀ॥ ਸਨਮੁਖ ਸੁ
ਨਿਆ ਗਭਲਾਨਾ ਉਨਿ ਹਾਲੁ ਸਪਰਵਾਰੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਸੁਖ ਫਲ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ॥ ੧੦੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥
ਭਾਈ ਸਹਾਹੀ ਸੋਢੀ ਗੁਰੁਗਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਭਿਗਵਾ ਵਿਚੋ

ਹੋਸੀਸਾਹਬੁਪਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦਾਤਾਇਆਹੋਸੀ।
 ਪਹਅਕਰੁਰਦੀਨਿਆਈਰਦਾਓਸਦਾਭਗਤਿਹੋਸੀ।
 ਸੇਵਾਦਹਿਲਗੁਰੂਦੇਹਜੂਰਦੀਕਰੇਸਾਹਬਨੂਇਸਨਲੁ
 ਕਰਾਵੈਤੇਚਰਨਧੈਵੈ।ਇਕਾਦਿਤਸਾਹਬੁਬਚਨਕੀਤਾਤਾ
 ਇਆਜੀਅਸੀਤੇਰੇਭੁਤੀਜੇਹਾ।ਅਸੀਤੇਗੀਦਹਿਲਕਰੀ
 ਏ।ਤਾਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਤੁਸੇਣੀਪੁਰਖਪੈਜਿਸਰਅ
 ਅਵਤਾਰਧਾਰਿਆਹੈਬਹੁਕ੍ਰਿਸਨਾਅਵਤਾਰਧਾਰਿ
 ਆਹੈਤਾਂਅਰਜਨਪਾਂਡਵਬੇਨਤੀਕੀਤੀਸੀਸੋਮੇਗਨਾਮੁ
 ਤੇਤੇਗਨਾਮੁ।ਇਕਹੋਵੈਤਾਤੁਸਾਬਚਨਕੀਤਾਸੀਜੋਕਲਮੁ
 ਗਵਿਚੁਅਸੀਨਰਗੁਪਧਾਰਾਗੇਤਾਤੇਗਨਾਮੁਤੇਮੇਗਨਾਮੁ

ਇਕਹੀਰੇਵੈਗਾ॥ ਤੇਹੁਦਤੈਰੂਗਿਆਨਦੇਕੈਤੇਗੀਜੋਤਾਅਪ
 ਦੀਜੋਤਵਿਚਸਾਮਾਇਲੀਤੀਹੈ॥ ਤੈਰੂਸਮਝਦਿਤੀਹੈ॥ ਜੋ
 ਤੁਛਹਪੁਰਖਹੈ॥ ਮੈਨੂਆਪਲੀਮਾਇਆਕਰਬੰਚਨਹੀ
 ਵੇਹੋਮੈਨੂਦਾਨਦੇਹੋ॥ ਤੈਗੀਸਿਖੀਜੇਹਾਮਹਾਤਬਹੋਰਕੇਈ
 ਨਾਹੀਜੀ॥ ਅਸਾਨੂਸਿਖੀਦਾਨਬਖਸੇਜੀ॥ ਤਾਸਾਹਬੁ
 ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਕੇਕਹਿਅੰਤਾਇਆਜੀਤੁਸਾਡਾਮਨੁਨੀਵਾਹੈ॥
 ਤੁਸਾਨੂਸਿਖੀਪਰਾਪਤਹੋਈਹੈ॥ ੧੦੫ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਕੇਈ॥
 ਭਾਈਸਾਂਈਦਿਤਾਝੰਝੀਤੇਸੈਦੋਜਟਲੋਹਰਵਿਚਰਹਿਦੇਸ
 ਨਾ॥ ਤੇਸਾਹਬਤੀਸ੍ਰੀਪਾਤਿਸਾਹੀਨੂਸਿਖਸਰਪਾਨਾਲਲ
 ਹੋਰਲੈਗਏਤੇਬਡੀਭਗਤਕੀਤੀ॥ ਤਾਸਾਹਬਕਹਿਆਮੈ

ਤੁਠਾਹਾਕੁਛਮੀਗੋਤਾਓਤਾਕਹਿਆਜੀਪਹਿਲੀਪਾਤਿਸਾ
 ਹੀਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਸਾਇਪੁਗਾਦੇਖਕੈਬਚਨਕੀਤਾਏ
 ਮਃ੧। ਲਹੋਰਸਹਿਰਜਾਹਿਰਕਹਿਰਸਵਾਪਹਿਰਾ।
 ਤਾਂਤੇਸਭੇਸਿਖਅਰਦਾਸਕਰਦੇਹੈਨਵੇਹੁਬਚਨੁਬਖਸ਼
 ਏ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਮਃ੩। ਲਹੋਰਸਹਿਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸਰਸਿਫਤੀਦਾਘਗੁਬਚਨਹੋਇਆਇਸਦੇਦੁਆਲੇ
 ਜੋਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਹੋਵੈਗਾਤੇਲਹੋਰਤੀਕਬਜਾਹੋਵਰਗੇ।
 ਤੇਸਬਦਰੂਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤਵੰਡੀਏਗਾਤਾਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਸਿਫਤੀ
 ਦਾਘਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਸੈਦੋਨੁਬਚਨਹੋਇਆ। ਤੂਸਬਦੁਦੁ
 ਵੀਚਾਰੁਕੀਤਾਕਰਤੇਗਿਆਨਦੁਆਰਾਵਾਹਗੁਰੁਨੁਸਰ

ਗੁਣਨਿਰਗੁਣਇਕਕਰਜਾਣਾ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਨਾਥੀ ਬਚ
ਨਸੁਟੇਗਾ ਤਾਓ ਸਦਾ ਭੀ ਮਨੁ ਦ੍ਰਵਜਾਵੈ ਗਾ ਤਾਓ ਨੇ ਸਿ
ਖ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਢਹਿ ਪਏ ਤੁਸੀਂ ਕਿਰ
ਪਾਕੋਰ ਤਾਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾਨੁ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਵੈ
ਗਾ ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ ਮਰਣ ਵਿਚ ਨਾ ਆਵੋਗੇ ॥੧੦੬

ਸਾਖੀ ੧੦੬ ॥ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਮਹਿਤਾ ਕੁਲਕੁ ਭਿਆਰ
ਦੀ ਵਿਚੋਂ ਹੈ ਸੀ ॥ ਤੇ ਬੁਧੁ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ ਸੀ ॥ ਤੇ ਬੁਗਤ ਨਿਰ
ਕਾਰ ਦਾ ਹੈ ਸੀ ॥ ਲਹੋਰਾ ਵਿਚੁ ਰਾਹਿ ਦਾ ਸੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜ
ਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਇ ॥ ਜੋ ਕਾਰਜ ਅਰੰਭੁ ਕਰਨਾ ਸੋ ਪਹ
ਲੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੈ ਕੜਾਹੁ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਜੋ ਲਾਹਾ ਵਪਾਰੁ

ਵਿਚੋਂ ਹੈ ਤਾ ਦਸਵੰਧ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਦੇ ਵਲਾ ਤਾ ਭਾਈ
 ਬੁਧ ਆਵਾਇ ਤਾ ਦਾ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਪੁਸਾਇ ਸਿਖਾਨੂ ਕੀਤਾ
 ਸਤੁ ਸੀਗਤਾ ਆਟ ਜੁੜੀ ਤਾ ਭਾਈ ਲਖੂ ਪਟੇਲੀ ਆਉ ਹੋਰ ਵਿਚ
 ਰਹਿ ਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਓਹ ਗਇਆ ਦਰਵਾਜਾ ਬੰਦ ਹੋਈ
 ਤਾ ਭਾਈ ਲਖੂ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਗਇਆ ਅੰਦਰ ਦਰਵਾਜੇ ਦੇ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਆਵਾਪ ਕਾ ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਹਰ ਹੁਥੇ ਲਿ
 ਆ ਜੋ ਆਵਾ ਕਚਾ ਤਾ ਆਵਾ ਪਿਲਾ ਰਹਿ ਆ ਤਾ ਓਸ
 ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੈਂ ਕੜਾਹ ਭੀ ਕੀ
 ਤਾ ਹੈ ਦਸਵੰਧ ਭੀ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰਾ ਆਵਾ ਪਿਲਾ ਰਹਿ ਆ
 ਹੈ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਲਖੂ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਸੀ।

ਤੁਸਾਓਸਦਾਆਦਰਨਹੀਕੀਤਾਤੁਸੀਓਸਦੇਪਾਸਜਾਹੋ॥
 ਤਾਬੁਧੁਕਹਿਆਕੋਈਸਿਖਨਾਲਮਿਲੇ॥ਤਾਭਾਈਲ
 ਧੇਨੂਬਚਨਹੋਇਆਭਾਈਤੁਪਰਉਪਕਾਰਕਰਭਾਈਲ
 ਖੁਬੀਇਸਤੁਬਖਸਾਉਲਿਆਉ॥ਤਾਭਾਈਲਧਾਆ
 ਇਆਭਾਈਲਖਤੁਸਾਨੂਕਰੋਧਨਹੀਚਾਹੀਦਾਕ੍ਰੋਧਅਗ
 ਨਹੈ॥ਤਪਦਾਨਾਸੁਕਰਦੇਦਾਹੈ॥ਤਾਭਾਈਲਖੁਕਹਿਅ ०
 ਆਵਾਪਕਦਾਤਾਨਹੀਪਰਲਹੋਰਵਿਚਬਰਸਾਤਬਹੁਤ
 ਲਗੇਗੀਪਿਲੀਆਇਦਾਪਕੀਆਦੇਮੁਲਵਿਕਤਗੀਅ ०
 ੧੦੭ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਕਾਲੂਤੇਭਾਈਲਾਨੂਰਾ
 ਜਤੇਭਾਈਹਾੜੀਕੋਹਲੀਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਲਅ ०

ਏਯੋਜੀਇਕਸਿਖਸਬਦਸੁਦੁਪੜਕੇਤੇਭਲੇਕਰਮਕਰਦੇ
 ਹੈਨਾਤੇਇਕਸਗੋਸਬਦੁਪੜਕੇਬੁਰੇਕਰਮਕਰਦੇਹੈਨਾ
 ਸਬਦੁਤਾਤੇਗਾਅਮਿਤਰੂਪਹੈਕਿਸੇਨੂਕਲਿਆਲਹੁੰਦਾ
 ਹੈਕਿਸੇਨੂਤਹੀਹੋਦਾਤਾਬਚਨਹੋਇਆਜੋਭਾਵਤੀਕ
 ਰਸਬਦਸੁਲਏਹੈਨਜੋਅਸਾਡਾਜਨਮੁਮਰਤਕਟੀਐ
 ਤਾਓਨਾਦਾਕਲਿਆਲਹੁੰਦਾਹੈਤੇਜੋਆਪਲੇਮਾਣਭੇਵਿ
 ਖੇਭੋਗਾਵਾਸਤੇਸਬਦੁਪੜਦੇਹੈਨਓਨਾਦੀਕਲਿਆਲਕਿ
 ਵਕਰਹੋਵੈਜੈਸੇਸਰਪਮਲਦੀਜੋਤਨਾਲਾਕਿਗਮਾਨੁਭਖ
 ਦਾਹੈਤੇਸੇਦੁਸਟਮਨਮੁਖਸਬਦੁਪੜਕੇਸਗੋਲੋਕਾਦਾ
 ਦੁਖਾਊਕਰਦੇਹੈਨਾਵਿਖੇਭੋਗਦੇਹੈਨਾਤੇਜੋਇਕਮਨਹੋ

ਇਕੋਨਾਗਾਇਨੋਧਿਆਵਏਹੈਨਾਤਿਸਦਾਕਲਿਆਲੁ
ਹੁੰਦਾਹੈ॥ ੧੦ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਭੁਈਕਲਿਆ
ਦਾਸੁਦਵਡਾਸੁਰਮਾਹੈਸੀ॥ ਜਦਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀ
ਸਰਨਆਇਆਤਾਓਸਾਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਮੈਦਲਾ
ਵਿਚਜਾਇਪੁੰਦਾਹਾ॥ ਮੇਰੇਮਨਭੁਓਕਿਸੇਦਾਗਾਹੀ॥
ਹਾਠਾਵਿਚਸਸਤ੍ਰਮਾਰਕੇਫੇਰਆਪਦੇਦਲਾਵਿਚਆਇ
ਮਿਲਦਾਹਾ॥ ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਏਨਾਹਾਠਾਵਿਚਸਸਤ੍ਰ
ਮਾਰਨੇਸੁਰਮਾਹੈਨਾ॥ ਪਰਆਗਿਆਨਦੀਜੋਹਾਠਹੈਕਾ
ਮਕ੍ਰੋਪਲੋਭਮੇਹਜੇਏਨਾਦੇਵਿਚੁਜੋਗੁਗਕੇਸਬਦੁਦਾਸ
ਸਤ੍ਰਵਾਹਕੇਨਿਕਲਦਾਹੈਸੋਸੁਰਮਾਕਹੀਦਾਹੈ॥ ਸਲੋਕਾ॥

ਸਹੀਸਕ੍ਰਿਤੀਮਃ੫ ਸੈਨਾਸਾਧਸਮੁਹਸੂਰਆਜਿਤੀਸੰ
 ਨਾਹੀ। ਤਨਨਿਮ੍ਰਤਆਯੁਧਗੁਣਗੋਬਿੰਦਰਮਣਿਓਟਗੁ
 ਰਸਬਦਕਰਚਰਮਣਗਾ। ਆਰੂੜਤੇਅਸਵਰਥਨਾਗਹ
 ਬੁਝੰਤੇਪ੍ਰਭਮਾਗਗਾ। ਬਿਚਰਤੇਨਿਰਭੁਯੰਸਤਸੈਨਾਧਾ
 ਯੰਤੇਗੋਪਾਲਕੀਰਤਨਹਾ। ਜਿਤਤੇਬਿਸਵਸੀਸਾਹਰਨਲ
 ਕਵਸਜੰਕਰੋਤਿਪੰਚਤਸਕਰਹਾ। ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ।
 ਸਾਧਸੰਗਤਿਜਾਗਿਆਸੀਦੀਸੈਨਾਹੈ। ਕੈਸੇਸੂਰਮੋਹੈ
 ਨਜੋਕਾਮਕ੍ਰੋਧਨੁਜਿਤਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਜਿਰਹਨੀਮ੍ਰਤਾਰੂਪੀਪਿ
 ਧਿਰੀਹੈ। ਤੇਵਾਹਗੁਰੂਦੇਗੁਣਦਾਰਮਣਾਏਹੁਥੀਅਰ
 ਹੈ। ਤੇਗੁਰਾਦਾਸਬਦਾਵਿਖਿਆਦੇਫੁਰਟਸਮੇਢਾਲਕ

ਹਦੀ॥ ਤੇਨੋ ਪਾਭਗਤ ਕਰਦੀ ਘੋੜੀਆ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦਾ॥ ਤੇ
 ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤ ਰਥਾ ਦਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੋ॥ ਤੇ ਪਹਾਭਗਤ ਹਾਥੀ
 ਦੀ ਅਸਵਾਹੀ ਹੋ॥ ਸਾਧਸੰਗਤ ਦਾ ਗੁਪੁਛਣਾ ਸੋ ਸਿਰ
 ਭਉ ਹੋ ਕੇ ਆਗੀ ਆਨ ਦੀ ਸੈਨਾ ਤੇ ਵਿਚਰਦੇ ਹੋ॥ ਸੋ ਸੂਰ
 ਮੇ ਸਾਹੀ ਵਿਸਤ੍ਰੁਜੀਤ ਦੇ ਹੋ॥ ਨਾ ਤੁਸੀਭੀ ਆਪਣੇ ਮੰਨੁ
 ਜੀਤੋ ਗੋਤਾ ਸੂਰਮੇ ਹੋਵੋਗੇ॥ ੧੦੮ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਭਾਈਭਾਨੁ ਭਗਤ ਸਬਦੁ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਦਾ ਹੋ ਸੀ॥
 ਜੋ ਸਬਦੁ ਵਿਖੋ ਲਿਖਿਆ ਹੋ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਪੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਤੇ
 ਬਹੁੜੇ ਹੋਰ ਨਾਨੁ ਉਪਦੇਸਕ ਹੈ॥ ਜੋ ਸਿਖ ਓਸ ਦੀ ਹਸਨਾ
 ਥੀ ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਸੇ ਸਭੇ ਭਗਤ ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਨਾ॥ ਤਾਕਿ

ਸੇਕਹਿ ਆਮੁ ਜੀਗਾ ਵਿਚ ਦੁਸਟ ਬਹੁਤ ਹੋਂ ਨੀ ਆਗੂ ਕੇ
 ਸਿਖਾਵੀ ਨੀ ਦਾਹੀ ਕਰ ਦੇ ਹੋਂ ਨਾ ਤਾ ਭਾਈ ਭਾਨੂ ਆਖੀ
 ਆਗੂ ਕੀ ਲੋਕ ਰਮੁ ਜੀਗੀ ਗਇਆ ਜਬ ਓਥੇ ਜਾਇ
 ਰਹਿ ਆਤਾ ਭਾਈ ਕਿਸ ਨ ਭੇਸੇ ਨ ਮੰਗੀ ਦਾਸਾ ਹੋ ਪੁਤਾ
 ਇਸ ਤੀ ਆਸ ਮੇਤਾ ਦਿਨ ਰਾਤ ਤਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲਕ
 ਰਨਾ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਖੜੋਤੇ ਰਹਿ ਨਾ ਨਾਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ
 ਸਬ ਦਈ ਕਥਾ ਹੋਵੈ ॥ ਸਾਥ ਹੀ ਤੀਸ ਰੋਪਹਿ ਰਕਬ ਹੋ
 ਵੈ ॥ ਹੋਰ ਸਾਗਾ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕੀ ਰਤ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਸਾਗੇ ਸਿਖਾ
 ਨੁ ਮੁਜੀਗਾ ਵਿਚ ਗੁਰਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ॥ ਸਭ ਵੰਡਖ
 ਵਟਲ ਗੇ ॥ ੧੦੮ ॥ ਸਾਖਿ ਹੋਰ ਚਲਤੀ ॥ ਭਾਈ ਮੁਲਾ

ਬੇਗੀਤੇਤੀਗਥਤੇਭਾਈਮੁਕੰਦਾਤੇਭਾਈਨਿਹਾਲੂਸੁਨਿਆ ॥
 ਰਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਈਸਰਨਆਏਤੇਅਰਵਾਸਕੀਤੀ
 ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਾਇਕਰਾਸਿਖਾਈਰਸਨਾਥੀਸਬਦਦ ॥
 ਵੀਚਾਰਸੁਤਕੇਮਨਦ੍ਰਵਜਾਦਾਹੈ॥ਤੇਇਕਰਾਵੇਮੁਹਤੇ
 ਸੁਦਿਆਅਸਰਨਹੀਕਰਦਾ॥ਤਾਬਚਰਹੇਇਆਹੀ
 ਰੇਦਾਤੇਫਟਕਦਾਇਕੋਰੂਪਹੀਦਾਹੈ॥ਪਰਪਛਾਣਕੇਓ
 ਕਹਹੋਦੀਹੈ॥ਸਭਨਾਰੰਗਾਤੇਹੀਰੇਦਾਪ੍ਰਕਾਸਪ੍ਰਬਲਹੋ
 ਜਾਦਾਹੈ॥ਤੇਫਟਕਦੇਪਾਸਜੇਹਾਰੰਗਚਖੀਏਤੇਹੋਜੇਹਾ
 ਓਸਦਾਰੰਗੁਭਾਸਦਾਹੈ॥ਤੈਸੇਜੇਗੁਰਮੁਖਿਹੋਨਭਾਵੈ
 ਕੈਸੀਸੰਗਤੁਵਿਚਜਾਇਬੈਠਨਓਨਾਦਾਤੇਜਸਚੁਦਾ

ਸੰਗਤ ਵਾਲਿਆ ਤੇ ਕੁਸਾਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਭੂਟੇ ਦੇ ਉਪਰ ਕਸੰ
 ਗੀ ਦਾ ਬਲੁ ਪ੍ਰਬਲੁ ਪੈ ਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਬਚਨ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਦੇ
 ਜੜ ਅੰਦਰ ਜੀ ਮੈ ਤਾ ਉਪਰ ਹੋਵੇ ਛਾਉ। ਜੇ ਪਹਲੇ ਸਿਖ ਦੇ
 ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਗੁਰਾ ਦਾ ਸਬਦ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਬਹੁ
 ਰੁਸ ਹੋ ਤਿਆਨੁ ਚਿਸਤੁ ਮਿਲ ਕੇ ਤਿਸ ਨਾ ਰੂਪੀ ਤਪਤ ਬੀ
 ਸਾਂਤ ਆਵਦੀ ਹੈ। ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨੀ ਜੋ ਆਪ ਬੀ
 ਬੁਧਾ ਵਿਚ ਵਸੇ ਖਹੋ ਵਨ। ਤੇ ਬਚਨ ਗੁਰਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵ
 ਸਾਵਟੇ। ਵਕਤ ਨਈ ਵਗ ਛੰਤ ਦੇ ਖੇਟ ਸਾਧਵਾ। ਬੇਸੰ
 ਮਹਾ ਸਰਪੀਰ ਚੰਦਨ ਰਵਿਸਾਯ ਤੇ। ਤਿਸ ਦਾ ਵੀ ਚਾਹੁ।
 ਭਾਵੈ ਕੈ ਸੇ ਕਸੀ ਗੀ ਹੋਵਨ ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਸੁਧ ਹੋਏ

ਹੈਨਾ ਜੈ ਸੋ ਬ੍ਰਿਛ ਤਾ ਬਾਵਰ ਚੰਦਨ ਸੀਗ ਚੰਦਨ ਹੋ ਦਾ ਹੈ॥
ਪਰ ਸਗਪ ਭੀ ਸੀ ਤਲ ਹੋ ਦਾ ਹੈ॥ ੧੫ ਪਉੜੀ ਚਲੀ
ਭਾਨਾ ਮਲ ਦ ਜਾਣੀ ਐਕਾ ਬਲ ਰੇਖਾ ਊਗੁਰ ਭਾਈ॥
ਮਾਧੋ ਸੋਢੀ ਕਾਸ ਮੀਰ ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਦੀ ਚਾਲ ਚਲਾਈ॥ ਭਾ
ਈ ਭੀ ਵਾਸੀ ਰੰਦੁ ਪਚੰਦ ਸਨ ਮੁਖ ਸਤ ਭਾਈ॥ ਪਰ ਤਾਪੁ
ਸਿਖ ਸੁਰ ਮਾਨੰਦੈ ਵਿਰਤ ਸੇਵਕ ਮਾਈ॥ ਸਾਮੀ ਦਾਸ ਵਿਛੋ
ਰੇ ਥਾਨੇ ਸਰ ਸੀਗਤ ਬਹਿਲਾਈ॥ ਗੋਪੀ ਮਹਤਾ ਜਾਣੀ ਐ
ਤੀਰਥ ਨਥਾ ਗੁਰ ਸਰਦਾਈ॥ ਭਾਉ ਮੋਕ ਲਾਖੀ ਐਵੇ
ਦੀ ਮੰਤਲ ਗੁਰ ਮਤਿ ਪਾਈ॥ ਜੀਵੰਦਾ ਜਗ ਸੀਫ ਤੇ ਪੁ
ਰ ਸੇਠ ਤਿਲੋਕੇ ਸੇਵਕ ਮਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਵਡੀ ਵਡੀਅ ॥

ਈ॥੧੦੮॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਭਾਨਾ ਮਲਟ ਤੇ ਰੇਖ
 ਗਉਦੋਂ ਨੇ ਸਿਖ ਕਾ ਬਲ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਸਿਨ ਤੇ ਸੂਬੇ ਦਯੁਤ ਬ
 ਬਦਾ ਮੇ ਦੀ ਖਾਨਾ ਕਰਹੇ ਸਿਨਾ ਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਵਟ ਕਹੇ ਹੈ ਸੋ ਸਿ
 ਖਾਨੂ ਖੁਵਾਲ ਦੇ ਵਨਾ ਕਿ ਸੇਓ ਨਾ ਦੀ ਚੁਗਲੀ ਨਬਾ ਬਖਸ
 ਗੇ ਕੀਤੀ ਜੋ ਇਨਾ ਦਾ ਵਟ ਕਸਾ ਪਦ ਹੋਇ ਨਾਨੂ ਪੰਜ ਵਰ
 ਸ ਮੇ ਦੀ ਖਾਨਾ ਕਰਹੇ ਆਨੂ ਹੋਇ ਹੈ ਨਾ ਇਨਾ ਦੇ ਜੁ ਮੇ ਦਸਹ
 ਜਾਹੁ ਰੁਪਯਾ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਬੈਠਾ ਚੋਯੋ ॥ ਤਾਨ ਬਾਬ ਬਦਾ
 ਓਨਾ ਦਾ ਮੀਗਾਇਆ ਤੇ ਤੋਲਟਲਗਾ ॥ ਤੇ ਸਾਹਬ ਦੇ ਅਗੇ
 ਅਰਦਾਸ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਰਿਸੇ ਸਿਖ ਆਟਰ ਖੋਸਿਨਾ ਤਾਓਲ ॥
 ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਗਰੀਬ ਰਿਵਾਜ ਅਸਾਡੀ ਪੈਜ

ਗਖਣੀ॥ ਤਾਸਾਹ ਬਪੈਸੇ ਦਾਏ ਹਾਥ ਤੇ ਬਾਂਵੇ ਹਾਥ ਤੇ ਰਖਣਾ ਤੇ
ਬਾਏ ਤੇ ਦਾਏ ਹਾਥ ਤੇ ਰਖਣਾ ਸਿਖਾ ਪਾਛਿਆ ਗੀ ਬਨਿਵਾਜ
ਬਾਰੰ ਬਾਗ ਕਿਉ ਰਖ ਦੇਹੈ॥ ਤਾਬ ਚਨ ਹੋਇਆ ਸਿਖ ਦਾ ਵਟਾ
ਪੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਓਸ ਦੀ ਪੈਜ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮਿ ਤ
ਵੇਵੈ ਗਾ॥ ਤਿਨਾ ਦੀ ਪੈਜ ਅਸੀਂ ਰਖ ਦੇਹਾ॥ ੧੧੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰ

ਚੜ੍ਹੀ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਸਮੀਰ ਵਿ
ਚ ਜੇ ਪੰਡਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨਾ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਖਾ ਨੂਪੜ ਨਹੀ
ਦੇ ਦੇ ਕਹ ਦੇ ਹੋਨਾ ਜੇ ਸਹੀ ਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਵਬਾਣੀ ਹੋ॥ ਤੇ ਭਾਖਾ
ਨੁਖ ਬਾਣੀ ਹੋ॥ ਤੇ ਤੁਸਾ ਸਭ ਨਿਤ ਨਾਮਿ ਤਕਰਮ ਛੋੜਾਇ ਤੇ
ਹੋਨਾ॥ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾ ਤੇ ਨਾਲ ਵਰਤ ਲਾਹੀ ਕਰ ਦੇ॥ ਤੁਮਯੋ

ਸੋਢੀਰੁਆਗਿਆਹੋਈਤੋਰੇਵਚਨਾਵਿਚਮੈਬਲੁਪਾਇਅ
ਹੈ॥ਤੁਜਾਇਕੋਕਸਮੀਰਗੁਰਸਿਖੀਦੀਗੀਤਚਲਾਉ॥ਤੁ
ਮਾਧੋਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਓਹਕਰਮਕਾਂਡੀਹੈਨਾ॥ਉਪਾਸ
ਨਸੁਨਹੀਜਾਣਦੇ॥ਬਚਨਹੋਇਆਜਾਣਦੇਹੈਨਪਰਕ
ਮਾਵਦੇਨਾਹੀ॥ਤਿਰੇਦਰਸਨਕਰਤੇਕਮਾਵਨਗੇ॥ਜੈਸੇ
ਪੰਡਤਾਨੁਸਹੀਸਕ੍ਰਿਤਹੈ॥ਤੈਸੇਗੁਰੂਕੋਸਿਖਾਨੁਗੁਰੂਕਾਸ
ਬਦੁਪਿਆਗਹੈ॥ਤਾਭਾਈਮਾਧੋਕਸਮੀਰਗੁਇਆਗੁ
ਰੂਕੀਬਾਣੀਈਕਥਾਲਗਾਕਰਨੇ॥ਤਾਪੰਡਤਾਕਹਿਆ
ਅਸੀਭਾਖਿਆਬਾਣੀਨਹੀਮਨਦੇ॥ਤਾਭਾਈਮਾਧੋਕ
ਹਿਆਪ੍ਰਤਭਾਵੇਧਾਤਦੇਭਾਂਡੇਵਿਚਹੋਵੈ॥ਭਾਵੇਮਾਣੀਦੇ

ਬਾਸਨਮੈਂ ਹੋਵੈ। ਪਿਤਕੇਲੇਦੇਵਲਾਭਾਂਡਾਤਹੀਵੇਖਦਾ।
ਤੈਸੇਮਹਾਗਜਦਨਾਮੁਮੈਂ ਆਤਮਾਗਿਆਨੁਸਹੀਸਕ੍ਰਿਤਕੇ
ਬਾਦੀਵਿਚਹੋਵੈਭਾਵੇਭਾਖਾਵਿਚਹੋਵੈਏਹਨਾਮੁਸਰਬਦੁ
ਕਾਲਿਆਦਕਰਦਾਹੈ। ਕਿਉਂਜੋਤੁਸੀਭੀਭਾਖਾਵਿਚਸਭ
ਵਾਨੁਸਮਝਾਵਦੇਹੈ। ਓਤਾਕਹਿਆਆਸੀਮੋਟੀਬੁਧਵਾ
ਲਿਆਨੁਸਮਝਾਵਦੇਹੈ। ਤਾਂਭਾਈਮਾਧੋਕਹਿਆਗੁਰੂ
ਜੀਭੀਕਥਜੁਗਦੇਜੀਆਵਾਸਤੇਭਾਖਾਬਾਦੀਕੀਤੀ
ਹੈ। ਸੋਈਪਾਰਬ੍ਰਹਮਾਵਿਸਨਰੂਪਧਾਰਕੈਜੋਗਾਨੰਦ੍ਰਾਮੈ
ਸ਼ਾਸਲੀਤੇਹੈਨਾਤਿਨਾਥੀਵੇਦਹੋਏਹੈਨਾਸੋਈਪਾਰਬ੍ਰ
ਹਮਗੁਰੂਤਾਨਕਜੀਦਾਰੂਪਧਾਰਕੈਭਾਖਾਬਾਦੀਕੀਤੀਹੈ

ਵੇਦਾਕਰਕੈਚਤੁਗਈਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦੀਹੈ॥ ਮਨੁਨੀਵਾਨਹੀਹੁੰਦਾ
 ਤੇਸਬਦੁਕਰਕੈਮਨੁਨੀਵਾਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਸਿਖੀਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦੀਹੈ
 ਤਾਕਸਮੀਰਵਿਚਧਰਮਸਾਲਾਬਣੀ॥ ਦਾਇਵੇਲੇਕਥਾਹੋਵੇ
 ਉਪਰੰਤਕੀਰਤਨਹੋਵੇ॥ ਆਏਸਿਖਾਦੀਟਹਿਲਹੋਵੇ॥ ਇਨ
 ਵਾਰਜੋੜਕੜਾਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਸਿਖੀਦੀਗੀਤਚਲੀ॥ ੧੧੩ **ਸਾਖੀ**
ਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਭਾਈਭੀਵਾਤੇਰੂਪਚੰਦਸਿਰੰਦਾਵਿਚਰਹਦੇ
 ਸਿਨਾਕੀਰਤਕਰਕੈਸਿਖਾਨਾਲਵੰਡਖਾਵਨਾਤੇਗੁਰਪੁਰਬ
 ਕਰਨ॥ ਸਿਖਾਨੂਉਤਮੁਪ੍ਰਸਾਦਿਛਕਾਵਨਾ॥ ਇਕਾਦਿਨਾਇਕਮੁ
 ਗਲਵਾਸਨੀਮੁਹਰਾਦੀਓਨਾਨੂਰਖਣੀਦੇਹੀਆਸੀ॥ ਜੇਮੈ
 ਦਿਲੀਜਾਂਦਾਹਾਫੇਰਆਟਕੈਤੁਸਾਥੀਲੇਵਾਗਾ॥ ਓਨਾਅੰਦ

ਹਰਖਛੇਡੀ॥ ਤੇਵਹੀਤੇਨਾਵਾਲਿਖਦੇਭੁਲਗਏ॥ ਤਾਓਹਮੁ
ਜਾਬਰਸਾਪਿਛੋਫਿਰਆਇਆ॥ ਓਸਮੁਹਰਾਮੀਗੀਆ
ਮੇਰੀਇਕੋਤਸੇਈਬਾਸਲੀਪੈ॥ ਤਾਭਾਈਭੀਵੇਆਪਦੀ
ਆਵਹੀਆਸਭੇਹੀਦੇਖੀਆ॥ ਕਿਸੇਜਾਗਾਨਾਵਾਨਹੀਸੀ
ਲਿਖਿਆਤੇਓਸਨੂਚਿਤਭੀਰਹੀਸੀ॥ ਤਾਦੇਤੋਸ਼ੁਗੜਏ
ਰਬਾਬਪਾਸਗਏ॥ ਤੇਨਬਾਬਤੇਕੜਾਹਤੇਲਦਾਤਪਾਇ
ਆਤੇਕਾਹੀਆਦੇਤੋਹਥਪਾਵੇ॥ ਤਾਸਿਖਭੀਵੇਪੰਜਮੁਹ
ਰਾਪ੍ਰਸਾਦਿਗੁਰੂਕਾਮੀਨਿਆਤੇਮੁਗਲਸਭੇਮੁਹਰਾਸੀਠ
ਤੀਪੀਰਾਦੀਮਨੀ॥ ਦੋਤੋਤੇਹਥਕੜਾਹੇਵਿਚਪਾਇਆ॥
ਮੁਗਲਦਾਹਥਸੜਗਾਇਆ॥ ਤੇਸਿਖਦਾਹਥਸਲਾਮ

ਤਿਤਿਕਲਿਆ ਤਾਮੁਗਲਨੁਤਬਾਬੁਠਾਕਰਕੈਨਿਕਾ
 ਲਾਇਤਾਭਾਈਭੀਵਾਸਚਹੋਇਕੈਪਰੁਅਭਿਆਤੇ
 ਭਾਈਗੁਪਚੰਦਬੀਪੁਛਿਆਇਕਬਾਸਨੀਦਾਦਾਵਾਮੁਗ
 ਲਕੀਤਾਸੀਭੂਠਾਹੋਇਆਹੈ। ਤੇਭਾਈਗੁਪਚੰਦਕਾਹਿ
 ਆਅਸੀਭੀਅੰਦਰੁਦੇਖੀਏ। ਜਾਵੇਖਟਲਗੋਕਿਸੇਭਾਂ
 ਤੇਵਿਚੋਵਾਸਨੀਨਿਕਲਾਆਈ। ਤਾਦੋਨੋਵਾਸਨੀਲੈਕੇਸੀ
 ਥੇਮੁਗਲਬੈਠਾਸੀ ਤਿਥੇਗਏਓਸਨੁਕਹਿਆਏਹੁਵਾਸਨੀ
 ਤੁਲੈਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆ। ਜੇਤੁਸਾਗੁਰੂਕੀਭੇਟਕੀਮੰਨੀ
 ਸੀ। ਓਨਾਕਹਿਆਪੰਜਮੁਹਰਾ। ਤਾਓਸਕਹਿਆਤੁਸਾ
 ਤੇਗੁਰੂਦਾਦਰਸਨਕੀਤਾਚਾਹੁਨਾਹਾ। ਤਾਓਸਨੁਗੁਰੂਕੋਹ

ਜੁਗਲਿਆਏ॥ ਤਾਓਸਪਸਨਕੀਤਾਜੀਏਹਝੁਫੇਸਚੇਹੋਏ॥
ਤੇਮੈਸਚਾਝੁਫੇਹੋਇਆ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਓਨਾਦਾਇਕ
ਸਗੁਰਤੇਨਿਸਚਾਸੀ॥ ਤੇਤੇਰਾਬਹੁਤਿਆਪਿਗਤੇਸੀ॥
ਜੈਸੇਇਕਭਰਤੇਦੀਇਸਤੀਸੁਖੀਹੁੰਦੀਐ॥ ੧੧੩

ਆਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਪਰਤਾਪੁਬਡਾਸੁਰਮਾਹੇਸੀ॥
ਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਸਾਡੀਤਾਬ੍ਰਿਤਸਸਤਚਲਾਵੁਦ
ਦੀਹੈ॥ ਸਾਡਾਓਧਾਰਕਿਵਕਰਹੋਵੈਗਾਸੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੋ
ਤਾਬਚਕੋਇਆਜੇਕਾਲਆਵਦਾਹੈਤਾਕੋਈਰਖਨਹੀ॥
ਸਕਦਾ॥ ਜੇਕਾਲਨਹੀਆਵਦਾਤਾਕਾਲਆਪਰਾਖਾ
ਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਸੁਰਮੇਨੂਚਾਹੀਦਾਹੈਧਰਮਕਾਜਧਕਰੇ

ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਗਉਆ ਅਥਿਤਾ ਨ ਕੈ ਬ੍ਰਹਮਦਾ ਨੁ ਦੁਖਾਵੈ ॥
 ਥੇਜੁ ਪਕਰੇ ॥ ਬਹੁ ਤੇ ਥੋੜੇ ਨ ਵੀ ਚਾਰੇ ॥ ਤੇ ਕੁਛ ਪਾਸ ਹੋਵੈ ਤਾਦ
 ਨ ਕਰੇ ॥ ਦਾਨ ਕਰਨ ਕਰ ਸਸਤਾ ॥ ਵਿਚ ਬਰਕਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਸ
 ਸਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਸਾ ਅੰਮ੍ਰਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ॥ ਅਪਜ ਸਾਬਿਖ ਦੇ
 ਸਮਾਨ ਹੈ ॥ ੧੧੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਨੀਦਾ ਵਿਚੁ
 ਤੇ ਭਾਈ ਸਾਮੀ ਦਾ ਸਵਛੇਰ ਥਾਨੇ ਸਰਗ ਹਿਏ ਸੋ ॥ ਤੇ ਸਿਖ
 ਦੀ ਦਾਹਿਲ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਕਿਰਤ ਜੇ ਕਰਨ ਸੋ ਇਕੋ ਬਚਨ ਥੋ
 ਲਨਾ ॥ ਤਾਓਨਾ ਦਾਨਾ ਉਏ ਕਸੁਖੰਤੀਆ ਪਇਆ ॥ ਤਾਂ ਬ
 ਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾਡਾ ਦੇਸ ਸਚ ਥੀ ਕਾਲਿਆ ਲਹੋਇਆ
 ਸਚੁ ਬਗਾਬਰ ਪੁੰਨ ਰਹੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹਤਿਆ ਸੀਤਾ ਪ੍ਰਸਿਖਨੁ

ਪ੍ਰਸਾਦਿਛਕਾਵਰ॥ ਤੇਸੀਤਕਾਲਵਿਖੇਬਸਤਰਪਹਿਰਾਵ
 ਨਾਤੇਆਪਪੈਰਧੋਵਨਾਤੇਓਰਦੇਪੁਤ੍ਰਇਸਤ੍ਰੀਆਸਭੇਸਿ
 ਖਾਦੀਸੇਵਾਟਾਹਿਲਕਰਨਾਤੇਘਰਵਿਚਗ੍ਰੰਥਜੀਪੜਨਾ॥
 ੧੧੫॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਭਾਈਗੋਪੀਮਹਤਾਭਾਈਤੀਰਥਾ
 ਭਾਈਰਥਾਤੇਭਾਈਭਾਉਮੋਕਲਤੋਭਾਈਛਿਲੀਮੰਡਲਗੁ
 ਰਾਈਸਰਨਆਏ॥ ਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸ
 ਹਵਾਹਗੁਰੂਦੀਬਾਣੀਨੂਸੁਫਕੈਤੇਮਨਵਿਚਭੁਧਰਾਪਤਹੈ
 ਦਾਹੈ॥ ਤੇਪਿਰਥੀਮਲੇਤਮਹਾਦੇਵਤੇਹੋਰਸੋਫੀਆਦੀਬਾਣੀ
 ਸੁਣਕੇਮਨਵਿਚਅਭਿਮਾਨਤੇਚਤਰਾਈਵਧਦੀਹੈ॥ ਬਚ
 ਜਹੈਇਆਭਾਈਹੁਦਤਾਸਿਖਬਾਣੀਆਨੂਜਾਟਦੇਹੈ॥

ਤੇ ਅਗੇ ਜੋ ਹੋਵਨ ਗੇ ਸੋ ਤੇ ਪਛਾਣਨ ਗੇ ਨਹੀ। ਜਿਹ ਗੁਰੂ ਦੀ
 ਬਾਣੀ ਕਉ ਦਿਖੈ ਤੇ ਬਾਹਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕਵਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਭ
 ਬਾਣੀਆਂ ਇਕ ਠੀਆ ਕਰ ਕੈ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਬੀੜ ਕੀ ਚੈ।
 ਤੇ ਅਖਰ ਭੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੁਗਮ ਕੀ ਤੇ ਹੈ ਨਾ ਸਭਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵ
 ਚਨ ਵਿਚ ਸੁਗਮ ਆਵਨਾ। ਤਾਂ ਕੋਠੇ ਦੇ ਵਿਚ ਸਭੇ ਬਾਣੀਆਂ
 ਇਕ ਠੀਆ ਕੀਤੀਆਂ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨੂ ਬਚਨ ਹੋਇ
 ਆਤਮੇ ਹਟ ਪਾਸੋ ਪੈ ਥੀਆ ਲੈ ਆਉ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ
 ਕਹਿ ਆਮ ਹਾਰ ਜਓਹ ਮੈ ਨੂ ਨਹੀ ਦੇਵੇ। ਤੁਸੀ ਆਪ ਜਾ
 ਰੇਗੇ ਤਾਓਹ ਦੇਵਨ ਗੇ। ਤਾਂ ਸਾਹਬ ਆਪੁ ਗਏ। ਜਾਂ ਮੇਹਲ
 ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਚੈ ਬਾਹਰ ਬੰਦ ਕਰ ਕੈ ਅੰਦਰ ਬੈਠ ਰਹਿਆ। ਤਾਂ

ਸਾਹਿਬੁ ਹੇਠ ਚੋ ਬਾਰੇ ਦੇ ਬੈਠ ਕਰ ਗਾਪਾਇਕ ਰਸਬਦੁ ਅ
ਲਾਪਿਆ ਆਮੋਹਨ ਤੇ ਰੋਓ ਚੋ ਮੰਦਰ ਮਹਲੁ ਅਪਾਰਾਮੋਹ
ਨ ਤੇ ਰੋਸੋਹਨ ਦੁਆਰ ਜੀ ਸੰਤ ਪਰਮੁ ਸਾਲਾਧਰਮੁ ਸਾਲਾਧ
ਪਾਰਦਇਆਲ ਠਾਕੁਰ ਸਦਾ ਕੀ ਰਤਨੁ ਗਾਵਹੇ। ਜਹ ਸਾ
ਧਸੀਤਾਇ ਕੜ੍ਹ ਹੋਵਹਿ ਤੁਹਾ ਤੁਝ ਹਿਧਿਆਵਹੇ। ਕਰਦ
ਇਆ ਮਇਆ ਦਇਆਲ ਸੁਆਮੀ ਹੋਹੁ ਦੀਨ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਬਿਨ ਵੰਤ ਨਾਨਕ ਦਰਸਾਪਿਆ ਸੇਮਿਲ ਦਰਸਨ ਸੁਖ ਸਾਰ ॥
੧॥ ਜਾਪਹਿ ਲੀਪੈ ਝੀਗਾਵੀਤਾ ਮੋਹਨ ਚੋ ਬਾਰਾ ਖੋਲਿਆ
ਜਾਦੁ ਜੀਪਉ ਝੀਗਾਵੀਤਾ ਤੁਲੇਦਾ ਦਰਵਾਜਾ ਪੈ ਝੀਆ
ਦਾ ਖੋਲਿਆ ਜਾਤੀ ਜੀਪਉ ਝੀਗਾਵੀਤਾ ਉਠ ਕੇ ਨਮਸ

ਕਾਰਕੀਤਾ ਜਾਏ ਥੀ ਪਉੜੀ ਗਾਵੀ ਤਾ ਪੋਥੀ ਆਸਭੇ
 ਲੈ ਕੇ ਆਇ ਚਰਨੀਲ ਗਾ ਤਾ ਸਾਹਬ ਪੋਥੀ ਆਸਭੇ
 ਕਠੀ ਆਕਰ ਕੈ ਤਾ ਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੀ ਆ
 ਗੁਰਮੁਖੀ ਆ ਅਖਰਾ ਵਿਚ ਗਰੰਥ ਜੀ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਕ
 ਬੀਰ ਆਇ ਕਸਭੇ ਭਗਤ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨੂੰ ਆਇ ਦਰ
 ਸਨਾਇ ਤਾ ਜੇ ਏਹੁ ਪੰਜਵਾ ਵੇਦ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਹੋਇ ਆ
 ਹੈ ਆਸਾਡੀ ਆਭੀ ਬਾਣੀ ਆਸਾਖ ਵਾਸਤੇ ਚੜ੍ਹਾਓ ਜੋ
 ਅਸਾਡੇ ਪੰਥ ਵਾਲਿ ਆਸਭ ਦਾ ਕਾਲਿ ਆਵਹੈ। ਓ
 ਨਾਵਾਭੀ ਕਾਲਿ ਆਵਹੈ। ਤਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਹਜ਼ੂਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਓ ਨਾਦੀ ਸੰਤ

ਥੀਨੋਤਨਬਾਦੀਆਉਚਾਰਕਰਵਾਇਕੈਚੜਾਵਦੀਆ
 ਤੇਗਰੰਥਜੀਦਾਭੋਗਪਾਵਣਾਤਾਕਾਈਜੀਵੰਦਾਤੇਜ
 ਗਸੀਤੇਸੇਠਤਿਲੋਕਾਫਤੇਪੁਰੋਦਸਨਤੁਆਏਸਿਨਾ
 ਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਅਗੇਹੀਭਗਤਹੋ
 ਗੁਜਰੇਹੈਨਕੇਹੁਦਭੀਕੋਈਭਗਤਹੈ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਅ ॥
 ਆਦਿਜੁਗਾਦਿਭਗਤਹੁੰਦੇਹੈਨਾ। ਪਰਜਿਨਾਦੀਬਾਣੀ
 ਸਬਦੁਦੀਛਾਇਆਲਈਹੁੰਦੀਹੈਸੋਪੁਰਨਭਗਤਹੈ
 ਨਾ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਹੁਕਿਮਲਿਖੋ। ਕਾਨਾਭਗਤਛੁ
 ਸੁਭਗਤਲਹੋਰਹੁੰਦੇਸਨਾਓਹਭੀਦਰਸਨਆਵਨਾਜ ॥
 ਸਭਨਾਭਗਤਾਨੁਹੁਕਮੁਪਹੁਚਿਆਤਾਕਾਹਨਾਤਾਹੀ

ਆਨੀਹੈਸੀਤੇਜੋਗਸਾਧਨਾਕਰਪੰਜਸੈਬਰਖਓਸਸਰੀ
 ਰਹਿਆਸੀ॥ ਪਰਗਰਬਓਸਦਾਨਹੀਸੀਮਿਦਿਆਸੋ
 ਤਾਗਥਪਰਮਰੂੜਹੋਇਕੈਆਇਆ॥ ਤੇਹੋਰਗੁਤਸਭ
 ਚਰਨੀਦੁਰਦੇਆਏ॥ ਆਨਦਰਸਨਗੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦ
 ਕੀਤਾ॥ ਤਾਂਬਚਨਹੋਆਅਪਦੀਆਬਾਵੀਆਉਚੋਗੇ॥ ਤਾ
 ਕਾਨਾਬੋਲਿਆ॥ ਓਹੀਰੇਮੈਓਹੀਰੇ॥ ਜਾਂਕੋਵੇਦਪੁਰਾਣ
 ਸਭਗਾਵਹਿਖੋਜਦੇਖੋਜਨਕੋਈਰੇ॥ ਜਾਂਕੋਨਾਹਦਸੇਵਹਿ
 ਸਾਹਦਸੇਵਹਿਸੇਵਹਿਦੇਵੀਦੇਵਾਰੇ॥ ਬ੍ਰਹਮੋਬਿਸਨੁਮ
 ਹੇਸਅਰਾਧਹਿਸਭਕਰਦੇਜਾਕੀਸੇਵਾਰੇ॥ ਤਾਬਚਨਹੋਇ
 ਆ॥ ਕ੍ਰਪਾਲਕਾਟੀਕਾਕਲਜੁਗਕਾਸਮਾਹੈ॥ ਵੇਨਾਵਚ

ਨਾਨੁਸੁਲਕੇਸੁਲੋਕਵਿਖਿਆਵਿਚਪਰਵਰਤਜਾਵਨਹੇ
ਤਾਕਾਨੇਅਗੇਸਗਾਪਾਦਿਤਾਤੁਸਾਡਾਸਰੀਗਬਨਸੇਗਾ
ਵੈਗੀਆਦੇਹਥੋ।ਬਚਨਹੋਇਆਸਰੀਰਤਾਆਨਿਤਹੈ।ਬੁ
ਨਾਸੇਆਹੀਹੋਇਆਹੈ।ਆਤਮਾਤਾਸਤਹੈਓਹਤਾਬਿਨ
ਸਦਾਨਾਹੀ।ਏਹਕਦੇਨਹੀਹਹਿਦਾ।ਤਾਛਜੁਬੋਲਿਆ
ਕਾਗਦਸੰਦੀਪੁਤਲੀਤਉਰਤਿਗਿਆਨਿਗਾਹ।ਉਓਹੀਆ
ਰਲੈਜਾਇਗੀ।ਜਿਉਬਲੈਚਾਈਧਾੜਾ।ਬਚਨਹੋਇਆਛ
ਜਾਇਓਗ੍ਰਹਸਤਾਵਿਚਪੰਬੁਚਲਾਇਆਹੈ।ਆਪਨੀਬਿ
ਰਾਨੀਇਸੜੀਦਾਵੀਚਾਰੁਚਾਹੀਦਾਹੈ।ਏਹੁਬਚਨਅਤੀ
ਤਾਨੂਹੈ।ਤੇਗ੍ਰਸਤੀਆਨੂਬਿਗਨੀਇਸੜੀਤਿਆਗਿਚਾ

ਹੀਦੀਹੈ॥ ਪੀਲੋਬੋਲਿਆ॥ ਪੀਲੋਅਸਾਨਾ॥ ਲੋਸੇਕੁਲੇਜੋਜ
 ਮਾਦਿਆਮੁਏ॥ ਓਨਾਚਿਕੜਪਾਇਨੋਡੋਬਿਆਨਾ॥ ਆਲੁਦ
 ਤਰੇ॥ ਬਚਨਹੋਇਆ॥ ਪੀਲੋਜੀਵਨਾਮਰਦਾਪਰਵਾਨਹੈ
 ਜਨਮਮਰਦਾਦੁਖਹੈ॥ ਆਪਸੀਤਾ॥ ਆਪਦਾ॥ ਆਰਿਮਾਨੁਮਾਰ
 ਦੇਹੈਨਾ॥ ਸਾਹੁਸੈਨਬੋਲਿਆ॥ ਬੋਲਦੀਨਹੀਜਾਏ
 ਆੜਿਆ॥ ਚੁਪਵੇ॥ ਆੜਿਆ॥ ਚੁਪਵੇ॥ ਤੁਸਕੁਜਾਤਵਾਹੈਤੇਰੇ
 ਅਗੇ॥ ਚੁਪਹੀਚਾਹੀਦੀਹੈ॥ ਬਚਨਹੋਇਆ॥ ਕਹੀਆਤਰ
 ਛਾਬਚਨਹਈਪਰਚੁਪਦੇਮੁਕਾਮੁਹੀਗਹਿਣਾ॥ ਪਉੜੀ
 ਸਤਾਈਵੀਚਲੀ॥ ੨॥ ਮਹਤਾਸਕਤੁਆਗਹੇਚਢਾਹੋਇ
 ਆਨਿਹਾਲੁ॥ ਨਿਹਾਲਾ॥ ਗੜੀਆਲੁ॥ ਮਥਗਦਾਸਹੈਸ

ਭਪਰਵਾਹਾਲਾਲਗੁਲਾਲਾਗਿਗਾਸੰਗੁਲਸੁਗਮਾਹਰ
 ਵੇਸਤਪੇਟਹਿਲਪਰਮਸਾਲਾਅਟਦਮੁਰਾਗੀਮਹਾਂ
 ਪੁਰਖੁਕਲਿਆਣਕੁਲਕਵਲਗਿਸਾਲਾਨਾਨੇਲਟਕ
 ਟਬਿੰਦਹਾਉਸੇਵਾਸੀਗਤਪੁਰਦਪਾਲਾਹਾਛਾਅਲ
 ਮਚੰਦਹੈਸੈਸ਼ਾਹਤਲਵਾੜਸੁਖਾਲਾਜਗਨਾਨੀਦਾਸ
 ਧਹੈਭਾਨੁਸੁਪੜਹੀਸਾਵੀਛਾਲਾਗੁਰਭਾਣੀਰਤਨਾ
 ਦੀਮਾਲਾ ੧੧੬ ਸਾਖੀਹਿਰਚਰੀਤ ਮਹਤਾਸਕਤੁ
 ਤੇਨਿਹਾਲਚਢਾਦੇਨੇਆਗਰੇਰਹਿਦੇਸਿਨਾਗੁਰਮੁਖ
 ਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਆਇਕੇਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੁਕ
 ਰਮਕਾਂਡੀਕਹਦੇਹੈਨਾਕਰਮਸੁਭਕੀਤੇਬਿਨਾਨਿਤਕ

ਰਮਗਾਇਤੀਤਰਪਲਾਆਇਕਰੋਨਮਿਤਕਰਮ
 ਪਿਤ੍ਰਪਤਲਦਸਗਾਤ੍ਰਸਿਰਾਧਿਅਾਹੁਕੀਤੇਬਿਨਸ਼
 ਤਨਾਹੀਤੇਗਿਆਨੀਕਹਦੇਹੈਨਾਗਿਆਨਹੀਕਰਗ
 ਤਹੈਸੇਸਾਸਰੀਰਅਨਿਤਹੈਤੈਸੇਕਰਮਅਨਿਤਹੈਨਾ
 ਗਿਆਨਹੀਕਰਗਤਹੈਤਾਅਸੀਕਉਨਸੀਕੀਹੀਆ
 ਕਰੀਐਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਜੈਸੇਵਤਾਦੁਕਾਸੀਆਜਹ
 ਜਾਵਿਚੈਸੇਦਾਕਰਾਇਦੇਦਾਹੈਤੈਸੇਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮ
 ਦੁਕਾਸੀਆਹੈਨਾਲੇਕਰਮਾਵਾਲਿਆਦੀਗਤਕਰ
 ਦੇਦਾਹੈਨਾਲੇਗਿਆਨਵਾਲਿਆਕੀਗਤਕਰਦੇਦਾਹੈ
 ਕਰਮਵਾਲਿਆਕੇਨਿਹਕਾਮੁਕਰਮਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾਹੈ

ਪ੍ਰਥਮੇਆਗਿਆਨਕਾਲਸੁਭਕਰਮਾਨਿਹਕਾਮਕੀਤੇ
ਅਤਿਹਕਰਨਸੁਧਹੋਤੇਹੈ। ਤੁਸਾਵਾਹਗੁਰੂਦੇਨਾਮਦਾਜ।
ਪ੍ਰਕਰਨਾ॥ ੧੨੭॥ ਸਾਖੀਹੋਰਲੀ॥ ਭਾਈਪੜੀਆ
ਲੁਤੇਭਾਈਮਥਰਾਦਾਸਦੇਵੈਪੰਡਦੀਕਿਹਤਕਹਲਿਅ॥
ਵਦੇਹੈਸਨਾ। ਤੇਪਰਵਾਰਫਲੇਪੁੜਾਇਸੜੀਉਨਕੀਸੇਵਾ
ਟਹਿਲਕਰਨਰੁਗਛਕਾਵਨਾ। ਤਾਓਨਨੇਕਹਿਆਜੈ
ਸੇਅਸਾਡੀਟਹਿਲਕਰਦੇਹੋਤੇਅਸੀਪਾਸਨਹੋਵੀਐਤਾ
ਸਿਖਾਦੀਟਹਿਲਸੇਵਾਕਰਨੀ। ਤੇਤਸੀਤੇਅਸੀਭੀਸ
ਭੇਸਿਖਾਦੀਟਹਿਲਸੇਵਾਕਰਿਆਕਰੀਏ। ਸਿਖਾਦੀਪ੍ਰ
ਸੰਨਤਾਲਈਏ। ਤੁਬਾਮਾਇਆਸਿਖਾਦੀਬਹੁਤਟਹਿ

ਲਕਰਿਆ ਕਰਨਾ ਸਾਹਬ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ
 ਓਨਾ ਦੀ ਸਾਖ ਚਲੀ॥ ਤਾਓ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ ਬਡੀ ਸਾਹਬ
 ਦੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ॥ ਏਸੇ ਕਰ ਓਨਾ ਦਾ ਕਾਲਿ ਆਵੁ ਹੋਇਆ
 ੧੧੮ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥** ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਸਹਗਲ ਵਡਾ ਸੂਰ
 ਮਾਹੋ ਸੀ॥ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਤਾਬ
 ਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਮਲੇਛਾ ਦੀ ਜੋਚਾ ਕਰੀ ਕਰ ਦੇਹੋ॥ ਤੁਸੀ
 ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸੁ ਰਹਿਆ ਕਰੋ॥ ਤੁਸਾਡੀ ਪ੍ਰਤਿਪ
 ਲਭੀ ਕਰਨਗੇ ਤੇ ਨਾਮੁ ਭੀ ਤੇਰੀ ਆਨੁ ਭੀ ਤੁਸਾਨੁ ਪਰਾਪ
 ਤ ਹੋਵੈ ਗਾਨਾ ਨਾਲੇ ਦੀਨਾ ਦਿਖੈ ਤੁਸਾਡਾ ਮੁਖ ਓਜਲਾ ਹੋਵੈ ਗ
 ਨਾਲੇ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਹੋਵਨਗੇ॥ ਤਾ ਸਾਹਬਾਣੀ

ਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਹਜੂਰਗੀਗਾਸਹਿਗਲਗਹਿਆਤਿ
ਜੁਪਦੇਸਮੇਸਨਮੁਖਰਹਿਆਏਸੇਕਰਓਸਦਾਕਲਿਅ
ਦੁਹੋਇਆ॥ ੧੧੮॥ **ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥** ਹਰਵੰਸਤਪਾ
ਧਰਮਸਾਲਦੀਟਹਿਲਕਰਦਾਸੀ॥ ਜੇਸਿਖਭੁਖਾਆਵੈ
ਓਸਨੁਪਸਾਦਿਖਵਾਵੈ॥ ਓਸਦੇਗਰਮਪਾਣੀਨਾਲਪੈਰ
ਧੋਵੈ॥ ਰੁਗਛਕਵੈ॥ ਗਤਨੁਓਪਰਭੂਰੇਪਾਇਦੇਵੈ॥ ਪਾਣੀ
ਗਰਮਕਰਕੋਇਸਨਾਨੁਪਿਛਲੀਗਤਕਰਾਏ॥ ਤੇਅੰਮ੍ਰ
ਤਵੇਲੇਗੁਥਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜੈ॥ ਤੇਤੀਸਰੇਪਹਿਰਭਾਈ
ਗੁਰਦਾਸਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜੈ॥ ਤਾਸਿਖਾਨੇਕਹਿਆਜੇਸ
ਹਬੁਗਰੀਥਜੀਦੀਮਰਜਾਦਾਕੀਤੀਠੈ॥ ਹੋਰਬਾਣੀਆ

ਬੰਦਕੀਤੀਆਹੈਨਾਤਾਓਸਨੇਸਾਹਬਥੇਅਹਦਾਸਕੀਤਿ
 ਜੋਜੀਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਕੀਬਾਣੀਪੜਿਆਕਰੀਅੰਕੇ
 ਨਾਪੜੀਅੰਯਤਾਬਚਨਹੋਇਆਅਗਿਆਨੀਅਨੇਸ
 ਰੀਕਾਕਰਕੈਬਾਣੀਆਓਚਾਹੀਆਹੈਨਾਤੇਗੁਰੂਦੇਸ
 ਬਦੁਦੀਛਾਇਆਨਹੀਲੀਤੀਓਸਬਾਣੀਨੁਬਗੰਜੀਆ
 ਹੈ।ਤੇਭਾਈਜੀਦੀਬਾਣੀਮਾਨੇਸਬਦੁਦਾਟੀਕਾਹੈਤੇਸਿ
 ਖੀਪਰਾਪਤਿਹੁੰਦਾਹੈ।ਜੇਈਸਰਦਾਰਿਦਾਵੇਦਹੈਨਾਤੇ
 ਗੁਰਦਾਰਿਦਾਸਬਦੁਹੈ।ਜੇਸਿਖਾਦਾਰਿਦਾਸਬਦੁਨਾ
 ਲਮਿਲਿਆਹੋਇਆਹੋਵੈ।ਸੋਬਿਸਕਓਹਸਬਦੁਪੜ
 ਨਾ॥੧੨੦॥ **ਸਾਖੀਓਚਰਣੀ॥** ਮੁਗਰੀਅਲਦੁਮਹ

ਪੁਰਖੁ ਸੀਆਤਮਾਗਿਆਨੀ ਸੀ ਤੇ ਭਾਈ ਕਾਲਿਆਣ ਤੇ
 ਨਾਨਕ ਤੇ ਲਟਕਲ ਜਾਤਾ ਬੰਦ ਹਾਉ ਤੇ ਚਾਲਾ ਮਚੰਦ ਹਾਵਾ ਤੇ
 ਸੈਸਾਰੂਤਾਲਵਾੜ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਹੈ ਸਨਾ ਗੁਰਮਰਜਨ
 ਜੀਈ ਸਰਨ ਆਏ। ਤੇ ਕਹੀਆ ਗੀ ਬਨਿਵਾਜਾ ਸਾ
 ਰਾਉ ਪਾਰਕੀ ਚੈਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਸ ਬਦਾ ਅਭਿਆ
 ਸਕਰਨਾ ਤੇ ਸਿਖਾ ਸਾਧਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਤਾਓਨ ਕ
 ਹਿਆ ਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੀ ਜਿਸ ਸਮੇ ਸਬਦ ਸੁਦ ਦੇਹਾ।
 ਤਿਸ ਸਮੇ ਤਾਮਨ ਨੀਵਾਰਹਿ ਦਾਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇ ਬਿਉਹਾਰ
 ਵਿਚ ਪਉਦੇਹਾ ਤਿਸ ਸਮੇ ਭੁਲ ਸਾਦਾਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇ
 ਆਅਜੇ ਤੁਸਾਡਾ ਅਭਿਆਸ ਦ੍ਰਿੜਨ ਹੀ ਹੋਇਆ ਏਹੁ

ਵਿਹਾਰਦਾਦੇਦੁਰਮਤੁਦਾਅਭਿਆਸਬਹੁਤਿਆਭਿਨਮਾ
 ਦਾਚਲਿਆਮਾਇਆਹੈ। ਤੇਸਬਦੁਬਾਦੀਦਾਅਭਿਆਸ
 ਇਸੇਜਨਮੁਪਾਇਆਹੈ। ਪਰਓਹਭੀਦੇਹਅਭਿਆਸੁਦਾ
 ਅਭਿਆਸਸੁਦੁਟਦੁਆਰੇਅਟਹੇਦਾਇਤੁਹੋਇਗਾਇਅ
 ਹੈ। ਤੇਏਹਭੀਆਤਮਾਗਿਆਨਦਾਅਭਿਆਸਨਿਤਸੁਦ
 ਟਦੁਆਗੇਦ੍ਰਿੜਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਏਹੁਸਚਾਅਭਿਆਸਦ੍ਰਿੜਹੋ
 ਇਆਓਹਅਭਿਆਸਵਿਸਮਰਦਹੋਜਾਵੈਗਾ। ਜੇਸੇਨਦੀ
 ਦਾਪ੍ਰਵਾਹਜੋਹੋਰਸਧਿਗਪਾਈਦਾਹੈਤਾਪ੍ਰਥਮੇਗਿਆਨ
 ਰੂਪੀਬੀਰਦ੍ਰਿੜਕੀਤਾਤੇਮਨਜੇਨੀਵਾਟਕੀਤਾਚਾਹੀਦਾਹੈ।
 ਤਾਪ੍ਰਵਾਹਪਾਇਆਹੋਇਆਫੇਰਜਤਨਕੋਈਨਹੀਹੋ

ਦਾ। ਤਾਓਨਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਦਾ ਆਰੇ ਕਾਲਿਆਵ ਹੋਇ
ਆ। ਤੇ ਮੁਰਾਰੀ ਨੁਗਿਆ ਨਾ ਦਿੜ੍ਹ ਹੋਇ ਆ। ਹੋਰ ਨਾਨੁ
ਉਪਾਸਨਾ ਦੇੜ੍ਹ ਹੋਈ॥ ੧੩੧॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਦੁਖੀ॥ ਕੁਐ
ਜਗਨਾਤੇ ਭਾਈ ਨੰਦਾ ਤੇ ਭਾਈ ਭਾਨੂ ਸੋਹ ਕੁਗਰੁ ਅਸ
ਨਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ॥ ਅਸੀਂ ਈਸ਼ੀ ਆਨ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਦਾ
ਨੁ ਹੋ ਕੇ ਭਜਨ ਕਰ ਦੇਹਾਂ॥ ਪਰਫੇਰ ਕੇਈ ਪਦਾਰਥਾ
ਸਦਾ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਸਾਡਾ ਮਨ ਚਲ ਜਾਦਾ ਹੈ॥ ਬਚਨ ਹੋਇ
ਆਮਨੋਨਾ ਸਤੇ ਵਾਸਨਾ ਖੈ ਤੇ ਤਤਾਗਿਆ ਨਾ ਤਿਨਾ ਦੀ ਹੀ
ਏਕਨੀ ਸਾਧਨਾ ਕਰੇ॥ ਜੈ ਸੋ ਸੋ ਦਰਦਾ ਛਕਾ ਪੜੀ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤੈ ਸੋ ਤਿਨ ਹੀ ਗੁਣਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੇਗੇ

ਤਾਤੁਸਾਡਾਮਨੁਚਲੇਵਾਨਨਹੋਵੈਗਾਤਾਓਨਾਬੇਨਤੀਕੀ
 ਤੀਜੋਜੀਅਸਾਨੁਕਿਰਪਾਕਰਕੈਵਚਨਕੀਥੈਤਾਬੰਦੁ
 ਹੋਇਆਮਨੋਨਾਸਪਾਦਾਦੇਰੋਕਟਕਰਹੰਦਾਹੈ। ਪ੍ਰਾਣਮ
 ਨਦਾਘੋੜਾਹੈਨਾਪ੍ਰਾਣਾਨੁਤ੍ਰਿਕਟੀਵਿਖੋਰੋਕਰਖੋਗੇਤਾ
 ਮਨੋਨਾਸਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਵਾਸਨਾਖੈਜਗਤਦੇਸ਼ੁਠਜਾਨ
 ਟਕਰਹੋਦੀਹੈ। ਜੇਜਗਤਦੇਪਦਾਰਥਸੁਭੇਮਿਯੁਗਤਿਸਨੁ ०
 ਦੀਨਿਆਈਸੁਭੇਜਾਦੀਦੇਹੈਨਤਾਵਾਸਨਾਖੈਉਦੀਹੈ। ਤੇਗਾਨੁ
 ਤਤਵੇਦਾਂਤੇਦਾਅਭਿਆਸਕਰਹੰਦਾਹੈ। ਤੇਸਬਦਸਭੁ
 ਦੇਦਾਂਤਦਾਸਾਰਹੈ। ਜੇਸਬਦਦਾਅਭਿਆਸਕਰੀਦਾਹੈ।
 ਤਾਂਤਤਗਾਨਾਵਿਕਰਹੰਦਾਹੈ। ਤੇਪਰਸਪਰਤਿਨੇਕਰ

ਆਪਵਿਚਸਹਾਇਕਹੈਨਾਮਨੋਨਾਸਤੇਵਾਸਨਾਖੈਹੁੰਦ
 ਹੈ। ਤੇਵਾਸਨਾਖੈਤੇਮਨੋਨਾਸਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਤਤਾਗਿਆਨ
 ਤੇਵਾਸਨਾਖੈਤੇਮਨੋਨਾਸਹੋਵੇਹੁੰਦੇਹੈਨਾਜੈਸੇਕੋਈਦਿਲ
 ਦੇਗਜੇਪਾਸੇਇਕਸਿਰੰਦਦਾਸੂਬੇਦਾਰਤੇਇਕਲਹੌਰ
 ਦਾਸੂਬੇਦਾਰਤੇਇਕਕਾਬਲਦਾਸੂਬੇਦਾਰਤੇਤੇਤੀਨਾ
 ਹੀਨੁਰਾਜੇਦੀਆਗਿਆਹੋਵੈਜੋਇਕਠੇਹੋਕੇਪਾਹਿਲੇਸਿ
 ਰੰਦਦਾਠਾਟਾਤਕੜਾਕਰਜਵਣਾਤੇਬਹੁੜੇਲਹੌਰਦਾ
 ਠਾਤਕੜਾਕਰਵਾਤੇਬਹੁੜੇਕਾਬਲਦਾਠਾਟਾਤਕੜਾਕ
 ਰਦਾਜੇਮੁਦਈਤੁਸਾਰੇਜਬਰਹੈਨਾਇਕਸਇਕਸਬੀਸਿ
 ਤੇਨਹੀਜਾਦੇ। ਤੈਸੇਆਗਿਆਨਜੈਸਾਵੈਗੀਹੈ। ਜੇਮਨੋਨਾ

੨

੧੦੧

ਸਤੇਵਾਸਨਾਖੈ ਤੇਤਤਗਿਆਨੁਤਿਰੇਆਭਿਆਸਹੋਵਨੀ
 ਤਉਆਗਿਆਨਦਾਨਸਦਹੁੰਦਾਹੈ।ਸਾਸਸਾਸਵਾਹਗੁ
 ਰੂਪਪਦਾਤੇਸਬਦੁਦਾਆਭਿਆਸਕਰਨਾਤੇਜਗਤਨੁ
 ਬੁਝਾਯਾਨਾ। **ਪਉੜੀ** ਅਠਾਉਦੀਚਲੀ।ਸੀਗਾਹੁ
 ਜੈਤਾਭਲਾਸੁਰਬੀਰਮਨਪਰਉਪਕਾਰਾ।ਜੈਤਾਨੰਦਾਜਾ
 ਟੀਐਪੁਰਖੁਪਿਰਾਗਾਸਬਦੁਅਧਾਹੁ।ਤਿਲਕਤਿਲੋਕਪ
 ਠਕਾਸਾਧਸੀਗਤਸੇਵਾਹਿਤਕਾਰਾ।ਤੇਤਾਮਹਿਤਾਮਹਾਂਪੁ
 ਖਗੁਰਮੁਖਿਸੁਖਫਲਸਬਦੁਪਿਆਰਾ।ਜੜੀਆਸਾਏ
 ਦਾਸੁਹੈਸਭਕੁਲਹੀਰੇਲਾਲਅਪਾਰਾ।ਮਲਕਪੈੜਾਹੈਕੋਹ
 ਲੀਦਰਗਹਭੁੰਡਾਰੀ।ਅਤਿਕੁਰਾਮੀਆਜਮਾਲੁਨਿਹਾ

ਲਹੈ ਭਗਤ ਕਮਾਵੈ ਪਰਉਪਕਾਰਾ ਪੁਰਾਗੁਰੂ ਪੁਰ
 ਵਰਤਾਰਾ ॥ ੧੨੩ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਸੀਗਾ ਰੂਤੇ
 ਜੈ ਤੁਹੈ ਸਨ ਵਡੇ ਸੁਰਬੀਰ ਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥ ਸਾਹਬੁ ਛੇ
 ਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਪਾਸ ਸਾਹਬ ਸੈ ਪੋ ॥ ਬਚਨ ਹੋਇ ਅ ॥
 ਅਸ ਜੋ ਸਸਤ ਪਕੜੇ ਨੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦਾ
 ਸਰੂਪ ਧਾਰਕ ਰਪਕੜੇ ਨੇ ਨਾ ॥ ਸਮਾਕਲ ਭੁਗਦਾ ਵਰ
 ਤਦਾ ਹੋ ॥ ਸਸਤਾ ਦੀਇਦਿਆ ਕਰਮੀਰ ਦੀ ਮੀਰੀ ਖਿਚ
 ਲੈ ਦੀਹੈ ॥ ਤੇ ਸਬਦ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਮਝ ਕਰ ਪੀਰ ਦੀ ਪੀਰੀ
 ਲੈ ਲੈ ਦੀਹੈ ॥ ਤੁਸੀ ਛੇ ਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਹੋ ਦਾ
 ਇਕੁ ਰਾਜਿਆ ਦਾ ਲੁਕੇ ਦੀ ਖਾਦਾ ਹੈ ॥ ਓਨ ਨੂਆਪਦ ॥

ਸਗੀਰਸੈਪਦਾਹੈ॥ ਤੇਤੁਸਾਨੁਸਾਥਹੀਮੁਕਤਸਾਥਹੀਜੁਗ
 ਤਜੀਵਿਲਮੁਕਤਨੁਪਾਪਤੋਹਵਹੁਗੇ॥ ਤਾਓਨਾਕਹਿਆ
 ਅਸਾਨੁਜੋਗੀਪਾਹਾਏਤਾਹੈ॥ ਜੇਇਕੁਰਤੀਮਲਤਾਂਬੇਵਿ
 ਚਪਾਈਏਤਾਮਟਸਾਇਨਾਹੋਇਜਾਹਾਹੈ॥ ਜੇਇਕਚਾਵ
 ਲਕੁਰਕੇਈਮਨੁਖਖਾਵੇਤਾਸਵਮਟਦੀਓਸਨੁਖਪਿਆ
 ਹੋਵੈ॥ ਅਰਹਸਤੀਕਾਬਲਓਸਕੇਪਾਸਹੋਵੈ॥ ਤਾਂਬਚਨ
 ਹੋਇਆਗੁਰੂਹਾਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਕੇਪਾਸਿਤੁਮਲੇਜਾਹੋ॥ ਅ
 ਬਸਾਹਬਛੇਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਕੇਹਜੁਰਲੇਗਏਤਾਬਚਨੋ
 ਇਆਜਿਨਾਨੇਮਨੁਰੁਪੀਪਾਹਾਮਾਰਿਆਹੈਓਨਾਕੈਐਰੁ
 ਪਾਹੇਸਾਥਕਿਆਪੈਰੋਜਨਹੈ॥ ਮਾਰਿਆਪਾਹਾਤਾਂਬੇਨੁਸ਼ੁਰ

ਨਕਰੀਦਾਹੈ॥ ਪਰਤੁਸਾਡੀਸਰਧਾਕਰਕੇਇਕਚਾਵਲ
 ਅਸੀਲੈਦੇਹਾਂਤਾਸਾਹਿਬਇਕਚਾਵਲਵਿਚੋਪਾਨਉ
 ਤੇਪਾਇਕੇਭੋਜਨਕੀਭਾਗਹਿਦਾਬਿਲਾਅਮ੍ਰਿਤਸਰਵੀ
 ਚਡਾਲਦਿਤਾ॥ ਤੇਓਨਕੇਤਾਈਆਪਦੇਪਾਸੁਹੀਖਅ
 ੧੨੩ *ਸਾਖੀਹਿਰਚਲੀ॥* ਭਾਈਜੈਤਾਤੇਭਾਈਨੰਦਾਤੇਭ
 ਈਪਿਰਾਗਾਪੰਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਹਜੂਗਆਏ॥ ਤੇਅ
 ਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਾਨੂਕੋਈਅੰਸਾਉਪਦੇਸਦੀਜੀਏਜੇ
 ਅਸਾਨੂਫੇਰਕਰਤਤਕਕਨਾਕੁਝਨਾਹੀ॥ ਤਾਂਬਚਨਹੋਇ
 ਆਇੰਦੀਆਨੁਸੀਕੋਚਕੇਤੁਸਾਸੁਸਾਸਵਾਹਗੁਰੂ
 ਜਨਕਰਨਾ॥ ਤੇਜਿਸਸਮੇਬਿਰਤਬਾਹਰਆਵੇਤਿਸਸਮੇ

ਸਬਦੁਦਾਪਰਥਾਵੀਚਾਰਕਰਨਾਤਾਓਹਏਸੇਪ੍ਰਕਾਰਲ
 ਗੇਵਰਤਦਾਤਾਂਬ੍ਰਹਮਦਾਓਓਨਾਨੁਕਹਿਆਤੁਸਾਨਿਤ
 ਨਮਿਤਕਰਮਛੁਡਦਿਓਹੈਨਾਤੁਸੀਕੁਰਿਸਦੋਹੈਹੈਤਾ
 ਓਨਾਸਿਖਾਜੇਕਹਿਆਜੋਅਸਾਨੁਪੰਡਤਾਨੇਕਹਿਆਹੈ
 ਕਿਜਿਸਦੇਘਰਸੂਤਕਕੈਮ੍ਰਿਤਕਹੂੰਦਾਹੈਓਸਦੇਕਰਮਲੇ
 ਖੇਨਹੀਪੈਦੇਜੋਜਿਸਦਿਨਦੇਅਸੀਸਤਿਗੁਹਾਨੁਮਿਲੇ
 ਹਾਅਗਿਆਨਜੋਹਾਪਿਤਾਅਸਾਡਾਮ੍ਰਿਤਕਹੂੰਇਆਹੈ
 ਤੇਹੀਆਨੁਸਾਹਖਾਪੜਾਅਸਾਡੇਘਰੁਜਨਮਿਆਹੈਤਾ
 ਅਸੀਕਰਮਾਇਸਵਾਸਤੇਨਹੀਕਰਦੇਓਨਾਕਹਿਆਸੁ
 ਤਕਤਾਥੇਡੇਦਿਨਹੂੰਦਾਹੈਤਾਓਹਓਨਾਕਹਿਆਜੋਸਾਤਿ

ਗੁਰਮਾਗਿਆਕੀਤੀਹੈਜੋਸ੍ਵਾਸਨਾਭਥੀਉਪਜਤਾਹੈਸੋ
 ਜਨਮੁਤਾਹੈਤੇਜੋਸ੍ਵਾਸਨਾਸਕਾਵਾਗਦੁਰਹੋਜਾਤਾਹੈ।ਸੋ
 ਮਰਤਾਹੈ।ਤੁਸਾਸ੍ਵਾਸਸ੍ਵਾਸਨਾਮੁਦਾਅਧਾਰੁਰਖਣਾਅ
 ਸਾਨੁਕਰਮਾਦਾਸਮਾਕੋਈਨਹੀਹਥਆਵਦਾਤਾਂਤੇਬ੍ਰਹ
 ਮਲੈਮਸਟਹੋਇਕਹੈ॥੧੨੪॥ ਭਾਈਤਿਲੋਕਪਾਨੁਕਾਤੇਭ
ਭਾਈਤਿਲੋਕਪਾਨੁਕਾਤੇਭ
 ਈਤੋਤਾਮਹਿਤਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਹਜੁਰਆਏ।ਤੁਸਾਬ
 ਚਨਕੀਤਾਹੈਜੋਰਾਮਨਾਮੁਦਾਜਾਪਕਰਨਤੁਸੀਤਰਕਨ
 ਜਾਵੇਗੇ।ਤੇਬ੍ਰਹਮਲੈਲੋਕਕਹਿਦੇਹੈਨਅਸੀਸਬੇਜਾਪੁ
 ਕਰਵੇਹਾਂਤਾਂਸਾਰਾਸੀਸਾਹੁਤਰਕਨਜਾਵੇਗਾ।ਤਾਂਨਰਕਾ
 ਸੁਰਗਾਕਿਉਕੀਤੀਆਹੈਨਾਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਜਪਦੇ

ਤਾਂਸਬੇਹੈਨਪਰਗੁਰਾਦੇਮਿਲੇਬਿਨਾਮਨਾਇਕਾਗਰਿਨਹੀ
ਹੁੰਦਾਤੇਪਰਤੀਤੁਭੀਨਹੀਹੁੰਦੀਤੇਮਨਾਇਕਾਗਰਤੇਪ
ਰਤੀਤਾਬਿਨਾਕਾਲਿਆਦਨਹੀਤਾਓਨਾਨੁਤੁਸਾਕਹਿਦਾ
ਜੋਬਾਬੇਜੀਨੁਤੇਮਰਦਾਨੇਨੁਕੋਡਾਰਾਕਸਲੈਗਾਇਆਹੈਸੀ
ਤੇਮਰਦਾਨੇਨੁਤੇਲਦੇਤਪਤਕੜਾਹੋਵਿਚਪਾਵਤਲਗਾ
ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਬਾਬਾਜੀਏਸੇਵਾਸਤੇਮੈਨੁਨਾਲਰ
ਖਿਆਸੀਜੋਕੜਾਹੋਵਿਚਤਲਵਾਇਦਾਹੈਤਾਂਬਚਨਹੋ
ਇਆਮਰਦਾਨਿਆਤੁੰਕੜਾਹੋਵਿਚਹਥਾਲਾਵਾਹਗੁਰੂ
ਆਖਕੇਜਬਵਾਹਗੁਰੂਕਹਕੇਮਰਦਾਨੇਹਥਪਾਇਆ
ਤਾਤੇਲਠੀਦਾਹੋਗਾਇਆਰਾਖਸਚਰਨੀਆਨਲਗਾ

ਤਾਂਤਪਤਕੜਾਹੋਵਿਚਰਾਮਨਾਮੁਕਹਕੇਤੁਸੀਭੀਤੇਅਸੀ
 ਭੀਹਥਪਾਈਏਤਾਓਹਸੰਕਾਮਾਨਹੋਕੇਤਪਤਕੜਾਹਾਥੁ
 ਏਗਾਇਆਗੁਰਸੀਤਲਨਾਮੁਦੀਆਯਬਚਨਹੋਇਆਜ
 ਗਤਵਿਚਤ੍ਰਿਸਨਾਦਾਕੜਾਹਾਤਪਤਹੈ। ਗੁਰਮੁਖਾਨੁਮਿ
 ਲਕੇਤੇਨਾਮੁਜਪਕੇਸਭਾਤ੍ਰਿਸਨਾਨਿਵਰਤਹੁੰਦੀਹੈ॥੧੨੫॥
 ਸਾਖੀਹੋਰਚਰਣੀ॥ ਭਾਈਸਾਂਈਦਾਸਜੜੀਆਸਰੁਕੁਥ
 ਕਟੰਬਸਮੇਤਾਸਿਖਾਈਸੇਵਾਕਰਦਾਸੀ। ਗੁਰਮੁਖਜਨ
 ਜੀਦੇਯੁਗਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਜੋਜੀਸਬਦਸੁਣਨੇਦੇਸਮੇ
 ਮੇਰਾਮਨੁਠਹੋਰਦਾਨਾਹੀ। ਤੇਤੁਸਾਡਾਬਚਨਹੈਜੋਇਕਗੁ
 ਰਮਨਕਰਸਬਦਸੁਣਨਾਪੜਵਾਯਤਾਬਚਨਹੋਇਆਜ

ਗੇਤਾਤੁਮਨਦਾਸਾਖੀਨਹੀਸੇ। ਜੋਮਨੁਚਲਦਾਹੈਕੇਨਹੀ
 ਚਲਦਾ। ਤੇਹੁਦਸਾਧਸੀਗਤਵਿਚਆਵਲਕਰਤੈਨੂੰਸੋਝੀ
 ਪਈਹੈ। ਜਿਧਰਤੇਹਾਮਨਚਲੇਤਾਓਸਦਾਫਲਅਨਿਤ
 ਦਿਖਾਇਕੇਤੇਫੇਰਕੇਤੇਮਨਨੁਸਬਦਵਿਚਜੋੜਾਜਿਵੇਅੜਿ
 ਆਲਪੋੜਾਅਪਟੀਮਰਜੀਸੇਦੋੜਤਾਹੈ। ਤਾਂਕਰਸਵਾ
 ਰਓਸਨੁਅਗਾਵਿਖਾਇਕੇਤੇਮੋੜਾਉਆਵਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਵੇ
 ਗਾਤੇਮੋੜਾਇਆਮੋੜਾਇਆਸੁਧਹੋਜਾਦਾਹੈ। ਤਾਂਤੇਤੁਸਾ
 ਮਨੁਆਪਟਾਫੇਰਫੇਰਕੇਵਿਚਸਬਦਏਜੋੜਨਾਸੁਧਹੋਵੈ
 ਗਾ॥੧੩੬॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਪੈੜਾਕੋਹਲੀਗੁ
 ਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਹਜੂਹਹੋਦਾਸੀ॥ ਤੇਵਚਨਾਦਾਆਗੇ

ਆਕਾਰੀ ਸੀ। ਤੇ ਪੰਡਤ ਕਾ ਸੀ ਥੀ ਅਦਵਾਇਆ ਸੀ ਤੇ ਕ
 ਥਾਵੇ ਦਾਂਤ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਦੀ ਸੁਲਾਇ ਦਾ ਸੀ। ਤਾ ਸਾਹਬ
 ਨੇ ਹੋਰ ਵੇਦਾਂ ਤੇ ਦਾ ਗ੍ਰੰਥ ਪੁਰਾਣਿਆ ਤਾਓ ਸਾਥੀਆ ਮੈਂ ਕਾਂ
 ਸੀ ਥੀਆ ਪਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭੇਜ ਕੇ ਅਦਵਾਇ ਲੈ ਦਾਹਾਂ। ਤੇ ਪੰਡ
 ਤ ਆਪਨੁ ਅਨੰਤ ਭਗਤ ਕਹਾਵ ਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਹ
 ਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਪੰਡਤ ਜੈ ਸੇਏ ਹ ਸਿਖ ਅਨੰਤ ਭਗਤ ਹੈ
 ਨ ਤੈ ਸੇ ਹੋਰ ਥੇੜੇ ਹੋਨਾ। ਤਾ ਪੰਡਤ ਸਾਇਤ ਭੁਲੀ ਗਲ ਕੇਲ
 ਗਨ ਸਗਨ ਮਨਾਇ ਕੇ ਤੇ ਗਏ ਸਨੁ ਪੁਜ ਕੇ ਤੇ ਸਾਹਬ ਥੀਖ
 ਰਚ ਦਾਸ ਤੇ ਪੰਜ ਸੇਰੁ ਪਯਾ ਦੇਵਾਇਆ ਤੇ ਕਾਸੀ ਨੂੰ ਤੇ ਗਿਆ।
 ਅਗੇ ਥੀ ਸਨ ਮੁਖ ਗਯਾ ਆਇਆ। ਤਾਏ ਹੁਫੇਰ ਮੁੜਾ।

ਇਆਤਾਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤੁਸੀਆ ਨਿੰਨ ਭਗਤ ਕ
 ਹਵਦੇ ਹੋ ॥ ਤੇਗਧੇ ਦੇਸ ਗੁਨ ਥੀ ਮੁੜ ਆਏ ਹੋ ॥ ਹੁਣ ਸਿਖ
 ਦੀਆ ਨਿੰਨ ਭਗਤ ਦੇਖੋ ॥ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਪਹ
 ਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਜੇ ਸਿਵਨਾ ਭੁਈ ਨਗ
 ਰੀ ਪ੍ਰਾਣ ਸੰਗ ਲੀਦਾਰੀ ਸਫੇਡ ਆਏ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਓਥੇ ਲੇ
 ਆਵੈ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਪੈੜਾ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਸਾ ਹਬਰਾ
 ਹ ਮੁਕਾਮ ਵੀਹ ਕੀ ਕਤ ਲਿਖਾਇਤੀ ॥ ਤੇ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਕੋਈ ਸਿ
 ਖ ਲਿਆਇਆ ਸੀ ਅਰਦਾਸ ਸੋਓ ਸਨੁ ਖਰਚ ਇਤੇਓ ਸੇਰ ॥
 ਹਉ ਠੁਤੁ ਗਿਆ ॥ ਤਾਸਾ ਹਬਰਾ ਹੀ ਆਏ ਪੰਤਤਾ ਮੈਸੇ ਅਨਿ
 ਨ ਭਗਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਜੋ ਥਿਤ ਵਾਰ ਗ੍ਰਹ ਨਿਛੜ ਨਹੀ ਪੁਛਦੇ

ਤੇ ਅਗਦਾਸਕਰ ਕੇ ਤੁਰਦੇ ਹੈਨਾ ਤਾਓ ਥੋ ਪ੍ਰਾਣਸੀ ਗਲੀ
 ਦੀ ਪੋਥੀ ਲੈ ਟਨੁ ਗਇਆ ਸੀ ਗਲਾਈ ਪਵਿਚ ਜਾਇ
 ਕੋ ਪ੍ਰਾਣਸੀ ਗਲੀ ਦੇ ਸਾਥ ਹੀ ਭੇਟ ਬਹੁ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆ ॥
 ਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗਾ ਬਚਨ ਹੋਇ
 ਆਭਾਈ ਪੈੜਾ ਤੂੰ ਮੇਖ ਹੋਇ ਆ ਤੈਨੂੰ ਅਨਿਤ ਭਗਤ ਪੁ
 ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਾਣਸੀ ਗਲੀ ਵਾਚੀ ਸਭੁ ਜੇਗ
 ਦੀ ਕਲਾ ਲਿਖੀ ਸੀ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆ ਕਲਜੁ ਗਵਿਚ ਜ
 ਗਾ ਕੇ ਸਸਾਪਦਾ ਹੈ ਤਾ ਪੋਥੀ ਪੜਕੇ ਨਦੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵਾਹ
 ਕਰ ਦਿਤੀ ਤੇ ਅਨਿਤ ਭਗਤ ਦੀ ਬਾਣੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਵਿਚ
 ਲਿਖੀ ਜੋ ਚਿਤਲਾਇ ਕੈ ਸੁਦੈ ਗਾਓ ਸਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੈਗ ॥

ਤਾਂ ਭਾਈ ਪੈਰਾਮੋਖ ਹੁਆ ॥ ੧੨੭ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲਈ ॥ ਭਾਈ
 ਦਰਗਹ ਭੰਡਾਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੁ ਆਇਅ -
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਕਈ ਸਿਖ ਸਬਦੁ ਦੀ ਚ
 ਰਚਾ ਕਰਦੇ ਆਪ ਵਿਚ ਬੋਲ ਉਠਦੇ ਹੋਨਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ
 ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਨੁ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ॥
 ਜੋ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਦਰਗਹ ਪੁ
 ਛਿਆ ਜੀ ਕੋਨ ਕੋਨ ਚਰਚਾ ਹੈ ॥ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ॥ ਇਕ ਵਾ
 ਦੁ ਚਰਚਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਆਪ ਨੂਰ ਹੀ ਸਮਝੀ ਦੀ ਭੋਨੀ ਮਤਾ ਕਰਕੇ
 ਆਪ ਥੀਵ ਸੇਖ ਬੁਧ ਵਾਲੇ ਥੀ ਪੁਛ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰ ਲੇ
 ਣੀ ॥ ਤੇ ਦੂਜੀ ਹੋਤ ਚਰਚਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਆਪ ਥੀ ਬੁਧ ਵਿਚ ਹੋਵੈ ਕ

ਹਿਸੁਟਾਵੁਲਾਤੇਦੂਜੇਦੀਬੁਧਵਿਚਆਵੈਤਾਸੁਟਲੇਵੁਟਾ
ਪ੍ਰੀਤਕਰਕੇ॥ਵੀਚਾਰਕੇਜੇਵਸੇਖਹੋਵੈਸੋਰਿਏਵਿਚਧਾ
ਰਲਾ॥ਜੈਸੇਏਕਈਪਕਜਗਾਈਦਾਹੈਤਾਏਨੋਕਾਅਧਿ
ਕਥਨਸਟਹੋਜਾਦਾਹੈ॥ਤੇਇਕਈਪਕਹੁੰਦਾਹੈਤਾਚਾਣਨ
ਕਰਦਾਹੈਪਰਆਪਦੇਪਿਛੇਅੰਧੇਗਹੀਰਹਿਦਾਹੈ॥ਤੇਸੇ
ਜੋਆਪਹੀਚਰਚਾਕਰਦਾਹੈਤੇਹੋਰਸਈਗਾਹੀਸੁਟਦਾਤਿ
ਸਨਗਰਬਹੋਦਾਹੈ॥ਤੇਇਕਜਲਪਚਰਚਾਹੈ॥ਜੋਆਪ
ਦੇਪੱਖਈਗਾਨਾਪਕਾਗਏਵਚਨਾਕਰਪਾਲਨਾਕਰਨੀ॥
ਤੇਹੋਰਸਏਪਖਤੁਪ੍ਰਮਾਦਾਤੇਵਿਸਟਾਂਤਾਕਰਖੰਡਦਾ॥
ਏਹਭੀਚਰਚਾਸਿਖਤਿਆਗਏਹੈਨਾਜੋਮਨੁਗੀਵਾਨਹੀ

ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਇਕ ਵਿਡੈ ਡੇ ਚਰਚਾ ਹੋ ਜੋ ਆਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝ
 ਨਹੀਂ ਤੇ ਹੋਰ ਸਭਾ ਵਚਨ ਮੰਨਣਾ ਨਹੀਂ। ਏਹ ਭੀ ਚਰਚਾ
 ਹੁਕੋ ਸਿਖ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜਿਸ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ
 ਵੈਸੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸੇਵਾ ਮਨੁ ਨਹੀਂ ਦੁਖਾਵਣ
 ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰਦੀ। ੧੨੮ **ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਲ**
 ਮੀਆ ਜਮਾਲ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੁ ਆਇਆ
 ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਇ ਕੋਲੀ ਤਾ ਤੇ ਮਥਾ ਟੋਕਿਆ ਤੇ ਕਹਿ ਆਜੇ
 ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਸਿਖ ਕਰੀਏ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਜੇ ਗੁਰੂ ਕੀ
 ਬਾਣੀ ਸਿਦਕ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾ। ਏਹੁ ਸਰੀਰ ਜਿਤ ਤੇ ਹੈ ਨ ਸੁਭੁ ਪ੍ਰ
 ਜਾਤ ਤਾ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਸੁਭੁ ਦਾ ਵਿਚ ਚੇਤਨ ਇਕੋ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਈ

੧੦੮

ਚੇਤਨਨੁਪਛਾਦਦੇਹੈਨਾ। ਸੋਈਗੁਰੂਕੋਸਿਖਹੈਨਾ। ਤਾਓਸ
ਕੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਇਕੋਚੇਤਨਵੈਆਪਿਆਹੋਇਆ
ਹੈ। ਤਾਇਕਸਦੇਪ੍ਰਸਾਦਖਾਵਣਕਰਕੇਸੱਭੇਕੋਈਹਜਕਿ
ਉਨਹੀਜਾਵਾ। ਤੇਇਕਸਦੇਗਿਆਨਪਗਾਪਤਕਰਕੇਸ
ਕੁਦਾਦਾਆਗਿਆਨਕਿਉਨਹੀਮਿਟਦਾ। ਤਾਂਬਚਨ
ਹੋਇਆਜੈਸੇਘਟਮਟਮੈਅੰਕਾਸਦੇਕਹੀਹੋਤਾਹੈ। ਜਿਸ
ਘਟਮਹਿਪਦਾਰਥਪਾਈਤਾਹੈਤਿਸਹੀਤੋਨਿਕਲਤਾ
ਹੈ। ਜਿਸਮਟਮਹਿਦੀਪਕਪ੍ਰਕਾਸਤਾਹੈਤਿਸਕਾਅੰਧੇਰ
ਦੁਹੋਤਾਹੈ। ਭੋਜਨਖਾਦਾਪ੍ਰਾਣਕਾਧਰਮਹੈ। ਅਰ
ਗਿਆਨਕਾਸਮਝਣਾਮਰਕਾਧਰਮਹੈ। ਤੇਆਤਮਾ

ਸਰਬਦਾਸਾਖੀਹੈ॥ ਸਜਾਤੀਵਿਜਾਤੀਸੁਕਤਤੀਨੋਭੇਦਾ
 ਤੇਨਿਆਰਹੈ॥ ਸਜਾਤੀਭੇਦਕਹੀਏਏਕਆਤਮਾਹੈ॥
 ਤੇਦੁਜਾਚੇਤਨਹੋਰਹੈ॥ ਜੈਸੇਮਨੁਛਕੇਸਾਥਮਨੁਖਹੋਰ
 ਹੋਵੈ॥ ਸੋਤਾਦੁਜਾਹੋਇਆ॥ ਤੇਵਿਜਾਤੀਭੇਦਕਹੀਏਏ
 ਕਆਤਮਾਚੈਤਨਹੈ॥ ਅਰਦੁਜਾਜਗਤਜੜਹੈ॥ ਜੈਸੇਮ
 ਨੁਖਕੇਸਾਥਾਬਿਰਛਕਹੀਏ॥ ਸੋਤਾਜਗਤਕੁਮਤੇਭਾਸਤਾ
 ਹੈ॥ ਅਰਸੁਗਤਭੇਦਕਹੀਏਜੈਸੇਮਾਨੁਖਕੇਅੰਗਪ੍ਰਤ
 ਅੰਗਹੈ॥ ਸੋਤੋਆਤਮਾਨਿਰਾਕਾਰਹੈ॥ ਨਿਰਾਕਾਰਵੇਅੰ
 ਗਪ੍ਰਤਿਅੰਗਨਹੀਬਦਦੋ॥ ਤਾਂਤੇਆਤਮਾਐਸਾਕਾਹੀ
 ਆਹੈ॥ ਸਭਕੇਮਧਸਰੁਹੀਤੇਨਿਆਰੇ॥ ਜਿਉਜਥਭੀਤ

ਕਈਸਤਤਾਗੋਸਰੀਗਮਦਕੇਕੀਨਿਆਈਹੈ॥ ਅੰਤਹਕ
ਰਨਜਲਦੀਨਿਆਈਹੈ॥ ਨਾਆਤਮਾਚੰਦ੍ਰਮੇਦੀਨਿਆ
ਈਵਿਚਭੀਭਾਸਦਾਹੈਤੇਨਿਆਗੁਰੀਹੈ॥ ਜਿਸਨੇਇਸਪ੍ਰ
ਕਾਹਸਮਾਝਿਆਹੈਸੋਈਸਿਖਹੈ॥ ੫੩੬੬ ਉਤਤੀਸ
ਵੀਚਲੀ॥ ਅਨੰਤਾਕੁਕੋਭੁਲੇਸਭਵਧਾਵਦਹਨਿਸਿਰਦਾ
ਗਾਟਿਕਾਰੋਤਾਜਾਦੀਐਨਿਵਲਨਿਹਾਲਸਬਦਬੀਚਹਾ
ਤਖਤੂਧੀਰਗੀਭੀਰਹੈਦਰਗਹਤੁਲੀਜਪੈਸਿਰੰਕਾਹਾ
ਮਨਸਾਧਾਰੁਅਥਾਹੈਤੀਰਥਉਪਲਸੇਵਕਸਾਹਾਨਿ
ਕਸਤ੍ਰੀਣੀਆਖੀਐਪ੍ਰਿਧੁਗੀਗੁਰਕਾਪਿਆਹਾਧੀਗਤੁ
ਮਦੁਜਾਦੀਐਵਤੇਸੁਜਾਦਤਿਖਾਦਅਪਾਹਾਬਨਿਵਾ

ਲੀਤੇਪਰਸਰਾਮੁਬਾਲਬੈਸਹਉਤਿਨਬਲਿਗਾਹਾਸਤਿ
ਗੁਰਸਬਦੁਸਵਾਰਟਗਾਹਾ॥੧੨੮॥ *ਸਾਖੀਰੋਚਲੀ॥*
ਭਾਈਅਨੰਤਾਤੇਭਾਈਕੁਕੇਵਧਾਵਫਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਈ
ਸਰਟਆਏਾਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕੜੁ ०
ਹਪ੍ਰਸਾਦਿਜੋਭੇਟਾਆਪਟੀਠਹਿਗਈਹੈਇਸਦਾਪਰੋਜ
ਨਕਿਆਹੈਹੋਰਨਾਮਿਠਿਆਈਈਨਿਆਈਕਉਨੀ
ਕੀਤਾ॥ਬਚਨਹੋਇਆਜੈਸੇਕੜਾਹੁਦੇਵਿਚਹੁਕਾਈਵਸ
ਤਸੁਟਵਾਲੀਨਹੀ॥ਤੈਸੇਗੁਰੂਕੇਸਬਦਥੀਕਾਈਸੁਟ
ਵਵਾਲੀਕਥਾਨਹੀ॥ਤੈਸੇਸਿਖਆਪਟੀਖਸਲਤਾਕੇ
ਰਤਖਰੀਆਕਰਨਜੁਕਾਈਗਲਸੁਟਵਾਲੀਨਹੈ

ਗੀ॥ ਜੋਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਤਗੇ॥ ਅਸਾਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾ
 ਮੁਰੈ ਜਿਸ ਕਰ ਅਕਾਲ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ੧੨੮ **ਸਾ**
ਖੀਰੋਰਚਲੀ॥ ਕੁਾਣੀ ਨਿਵਲਾਤੇ ਨਿਹਾਲੁ ਗੁਰੂਗਰਿਗੇ
 ਬਿੰਦ ਜੀਵੀ ਸਰਨ ਆਏ॥ ਜੋ ਅਸਾਡਾ ਓਧਾਰ ਹੋਵੈ॥ ਬ
 ਚਨ ਹੋਇਆ ਜੈ ਸੇਕਾਸਟ ਮਹਿ ਅਗਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੇ ਮਥੇ
 ਬਿਨਾ ਨਿਕਸਤੀ ਨਹੀ॥ ਤੇ ਕਾਸਟ ਨੂੰ ਸੇਕ ਭੀ ਨਹੀ ਲਗਦਾ
 ਮਥਨ ਵਾਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਮਥ ਵੇਰੈ॥ ਅਗਨ ਪਰਤ ਖਰੋਇ ਕੈ
 ਸਭ ਕਾਸਟ ਅਗਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਦੁਧ ਵਿਚ ਪ੍ਰਤ ਹੋ ਪਰਸੰ
 ਜਮਨਾਲ ਮਥ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਪੀਉ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਸੇ ਪਾਠ
 ਸਬਦ ਦੇ ਕਰ ਪੁਨ ਹੋਦਾ ਹੈ॥ ਪਰਗਿਆਨੁ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੁ

ਦਾ। ਤੇਵੀਚਾਰਕਰਨਤੇਗਿਆਨਪ੍ਰਕਾਸਤਾਹੈ। ਤਾਭਾਈ
 ਨਿਵਲਾਤੇਨਿਹਾਲੁਗ੍ਰੰਥਜੀਦੀਕਥਾਕਰਨਜੋਸੋਤਸਰ
 ਧਾਕਰਕੈਸੁਦੈਸਭਤਾਦੇਮਨਵਿਚਭੈਆਵੈ। ਤੇਗੁਰਮਤ
 ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈ। ਆਪਭੀਜੀਵਨਮੁਕਤਹੋਵੈਹੋਰਭੀਜੋਭਿਨ
 ਦੀਕਥਾਸੁਦੈਸੋਈਜੀਵਨਮੁਕਤਹੋਵੈ। ੧੩੦ ਸਾਖੀਹੋਰਚਾਈ
 ਭਾਈਤਖਤੁਧੀਰਭਾਈਦਰਗਹਤੁਲੀਭਾਈਮਨਸਾਧ
 ਹਤੇਭਾਈਤੀਰਥਭੀਪਲਗੁਰੁਹਾਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸਰਨਾ
 ਏ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹੋਰਨਾਦੇਮਖ
 ਥੀਵੀਚਾਰਸੁਲਦੇਹਾਂਤਾਂਮਨਨੁਸਾਂਤਨਹੀਆਵਦੀ। ਤੇਭਾ
 ਈਨਿਵਲੇਤੇਨਿਹਾਲੁਦੇਮੁਖਥੀਸੁਦਕੈਮਨਵਿਚਭੈਆ

ਵਦਾਹੈ॥ ਤੇ ਗੁਰਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ ਤੇ ਦੁਰਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਦੀ ਹੈ॥ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਬਦੁ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ॥ ਪਰ ਜੇ ਵਕ
ਤੇ ਵਿਚ ਚੰਦ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹੋਂ ਨ ਤੇ ਸੋ ਤੇ ਵਿਚ ਭੀ ਚੰਦ ਗੁ
ਣ ਹੁੰਦੇ ਹੋਂ ਨ॥ ਤਾ ਤੁਰਤ ਹੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ
ਜੇ ਥੋੜੇ ਗੁਣ ਵਕ ਤੇ ਸੋ ਤੇ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋਂ ਨ ਤਾਂ ਫਿਲ ਕਰ ਕੇ
ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਪਰ ਜੇ ਵਕ ਤੇ ਵਿਚ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹੋਂ ਨ॥
ਤਾ ਸਹਜੇ ਸੋ ਤੇ ਨੂਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਏ ਹੋਂ ਨ॥ ਤਾ ਓਤਾ ਪੁਛਿ
ਆ ਜੀ ਓਹ ਕਵਲ ਗੁਣ ਹੋਂ ਨ॥ ਕਿਹਾ ਕਰ ਸੁਣਾਈਐ
ਬਚਨ ਹੋਇਆ॥ ਸਲੋਕਾ॥ ॥ ਏਗਾ ਮੀ॥ ਵਿਵਾਸੁ
ਰਾਸਾ ਮਾਸੁ ਦ੍ਰਿਤਾ॥ ਪ੍ਰਿਆ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸਥਾਵ ਵਿਤ ਸਤਾ॥

905

ਕਰੇਜੇਸਭੁਨਾਨੁਪਿਆਗੀਲਗੇ॥ਤੇਵਚਰਸਾਚਾਕਹੇ॥
ਜੇਗਿਆਨਕੈਉਪਾਸਨਾਕੈਕਰਮਜੇਸਬਦਦਾਰਿਦਾਹੈ
ਵੈਸੋਈਅਰਥਕਰੇ॥ਜਿਸਦੇਮਨਵਿਚਸਹਸਾਹੈਵੈਸੋਪਸ
ਨਕਰੇਉਸਦਾਸੀਸਾਨਿਵਰਤਕਰਦੇਵੈ॥ਤੇਜੇਹਾਪ੍ਰਸਥਾਵ
ਸਬਦਦਾਹੈਵੈਤੇਹੀਹੀਸਾਖੀਲਿਆਵੈ॥ਜੇਹੇਸ੍ਰੋਤੇਹੋਵਨਤੈ
ਸਾਹੀਦ੍ਰਿਸਦਾਂਤਦੇਵੈ॥ਤੇਸਭਨਾਸਾਸਤਾਦਾਗਿਆਤਾ
ਹੈਵੈਤੇਕਥਾਵਿਚਵਖੋਪਨਾਕਰੇ॥ਜੇਕਥਾਹੋਰਹੈਤਾਸਾਖ
ਹੋਰਸਭਾਉਨਕਰੇ॥ਤੇਸਹੀਰਕਰਕੇਭੀਸੁਧਾਹੋਬੈਠੇ॥ਤੇਮ
ਨਕਰਕੈਸਹਲਭੀਹੋਵੈ॥ਤੇਜਿਉਜਿਉਕਥਾਸ੍ਰੋਤੇਸੁਦਾ
ਓਨਾਦੇਮਨਨੁਪ੍ਰੀਤਦਾਰੀਗਚੜਦਾਜਾਵੈ॥ਤਾਸਾਹੀਸਭ

ਜੀਤੀਜਾਵੈ। ਤੇਰੇਤ੍ਰਤੇਸ੍ਰਵਨਤੇਸ੍ਰੋਤਿਆਦੇਮੁਖਓਧਰੀ
 ਹੋਵਨ। ਦੇਖਾਅਗੇਕੀਕਹਦਾਹੈ। ਤੇਹੀਕਾਰੀਨਹੈ। ਆ
 ਪਦਾਮਨਨੀਵਾਹਖੈ। ਤੇਜੋਕਥਾਕਰੇਪ੍ਰਥਮੇਆਪਹਿਥੇ
 ਵਿਚਧਾਰਲੇਵੈ। ਤੇਆਪਣੀਪ੍ਰਾਰਲਬਤੇਸੀਤੋਖਕਰੇ। ਬ
 ਹੁਤਿਆਪਦਾਰਥਾਦੀਚਾਹਨਕਰੇ। ਅੰਗੇਥਿਨਾਜੇਦੇਵੈ
 ਸੋਰਾਜੀਹੋਕੇਲੇਵੈ। ਏਹਚਉਦਹਗੁਣਜੇਵਕਤੇਵਿਚਹੋਵ
 ਨਓਸਥੀਕਥਾਸੁਲੇ। ਅਗੇਸ੍ਰੋਤੇਨੂਚਉਦਹਗੁਣਚਾਹੀ
 ਦੇਹੀਨਾਸਲੇਕਾ। ਭਗਤੇਵਕਤਰੇਅਗਰਬਤਾਸੁਚਰਚਹ
 ਚੰਚਲਹੀਨਾਪਦਾਹੀ। ਪਰਸਨਾਮਖਸਚਬਹੁਸੋਤੋਅਨਲ
 ਸੋਨਿਦ੍ਰੋਤੁਤਾਸੁਧੀ। ਦਾਤਾਤਪਕਥੀਤਰਾਸੁਚਪਦ੍ਰੋਜੀ

ਤਾਸਰਬਦਾ॥ਏਤੇਯਾਸਵਸੀਤਨਿਰਮਲਗੁਣਾਵੈਕੁੰਠੇ॥
ਵਸਤਸਦਾ॥ਏਹਚਉਦਹਗੁਣਸੱਰੇਤੇਵੇਹੈਨਾ॥ਜੇਮਨਬ
ਚਕਮਕਰਵਕਤੇਦੀਭਗਤਕਰੇਤੇਆਪਦੇਮਨਾਵਿਚ
ਗਰਬਨਾਕਰੇਜੇਮੈਸੇਵਾਕਰਨਾਹਾ॥ਤੀਜਾਕਥਾਏਸੁ
ਦਨਦੀਬਹੁਤੀਸਰਧਾਹੋਵੈ॥ਚਉਥੇਆਪਦੇਸਰੀਰਦੀ
ਭੀਤੇਵਚਨਾਦੀਭੀਚਤਗਾਈਨਕਰੇ॥ਤੇਪੰਜਵਾਸਮ
ਝੁਣਨੁਚਤਰਹੋਵੈ॥ਤੇਛੁਡਵਾਪ੍ਰਸਨਕਰਨਦੀਸਮਰ
ਥਤਾਹੋਵੈ॥ਤੇਸਪਤਮਬਹੁਤੇਸਾਸਤ੍ਰਸੁਦੇਹੋਵਨਾ॥ਤੇਅ
ਠਵਾਅਲਸਨਾਕਰੇ॥ਨਾਵਾਅਲਸਕਥਾਏਸਮੇਲਿ
ਦਾਨਾਕਰੇ॥ਦਸਵਾਜੇਸੁਦੇਸੇਮਨਾਵਿਚਧਾਰਦਾਰਹੋ॥ਟੁ

ਗਯਾਗਵਾਵੰਡਖਾਵੈ। ਬਾਗਵਾਜੇਕਥਾਗਾਗਾਦੇਸਿਧਾਂਤਥੀ
ਵਿਪਰਜੇਹੋਵੈਤਾਓਨਾਦਾਤਿਆਗੁਕਰੇ। ਤੇਰਵਾਸਹੀਰ
ਭੀਸੁਚਗਖੇ। ਚੈਦਵਾਦੰਭਨਾਕਰੇ। ਰਿਦੇਕਰਸੁਲੇ। ਏਹੋਚੈ
ਦਾਗਦਸਰੇਤੇਦੇਹੋਵਨਾ। ਤਾਓਸਨੂਤੁਰਤਾਰੀਆਨੁਪਾਪ
ਤੋਹੋਦਾਹੈ। ਸੋਭਾਈਨਿਹਾਲਾਵਿਚਸਭੇਲਖਦਪਾਏਜਾਵੇ
ਹੈਨਾ। ਤੁਸਾਭੀਭਾਈਨਿਹਾਲਦੀਸਿੰਗਤਕਰਨੀ। ਓਸਦੇ
ਮਿਲਦਕਰਸਭੇਗੁਲਕਿਓਨਪਾਪਤੋਹੋਵਨਗੇ॥ ੧੩੧
ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਕਿਸਨਾਝੰਝੀਤੇਪਨਿਭਾਈਪੰ
ਮੁਪਰੀਗੁਰੂਹਾਰਿਗੋਬੰਦਜੀਦੀਸਰਨਆਏ॥ ਜੇਅਸਾ
ਡਾਓਪਾਰਕਰੇ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਕਲਜੁਗਵਿਚਨਾਮੁ

ਵਡਾਜਹਾਜ਼ਹੈ॥ ਤੁਸੀਭੀਨਾਮੁਦੇਜਹਾਜ਼ਾਵਿਚਚੜ੍ਹਬੈਠੇ॥
ਤੇਸਬਦਦੇਉਚਾਰਨਦਾਅਭਿਆਸਕਰੋ॥ ਤਾਓਨਾਅਰ
ਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਕੇਈਸਿਖਸਬਦਨੁਪੜਸੁ
ਫਕੇਖੋਟੇਕਰਮਛਿਡਦੇਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੇਕਈਸਿਖਸਗੋਬਹੁ
ਤਵੈਰਵਿਰੋਧਕਰਨਲਗਦੇਹੈਨਾ॥ ਓਨਾਨੂਕਊਤਪਦਵੀਪੁ
ਪਤਹੁੰਦੀਹੈ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਗਰੁਕਾਸਬਦਸਭਦਾਦ
ਉਧਾਰਸਮੇਪਾਇਕਰਕਰਦਾਹੈ॥ ਇਕਾਗਿਆਨਬਧ
ਦਾਕਾਲਿਆਲੁਨਹੀਹੋਦਾ॥ ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਜੇਆਗਿਆਨੀ
ਸਬਦਨੁਸੁਣਦਾਹੈ॥ ਤਾਓਦੇਪਾਪੁਕਦੀਦੇਹੈਨਾ॥ ਅਗੇਜਗਿ
ਆਸਾਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦੀਹੈ॥ ਤੇਗਿਆਨੀਦਾਗਿਆਨੁਦਿੜਹੈ॥

ਦਾਹੈ॥ ਤਾਗਿਆਨਬਧਹੈ॥ ਓਸਨੇਆਪਦੇਮਾਨਵਾਸਤੇਪਾ
 ਠਸੁਲਕੈ॥ ਗਿਆਨੀਹੋਇਬੈ॥ ਨਹੈ॥ ਤੇਗਿਆਨੁਦਾਨਿਸ
 ਚਾਨਹੀ॥ ਹੋਇਆਤੇਆਪਦੀਵਡਿਓਆਈਵਾਸਤੇਕਹਿ
 ਦਾਹੈ॥ ਜੇਮੈਨੁਗਿਆਨੁਦਿੜਹੈ॥ ਸੀਤਾਦਾਸੀਗੁਰਹੀਕਰ
 ਦਾ॥ ਤਾਓਸਨੁਕਹੀ॥ ਗਿਆਨੁਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦਾ॥ ਜੈਸੇਕਿ
 ਸੇਅੰਮਤਸਰਜੀਦੇ॥ ਗੁਜਾਲਏਤੇਗੁਰਹੀਜਾਲਦੁ ०
 ਤਾਂਪੁਛਦਾਚਾਲਿਆਜਾਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਓਹਅੰਗਿਆਨੀਭੀ
 ਪਹੁਚਦਾਹੈ॥ ਤੇਕਿਸੇਨੁਸੰਗਤਅੰਮਤਸਰਦੀਤਰੀਹੋ
 ਈ॥ ਮਿਲੀਹੈਤੇਓਹਓਨਾਕਾਬਹਲਿਆਹੈ॥ ਤਾਓਹਜਾਗੁ
 ਆਸੀਹੈ॥ ਸੋਭੀਪਹੁਚਦਾਹੈ॥ ਪਰਜੇਕੋਈਗੁਜਾਵਦਾ

ਹੈਓਹਗਿਆਨੀਭੀਪਹੁਚਦਾਹੈ॥ ਪਰਜੇਗਹੁਰਹੀਜਾਦ
ਦਾਤੇਪੁਛਦਾਭੀਨਹੀਤੇਓਲਟਾਚਾਇਆਜਾਦਾਹੈਤਾ
ਓਹਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਨੁਨਹੀਪਹੁਚਦਾ॥ ਤੈਸੇਜੇਅਪਨੁਗਿ
ਆਨੀਮਨਦਾਹੈਤੇਸੀਤਾਥੀਪੁਛਦਾਨਹੀਓਹਜੀਵਨ
ਮੁਕਤਨਹੀਹੁੰਦਾ॥ ੧੩੨॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈ
ਧੰਗੜਤੇਭਾਈਮਦਤਿਖਾਲਵਡੇਸੁਜਾਦਹੈਸਨਾਗੁ
ਰੂਹਾਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸਰਨਆਏ॥ ਤੇਲੰਗਰਦੀਆ
ਲਕੜੀਆਚੀਰਨਤੇਚੌਕੀਆਤੇਮੰਜੇਬਟਾਦੇਵਲਾ॥
ਤੇਸਿਖਾਸਭੁਲਾਦਾਜੇਕਮਹੋਵੈਸੋਕਰਦੇਵਨਾ॥ ਤੇਕਥਾ
ਦੇਸਮੇਸਭੁਕੀਮਾਵਿਸਾਹਕੇਕਥਾਸੁਣਨਾ॥ ਤੇਪਿਛਲੀ

੧੮੬
 ਗਤੀ ਸਿਖਾਵਾ ਇਸਨਾ ਨੁਕਰਾਵਨਾ। ਤੇ ਆਪੁਰੀ ਇਸਨਾ
 ਨੁਕਰਨਾ। ਤੇ ਬਾਟੀ ਜਪਣਾ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਓਨਾ ਦਾ ਅੰਤ ਦਾ
 ਸਮਾਹੋ। ਇਆ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਤੀ ਆਇਲਗੇ। ਤੇ
 ਇਸਨਾ ਨੁਕਰ ਕੇ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥ ਆਪਦੇ ਹਥੀ ਗਰੀਬਾਨੂ
 ਦੇ ਕੈਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜਪਾਇਆ ਪ੍ਰਾਦਛੋਡੇ। ਸਾਹਬ ਆਪ
 ਓਨ ਦੀ ਚਿਖਾ ਤੇ ਜਾਇਖੋਡੇ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਨ
 ਲੀਲ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਸਨਾ। ਏਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੇ ਅ
 ਸਾਨੂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ। ਅਸਾ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੇ ਕਲ
 ਜੁਗ ਵਿਚ ਤੁਸਾਨੂੰ ਆਨੁ ਦੇਵਾਗੇ। ਹੁਟੇ ਨਾ ਸਬਦਨੁ
 ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਏਹੁ ਅਮਰ ਪਦਵੀਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਨਾ। ੧੩੩

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਬਨਵਾਲੀ ਤੇ ਭਾਈ ਪਰਸਰਾਮ
ਬਾਲਵੈ ਦੇ ਹੋ ਸਨ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸਾਧੋ ਰਹੀ ਹੋਵੈ ॥ ਓਸਨੂੰ
ਆਪ ਦੇ ਪਾਸੇ ਐਖਧ ਦੇਵਨਾ ॥ ਤੇ ਤੁਰਕੇ ਓਸ ਦੇ ਪਰਭੀ ਜਾਂ
ਵਨਾ ॥ ਹੋਰ ਸਬਦ ਭੀ ਗਾਵਨਾ ॥ ਤੁਹਾਇ ਕਹਿਨ ਓਨਾ ਅਰ
ਦਾ ਸਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਾਲਿਆ ॥ ਤੁਹਾਸ ਭੁਜੇ ਦਾ
ਸਬਦ ਕਰ ਦਾ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤੁਹਾਇ ਨੀ ਸੇਭਾ ਕੀਵਾ ॥
ਖੀ ਹੋ ॥ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ॥ ਐਖਧ ਤੁਸਾਰੇ ਪਰਸਰਾਮ ॥
ਰੋਗਾ ਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਪਰ ਕੋਤੁ ਸੀ ਕੋਤੁ ਸਾਰਾ ॥ ਸਾਗਿ ਦੇ ਜੇ ਰੋਗ
ਦੀ ਨਾਟ ਕਾ ਦੇਖ ਦਾ ॥ ਬੈਰਾਗੀ ਸਰਦੀ ਕਛ ਨੁਪਛਾਦ
ਕੈ ਐਖਧ ਦੇ ਦੇ ਹੋ ॥ ਤੇ ਨਾਲੇ ਸੀ ਜਮ ਦਸ ਦੇ ਹੋ ॥ ਓਸ ਦਾ

੧੮੨
ਰੋਗੁਕਦੀਦਾਹੈ॥ ਪਰਜੇਐਖਦਭੀਕੋਲਹੀਹੋਵਨਤੋ
ਗੀਭੀਹੋਵਨਤਉਭੀਵੇਦਥੀਬਿਨਰੋਗਰਹੀਕਦੀਦਾ
ਤੈਸੇਗੁਰਮੁਖਿਜੋਪੈਨਸੋਸਿਖਾਦਾਅਧਿਕਾਰਦੇਖਕ
ਰਸਬਦਦਾਉਪਦੇਸਕਰਦੇਹੈਨਾਓਤਾਨੁਗਿਆਨੁਪ੍ਰ
ਪਤਹੁੰਦਾਹੈ॥੩੯॥ **੧੫੬੩** ਵੀਵਹੀਚਲੀਪਲਸਕਰ
ਭਾਈਤੀਰਗੁਆਲੀਏਰਸਾਇਨੀਹਰਿਦਾਸਾ॥ ਭਾਵੁ
ਧੀਰਓਜੈਨਵਿਚਸਾਧਸੰਗਤਗੁਰਸਬਦੁਨਿਵਾਸੁ॥
ਮੇਲਬਡਾਬੁਝਾਨਪੁਰਸਰਮੁਖਸਿਖਸਾਹਿਜਪ੍ਰਗਾ
ਸਾਭਗਤਭੁਯਭੁਗਵਾਨਦਾਸਨਾਲਬੋਦਲਾਘਰੇ
ਉਦਾਸਾ॥ ਮਲਕਕਟਾਰੂਜਾਟੀਐਪ੍ਰਥੀਮਲਜਰ

ਦੀਖਾਸਾ॥ ਭੁਗਤ ਛੁਗਵਾਖਾਣੀ ਅੰਲ ਭੂਰਿ ਹਾਣੇ ਸਾਬਾ
ਸਾ॥ ਸੁਧੁ ਸੁਆਮੀ ਦਾ ਸਦਾਇ ਹੈ ਸਵਧਾ ਵਰ ਕਵਲਾਇ
ਗਾਸਾ॥ ਗੁਜਰਤੈ ਵਿਚ ਜਾਣੀ ਅੰਭੇ ਖਾਹੀ ਭਾਭੁੜਾ ਸੁਲਾ
ਸਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੁਗਤੁ ਭਾਉ ਰਹੁ ਹਾਸਾ॥ ੧੩੪ ਸਾਖੀ
ਰੋਮਲੀ॥ ਭੁਗਈ ਤੀਰਥ ਲਸਕਰ ਬਾਦ ਸਾਹ ਦੇ ਵਿਚ
ਰਹਿ ਦਾਸੀ॥ ਤੇ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਇ
ਆ॥ ਤੇ ਅਸ ਦਾ ਸਕੀਤੀ ਅਸੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਵਿਚ
ਰੁਧੇ ਰਹਿ ਦੇਹਾ॥ ਅਸਾਡਾ ਕਿਵ ਕਹਉ ਪਾਹੋ ਵੈਰਾ॥
ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾ ਸਾਧਾ ਦੀ ਦਹਿਲ ਕਰਨੀ॥
ਜੇ ਗਊ ਆਨੁ ਘਾਸ ਖੁਵਾਵ ਦੇਹੈ ਨ ਸੋ ਉਨਾ ਦਾ ਦੁਪਾ

੧੮੫
ਵਦੇਹੈਨਾ ਤੈਸੇਜੋਸਾਧਾਦੀਸੇਵਾਕਰਦੇਹੈਨਸੋਓਨਾਦੀ
ਪ੍ਰਸੰਨਤਾਕਰਕੈਗਿਆਨਤੇਭਗਤਨੁਪਛਾਦਕੈਸੁਖੀ
ਉਦੇਹੈਨਾ ਤਾਓਸਕਹਿਆਅਸੀਸਾਧਾਨੁਕਿਵਕਰਪ
ਛਾਦੀਐਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਇਕਰਾਜੇਈਸਰਪਾਹੀ
ਸਾਦੇਦਰਸਨਦੀਲਾਲਸਾਹੋਈਤਾਂਮੰਤ੍ਰੀਆਕਹਿਆ
ਜੇਹੀਸਾਨੁਖੇਜਨਜਾਈਐਤਾਰਾਜਿਆਥੀਖੇਜਨਨ
ਹੀਹੁੰਦਾਅਪਾਇਆਕਾਰਜਾਦਾਤਿਆਗੁਨਹੀਕਰ
ਸਕੀਦਾਅਪਰਾਇਕਉਪਾਵਹੈਜੋਇਕਤਾਲਾਉਜਲਕ
ਰਭਗਪੁਰਹੋਵੈਉਪਰਓਨਾਦੇਸਭਪ੍ਰੀਖੀਆਦੀਚੋਗੁ
ਤਾਲੀਐਤੇਰਾਖੇਉਪਰਬੈਠਨਜੋਬਿਲੀਕੋਈਆਵੁਣ

ਨਪਾਵੈ॥ ਤਾਓ ਸਰਾਜੇ ਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਕੀਆ॥ ਸੁਭ ਪ੍ਰੀਤੀਆ
 ਵਰੇ ਤੇ ਚੰਗਾ ਚੁਗਾ ਵਰਾ॥ ਆਪ ਦੇ ਦੇਸਾ ਵਿਚ ਸੋਭਾ ਜਾ
 ਇਕ ਹਨਾ ਤਾਂ ਹੀ ਸਾਨੇ ਕਹਿ ਆ॥ ਅਸੀਓ ਸਰਾਜੇ ਕੇ ਦੇਸ ਜ
 ਇਕੋਓ ਸਦੀ ਸਰਪਾ ਵਧਾਈ॥ ਐਸੇ ਸਦਾ ਪੰਛੀਆਈ
 ਸੇਵਾ ਕਰਦਾਰ ਹੈ॥ ਤਾ ਇਕ ਜੋੜੀ ਹੀ ਸਾਈ॥ ਉਤ੍ਰ ਕੋਓ ਨਾਪ
 ਛੀਆ॥ ਨੁਸਾਥ ਲੈ ਕੇ ਉਸੇ ਤਲਾਉ ਤੇ ਆਇ ਬੈਠੇ॥ ਹੋਰ ਚੇ
 ਗਚੁ ਗਾਨ ਨਹੀ॥ ਤਾਂ ਗਾਖਿਆ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੁਜਾ॥ ਇਕਾਰਿਆ
 ਜੇ ਹੀ ਸਾਈ ਜੋੜੀਆਈ ਹੈ॥ ਮਹਾਂ ਉਜਲ ਹੈ ਨਾ॥ ਤੇ ਹੋਰ ਚੇ
 ਗਾਨ ਹੀ ਚੁਗਾਏ॥ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਦੁਪ ਅਗਮੇ ਤੀ ਸਾਥ ਲਿਆ
 ਇਆ॥ ਓਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਵਿਛਾਏ॥ ਤੇ ਜਲ ਤੇ ਦੁਪ ਨਿਆਰ

ਕਰਕੈ ਖਾਧਾ ॥ ਤੇ ਅਮੋਲ ਕਮੋਤੀ ਉਗਾਲ ਕੇ ਕਢੇ ॥ ਤੇ
 ਉਡਗਏ ॥ ਜਬ ਓਹ ਮੋਤੀ ਜਓ ਹਰੀ ਨਾਇਕਾ ਦੇ ਤਾਇਕਾਉ
 ਕਮੋਤੀ ਅਮੋਲ ਕਓ ਸਦੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਦੇ ਪਨ ਸਮਾਨ ਹੋ ॥ ਤੇ
 ਹਾਜਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਨ ਹੋਇਆ ॥ ਤੈਸੇ ਤੁਸੁ ਭੁਟਾ ਸਿਖਾਈ
 ਸੇਵਾ ਦਾ ਹਿਲ ਕਰ ਦਾਰਹੁ ॥ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਮੋਲ ਕਵਚ
 ਨ ਜੋ ਹੈ ਨ ਸੋ ਤੈਨੁ ਸੁਟਾਇ ਕੈ ਤੈਨੁ ਉਪਾਰ ਕਰ ਜਾਵੈ ਗਾ ॥
 ੧੩੫ ॥ ਸਾਖੀ ॥ ਚੌਰਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਹਰਿ ਦਾਸ ਸੁਇਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਲੇਹ ਵਿਚ ਰਹਿਦਾ ਸੀ ॥ ਸਭੁ ਸਿਖਾਈ ਤੇ ਸਾਧਾਈ ਸੇਵਾ
 ਮਨ ਬਚਕੁ ਮਕਰ ਕਰਣਾ ਸੀ ॥ ਤੇ ਸਾਹਬ ਦੇ ਦਰਸਨੁ
 ਚਾਹੁਦਾ ਸੀ ॥ ਤਾ ਸਾਹਬ ਛੇਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਨੂਚੰਦੁ ਸਾਰੀ

ਮਹਾਕੁਰਿਸਦਹੈਸੀਯਓਸਨੇਬਾਦਸਾਹਦੇਅਗੇਚਗੁਲੀ
ਖਾਧੀਜੋਜੀਗੁਰੂਅਰਜਨਦੇਬੇਦੇਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀ
ਆਪਨੁਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹੁਕਹਾਵਦੇਹੈਨਾਅਗੇਪੰਜਵੀ
ਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਹਜੁਭਓਸਨੇਬੇਟੀਦੀਸਗਾਈਛੋਵੈਪਾ
ਤਿਸਾਹਵਾਸਤੇਭੇਜੀਸੀ।ਤਿਸਾਹਬਮੀਨਿਆਨਹੀਸੀ।
ਤਾਓਸਨੇਬਾਦਿਸਾਹਤੇਚੁਗਲੀਕਰਕੈਤੇਸਾਹਬਨੁਬੁ
ਲਾਇਆਸੀ।ਤਿਸਾਹਬਪੰਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਸਗੀਰਤਿ
ਆਗਿਆਸੀ।ਪਾਤਿਸਾਹੀਦਾਵਾਕਰਦੇਹੈਨਾਤਾਬਾ
ਦਿਸਾਹਦੇਆਦਮੀਬੁਲਾਵਲਾਏ।ਤਾਸਿਖਾਕਹਿ
ਆਗਰੀਬਨਿਵਾਸਮਲੇਛਬੁਰੇਹੈਨਾਬਚਨਹੋਇ।

ਅਜਓਸਨੁਅਸੀਗੁਰੂਹੋਇਕੈਦਰਸਨਦੇਵਹੋ॥ਤਾਸਾ
 ਹਬਛੇਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਜਾਇਬਾਦਸਾਹੁਨੁਮਿਲੇ॥ਤਾਬਾ
 ਦਿਸਾਹਏਨਾਦਾਦਰਸਨਕਰਕੈਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਆ॥
 ਕਹਿਆਏਨਾਦਾਤ੍ਰੇਗਬਾਗਵਿਚਦੇਹੋ॥ਤਾਂਚੰਦੁਏਮਨ
 ਚਿਤਾਆਈ॥ਜੋਤਕੀਆਨੁਸਿਖਾਇਆਓਨਾਬਾਦਿ
 ਸਾਹਨੁਕਹਿਆ॥ਤੁਸਾਤੀਸਾਇਤਬਹੀਹੈ॥ਜੇਗੁਰੂਹ
 ਰਿਗੋਬੰਦਜੀਗੁਆਲੇਰਵਿਚਜਾਇਤਪਾਸਿਆਕਰੈ॥
 ਤੁਬਤੁਸਾਨੁਸੁਖਹੋਵੈ॥ਤਾਂਬਾਦਸਾਹਬਾਗਵਿਚਜਾ
 ਇਕੈਅਰਜਕੀਤੀਜੋਤੁਸੀਚਾਲੀਸਾਇਨਗੁਆਲੇਰਵਿ
 ਚਬੈਠਕੇਤਪਾਸਿਆਕਰੈ॥ਫੇਰਅਸੀਤੁਰਤੁਸਾਨੁਸਦ

ਲੇਵਾਗੋਤਾਸਾਹਬਗੁਆਲੇਰਵਿਚਗਏ। ਤਾਭਾਈ
ਹਰਿਦਾਸਸੁਇਨੀਆਨਦਰਸਨਕੀਤਾ। ਬਚਨਹੋਇ
ਆਤੁਸਾਡੀਪ੍ਰੀਤਕਰਾਸੀਏਥੇਆਏਹਾ। ਤਾਂਚੰਦ੍ਰਾ
ਆਲੇਰਦੇਰਾਖਿਆਨੁਕਹਭੇਜਿਆਤੁਸਾਨੁਮੈਵਡਾਧ
ਨਦੇਵਾਗਾਗੁਰੂਨਾਨਕਪ੍ਰੀਤਗਾਰਖੋ। ਤੇਬਾਦਸਾਹਲੇ
ਖਿਆਜੇਏਨਾਨੁਸੁਖੀਰਖਲਾ। ਤਾਸਾਹਬਵਿਚਹੀਗੁ
ਆਲੇਰਦੋਸਿਕਾਰਖੇਲਨਾ। ਤੇਭਾਈਹਰਿਦਾਸਪਚੀ
ਸਮਦਰੋਜਆਟਾਤੇਪੰਜਮਲਾਘਉਤੇਪੰਜਮਲਖੰਡ
ਹੋਰਨਾਨਾਪਕਾਰਦੇਪ੍ਰਸਾਦਿਹੋਨਸੇਭੇਜੇ। ਜਿਤੁਨੇਬੰਦ
ਵਿਚਹੈਸਨਸਭਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ। ਜਬਚਲੀਸਾਦਿਨਬੀਤੇ

ਤਾਭਾਈ ਜੇਠੇ ਗਤਨੁ ਸੇਰ ਦਾ ਰੂਪ ਕਰ ਕੈ ਬਾਇਸਾਹਨੁ
ਭੈਆਨ ਕੀਤਾ ਜੇ ਬਾਇਸਾਹ ਜੋਤ ਕੀਆ ਥੀ ਪੁਛਿਆ
ਜੇ ਮੈ ਗਤਨੁ ਭੈਖਾਇਆ ਹੈ ਤਾਭਾਈ ਜੇਠੇ ਆਇ ਕੈ ਕ
ਹਿਆ ਜੇ ਗੁਰੁ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦਨੁ ਬੁਲਾਵਹੁ ਹੇਤਾ ਭੈ ਤੁਸਾ
ਤਾ ਦੁਹਰੇ ਵੈਗਾ ਜਬ ਬਾਇਸਾਹ ਫੇਰ ਸਾਹ ਬਨੁ ਬੁਲਾ
ਇਆ ਤਬ ਚਨਹੋਇਆ ਜੇ ਸਭ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਕਰੋਤਾ
ਅਸੀਆ ਵਦੇਹਾ ਤਾ ਬਾਇਸਾਹ ਸਭ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਕੀ
ਤੀ ਤੇ ਭਾਈ ਹਰਿਦਾਸਨੁ ਭੀ ਨਾਲ ਲਿਆਏ ਤਾ ਬਾਇ
ਸਾਹਨੁ ਸਾਹ ਬਾਇਕਾ ਅਮੋਲ ਕਮੇਤੀ ਭੇਟ ਰਖਿਆ ਜਾ
ਬਾਇਸਾਹ ਘਰ ਲੇਗਾਇਆ ਤਾ ਬੇਗਮਾ ਕਹਿਆ ਇਸ

ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਦੁਜਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਿਥ ਵਿਚ ਪਾਵਾ ਤਾ ਬਾਦ ਸਾਹ
 ਸਾਹ ਬਤੁ ਪੁਛਿਆ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਦੁਜਾ ਮੋਤੀ ਹੋਵੈ ਤਾਂ
 ਸਾਹ ਬਬਚ ਨਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਗਲ ਅੱਤੁਤ
 ਹੀ ਮਾਲਾ ਹੋ ਸੀ ਮੈਂ ਸੇਹੀ ਮੋਤੀ ਆਦੀ ਹੋ ਸੀ ਚੰਦ ਦੇ ਪੁਰ
 ਸਾਹ ਬਸਰੀ ਰਛੇ ਡਿਊ ਆਹੈ ਉਸ ਥੀ ਪੁਛੇ ਤਾ ਬਾਦ ਸਾਹ ਨੇ
 ਪੁਛਿਆ ਤਾ ਓਹ ਮੁਕਰ ਗਿਆ ਮੈਂ ਥੇ ਮੋਤੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ
 ਸਾਹ ਬਕਹਿਆ ਇਸ ਦੀ ਆਬਾਹ ਅਸਾ ਤੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰੇ
 ਏਹੁ ਅਸਾ ਤਾ ਖੁਨੀ ਹੋਆ ਅਸੀਂ ਇਸ ਥੀ ਮੋਤੀ ਲੈ ਦੇਵਾਹੇ
 ਤਾਂ ਪੁਰ ਵਿਚੋਂ ਚੰਦ ਨੁਲਿਆਏ ਤੇ ਜੁਤੀ ਆਨਾਲ ਸਿਖ
 ਨੇ ਉਸ ਨੁਮਾਰ ਕੈ ਜੀ ਉਨਿ ਕਾ ਸਦਿ ਤਾ ਤੇ ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ

ਗੰਦੀਖਾਈਵਿਚਪਾਇਦਿਤਾਤੇਅਮੋਲਕਮੋਤੀਬਾਇ
 ਸਾਹਨੁਦਿਤੇ॥ਰਾਤਨੁਸੇਰਲਸਕਰਨੁਚੀਰਕੈਬਾਇਸਾ
 ਹਦੇਤੁਬੁਨੁਆਇਆਸਾਹਬਨੇਤੀਰਮਾਰਕੈਉਸਨੁਮਾ
 ਰਿਆ॥ਬਾਇਸਾਹਦੇਖਕੈਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਆ॥ਕਹੀਅ
 ਕਛਮੰਗੋਏਨਾਕਹਿਆਅਸਾਨੁਰੁਖਸਦਕੀਚੈ॥ਵਿਦਾ
 ਹੋਇਕੈਤੇਹਾਰਿਦਾਸਨੁਭੀਵਿਦਾਕੀਤਾ॥ਬਚਨਹੋਇਆ
 ਸਦਾਸਿਖਾਦੀਦਹਿਲਕਰਨੀ॥੧੩੪॥ਸਪੀਰਿਚਲੀ॥
 ਗੁਣੀਪੀਰੋਉਜੈਨਵਿਚਹਹਿਦਾਸੀ॥ਸੋਸਾਹਾਦਿਨਜੀ
 ਥੈਮਹਾਰਾਜਦਾਕਥਾਕੀਰਤਨਹੋਵੈਸੋਸੁਦੈ॥ਤੇਰਾਤ
 ਨੁਪਸਾਇਖਾਇਕੈਪਹਰਗਾਤਦੇਜਾਇਲਗਾਆਪੁਕੀਰ

ਤਨੁਕਰੇ॥ ਤੇਪਹਿਰਰਾਤਰਹਦੇਓਤਕੈ॥ ਇਸਨਾਨਕਰਕੈਗੁ
ਰੂਕੀਬਾਦੀਪੜੈਤੇਛੁਵੇਮਹੀਨੇਗੁਰੂਕੇਦਰਸਨੁਆਵੈ॥ ਏਕੁ
ਇਨਓਸਗੁਰੁਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਖੀਪਾਛਿਆਸਚੇਪਾਤਿਸਾ॥
ਹਸਾਪਾਕਿਨਾਲਛੁਨਾਕਰਜਾਦੀਦੇਹੈਨਾ॥ ਤਾਂਬਚਨਹੋਇ
ਆਸਲੋਕਾ॥ ਮੰਤ੍ਰੰਤਰਾਮਨਾਮੀਧਿਆਨੀਸਬਤ੍ਰਪੁਰ
ਦਹਾ॥ ਹੀਆਨੀਸਮਦੁਖਸੁਖੰਜਗਤਨਿਰਮਲਾਨਿਰਵੈਰ
ਦਹਾ॥ ਦਿਆਲੀਸਰਬਤ੍ਰਜੀਅਪੰਚਦੋਖਾਬਿਵਰਜਤਹਾ॥
ਭੋਜਨੀਗੋਪਾਲਕੀਰਤਨੀਅਲਪਮਾਇਆਜਲਕਮਲ
ਰਹਿਤਾ॥ ਓਪਦੇਸੀਸਮੀਮਤ੍ਰਸਤ੍ਰਹਭਗਵੰਤਭਗਤਭਾ
ਵਨੀ॥ ਪਰਾਨੀਦਾਨਹਸੈਤਸੁਵਲੀਆਪਤਿਆਗੁਸਗਲ

ਕੇਕਹਾਖਟਲਖਟਪੁਹਟਪੁਰਖਹਨਾਨਕਨਾਮੁਸਾਧਸ੍ਰ
 ਜਨਹਾ॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਗੁਏਨਾਛੇਆਲਛੁਦਾਦਾਅਰੇ
 ਸਾਧਸਿਖਜਾਟੀਦੇਹੈਨਿ॥ ਮੀਤਓਨਾਦਾਰਾਮੁਨਾਮੁਹੈ॥ ਤਿ
 ਧਿਆਨਦੁਆਰਾਬ੍ਰਹਮਾਚੀਟੀਪ੍ਰਜੰਤਏਕਚੇਤਨਸਤਾ
 ਜਾਟਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੇਦੁਖਤੇਸੁਖਦਾਗਿਆਨਓਨਾਨੁਸਮਭਾਸ
 ਤਹੈ॥ ਹਰਖਸੋਗੁਨਹੀਕਰਦੇਸਭੁਵਾਹਗੁਰੂਦੇਭੇਜੇਜਾਣ
 ਦੇਹੈਨਾ॥ ਕੈਅਸਾਤਿਅਕਰਮਾਕਰਰਚੇਹੈਨਾ॥ ਤਿਨਿਰਵੈਰੁ
 ਸਰਬਜੀਆਨਾਲਵਰਤਿਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੇਓਪਦੇਸੀਮਤ੍ਰਨੁਭੀ
 ਸਤ੍ਰਨੁਭੀਰਾਮਨਾਮੁਦਾਕਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਓਨਾਦੇਮਨਾਵਿਚਭਗ
 ਵੰਤਦੀਭਗਤਦੀਭਾਵਨਾਹੈ॥ ਕਿਵੇਸਭੁਸਤ੍ਰਨੁਭਗਤਪ੍ਰਾਪ

ਤੋਹੈ॥ ਤੇ ਸਰਬ ਜੀਆ ਤੇ ਦਿਆਲ ਹੋ ਨਾ॥ ਤੇ ਭੋਜਨ ਕਥਾ ਕੀ
ਰਤਨ ਦਾ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਕਾਰ ਜਾ ਵਿਚ ਵਰਤ
ਦੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਤੇ ਮਾਇਆ ਨੂ ਅਨਿਤ ਕਰ ਜਾ ਦ ਦੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਤੇ ਦਿਆ
ਲ ਸਭ ਲਾਜੀਆ ਤੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਪਿਚ ਦੇ ਖਾਥੀ ਕਾ ਮਕੋਧ ਦਾ ਤਿ
ਆ ਗੁ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਤੇ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਕੀ ਨਾ ਕਰ ਸੁ ਦ ਦੇ ਹੀ
ਨ ਹੀ॥ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਦੇ ਭੀ ਨਾ ਹੀ॥ ਏਨਾ ਖਟ ਲਛ ਦਾ ਦੇਣੁ
ਆ ਦ ਸਗੁ ਦ ਹੈ ਨਾ॥ ਏਨਾ ਕਰ ਜੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ਨਾ॥ ਸੇਈ ਸਾਧ ਹੈ
ਨਾ॥ ਜੇ ਤਾਈ ਸ ਦੋ ਵਿਚ ਦੇ ਹ ਗੁ ਦ ਹੈ ਨਾ॥ ਤਾਂ ਵਸੇ ਖ ਹੈ ਜੇ ਨ ਹੀ
ਤਾ॥ ਓਨਾ ਦਾ ਸੀ ਗੁ ਕਰੇ ਜਿਨਾ ਵਿਚ ਦੇ ਹ ਗੁ ਦ ਹੈ ਨਾ॥ ਤਾ ਸੀ
ਖੀ ਪਾਪ ਤੋਹੀ ਦੀ ਹੈ॥ ਤੇ ਏ ਹ ਗੁ ਦ ਭੀ ਆ ਵ ਦੇ ਹੈ ਨਾ॥ ੧੩੭

104
[ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ]। ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਵਿਚ ਭੁਗਤ ਭਾਈ ਭ
ਗਵਾਨ ਦਾਸ ਭਾਈ ਬੰਦ ਲਾਮਲ ਕਕ ਦਾ ਭੂਪਿਰ ਥੀ ਮਥੁ
ਜਹਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਭੀ ਬਹੁਤਾ ਸਿਖ ਪੈਸਨਾ ਤੇ ਭੁਗਤ ਛੁਰਾ ਤੇ ਭ
ਈ ਡੁਲਾਰਿ ਹਾਵਾ ਭਾਈ ਸੁੰਦਰ ਭਾਈ ਸਾਂਈ ਦਾਸ ਵਧਾਵ
ਦਾਸ ਭੋ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ਅ
ਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਕੋਗੋ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾ ਆਪ ਦੇ ਸਹਿਰ
ਵਿਚ ਧਰਮ ਸਾਲਾਬ ਦਾ ਵਲੀ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕੀ
ਬਾਣੀ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਆਰਤੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਪੜ
ਕੇ ਭੋਗੁ ਪਾਵਲਾ ਹਰਹਰਾਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਕ ਠੇਹੇ ਕੋਰ ਹਰਾਸ
ਪੜਵੀ ਤੇ ਪੁਸਾਇ ਛਕ ਕੇ ਗਤੀ ਪਹੁਰਾਤ ਜਾਈ ਤਿਕੁ

ਰਕੀਰਤਨਕਰਨਾਤੇਕੀਰਤਸੋਹਿਲਾਪੜਕੇਗਤੀਜਾਇ
ਸਉਲਾਤੇਪਿਛਲੀਰਾਤੀਇਸਨਾਨੁਕਰਕੈਕੀਰਤਦੀਬਾ
ਲੀਪੜਲੀਜੇਸਿਖਪ੍ਰਸਾਦਿਦਾਅਰਥੀਆਹੋਵੈਤਿਸਨ
ਪ੍ਰਸਾਦਿਛਕਾਵਲਾਜੇਬਸਤਦਾਅਰਥੀਹੋਵੈਤਿਸਨੁ
ਬਸਤਦੇਵਲਾਹੋਰਸੀਗਾਦਉਮਾਸਿਆਗੁਰਪੁਰਬਉ
ਤੇਦੀਪਮਾਲਾਵਿਸਾਖੀਉਪਗਜਿਸਦੀਸਰਧਾਹੋਵੈਰੁ
ਪਯਾਮੁਹਗਪੈਸਾਏਕਠਾਕਰਕੈਕੜਾਹੁਕਰਨਾਜੇੜਕ
ਰਨਾਤੇਮਨੁਨੀਵਾਰਖਲਾਹਉਮੈਨਾਹੀਕਰਦੀਕਿਸੇ
ਦੇਪਗਵਿਚਕੂਪਹੈਸੀਤਿਸਾਵਿਚਬਿਲੀਪਈਸੀਓਸ
ਰੇਪੰਡਤਥੀਪੁਛਿਆਥੀਜੇਕੁਪਕਿਵਕਰਪਾਵਿੜਹੈ

ਤਾਓਸਨੇਕਹਿਆਪਹਿਲੋਬਿਲੀਬਾਹਰਕਛਦੀਬਹੁਰੇ
ਹਜਾਰਡੋਲਕਛਦਾਕੂਪਪਵਿਤ੍ਰਹੋਵੈਗਾਤਾਓਸਨਾਬਿਲੀ
ਕਛਦੀਭੁਲਗਈਆਤ੍ਰੇਹਜਾਰਡੋਲਕਛਦਿਆਏਫਰਪਤਿ
ਤਦੇਆਇਆਡੋਲਕਛਦਿਆਕੂਪਪਵਿਤ੍ਰਹੀਹੋਇਆ
ਪਤਿਤਕਹਿਆਲਖਡੋਲਕਛਦੋਤਾਓਸਲਖਡੋਲਕਛਦੀ
ਆਤਾਓਸਕਹਿਆਹੁਦਭੀਕੂਪਪਵਿਤ੍ਰਹੀਹੋਇਆ
ਕਿਉਜੋਬਿਲੀਵਿਚਪਈਵਿਸਦਆਵਦੀਹੈਤਾਪਤਿ
ਤਕਹਿਆਜੈਲਗਾਬਿਲੀਨਾਕਛਦੋਗੇਤਊਲਗਪ
ਵਿਤ੍ਰਹੀਹੁੰਦਾਤੈਸੇਜਊਲਗਹਊਮੈਨਾਨਿਵਰਤਹੋ
ਵੈਤਊਲਗਕੋਈਕਗਮੁਨਹੀਫਲਦੇਤਾਤਸਾਹਊਮੈਨ

ਵਰਤਕਰਦੀ॥ ਤੁਸਾਡਾ ਕਾਲਿਆਵਹੋਵੈਗਾ॥ ੧੩੮
ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਭੁਖਾਰੀਭਾਵੜਾਗੁਜਰਾ
ਤਵਿਚਰਹਿਦਾਸੀ॥ ਜਿਥੇਜਿਥੇਅਹਾਰਾਜਦੇਭਗਤਹੋ
ਵਨਸਿਖਸਾਧਜਿਨਾਦਾਪਰਮੇਸਰਆਸਰਾਹੈਓਨਾ
ਦੀਪਾਲਦਪੋਖਦਕਰੇ॥ ਤੇਗੀਆਨੁਚਰਚਾਕਰੇ॥
ਤੇਗੀਰੰਥਜੀਦੀਬਾਦੀਪੜੇ॥ ਇਕਸਾਦਿਨਾਇਕਾਸਿ
ਖਛਿਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਥੀਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾ॥ ਸਚੇਪਾਤਿਸਾ
ਹਾਕਿਸੇਗੁਰਮੁਖਿਸਿਖਦਾਦੀਦਾਰਕਰਾਵਹੁ॥ ਤਾਂਬ
ਚਨਹੋਇਆਤੁਸੀਗੁਜਰਾਤਜਾਵਹੁ॥ ਤਾਓਹਸਿਖ
ਤਾਈਭੁਖਾਰੀਪਾਸਆਇਆ॥ ਅਗੇਭਾਈਭੁਖਾ

ਗੀਉ ਸਨੁ ਘਰ ਲੇ ਗਾਇਆ ਤੇ ਵਡੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।
 ਖੇਤਾ ਓਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਵੀ ਵਾਹੁ ਹੈ। ਭੂਖਨ ਬਣ ਵਾਵੇ
 ਪੈਨ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਸੀ ਵਾਈ ਦੇ ਪੈਨਾ। ਹਰਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਦੇਰ
 ਗਰੀਹ ਹੋ ਦੇ ਪੈਨਾ। ਇਕ ਸੱਕੋ ਠੀ ਵਿਚ ਚੰਦਨ ਦੀ ਆਲਕ
 ਵੀ ਆਦਾ ਬੀਬਾਨੀ। ਸਤ ਕਦਾ ਬਾਇਆ ਪਇਆ ਹੈ
 ਤਾ ਓਸਾ ਸਿਖ ਪਾਤਿ। ਆ ਤੇ ਏਹੁ ਮਿਰਤ ਕਦਾ ਸਮਿਆ
 ਨ ਕਿਉ ਬਲਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਂ ਬਚਤ ਹੋਇਆ ਭੁਲ ਕੇਤ
 ਸਾਨੁ ਕਹਾਗੇ। ਜਦ ਗਤ ਨੂੰ ਓਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਵੀ ਵਾਹੁ ਹੈ
 ਆ ਬਹੁਤ ਦਾਨ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀਤਾ। ਤੇ ਬਹੁਤ ਘਰ ਲੇ ਆਇਆ
 ਤਾ ਸੁਲਨਾਲ ਓਸ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਰਤ ਕਹੀਇਆ। ਤਾ ਓਹ

ਗਾਇਤਰਗਾਵਤਵਾਲੇਮਾਰੂਗਾਵਨਲਗੇਤੇਚੰਦਨਦੀਆ
ਕਾਡੀਆਤੇਓਹੀਬਿਬਾਨਾਵਿਚਓਸਰੁਪਾਇਕੋਚਿਖਾਬ
ਲਾਇਕੋਸਿਸਕਾਰੁਕੀਤਾਤੇਪ੍ਰਸੰਨਹੀਰਹਿਆਤਾ
ਓਸਸਿਖਪੁਛਿਆਜੇਤਸੀਜਾਟਦੇਸੋਜੋਅਸਾਡਾਪੁਤ੍ਰ
ਸਹੀਮਰਨਾਹੈਤੁਸਾਏਸਦਾਵਿਵਾਹੁਕਿਉਕੀਤਾਤਾਓ
ਸਕਹਿਆਮੇਰਾਪੁਤ੍ਰਪਿਛਲੇਜਨਮੁਰਿਖਹੈਸੀ।ਤੇਇ
ਕਦਿਤਏਹੁਜੇਮੇਰੀਬਹੁਹੈਸੋਵੇਸਵਾਹੈਸੀ।ਇਸਨੇਪ੍ਰਸਾ
ਦਿਆਨਕੋਰਖਿਆਤਾਰਿਖਦਾਧਿਆਨੁਵੇਸਵਾਵਲੁ
ਆਇਆਤੇਵੇਸਵਾਦਾਧਿਆਨੁਰਿਖਵਲਆਇਅ ।
ਦੋਰੋਦਾਸਗੀਰਅੰਤਹੈਇਆਤਾਇਸਨੇਮੇਰੇਘਰੁਜਨ

ਮਲੀਤਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀਤੀ ਗਿਆ ਨਨੁ ਪਾਪਤ ਹੋਇਆ
 ਤਾਓ ਸਦਾ ਸਨਬੰਧ ਕਰਮੁ ਕਤਨੁ ਪਾਪਤ ਹੋਇਆ ਤੇਏ
 ਹੁਲਕੀ ਕੀਏ ਥੋਸਿ ਖਾਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗੀ। ਸਬਦ ਸੁਦੇ
 ਗੀ ਮਕਤ ਹੋਵੈ ਗੀ ਓਸ ਕਹੀਆ ਜੇਤੁ ਸਾਨੁ ਇਤਨੀ ਪ
 ਹੁਚ ਹੈ ਤਾ ਗੁਰੁ ਥੀ ਪੁਤ ਦੀ ਆਰਜਾ ਵਧਾਏ ਲੇਵੈ। ਤਾ
 ਓਸ ਕਹੀਆ ਗੁਰੁ ਥੀ ਤੁਏ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਮੰਗ ਦੇਹੈ ਨਾਗੁ
 ਰੁਦੀ ਕਸਾਇ ਤੇ ਹਜੀਰ ਹੀ ਟਲ ਸਿਖ ਦਾਧਰਮੁ ਹੈ॥ ੧੩੮
 ੧੫੬੩ ਇਕਤੀ ਹਵੀ ਚਲੀ। ਸੁਹੀ ਤੇ ਮਾਈ ਆਲੀ ਮ
 ਰੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਗਾਵੈ ਗੁਰਬਾਣੀ। ਚੂਹੜ ਚਓੜੁ ਲੱ
 ਖਣੁ ਓਗੁਰਮੁ ਖਿਅਨੁ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ। ਸਨਮੁਖ

ਸਿਖਪਿਗਾਗਵਿਚਭਾਈਭਾਨਾਵਿਰਤੀਹਾਦੀ।ਜਦੁਤ
 ਪਾਸਜਊਦਪਰਗਾਗਮਤਾਨਿਹਚਲਸੇਵਕਮਾਦੀ॥੫
 ਦਲੇਸਹਿਰਨੇਵਾਸਹੈਨਵਲਾਨਿਹਾਲਾਸੁਧਪਗਾਦੀ॥
 ਜੈਤਾਸੇਠਵਖਾਦੀਐਵਿਦਗੁਰਸੇਵਾਹੋਰਨਜਾਵੀ॥੬
 ਜਮਹਿਲਭਾਨੁਬਹਿਲਭਾਉਭਗਤਗੁਰਮਤਮਨਭਾ
 ਵੀ॥ਸਤਮੁਖਸੇਛੀਬਦਲੀਸੇਠਗੁਪਾਲੇਗੁਰਮਤਜ
 ਵੀ॥ਸੁੰਦਰਚਛਾਆਗਰੇਛਾਕੇਮੋਹਦਸੇਵਕਮਾਵੀ॥
 ਸਾਧਸੀਗਤਵਿਦਹੁਕੁਰਬਾਵੀ॥੧੩੪॥ਸਾਖੀਰਚਲੀ
 ਮਾਹੀਆਲੀਮਸੁਹੰਡੇਰਹਿਦਾਸੀ॥ਤੇਸਦੀਵਸਾਧਸੀਤ
 ਵਿਚਦੁਇਸਮੇਤੁਰਜਾਵੈ॥ਤੇਗੁਰਾਕੇਸਬਦੁਕਾਸਦਾਕੀ॥

ਹਤਨਕਰੇ। ਤਾਇਕਾਇਨਓਸਨੇਛੇਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਪਾਸੇ
 ਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਾਇਕਗੁਰੂਕੇਛਬਾ
 ਹਵਿਚਸਾਧਸੰਗਤਿ। ਵਿਚਆਪਦੀਕਾਮਨਾਕੇਰਮਿਤ
 ਗੁਰਬਾਦੀਗਾਵਦੇਹੈਨਾ। ਜੇਏਥੋਪਦਾਰਥਲੇਕਰਆ
 ਪਦਾਅਹਾਰਵਿਉਹਾਹੁਕਰਾਗੇ। ਤੇਇਕਆਪਦੀਕਿਰਤ
 ਕਰਕੇਵੰਡਭੀਖਾਵਦੇਹੈਨਤੇਸਾਧਸੰਗਤਵਿਚਕੀਰਤਨੁ
 ਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਗੁਰਕੀਪ੍ਰਸੰਤਤਾਕੇਵਾਸਤੇ। ਕਿਰਪਾਕਰਕੇ
 ਜੇਹੁਕਾਮਹੋਵੈਜੋਓਨਾਨੁਕਿਆਫਲਹੈ। ਬਚਨਹੋਇਅ ०
 ਜੇਸਹਕਾਮਹੋਕੇਕੀਰਤਨਕਰਦੇਹੈਨਤਾਸਹੀਰਨੁਤਿਅ ०
 ਗਕੈਪ੍ਰਥਮੇਰੀਧੁਬਲੇਕਜਾਤੇਹੈਨਾ। ਬਹੁਤ੍ਰੀਧੁਬਾਦੇਸਾ

ਬਹੀਮੁਕਤਨੁਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦੇਹੈਨਾਜੋਸੁਖਾਦੀਆਕਾਮਨਾਵਾ
ਲੇਹੈਨਾਤੇਜੋਨਿਰਚਾਹਹੈਨਤੇਗਿਆਨਦੁਆਰਾਸਕੁਸੁ
ਖਛੁਡੇਜਾਲਦੇਹੈਨਤੇਸਹਕਾਮਨਾਕਰਦੇਹੈਨਤੇਨਿਰਜਾ
ਚਿਆਪਦਾਰਥਲੈਵੇਹੈਨਾਤੇਜੋਆਵਾਹੇਸੋਜਾਲਦੇਹੈ
ਨਜੋਵਾਹਗੁਰੂਦਾਭੇਜਿਆਆਇਆਹੈ। ਓਸਵਿਚੋਰੁ
ਵੰਡਖਾਵਦੇਹੈਨਾਤੇਜੋਕੀਰਤਨਕਰਦੇਹੈਨਸੋਆਪਦੇਕ
ਲਿਆਦਵਾਸਤੇਜਾਲਦੇਹੈਨਾਤੇਥੋੜੇਬਹੁਤੇਤੇਰਾਜੀਹੈਨ
ਸੋਭੀਨਿਹਕਾਆਦੀਪਦਵੀਰੁਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦੇਹੈਨਾਤੇਜੋਹੜਾ
ਕਾਮਨਾਥੀਲੋਭਥੀਰਹਿਤਹੋਇਕਰਕਰਦੇਹੈਨਾਓਹਭੀ
ਗੰਧਬਲੋਕਦੇਪਦਾਰਥਾਨੁਪ੍ਰਾਪਤਹੋਦੇਹੈਨਾਤਾਂਤੇਤੁਸੀ

ਨਿਹਕਾਮਕੀਰਤਨਕਰਦੇਹੈ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰਨੂਪਤਹੋਵੇਗੇ॥
੧੪੧॥ ਸਾਖੀਹੋਰਖਲੀ॥ ਭਾਈਚੂਹੜਚਉਝਟਲਖਨਭੀ
ਰਹਿਦਾਸੀ॥ ਤੇਅਡੇਪਾਹਿਰਦੁਗਾਦੇਆਫਿਰਦਿਆਕੰਮ
ਕਰਾਇਆਵਾਹਗੁਰਦਾਨਾਮੁਜਪਦਾਗਹੈ॥ ਸਾਹਿਬੁਛਿ
ਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਪਾਸੇਓਸਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾ॥ ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹ
ਸਿਖੀਦਾਮੁਲਾਕਿਆਹੈ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਮਨਤੀਵਾ॥
ਸਿਖੀਦੇਟਾਸਕੋਨਹੈਨਤਾ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਸੇਵਾਦਹਿਲੁ
ਸਿਖੀਦੇਪੜਕੋਨਹੈਨਾ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਸਾਧਸੰਗਤਿ॥
ਸਿਖੀਦੇਫੁਲਕੋਨਹੈਨਾ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਸਬਦਾਸਿਖੀ
ਦਾਫੁਲਕਉਲਹੈ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਸਮਝਾ॥ ਜਿਸਨੇਜਗ

ਤਭੁ ਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਤ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਿਖ ਹੈ
੧੮੨ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਭੁਯਾ ਸਨਮੁਖ ਸਿਖ
ਪਿਰਾ ਗੁਰੂ ਚਰਿ ਦਾਸੀ ॥ ਸੋਛੇ ਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਪਾਸਿ
ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਕਾਲਿ ਆਵ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਅ
ਸਦਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਭੁਜਨ ਕਰਨਾ ਤੇ ਪਰਮੁ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕ
ਰਣੀ ॥ ਤਾਂ ਓਸ ਕਹੀ ਆਸ ਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਈ ਕਹ ਦੇਹੈ ਨ
ਜੇ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੁਬਲਾਵ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਓਸ ਉਪਰ
ਖਿਣੁ ਦਾਹੈ ॥ ਤੁਸੀ ਜੇ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮੁ ਕਹ ਦੇਹੈ
ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੁ ਕਿ ਆਫਲ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੈ
ਸੋ ਕੋਈ ਆਜ ਦੋਹੈ ਤਾਂ ਵੈਰੀ ਓਸ ਤੋ ਦੁਖ ਦੇ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਓ

ਹਰਾਜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਲੇ ਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਵੈ ਗੀ।
 ਪਹੀ ਭੈ ਕਰਾ ਤੇ ਸਨੁ ਛੇਤ ਦੇ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਨਹੀ ਤਾ ਹੋਰ ਹਾਜੇ ਦ
 ਕੋਈ ਨੋ ਕਰ ਸੁਲ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਗਰੀਬ ਨੁ ਛੁਡਾਇ ਲੈ ਦਾ ਹੈ। ਜ
 ਰਾਜੇ ਦੇ ਨਿਕਟ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨ ਤਾ ਹਾਜਾ ਓ ਸਨੁ ਛੁਡਾਇ ਲੈ ਦਾ ਹੈ
 ਤੇ ਸੇ ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਕ ਵੈ ਗੀ ਆਖੀ ਭੈ ਮਾਨ ਹੋ
 ਇਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਪਾਪ
 ਓ ਸਨੁ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਨਹੀ ਤਾ ਸੀ ਤਾ ਨੁ ਮਿਲਦ
 ਹੈ ਓਹ ਓਨਾ ਨੁ ਨਿਸਚਾ ਦੇ ਕੈ ਪਾਪੀ ਥੀ ਰਹਿਤ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨ
 ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਦੇ ਭਗਤ ਦਾ ਨਿ
 ਸਤਾਰ ਕਰ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਤਾਰ ਕੀ ਆਨੰਦ ਕਾ ਦੇ ਕ ਹੇ ਨਾਮ

ਦਾਤਿਆਥਾਨਹੀਕਰਨਾਜੇਫਲਾਬਿਰਛਦੇਵਿਚੋਸਦਾਨਸ
ਲੇਦੇਹੈਨਸੋਪਰਪਕਹੋਇਕੈਸਕੁਮਿਠੇਹੋਦੇਹੈਨਾਤੇਜੇ
ਅਪੀਕਰਫਲਾਹੀੜਜਾਂਦਾਹੈਸੋਰੀਦਾਹੋਜਾਦਾਹੈ।
ਤੈਸੇਜੋਸਿਖਸਬਦੁਤੈਤਾਮਨੁਤਿਤਉਚਾਹਨਤੇਸੁਦ
ਨਕਰਦੇਹੈਨਸੋਗਿਆਨਕਰਪਰਪਕਾਗਿਆਨੀਤੇ
ਮਿਠੇਹੋਜਾਂਦੇਹੈਨਾਤੇਜੋਨੀਦਕਾਦੇਵਚਨਸੁਦਕੇਸਬ
ਦਤੇਨਾਮਨੁਛੋਡਦੇਹੈਨਾਸੋਜਨਮਮਰਨੁਪ੍ਰਾਪਤਹੋਦੇ
ਹੈਨਾ। ੧੪੩ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਜਟੁਤਪਾਸ
ਜੈਦਪੁਰਵਿਚਰਹਿਵਾਸੀ। ਗੁਰੁਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀ।
ਸਰਨੁਆਇਆਅਰਦਾਸਕੀਤੀਮੋਹਕਾਲਿਆਦਕ

੧੦ ਗੋਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾਂ ਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪੁਕਰਨਾ ਤੇਰਾ
ਮੁਨਾ ਮੁਦਾ ਓ ਚਾਰ ਕਰਦਾ। ਤਾ ਓ ਸਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸ
ਚੋ ਪਾਤਿਸ ਬਕਈ ਕਹਦੇ ਹੈਂ ਨਾਗਿਆ ਨੁਬਿਨਾ ਗਤ ਨਾਹੀ
ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਇਸ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰ ਚਾਰ ਦੁਆ
ਰੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਜੈ ਸੇ ਗਰਮੀ ਦਰਸ
ਕੇ ਚਾਰ ਦੁਆਰੇ ਹੈਂ ਨਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਓਹ ਮੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕ
ਰੇ ਸੋਈ ਇਸ ਨੂ ਵਸੇਖ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾਮ ਦੇ ਓ ਚਾਰ ਕ
ਰ ਹੋਰ ਚਾਰੇ ਗੁਣ ਆਵਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਾਪਾਪਾ ਦਾਤੀ
ਆਗੁ ਕਰਦੇ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਾ ਵੈਰਾਗ ਨੁਪਾਪ ਤੋ
ਦਾ ਹੈ। ਅੰਗ ਮਨੁ ਏਕਾਗੁ ਕਰ ਕੈ ਜਪ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਜੋ ਗਏ

ਲਨੁਪਾਪਤਹੀਦਾਹੈ॥ ਤੇਗੁਰਦੁਆਰੇਕੇਦੁਰਜਾਵਨਕਰਚ
ਰਨਚਰਨਵਿਚਅਸਮੇਧਜਗਦਾਫਲਹੀਦਾਹੈ॥ ਤੇਵਚ
ਨਾਸੁਦਨਤੇਮਨੁਨੀਵਾਹੈਦਾਹੈ॥ ਏਹੁਉਪਾਸਨਾਪਰਾਪ
ਤਹੀਦੀਹੈ॥ ਤੇਪਿਛਲੀਗਤਦਾਜੋਜਾਗ੍ਰਤਕਰਦਾਹੈਏਹੁ
ਸਾਂਤਕੀਤਪਾਪਤਹੀਦਾਹੈ॥ ਤੇਨਾਮਦਾਜੋਗਿਆਨੁ
ਸਮਝਦਾਹੈਕਹਦਾਹੈਏਹੁਜੋਮੈਆਪਨੁਦੇਹਅਕੁਮਾ
ਨਮੀਨਿਆਸੀਸੀਮੈਦੇਹਨਹੀਦੇਹਤਾਏਥੀਹੀਛੋਰਲੀਹੈ
ਮੈਗਿਆਨਰੂਪਹਾਂਜੋਦੇਹਏਉਪਸਦਨੁਭੀਜਾਲਦਾ
ਹਾਂ॥ ਸਾਥਹੀਇਸਦੇਬਿਰਸਦਨੁਜਲਦਾਹਾਂ॥ ਤਾਂਸ
ਭਕਛਵਾਹਗੁਰੂਦੇਨਾਮਕਰਪਾਪਤਹੀਦਾਹੈ॥ ੧੪੪

ਸਾਖੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ॥ ਭਾਈ ਨਵਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲਾ ਪਟ
ਏ ਵਿਚ ਰਹੇ ਸਿਨਾ ਤੇ ਸਚ ਬੋਲ ਦੇ ਤੇ ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵ
ਦੁਝ ਠਕ ਦੇ ਨ ਬੋਲ ਦੇ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਭਜਨ ਬਾਦੀ ਵਾ
ਲੇ ਹੋ ਵਰਥੇ ਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਇਕ ਦਿਨ ਓਨਾ ਛੇ ਵੀ ਪਾ
ਤਿਸਾ ਹੀ ਥੀ ਪੁਛਿਆ ਓਹ ਕੀ ਕਰਮ ਹੈ ਨਾ ਸਿਸ ਕਰ ਫੇਰੇ
ਰ ਕੁਛ ਕਰਨਾ ਨਾ ਰਹੇ ॥ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਨਾਮੁ ਦੀ ਉਪਾਸ
ਨਾ ਤਾ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆ ਕਈ ਇਕ ਕਹ ਦੇ ਹੈ ਨ ਜੋ ਉਪਾਸਨ
ਤਾ ਵੈ ਤੁ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਗਿਆਨੀ ਤਾ ਆਪੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੋ
ਰਹੇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਓਹ ਕਿਸ ਦੀ ਭਗਤ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ
ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭਗਤ ਹੈ ਨਾ ਇਕ ਕਾਮੀ ਭ

ਗਤਹੈਨਾਜੋਕਾਮਨਾਕਰਕੈਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮੁਜਪਦੇਹੈ
 ਨਾਤਿਸੀਤਾਦੀਸੇਵਾਕਰਦੇਹੈਨਾਤਾਓਨਾਦਾਕਾਰਜਵਾ
 ਹਗੁਰੂਕਰਦੇਵਾਹੈ। ਤੇਓਨਾਨੁਪਰਤੀਤਭੀਮਹਾਰਾਜ
 ਦੇਨਾਮੁਦੀਹੈ। ਆਵਦੀਹੈ। ਇਕਾਮਾਰਤਭਗਤਹੈਨਾ।
 ਜੋਕਿਸੇਸਰੀਰਦੇਦੁਖਕਰਕੈਵੈਗਿਆਦੇਭੈਕਰਮਹਾਰਾਜ
 ਜਦੇਨਾਮਦਾਓਚਾਰਨਕਰਦੇਹੈਨਤਾਓਨਾਦਾਗੋਗਭੀ
 ਕਦੀਦਾਹੈ। ਓਨਾਦੀਸਰਧਾਭੀਵਧਖੜੀਹੋਦੀਹੈ। ਤੇ
 ਇਕਓਪਾਸਨਾਵਾਲੇਭਗਤਹੈਨਾਮਾਪਨਾਸਿਖਜਾਦ
 ਦੇਹੈਨਵਾਹਗੁਰੂਨੁਸੁਆਮੀਕਰਤਾਜਾਨੈਕੈਮਹਾਰਾਜ
 ਦਾਨਾਮੁਜਪਦੇਹੈਨਾਤਾਓਨਾਨੁਗਿਆਨੁਪਾਪਤਹੁੰਦੇ ॥

ਐ। ਇਕੁ ਰਿਅਾਨੀ ਭਗਤ ਹੈ ਨਾ। ਸੋ ਸਰਬ ਮਹਿ ਇਕ ਵਾ
 ਹਗੁ ਰੂਜਾ ਦਏ ਹੈ ਨਾ। ਜੈ ਸੋ ਅਕਾਸ ਸਰਬ ਪਦਮ ਮਦਮ
 ਹਿ ਵਿਰਾਜਿ ਅਹੋਇ ਅਯੋ। ਤੇ ਜਾਦ ਕਰ ਬਹੁੜੇ ਵਾਹਗ
 ਰੂਜੀ ਕੇ ਨਾਮੁ ਨੁਜਪ ਦੇ ਹੈ ਤਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾਗੀਆ ਨੁਦ੍ਰਿੜ੍ਹੇ
 ਦਾਹੈ। ਚੈ ਥੀ ਭੁਮ ਕਾਗੀਆ ਨੁਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਈ ਹੈ। ਸਾ
 ਭਗਤ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮੁ ਜਪਦਾ ਸੀਤਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਤੇ ਮਨੁ
 ਨੀਵਾਰਖਦਾ। ਤੁਸਾ ਤੁਏ ਸੇਕਰ ਕਾਲਿ ਆਲੋਹੈ ਵੈਗਾ।
 ੧੪੫ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।** ਭਾਈ ਜੈਤਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ
 ਹੇਤੇ ਗੁਰਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖਾ ਸੀਤਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਓਸ
 ਛਿਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਥੀ ਪੁਛਿਅ ਜੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਈ

ਕਹਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਗਿਆਨੁ ਇਸਨੂੰ ਹੋਵੈ ਤਾ ਭਗਤ ਦਾ ਕਿਆ ॥
ਪੈ ਗਿਆਨੁ ਹੀ ਇਸਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਚਨ ਹੋ
ਇਆ ॥ ਗਿਆਨ ਭਗਤ ਥੀ ॥ ਬਿਨਾ ਸੇਭਾ ਨ ਹੀ ਪਾਵਣਾ ॥
ਪਿੰਗਲਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸੋ ਪ੍ਰਤਬਾਸ ਨੂ ਭੀ ਸਰੀਰ ਨੂ ਭੀ ਇਸ
ਨਿਘਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰ ਜੇ ਨਿਗਾਘੀ ਉਪੀ ਚੈ ਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇ
ਤਾ ਮੁਖ ਫਿਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਬਹੁੜੇ ਜੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਪਿਤੀ
ਹੋਈ ਹੈ ਤਾ ਬਹੁਤ ਪੀਵਤ ਕਰ ਉਦਰ ਖਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੁ
ਲਾਬ ਲਗਦਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਕਫੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾ ਖਾਸੀ ਉਤਪਤ
ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਰੀਰ ਹੋਵੈ ਤਾ ਛਾਤੀ ਤੇ ਬੋਝ ਕਰ ਰੋਗ ਉਤ
ਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਚਾਰ ਅਵਗਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ॥ ਜੇ ਮਿਸਰੀਨ ॥

ਲਮਿਲਾਇਕੇਖਾਈਦਾਹੈਤਾਮੁਹਭੀਮਿਲਾਹੋਦਾਹੈ॥ਤੇਖਾ
 ਸੀਭੀਰਹੀਹੋਦੀ॥ਤੇਪੇਟਭੀਰਹੀਚਲਦਾ॥ਤੇਛਾਤੀਬੈਥ
 ਭੀਰਹੀਹੋਦਾ॥ਤੇਸੋਰਖਾਗੀਆਨੁਕਰਕਹਿਦਾਹੈਮੈਰੀ
 ਬ੍ਰਹਮਹਾਂਤਾਵਚਰਸੇਭਾਜਹੀਪਾਵਦਾ॥ਤੇਦੁਸਰਾਜਾਣ
 ਦਾਹੈਰਕਸੁਰਗਝੂਠਪੈਨਾਜੇਵਿਖਈਹੋਦਾਹੈਤਾਵਿ
 ਖਿਆਵਿਚਾਰਿਰਭੈਹੋਕਰਪਾਪਕਰਨਲਗਦਾਹੈ॥ਏਹੁ
 ਉਦਰਦਾਖੁਲਜਾਵਦਾਹੈ॥ਵਿਖਿਆਵਿਚਾਰਿਰਭੈਹੋਕ
 ਰਪਾਪਕਰਨਲਗਦਾਹੈਤਾਂਕਛਾਗੀਆਨਹੁੰਦਾਹੈ॥ਤਾ
 ਹੋਰਨਾਸੁਭਾਕਰਮਾਨੁਹਉਮੈਰੂਪੀਖਾਸੀਕਰਦਾਹਦੇ
 ਦਾਹੈ॥ਤੇਛਾਤੀਦਾਬੈਥਏਹੁਹੈਆਪਦੇਸਮਾਜਕਿਸੇਨੁ

ਨਹੀ ਜਾਦੁ ਦਾ ਪਰ ਜੇ ਭਗਤ ਰੂਪੀ ਮਿਸਰੀ ਨਾਲ ਮਿ
 ਲਿਆਗੀ ਆਦੁ ਪ੍ਰਤ ਸਭੇ ਵਿਘਨ ਨਾ ਸਕਰਦਾ ਹੈ।
 ਤੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤ ਵਧਦਾ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਗਦੀਪਾ
 ਪਤਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ੧੪੬॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਰੂਪ
 ਬਹਿਲਗਾ ਜਮਾਹਿਲ ਵਿਚ ਰਹਿਦਾ ਸੀ॥ ਤੇ ਸਿਖਾਈ ਭ
 ਉ ਭਗਤ ਕਰੇ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਣ ਕਰੇ॥ ਤ
 ਸਾਹਬਾਛਿ ਵੇਪਾਤਿ ਸਾਹਿਬਾ ਸੇਓ ਸੰਪ੍ਰਸਤ ਕੀਤਾ॥ ਸ
 ਚੇਪਾਤਿ ਸਾਹਿਬ ਸੇਸਾ ਸਤੁ ਦਾਮਤ ਹੈ ਜੋਤ ਪਤੇ ਤੀਰਥ
 ਵਸੇਖ ਹੈ॥ ਕਿਸੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾਮਤ ਜਗਤੇ ਹੈ ਮਵਸੇਖ ਹੈ
 ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾਮਤ ਹੈ ਵਰਤ ਅਰਤੇ ਮਵਸੇਖ ਹੈ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੇ

ਗਿਆਨੁ ਅੰਗਧੀਆਨੁ ਵਸੇਖ ਕਾਹਿਆ ਹੈ। ਤੇ ਸਾਹਬ
 ਦਿਆਵੁ ਚਨਾਵਿ ਚਨਾਮੁ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਰ ਵਸਤ ਕਾਈ
 ਨਹੀ ਕਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਐਸਾ ਕੋਈ ਪੁਮਾ ਨਹੈ ਜੋ ਸਭ ਸੇਤੂ
 ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਜਾਵੈ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਸਮੇ ਬ੍ਰਹਮੇਨ
 ਜਗ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਸਭ ਦੇ ਵੀ ਆਵੇ ਵਤੇਗ ਖੀ ਸੁਗਮੁਨੀ
 ਸਰ ਆਵਾਇ ਕਰੇ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮੇਨੇ ਵਿਸਤ ਦੇ ਵਕਊ
 ਕਹਿਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪੁਜਾ ਕਿ ਸਕੀ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਾਰੇ ਬੈਰਾਗਣ ਕਾ ਪਦ ਖਟਾ ਦੇ ਕੈ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ
 ਆਵੈ ਓਸ ਕੀ ਪੁਜਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਵਤੇਅ
 ਪਾਇਆ ਆਪਾਇਆ ਬਾਹਨ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੈਰਾਗਣੇ ਪ੍ਰ

੨੧
ਦਖਦੇਕੋਗਏਅਰਗਦੇਸਜੀਕਾਬਾਹਨਚੁਹਾਹੈਅ
ਰਹਾਥੀਕਾਸੀਸਚਤਰਭੁਜਾਅਰਭਾਰਾਸਰੀਰਸੋਬੈ
ਤਾਰਹਿਆਤਾਓਸਤੇਰਾਰਾਅਰਮਮਾਵੇਵੈਰਮਦੇਅ
ਖਗਲਿਖਕੇਚੁਹੇਉਤੇਚੜਕੇਤੀਨਵੇਰੀਪ੍ਰਦਖਲਾਕ
ਰਕੇਮਹਾਰਾਜਜੀਦੇਅਗੇਆਨੁਮਥਾਦੇਕਿਆਤਾਂ
ਮਹਾਰਾਜਤੇਆਪਦਿਸੀਪਾਸਤਕੇਨਿਕਟਉਸਨੁਬੈਠ
ਇਲੀਆਜਬਸਭਹੀਦੇਵਤੇਪ੍ਰਦਖਲਾਕਰਕੋਆ
ਦੇਤਾਓਤਲੇਪੁਛਿਆਪ੍ਰਥਮੇਕਉਲਾਆਇਆਹੈਤਾਂਮ
ਹਾਰਾਜਤੇਕਾਹਿਆਪ੍ਰਥਮੇਤੁਮਸਭਲਾਤੇਗਦੇਸਜੀ
ਆਇਆਹੈਜੇਗਦੇਸਜੀਤੇਨਾਮਅਰਨਾਮੀਕੋਅਭੇ

ਦਜਾਤਾਹੈ ਜੇਨਾਮ ਅਰਨਾਮੀ ਕੋ ਭੁਏ ਜਾਣ ਕਰਜ
 ਪਦੇ ਹੈ ਸੋ ਸਾਹੇ ਜਗਤ ਮੈ ਪੂਜਨੀ ਵਹਿਤ ਹੈ ॥ ਸਵੈਯਾ
 ਗਿਆਨ ਨਾਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਾਗਿਆਨ ਸੁਜੇਗ ਨਜੇ
 ਗਸਮਾਧਲੀਓ ਹੈ ॥ ਤਪਸਨਤਪਲੀਓ ਪੁੰਨਤੀਰਥ
 ਪੰਡਤਲੀਨ ਕ੍ਰਿਆਨ ਹੀਓ ਹੈ ॥ ਕਹਾਂ ਕਰੈ ਸਭ ਸਾਧਨ
 ਸਾਧ ਸੁਲੈ ਜੋ ਚਲੇ ਮਨ ਸੋ ਕਭਾਇਓ ਹੈ ॥ ਸਭ ਵਿਸਾਮ
 ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮੁ ਸੁਆਲਸੀ ਦਾਸ ਕੇ ਭਾਗੁ ॥ ਆਇਓ ਹੈ ॥
 ਇਕ ਸਮੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਭ ਜੀਆ ਜੰਤ ਉਤਪਤ ਤੇ ਸਭੁ ਪ
 ਦਾਰਥ ਭੀਓ ਤਪਤ ਕੀਤੇ ॥ ਬਚਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੂਲੇ ਚ
 ਹੋਵੈ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਲੇਹੋ ॥ ਤਾ ਵਿਖਈ ਆਕੇ ਰਾਜ ਭੋਗ ਧਨ ਲ

ਤਾਅਰਾਰੀਆਨੀਆਨੇਬੀਆਨੁਲੀਤਾਅਰਾਧੀਆ
 ਨੀਆਨੇਧੀਆਨਲੀਤਾਅਰਜੋਗੀਸਰਾਨੇਜਮਾਧ
 ਲੀਤੀ। ਅਰਤਪਸੀਆਨੇਤਪਲੀਤਾਅਰਤੀਰਥ
 ਬਾਸੀਆਨੇਡੀਰਥਲੀਤੀਅਰਪੰਡਤਾਨੇਤਿਤਨਮਿ
 ਤਕਰਮਲੀਤੀਤੇਮਹਾਰਾਜਨੇਆਪਦਾਨਾਮਗੁਪੀਚਿ
 ਤਾਮਦਪੁਰਾਦੇਬਸਤਾਨੀਮਤਾਮੈਲਪੇਟਕੇਰਖਿਆਸੀ
 ਸੋਮਹਾਰਾਜਦੇਭਰਤਾਜੇਚਰਨਾਏਧੀਆਨੁਕੀਤਾ
 ਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮੁਲੀਤਾਤਾਨਾਮੁਬੋਲਿਆਜੇਕਹੇਤ
 ਸਭੇਪਦਾਰਥਤੁਸਾਨੁਪ੍ਰਾਪਤਕਰਦੇਵਾਤਾਓਨਕ
 ਹਿਆਅਸਾਤਾਮਹਾਰਾਜੇਹੀਵੈ। ਤਾਨਾਮੁਨੇਕਹਿਆ

ਜੋਗਰੀਬੀਰਖਲੀਮਹਾਰਾਜਦੇਸਰੂਪਨੁਪਾਪਤਹੋਵੇ
ਕੇ॥ ੧੪੬॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਬਦਲੀਸੇਛੀਤੇ
ਸੇਛੀਗੁਪਾਲਗੁਰੂਕੇਹਜਰਛੇਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਸਦਾ
ਸੇਵਾਕਰਦੇਸਨਾਓਨਾਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾਅਸੀਕੋਰਸਾਧ
ਗੁਮਾਅੰਗੀਕਾਰਕੀਚੇ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਸਭਲਾਦੇ
ਅਗੇਤੁਸਾਨਿਵਚਲਦਾ॥ ਜਿਤਨਾਫਹਾਹੇਦਾਜਲਨੀ
ਵਾਣਨੁਜਾਦਾਹੈਤਿਤਨਾਹੀਉਚਾਚੜ੍ਹਦਾਹੈ॥ ਪ੍ਰਥਮੀ
ਜੋਸਭੁਸਥੀਨੀਵੀਹੈਸੋਸਭੁਲਾਦੇਉਪਰਆਵਦੀਹੈ॥
ਤਿਕੀਅੰਗਲੀਜੋਆਪਨੁਛੇਦਾਕਹਾਇਆਹੈਤਾਛਲਾ
ਛਾਪੁਸਭਾਇਸਾਵਿਚਪਾਈਦਾਹੈ॥ ਬਾਵਨਚੰਦਨਜੋ

ਨੀਵਾਹੈ ਸਭੁ ਲਾਭਿ ਰਛਾ ਨੂਸੁ ਗੰਧਤਾਪੁ ਪਤਕਰਦਾਹੈ
 ਤਾਂਤੁ ਸਾਨੀਵਾਹੈ ਰਹਲਾ ਜੋਗਾਰ ਕੇ ਸਿਖਾਥੀ ਜੀਤਿ
 ਆਚਾਹੁਦਾਹੈ ਸੋਹਾਰੁ ਮਾਦਾਹੈ ਤੇਜੋਏਨਾ ਕੇ ਅਗੇਹ ॥
 ਰਚਲਦਾਹੈ ਸੋਜੀਤਦਾਹੈ ਫਿਰਿ ਗਦੀਆਪਉੜੀਅ ॥
 ਹੋਈਆਹੈ ਨਜੋਜਾਦਦਾਹੈ ਮੈਓਚਾਚੜਿਆਜਾਦਾ
 ਹਾਸੇਨੀਚੋਓੜਦਾਆਵਦਾਹੈ ਜੋਜਾਦਦਾਹੈ ਮੈਨੀਵਾ
 ਚਾਲਿਆਜਾਦਾਹਾਂ ਸੋਓਚਾਚੜਿਆਆਵਦਾਹੈ
 ਜੋਜੀਤਿਤਿਸਹਾਰਹੈ ਹਾਰੇਸੋਜੀਤਹੈ ਤੇਸਾਧਸੰਗ
 ਤਵਿਚਨੀਵਾਹੈ ਏਚਲਲਾਹਾਰਚਲੇਗੁਰਮੁਖਿਜ
 ਗਜੀਤਾ ॥ ੧੪੭ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ॥ ਕੁਈਸੰਦਰ

ਚਢਾਆਗਰੇਹੁੰਦਾਸੀ। ਤੇਸਭਦਾਪਰਮਸਾਲਾਵਿਚ
 ਤੇਭਜਤਵਾਨਸਿਖਾਦੀਹਜੁਰਭੀਤੇਹੋਰਥੇਭੀਸਭਦਾ
 ਦੀਸੇਵਾਦਹਿਲਕਰੇ। ਇਕਸਮੇਸਾਹਬਾਛਿਵੇਪਾਤਿਸ ॥
 ਹਥੀਭਾਈਸੁੰਦਰਪੁਛਿਆਜੇਸਾਤਿਗੁਰਕਿਸਤਰਹ
 ਸਿਖਾਦਾਉਧਾਰੁਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਚਾ
 ਰਪੁਕਾਰਾਵੇਸਾਤਿਗੁਰਹੈਨਾ। ਪਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚਹੁ
 ਹਾਨੂਸੇਭਾਦੇਵਦਵਾਲੇਹੈਨਾ। ਇਕਭ੍ਰਿੰਗੀਦੇਸਮਾਨਗੁ
 ਰਹੈਨਾ। ਤੇਭ੍ਰਿੰਗੀਨਿਕੀਕੀੜੀਨੂਲਿਆਇਕੋਆਪਦੇ
 ਇਸਥਾਨਾਵਿਚਰਖਕੇਤੇਦੁਆਰੇਤੇਆਪੁਬੈਠਦੀਹੈ।
 ਓਸਦੇਪੀਆਨੁਕਰਕੀੜੀਭ੍ਰਿੰਗੀਹੋਤੀਹੈ। ਪਰਇਕਜ ॥

ਤਦੀਕੀਤੀਨੂਕਿੰਗੀਕਰਦੀਹੈ। ਸਭਕੀਤੀਆਨੁਕਰੀ
ਕਰਸਕਦੀ। ਤੇ ਇਕਪਾਰਸਦੇਸਮਾਨਗੁਰਹੈਨਾ। ਜੋਪਾ
ਤਨੁਸਪਰਸਕਰਨਤੇਸੁਵਰਨਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਪਰਕੰਚਨਕਸੇ
ਨੁਕੰਚਨਨਹੀਕਰਸਕਦਾ। ਤੇ ਇਕਬਾਵਨਗੁਰਹੈਨਸਭ
ਬਿਛਾਨੁਚੰਦਨਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਪਰਰਿਤਾਬਿਨਾਨਹੀਕਰਦੇ। ਤੇ
ਇਕਦੀਪਕਗੁਰਹੈਨਸਭਦੀਪਕਾਪਸਮਾਨਕਰਲੇਤੇ
ਹੈ। ਪਰਬਾਤੀਪਨਤੇਲਚਾਹੀਦਾਹੈ। ਤੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਐ
ਸੇਸਤਿਗੁਰਹੈਨਕੋਈਸਿਖਹੋਵੈਜੋਸਭਾਕਰਨਿਤਾਪ੍ਰਤਸ
ਬਦਸੁਦੇਓਸਦਾਕਲਿਆਣਹੋਦਾਹੈਤੇਗਿਆਨਨੁਪਾਪਤ
ਹੋਕੇਆਪਭੀਨਿਰੰਕਾਰਕਾਰੂਪਹੋਦਾਹੈ। ਤੇਹੋਰਨਾਨੁਭੀਗੀ

ਅਨੁਪਗਪਤਕਰਦਾਹੈ॥ ਤੇਹੋਰਕੋਈਸਾਧਨਨਹੀਚਾਹੀ
ਦੀ॥ ਇਕਸਾਧਸੰਗਤਦਾਮੇਲਹੀਕਲਿਆਦਕਰਦਾਹੈ॥ ੧
੪੮ **ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥** ਭਾਈਮੋਹਣਛਾਕੇਹੁੰਦਾਸੀ॥ ਤੇ
ਸਾਹਬਛੇਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਪਾਸੁਆਇਆ॥ ਦਰਸਨੁਕੀ
ਤਾਅਦਾਸਕੀਤੀ॥ ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਤੁਸਾਭਾਅਉਤਾਰਾਅ
ਸਾਭੇਜੀਆਏਉਧਾਰਵਾਸਤੇਹੋਇਆਹੈ॥ ਅਸਾਡਾਜਨਮੁ
ਮਰਨਕਦੀਐ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਭਾਈਮੋਹਣਤੁਸੀਆਪਦੇ
ਸੁਹੇਹੋਕੇਨਾਹੀ॥ ਗੁਰੀਬਨਿਵਾਜੁਆਪਦਾਸੁਹਾਂਤਾਸਭਕੇ
ਈਹੈ॥ ਭਾਂਬਚਨਹੋਇਆਤੁਸਾਆਪਨੁਕੀਪਛਾਤਾਹੈ॥ ਸਚੇ
ਪਾਤਿਸਾਹਤੇਰੇਸਿਖਹਾਂ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਏਹੁਸਰੀਰਤੁਸਾ

ਭੁਭੀਪੰਜਾਤਤਾਦਾਹੈ॥ ਤੇਗੁਰਾਦਾਸਗੀਰਭੁਭੀਪੰਜਾਤਤਾ
 ਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਸਗੀਰਤਾਗੁਰੂਤੇਸਿਖਕਹੀਬਛਦਾ॥ ਤੇਪਰ
 ਮਾਤਮਾਨਜਨਮਿਆਹੈਨਮਾਇਆਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਮਨਦਾਭੇ
 ਦੁਹੈ॥ ਸੁਧਮਨਗੁਰਾਦਾਹੈਅਸੁਧਮਨਸਿਖਦਾਹੈਤਾਗੁ
 ਰਾਦਾਮਨਸਬਦਹੈਤੇਸੁਬਦਦੁਆਹੈਸਿਖਦੇਸੁਵਨਾਦੇਮ
 ਰਗਾਸਿਖਦੇਵਿਚਪਵੇਸਕਰਕੈਸਿਖਦਾਮਨਭੀਉਜ
 ਲਾਕਰਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਸਿਖਨੁਆਪਵੇਸਰੂਪਦੀਸੋਝੀਪਉ
 ਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਲਖਜੀਵਦਾਤੇਈਸਰਦਾਸਤਚਿਤਆਸੰਦ
 ਰੂਪਹੈ॥ ਤੇਵਾਚਾਭ੍ਰਿਤਹੈ॥ ਜੀਵਦਾਵਾਚੁਅਲਪਗਹੈ॥
 ਤੇਈਸਰਦਾਵਾਚਸਰਬਗਹੈ॥ ਜੈਸੇਸੁਧਤਾਲਵਿਖੇਸੁ

ਰਜਦਾ ਪ੍ਰਤਾਬਿ ਬਉਜਲ ਰਾਸ ਦਾਹੈ ॥ ਤੇ ਮੈਲੇ ਜਲ ਵਿ
ਖੇ ਮੈਲਾ ਰਾਸ ਦਾਹੈ ॥ ਤੈ ਸੇ ਮਾਇਆ ਵਿਖੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ
ਪ੍ਰਤਾਬਿ ਬਹੈ ਜੋਈ ਵੀ ਸੂਰਹੈ ॥ ਤੇ ਅਵਿਦਿਆ ਵਿਖੇ ਜੋ ਪ੍ਰ
ਤਾਬਿ ਬਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਹੈ ॥ ਖਟ ਗੁਣ ਕਰ ਕੈ ਮਾਇਆ
ਕਹੀਤੀ ਹੈ ॥ ਖਟ ਵਿਕਾਰ ਕਰ ਕੈ ਅਵਿਦਿਆ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ॥
ਤਾਂ ਸਿਖਾਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਗੁਣ ਕੈ ਨਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਵਿਕਾਰ ਕੈ
ਨਹੈ ਨਾ ॥ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਮਾ ਅਰਜ ਸਾਗੀਆਨੁ ਅਰਵੈ
ਰਾਗੁ ਭੀ ਅਰਸ ਮਤਾਏ ਹੁਖ ਟਰਦ ਹੈ ਨਾ ॥ ਖੁਧਿਆ ਅਰ
ਪਿਆਸਾ ਹਰਖ ਅਰ ਸੇਹ ਜਨਮੁ ਅਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਏਹੁ ਖਟ ਵਿ
ਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾ ॥ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮੁ ਸਰਬ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ॥ ਅੰਸੇ ਨੀ

ਰਲੇਪਜਾਣਕੈਮੁਕਤਹੈ॥ ਤਾਫੇਰਸਿਖਾਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾਤੁ
ਸੀਤਾਪਿਛੇਕਾਹਿਆਏਹੋਨਾਮੁਹੀਸਭਤੇਸੇਸਟਹੈਮੁਕਤ
ਰੂਪਹੈ॥ ਅਬਬਚਨਹੋਇਆਜੋਗਿਆਨੁਕਰਕੈਗਤਮੁ
ਕਤਹੈ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਜੈਸੇਤੁਜਾਦੇਬਲਕਰਕੈਭੀਨ
ਦੀਥੀਪਾਰਉਤਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਅਰਜਹਾਜਾਕਰਭੀਪਾਰਉ
ਤਰਦੇਹੈਨਪਰਤੁਜਾਦੇਬਲਕਰਕੋਈਸਮਰਥਪਾਰਉਤ
ਰਤਾਹੈ॥ ਅਰਜਹਾਜਾਕਰਸਭਕੋਈਸਪਨਾਲਹੀਪਾਰ
ਉਤਰਤਾਹੈ॥ ਅਰਦਾਣਾਭੁਨਿਆਭੀਫੇਰਨਹੀਉਗਣ
ਦਾਪਰਜੇਉਪਰਉਸਦੇਖਡਿਦਾਗਲੇਫਕਰੀਐਤਾਭੋਗ
ਨਕਰਭੀਰਸੀਲਾਹੋਤਾਹੈ॥ ਤੈਸੋਗਿਆਨਭੀਮੁਕਤਕ

ਰਤਾ ਹੈ॥ ਪਰ ਭਗਤ ਨਾਲ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਸਰਬ ਨੂਰ ਸੀਲੀ
ਹੈ॥ ॥ ਟੀਕਾ ਵਾਰ ਯਾਰ ਵੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥

ਬੋਲ ਹੁਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਖਾ ਦਾ ਅ

ਨੇਕਾ ਦਾ ਕਾਲਿਆਣ ਹੋਇਆ॥ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹ

ਦੇ ਹੈਂ ਨ ਓਨਾ ਦੇ ਨਾਮ ਅਸਾਡੇ ਗਲਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਿਰਾ

ਵਦੇ॥ ਪਰ ਜੇ ਹੁਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਸਿਖ ਗਵੇ ਹੈਂ ਨਾ

ਤਿਨਾ ਦੀ ਟੀਕਾ ਜੋ ਅਸਾਡੇ ਬੁਧ ਦੇ ਅਨਸ ਚ ਹੋ ਸਕੀ ਹੈਂ ਸੋ

ਹੋਈ ਹੈ॥ ੧੪੯॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਲੀ ਫੇਰਾ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਸਨਕ

ਤਾਂ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮਾਇਆ ਵਡੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ॥ ਜੇ ਅਜੇ

ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਤੀਸੇ ਢੀਆ ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਖੀਲੀ

ਆਪਣੀਆਕੀਤੀਐ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਗੀਰਾ ਦੇ ਹੋਇ
ਆਐ। ਤਾਂ ਰਾਤੇ ਗੁਰਾਤੇ ਸੰਤਾਨੁ ਜਾਗਿਆ ਸਾਵਾਲੀਆਪ
ਛਾਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਹੋਰ ਨਾ ਸਗੀ ਕੀਆਪਣੀਆਕੀਤੀਆ ਹੈ ਨਾ
ਮਸੰਦਾ ਸਾਹਬ ਸਤਵੀਪਾਤਿ ਸਾਹੀਪਾਸਾ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
ਜੀਰਾ ਮਰਾਇਤੁ ਸਾਡਾ ਵਡਾ ਪੁਰ ਹੈ ਤੇ ਲਾਇਕ ਗੁਰਿਆ
ਈਏ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀਗਰੰਥ ਜੀਦਾ ਵੀਚਾਰ
ਕਰ ਦੇਸਿਨਾ। ਤਾਂ ਮਸੰਦਾਨੁ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਗਰੰਥ ਜੀਦੀ
ਚਉਕੀ ਵਿਚ ਸਈ ਪੌੜਾ ਆਓ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗਾਮਰਾਇ ਜੀ
ਵੀਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਤਾਂ ਓਨਾਨੁ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸੁਈਕ
ਢਾਲਿਆ ਵਹੁ। ਤਾਂ ਸੁਈਨਾ ਨੈਕ ਲੀ। ਜੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਹਰ

ਕ੍ਰਿਸਨਜੀਪੜਨਲਗੇਤਾਓਹਕਢਾਲਿਆਏ॥ ਤਾਂਬਚ
 ਨਹੋਇਆਸਬਦੁਏਹੋਪੈਪਰਗੁਰੂਹਰਿਕ੍ਰਿਸਨਜੀਦੀਰ
 ਸਤਾਤੇਆਇਆਹੋਇਆਪਥਰਭੀਕੋਮਲਹੋਜਾਦੇਹੋ
 ਨਾਜੈਸੇਤੀਰਕਮਾਢਬਡੇਉਤਮਸਸਤੁਹੋਵਨਪਰਤੀਰ
 ਰਦਾਜਦੇਹਥੇਘਾਉਵਸੇਖਕਰਦੇਹੋਨਾ॥ ੧੫੦ ॥ ਸਾਖੀਤੋ
 ਹਈ॥ ਤਾਂਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਹੁਰਾਪਾਸਸਿਖਾਪ੍ਰਸਨਕੀ
 ਤਾ॥ ਸਾਹਬਨਾਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦਾਅਸਵਾਰਾਕਿਸਪ੍ਰ
 ਕਾਹੋਇਆਹੋ॥ ਤਾਂਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਹੋਰਾਕਾਰਿਅ
 ਔਰੰਗਜੇਬਜੇਬਾਦਿਸਾਹਹੋਸੀਸਭੁਸਾਧਾਸੀਤਾਨਾਲ
 ਵੈਖਕਰਦਾਸੀ॥ ਓਨਾਦੀਕਿਤਾਬਾਵਿਚਾਲਿਖਿਆਹੋਸ

ਜੋਹਿੰਦੂਆਵਿਚਅਵਤਾਰਪੈਦਹੋਵਲਾਹੈ। ਤੇਮਲੇਛਾਦੇਈ
ਨਉਤਿਓਨਾਬਲਕਰਨਾਹੈ। ਏਸੇਵਾਸਤੇਸਭਹਿੰਦੂਆਸਾ
ਧਾਪਾਸੇਸਦਕੇਕਰਾਮਾਤਪੁਛਦਾਹੈਸੀ। ਇਕਾਇਨਓਸ
ਵੀਚਾਰਿਆਏਹੁਬ੍ਰਹਮਲੰਜੋਹੈਨਹਿੰਦੂਆਨੂਏਹੇਵਿਦਿਅ ०
ਦੇਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਓਸਤੇਕਾਹਿਆਜੋਪਹਲਾਮੈਬ੍ਰਹਮਲਾਨੂਈ
ਨਵਿਗਲਿਆਵਾਤਾਂਸਭਹਿੰਦੂਪ੍ਰਗਮਥੋਗੀਨਹੋਕੇਆਪੇ
ਮੇਰੇਮਜਬਾਵਿਚਆਵਤਗੇ। ਤਾਂਬ੍ਰਹਮਲਾਕਾਹਿਆਜੇਤੁ
ਸੀ। ਇਕੋਮਜਬਕਰਦੇਹੋਤਾਤੁਸੀਗੁਰੂਤੇਗਬਹਾਦਰਜੀ
ਜਗਤਗੁਰਹੈਨਾ। ਓਨਾਨੂਆਪਲਾਦੀਨਮਨਾਵਹੁਗੇਤਾ
ਸਭੇਹਿੰਦੂਤੁਸਾਡੇਕਾਬੁਏਵਤਗੇ। ਤੇਆਪਸਭਾਧਿਆਨੁ

ਕਰਕੇ ਅਰਾਧਨਾ ਕੀਤੀ ਤੁਸਾ ਜੇ ਐ ਤਾ ਹਲੀ ਤਾ ਹੈ ਗਊਬੁ ੦੨੧੩
ਹਮਲਾਈ ਰਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਲੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਛੁਡਾ
ਵਲਾ ਕਰੋ। ਅਸਾਡਾ ਧਰਮੁ ਰਖੋ। ਤਾਂ ਸਾਹਬੁ ਨਾ ਵੀ ਪਾਤਿ
ਸਾਹੀ ਨੂਸਾ ਥਹੀ ਬ੍ਰਹਮਲਾਈ ਪੜੀ ਭੇਜੀ ਪਹੁੰਚੀ। ਤਾਂ
ਸਾਹਿਬੁ ਜਾਇ ਇਲੀ ਵਿਚ ਪਾਪਤ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਬਾਦਸਾਹ
ਨੁਖਬਰ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਸਾਹਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਅਸੀ ਤਾ ਤੁਸਾ ਤੇ
ਪਾਸੁ ਆਏ ਹਾਂ। ਤੁਸੀ ਸਭਨਾ ਬ੍ਰਹਮਲਾਨੁ ਛੇਡ ਦੇਹੋ। ਤਾਂ
ਬ੍ਰਹਮਲਾ ਨੁਖਲਾ ਸੁਕਰਵਾਇਆ। ਤੇ ਸਾਹਬ ਆਪਓ
ਥੇ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਬਾਦਿਸਾਹ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਤੁਸਾ ਤੇ ਗਬਹਾਦਰੁ ਨ
ਓਗਖਾਇਆ ਹੈ। ਕਿਸ ਜਗਾ ਤੇ ਗਬਹਾਦਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਗਬਹਾਦਰ ਪੁਗਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਐਸੇ
 ਤੇਰਾ ਬਹਾਦਰੀ ਦਿਖਲਾਵੈ ਗਾਜੇ ਗਊ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ
 ਕਸਟ ਦੁਰਕਰੇ ਗਾ ॥ ਤੇਰੇ ਨਿਆਇ ਦੀ ਜਾਗੋ ਲਾਵਰਤ ॥
 ਵੋਗਾ ॥ ਤੇਰੇ ਸੋਫੀਆ ਦੀ ਜਾਗਾ ਅਮਲੀ ਕਰੇ ਗਾ ॥ ਤੁਸਾ
 ਡੀ ਦੀ ਨਰੁ ਪੀਘੇ ਡੀ ਪਰ ਜੀਨ ਪਾਵੈ ਗਾ ॥ ਇਸ ਸਮੇ ਨੂਤੁ
 ਸੀ ਪਛਤਾਵਹੁ ਗੇ ॥ ਤਾਂ ਬਾਦ ਸਾਹ ਕਾਹਿ ਆਏ ਨਾਨਕ ਦ
 ਰਹਵਾ ਲੇਕਰੇ ॥ ਅਸਾਨੁ ਕਾਈ ਕਰਾਮਾਤਾ ਵਿਖਾਵੈ ਤਾਂ ਛੇ
 ਡਾਗੇ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹ ਬਏ ਪਾਸਾਇ ਕਾ ਸਿਖ ਦਰਸਨ ਨੂਆਇ
 ਨਿਕਲਿਆ ॥ ਤਾਂ ਕਾਹਿ ਆਤੇਰੀ ਸਮਰਥਾ ਕਰਮ ਨੂੰ ਇਕ
 ਪਾਰਸ ਹਥ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ਮੈਂ ਭੁਰੇ ਤੁਸਾ ਡੀ ਆਂਦਾ ਹੈ ॥ ਏਹੁ ਪੁ

ਹਸਦੇ ਕੈ ਤੁਸੀਆ ਪਦਾਸਰੀ ਰਬ ਚਾਵਹੁ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇ
 ਆਭਾਈ ਸਿਖਾ ਜੋ ਬੁਠਹੈ ਸੋ ਸਚੁ ਨਹੀ। ਜੋ ਸਚੁ ਹੈ ਸੋ ਬੁਠ
 ਨਹੀ। ਪਾਰਸ ਲੈ ਕੈ ਸਾਹਬ ਤੇਜ ਮਨਾਵਿ ਚਤੁਰਾਲ ਦਿਤਾ
 ਤਾ ਸਿਖ ਕਹਿਓ ਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੰਮੇ ਭੀ ਤੁਸਾ ਪਾਰਸੁ ਗਵਾਇ
 ਆ। ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਭਾਈ ਸਿਖਾ ਚੁਭੀ ਮਾਰ ਕੈ ਬੁਕਭੁਰ
 ਕਢਾ। ਜਬ ਓਸ ਅੰਜਲੀ ਭਰ ਕਢੀ ਤਾ ਸਾਰੀ ਅੰਜਲੀ
 ਪਾਰਸਾ ਦੀ ਭਰੀ ਆਈ। ਬਚਨ ਹੋਇ ਆ ਆਪਣਾ ਪਾਸ
 ਚੁਟ ਲੈ। ਤਾਓ ਸਕਹਿਓ ਮੈ। ਇਕ ਪਾਰਸ ਚੁਟ ਲੈ ਨਾਹੀ।
 ਮੈਥੋ ਸੀਆ ਤਾ ਨਹੀ ਜਾਵਾ। ਫੇਰ ਹੋਰ ਸਿਖ ਇਕੁ ਸਾਹ
 ਬਦੇ ਪਾਸੁ ਆਇ ਆਓ ਸਾ ਆਖਿ ਆਜੀ ਗਰੀਬ ਸਿਵਾ

੨੧੪

ਜਸੋਮੈਂ ਤੁਆਗਿਆਕਰੋਤਾਮੈਲਹੋਰਤੇਦਿਲੀਨੂਭਿਤਕਰ
 ਦੇਵਾਂ। ਬਚਨਹੋਇਆਭਾਈਏਨਾਨੂਭੁਣਕਰਕੇਬਸਤ
 ਏਨਾਬੋਲੈਵੀਹੈ। ਤੈਨੂੰਸਮਝਿਵਿਚੋਬੰਦਪਰਾਪਤਹੋਈ
 ਹੈਤੁਏਹਤਕੜੀਕਰਗਘ। ਦੁਖਕਿਸੇਦਫਰਹੀਕਰਦਾ।
 ਜੇਵਰਤਦਾਹੈਸੋਵਾਹਗੁਰੁਈਆਗਿਆਮੈਵਰਤਦਾ
 ਹੈ। ਗੁਰੁਕੇਪਰਸਭਕਛਹੈਏਨਾਸੁਖਾਛਕਾਇਕੇਪਹਿ
 ਲੀਪਾਤਿਸਾਹੀਬੰਗਜਲਾਇਆਹੈ। ਤੇਸੀਸਦੇਕੈਏਨਾ
 ਪਾਸੇਗਜੁਫੇਰਲੈਦਾਹੈ। ਫੇਰਏਕਸਲੈਕਾਲਿਖਕੇਸਾ
 ਹਿਬਦਸਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਪਾਸੁਰੇਜਿਆਮਃ੯
 ਬੁਲਟੁਇਓਬੰਧਨੁਪਰਿਓਹਿਓਨਕਛੁਓਪਾਇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਬ ਭਟਹਾਹਿ ਗਜਾਜਿ ਭੈ ਹੋਹੁ ਸਹਾਇ ॥ ੩੧੪ ॥
 ਸਲੋਕਾ ਲਿਖਿ ਭੇਜਿਆ ਸਾਹਿਬੁ ਦਸਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ
 ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਪਹੁਤਾ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸ
 ਹਿ ਬੁਨਾਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਜੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮ
 ਨੁਖ ਨਾਟਕ ਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਸਾਹਬ ਸਲੋਕਾ ਲਿਖਿ
 ਆਮ ॥ ੧੦ ॥ ਬਲਹੁ ਆਬੀਧ ਨਛੁਟੇ ਸਭੁ ਕਛੁ ਹੋਤੁ ਭੈ
 ਪਾਓ ॥ ਸਭੁ ਕਛੁ ਤੁਮਰੇ ਹਾਥ ਮੈ ਤੁਮਹੀ ਹੋਹੁ ਸਹਾਇ ॥
 ਤੇ ਫੇਰ ਏ ਕਰ ਜਪੁ ਤੁਰਾ ਆਹੀ ਆਹੋਈ ਤਾ ਅਸਾਨੁ ਤੁ
 ਲਵਾਰ ਚਲਾਉ ॥ ਤਾ ਓਸ ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਈ ਤਾ ਸਾਹ
 ਬੁ ਦਾ ਸਿਰਧ ਪੜਖੀ ਜੁਦਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਸੀਸ ਨਿਆ

ਰਹੋਇਆਡੀਰਾਮਨਾਮੁਦਾਉਚਾਹੁਕੀਤਾਭਸਜਾਗਾਥਾ
 ਦਿਸਾਹਰਾਥੇਬਹਾਏਮੇਰੀਪਰਵਾਨਗੀਬਿਨਾਏਹੁਸ
 ਸਤੇਧੜਕੋਈਨਲੇਜਾਵੈਤਾਂਧੜਦਾਥੇਹੀਸਿਸਕਾਰ
 ਹੋਇਆਤੋਸਿਰਜੇਹੈਸੀਸੋਸਾਹਬਨੇਇਕਸੈਦਾਗਰ
 ਸਿਖਨੂਸੁਪਨਾਹੋਇਆਸੁਪਨੇਵਿਚਸਾਹਬਓਸਨੁਬ
 ਚਨਕੀਤਾਜੇਅਸਾਡਾਸਿਰਤੂਗਡੀਵਿਚਪਾਇਕੋਸਾ
 ਹਿਬਦਸਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਪਾਸਪਹੁਚਾਇਏਇਤਾਓਸ
 ਦੇਪਾਸਮਾਲਦੀਸਓਗਡੀਹੈਸੀਤਾਂਇਕਗਡੀਅਸਬ
 ਬਦੀਵਿਚਪਾਇਕੋਸਿਰਤੂਸਾਹਬਦੇਹਜੁਰਲੇਆਇਆ
 ੧੫੧ ਸਾਹੀਹੋਰਹਾਤਾਸਿਖਾਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀ

ਹੁਗਥੋਪਸਨਕੀਤਾ ਜੇਸਾਹਬਦਸਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਨੇਖ
 ਲਾਸਾਵਰਤਾਇਆ ਹੈਤੇਦੇਵੀਪਰਗਟਹੋਈ ਹੈਦੇਵੀਦੇ
 ਉਪਾਸਨਾਕੀਤੀ ਹੈਸੋਸਾਖੀਅਸਾਨੂਕਿਰਪਾਕਰਕੇਸੁ
 ਦਾਈਐਤਾਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਹੁਗਕਹਿਆਏ
 ਕਸਮੇਸਾਹਬਦਸਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਨੇਕਾਸੀਥੀਪੰਡਤਬੁ
 ਲਾਇਆ ਤੇਓਸਨੁਬਚਰਕੀਤਾਭਾਈਛੜੀਆਨੇਜੋ
 ਸਸੜਛੜਾਦਿਤੇਹੈਨਾਤੇਮਲੇਛਾਨੇਸਸੜਛੜਲਏਹੈ
 ਨਾਇਸਕਰਕੇਮਲੇਛਾਦਾਗਜੁਤੇਜਹੋਇਆਹੈਤੇਅ
 ਸਾਫੇਹੁਸਸੜਛੜਾਇਕੈਤੇਗਜੁਮਲੇਛਾਥੇਛੜਲੇਲਾਹੈ
 ਚਿਕੜਵਿਚੋਸੁਇਨਾਕਛਲੇਲਾਹੈਅਸਾਨੂਦੇਵੀਕ

ਓਪਾਸਨਾਕੇਮੰਤ੍ਰਕਹੁਜਿਸਕਰਕੈਦੇਵੀਪ੍ਰਤਖਹੋਵੈ॥ਤਾ
ਓਸਨੇਕਹਿਆਜੀਗਰੀਬਨਿਵਾਜਮਲੇਛਤਾਂਬਹੁਤੇਪੈਨ
ਤੇਸਭਦੇਸਾਵਿਚਪਸਰਹੋਏਹੈਨਾਤੇਖਾਲਸਾਜੀਹੁਲਸ
ਸਤਨੁਪਕੜੇਗਾਏਹਮਲੇਛਤੇਕਿਸਤਰਾਜੀਤਨਗੇ॥
ਬਚਨਹੋਇਆਜੈਸੇਸ੍ਰੀਰਾਮਜੀਕਪਾਂਅਰਭਾਲਕਾਂਸੇਰ
ਖਸਾਕਾਨਾਸੁਕਰਵਾਇਆਹੈਤੈਸੇਹਮਏਨਾਤਕੜੀਆ
ਪਕੜਨਵਾਲਿਆਸੋਅਰਹਲਵਾਹਲਵਾਲਿਆਸੋਸਭ
ਮਲੇਛਕਾਨਾਸੁਕਰਵਾਗੇ॥ਤਾਂਓਸਨੇਕਹਿਆਜੀਗ
ਰੀਬਨਿਵਾਜੁਜੇਤਾਂਬਰਸਰਾਤੀਤੁਸੀਨੇਮਕਰੋਤੇਲਖਦੇਵੀ
ਕਾਪਾਠਕਰਵਾਓਤਾਂਦੇਵੀਪ੍ਰਤਖਹੋਵੈਗੀ॥ਤਾਂਸਾਹਬਨੇ

ਨੇਵਾਦੇਵੀਕੇਦਿਲੇਉਪਰਬੈਠਕੇਹੋਮਦਾਅਰੰਭਕੀਤਾ ॥ ੨੧੭ ॥
 ਚੇੜਦੇਨੌਗਾਤਿਆਵੀਅਸਦਮੀਕੇਦਿਨਾਜਬਬਰਸਕਾ
 ਇਨਪੁਰਾਹੋਇਆਤਾਂਪੰਡਤਾਨੇਸਭਦੇਸਾਕੇਬ੍ਰਹਮਦਜ
 ਗਨਿਉਤੇਵਾਸਤੇਬਲਾਏ॥ਤੇਸਾਹਬਨੁਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
 ਜੋਤੁਸਾਇਕਕੋਈਪਵਿਤ੍ਰਮਨੁਖਦੇਵੀਕੋਹੋਮਵਾਸਤੇਤ
 ਯਾਹੁਕਰਨਾਤਿਸਪਿਛੇਬ੍ਰਹਮਭੋਜਬ੍ਰਹਮਦਾਨੁਖਵਾ
 ਵਾ॥ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਏਪੰਡਤਾਅਸੀਤੈਨੁਹੀਹੋਮਏ
 ਵਾਂਗੋ॥ਤੇਜੇਤਵੇਲੇਦੇਵੀਪ੍ਰਤਖਹੋਈਤਾਂਅਸੀਕਹਾਂਗੇ
 ਏਹੁਪੰਡਤਅਸਾਡਾਜੀਵੇਤੇਜੇਏਹੁਕਹੇਸੋਅਸੀਵਰਮੰਗ ॥
 ਗੇ॥ਤਾਂਪੰਡਤਭੈਮਾਨਹੋਕੇਕਹਿਆਮੈਇਸਨਾਨੁਕਹੁਆ

ਵਾਨਦੀਉਤੇ॥ ਤੁਸੀਹੋਮਕਰੋਤੇਮੰਤ੍ਰਪੜ੍ਹੋ॥ ਮੰਤ੍ਰਪੜ੍ਹਦਿਆ
ਹੀਦੇਵੀਪ੍ਰਤਖਹੋਈ॥ ਤਾਂਕਰਦਲੈਕੋਰੇਤੁਮੰਦਲਏ॥ ਤਾਂਦੇ
ਵੀਲੋਪਹੋਈ॥ ਤੇਸਵਾਲਾਖਸੀਸਾਸਿਖਾਏਸਾਹਿਬਲੇਸਮ
ਰਪਨਕੀਤੇ॥ ਜੇਸਸਤ੍ਰਾਕਰਸੁਤਰਗੇਤੇਸਸਤ੍ਰਾਦੀਭੇਰ
ਹੋਵਨਗੇ॥ ਤੇਸਹੀਦਹੋਵਨਗੇ॥ ਤਾਂਲਾਂਗਰੀਆਆਨਾਮ
ਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਨਿਵਾਜਲੰਗਹੁਤਯਾਕੀ॥ ਤਾਂ
ਸਸਮੇਬ੍ਰਹਮਦਸਬੁਆਪੋਆਪਦਿਆਪਗਾਵੈਚਹੈਸ
ਨਾਤੇਸਿਖਸਬੁਹਜੁਰਬੈਠੇਹੈਸਨਾ॥ ਤਾਂਪ੍ਰਸਾਦਿਸਾਹਿ
ਬੁਕਰਦੀਭੇਟਕਰਕੋਸਿਖਾਨੁਵਰਤਾਇਦਿਤਾ॥ ਤਾਂਬ੍ਰਹ
ਮਦਾਨੁਖਬਰਹੋਈ॥ ਤਾਂਸਭੇਇਕਠੇਹੋਕੇਕਾਂਸੀਦੇਬ੍ਰਹਮ

ਦਪਾਸਗਏ। ਸਭੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰ ਰਹੇ ਜੋ ਪਸਾਇ ਕਾ ਛੁਤ ਕਰਨ
 ਤਿਆਹੈ ਤੇ। ਤੇ ਅਸੀ ਪਾਧਿਆਰਥੀ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸਾਹਬੁ
 ਦੇ ਪਾਸ ਸਿਖਾ ਆਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਾਤਮਾ ਬਹੁਤ
 ਕਲਪ ਦੇ ਹੋਨਾ ਤਾਂ ਸਾਹਬ ਤੇ ਭਾਈ ਨੀ ਦਲਾਲਤ ਓਨਾ ਦੇਖ
 ਨਾ ਵੇਖੇ। ਸਤੇ ਪਾਲਿਆ ਤੇ ਦੇਹੁ ਸਵੈ ਪੋਲੇ ਪਾਲਿ
 ਆ। ਸਵੈ ਯਾ। ਜੋ ਕਛੁ ਲੇਖ ਲਿਖਿ ਓ ਬਿਧ ਨਾ ਸੇ
 ਈ ਪਾਯਤ ਮਿਸ੍ਰ ਜੁ ਸੋ ਕਾਨਿ ਵਾਹੋ। ਮੇਰੇ ਕਛੁ ਅਪਰਾਧਨ
 ਹੀ ਗਯੋ ਯਾ ਦੇ ਤੋ ਭੁਲਨ ਕੇ ਪਚਿਤਾਹੋ। ਬਾਗੋ ਤਿਹ ਲੀ
 ਪਠੈ ਦੈ ਹੋ ਆਜ ਭੁਲੇ ਤੁਮ ਕੋ ਨਿਸਚੈ ਜੀ ਅਧਾਰੋ। ਛੁਤੀਸ
 ਬੀ ਕ੍ਰਿਤਾ ਬਿਪਤ ਕੇ ਇਨ੍ਹ ਪੈ ਕਟਾਛੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਿਹਾਰੋ॥ ੧

ਜੁਧ ਜਿਤੋ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਦਾਨਕ
 ਗੇਅਘ ਓਘਟਰੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਫੁਨਧਾਮ ਭਰੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਦਿਆਲਈ ਇ
 ਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਭ ਸਤ ਮਰੇ ਇਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਜੇਹ
 ਮਹੈ ਨਹੀ ਸੇ ਗਹੀ ਬਕੋਰ ਰਪਗੇ ॥ ਸੇਵਕ ਗੀ ਇਨਹੀ
 ਕੀ ਸੁਭਾਵਤ ਅਉਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੁਹਾਤ ਨਜੀ ਕੋ ॥ ਦਾਨ ਦਾਇ
 ਓ ਇਨਹੀ ਕੋ ਭਲੇ ਅਰਥ ਆਨ ਕੇ ਦਾਨ ਨ ਲਯਾਤ ਨੀ ਕੋ ॥ ਅ
 ਗੈ ਫੁਲੈ ਇਨਹੀ ਕੇ ਦਯੋ ਜਗਮੈ ਜਸ ਅਉਰ ਦਯੋ ਸਭ ਫੀ
 ਕੋ ॥ ਐ ਗ੍ਰਾਹਮੈ ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਤੇ ਸਿਰਲ ਉਧਨ ਪੈ ਸਭੁ ਹੀ ਇ
 ਨਹੀ ਕੋ ॥ ੩ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਚਟਪਟਾਇ ਚਿਤ ਮੈ ਜਾ ਰਿਓ ਸੁਦ

ਜਿਓ ਕ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇ। ਖੋਜ ਹੋਜ ਕੇ ਹੋਤ ਲਗਾ ਦਾ। ਮਿਸ੍ਰਜੁਰੇ
 ਇਹ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਓਨਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇ ਪਾਸੁਗ
 ਇਆ। ਤੇ ਕਹਿਓ ਸੱਸੋ ਸਾਡੁ ਬਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ
 ਨਾਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਕਰ ਕੇ ਤੁਸਾਨੁ ਛਕਾਵੇ ਨੇਹਾ। ਤੇ ਬਸਤ
 ਸਭੇ ਦੇ ਆਂਗੇ ਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀ ਕਰਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਨੁ ਓ
 ਸਪਸਾਦਿ ਦੇ ਵੇਲੇ ਚਿਤ ਤੋ ਭੁਲ ਗਏ ਹੋ। ਤਾਂ ਓਹ ਕ੍ਰੋਧ ਸੋਟ
 ਲਿਓ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਨ
 ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਨਤੁ ਸੀ ਜੀਵ ਰੂਪ ਨ ਕਰ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੇ ਕਹਿ
 ਆਂ ਜੋ ਸਾਹਬੁ ਤਾਂ ਬਚਿਤ ਨਾਟਕਾ ਵਿਚ ਕਹਿ ਆਪੈ। ਜਿਮੁ
 ਤੁਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਓ ਚਰਹੈ। ਤੇ ਸਭੁ ਨਰਕ ਕ੍ਰਿਤੁ ਮਾਹਿ ਪਰਹੈ

ਅਸੀਤਿਹਾਬਚਨੁਮੰਨੀਏਕੇਸਾਹਬਦਾਬਚਨੁਮੰਨੀਏ॥
 ਤਾਂਗੁਈਜੀਨੇਕਹਿਅਜੇਬਚਨਸਾਂਗੋਪਾਂਗਹੁੰਦਾਹੈ
 ਸੇਸੁਦੀਏਹੈਕਿਉਜੋਪਿਛੇਕਹਿਅਏਹੈਨਾਇਹਾਬਿਧਕ
 ਰਤਤਪਾਸਿਆਭੁਯੋਯੈਤੈਕਰੂਪਹੈਗਯੋਤਾਂਤੇਸਾਤਿ
 ਗੁਰਾਭੁਗਤਦਾਅਵਤਾਰਧਾਰਿਆਹੈਜੈਸੀਸ੍ਰੀਗੀਸ੍ਰੀ ॥
 ਗਧਾਰਤਾਹੈਤਾਪਿਛਲਾਹੁਪਪ੍ਰਗਟਕੀਤਾਨਹੀਚਾਹੁਦ ॥
 ਤਾਓਨਾਨੇਕਹਿਅਜੇਸਾਹਬਕਰਨਕਾਰਨਹੈਸਤਤਾਂਏ
 ਵੀਏਪਰਗਟਹੋਇਆਨੇਤ੍ਰਾਕਿਉਮੁਦਲਏਤਾਂਗੁਈ
 ਜੀਨੇਕਹਿਅਏਵੀਕੇਰੇਤ੍ਰਾਮੈਜਾਗਾਦਈਹੈਤਾਂਖਾ
 ਲਸੇਜੀਕੇਰੇਤ੍ਰਾਮੈਦੇਵੀਕਾਨਿਵਾਸੁਕੀਆਹੈਜੇਮਲੇ

ਛੁਹੈ ਨ ਏਨਾ ਦਾਤੇ ਜੁ ਨਾ ਸਹਾਰ ਸਕਤਗੇ । ਤਾਂ ਸਾਤਿਗੁ
 ਰਾਆ ਦਿਜਗਾ ਦਿਭਗ ਤਾਂ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਏ ਦੇ ਅਏ ਪੈ
 ਨਾ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਸਾਹਬ ਰੇ ਖਾਲ ਸੇ ਜੀਤੁ ਰਾਜ ਭੀਗੁ ਰਾਆਈ
 ਭੀ ਦਿਤੀ ਹੈ । ਏ ਜੋਗੁ ਰੂਕੇ ਸਿਖਾਨਿ ਤਾਤਿ ਸਬ ਦੁਸੁਟ
 ਦੇ ਹੈਂ ਤਤੇ ਨਾ ਮੁਜਪ ਦੇ ਹੈਂ ਨਾ । ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਏ ਨਾ ਦੇ ਮਨ ਸੁਪ
 ਹੈ ਨਾ । ਕੋਈ ਤਪ ਵਾਨ ਹੈ ਕੋਈ ਗਿਆਨੀ ਹੈ । ਇਸ ਕਰ ਕੇ
 ਪੂਜਨੀ ਵਹੈ ਨਾ । ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਨੁਖੁ ਸੀ ਕਰ ਕੇ ਭਾਈ ਨਿਛ
 ਲਾਲ ਜੀ ਮਨਾਇ ਕੈ ਹਜੂ ਰਲੈ ਆਏ । ਸਭੁ ਟਾਨੂ ਭੋਜਨ
 ਖਵਾਇ ਕੈ ਰੁਪ ਯਾਰੁਪ ਯਾਦ ਖਲਾ ਦੇ ਕੈ ਵਿਦਾ ਥੀ ਤੇ ਤੇ
 ਕਾਂਸੀ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦ ਨੁਲ ਖਰੁਪ ਯਾ ਭੇਦ ਦੇ ਕੈ ਕਾਂਸੀ ਪਹੁ

ਗਾਇਆ ਤੇ ਓਸ ਕਰ ਦ ਨਾਲ ਜਲ ਵਿਚ ਪਤਾ ਸੇ ਪਾਇ
 ਕੇ ਸਵਯੇ ਪੜ ਕੇ ਪੰਜਾ ਸਿਖਾਨੁ ਪਾਹੁ ਲਾਇ ਥਮੇ ਦਿਤੀ
 ਤੇ ਫੇਰ ਪਾਹੁ ਲਓ ਨਾਥੇ ਅਪਲਈ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੇਸ
 ਸਤਾ ਦਾ ਵਿਸਾਹੁ ਰਹੀ ਕਰਨਾ ਸਸਤਾ ਦੇ ਪਾਸ ਦੇਖਦ
 ਕਰਭੀ ਵੈਰੀ ਹਥ ਰਹੀ ਪਾਵਣਾ ਏਹੁ ਸਸਤਾ ਦਾ ਅਭਿ
 ਆਸ ਰਾਖੀ ਸੀਆ ਪਾਸੇ ਛੁਟ ਗਿਆ ਹੈ ਸੀ ਸੋ ਸਸ
 ਤਾ ਮਲੇ ਛਾਫੁ ਕਲ ਏਹੈ ਨਾ ਓਸ ਕਰ ਕੇ ਜਗਤ ਦਾ ਹਾਜ਼
 ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇਹੁ ਦਤੁ ਸਸਤਾ ਸਤਾ ਫੇਰੁ ਫੜਾਇਹੈ ਨਾ ਤੁ
 ਸਾਸ ਸਤਾ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ਕਰਨੀ ਤੁਸਾਨੁ ਰਾਜ ਫੇਰਦੈ
 ਦੇਆਗੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਦਰਸਨੁ ਆਇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੁਸਾਹ

ਬੁਬਚਨੁ ਕੀਤਾ॥ ਤੁਸੀਂ ਪਾਹੁ ਲਾਲਹੋ ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿ
 ਖੀ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰੋ॥ ਤੇ ਰਾਜ ਰਾਘਵੀ ਸੀ ਆਦਾ ਜੇ ਪ੍ਰਥ
 ਮੀ ਤੇ ਪ੍ਰਥਾ ਹੋਇ ਆਹੈ ਸੋ ਤੁਸਾਨੁ ਫੇਰ ਲੈ ਦੇਈਏ ਗਾ॥
 ਤਾਓ ਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸਾਡੀ ਲਾਗ ਤੇ ਬੋਦੀ ਤੇ
 ਜਨੇ ਓਹ ਹਿਫ ਦੇਹੋ॥ ਤੁੰ ਅਸੀ ਪਾਹੁ ਲਲੈ ਦੇਹਾ॥ ਬਚ
 ਨਹੋ ਏ ਆਇ ਕਜੇ ਗੀ ਕੇ ਸੀ ਨਿਆ ਸੀ ਦਾ ਸਿਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
 ਤੁੰ ਅਗਲੀ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੀ ਕਾਟ ਸਭ ਮਿਟਾਇ ਕੇ ਦੀਖਿਅ
 ਦੇ ਦਾਹੈ॥ ਤੁਸਾਨੁ ਤੁੰ ਅਸੀ ਸਿਰੀ ਸਾਹਬ ਦਾ ਜਨੇ ਓਜ
 ਗਤ ਦੇ ਰਾਜ ਵਾਸਤੇ ਦੇ ਦੇਹਾ॥ ਜੋ ਤੁਸੀ ਏਹੁ ਵਡਿਆ
 ਈ ਸਹਾਹੁ ਨਹੀ ਸਕਦੇ॥ ਤੁੰ ਹੋ ਰਚਾਰ ਵਰਨਾ ਨੇ ਸਸਤੁ

ਫੜਾਇਕੇਰਾਜੇਤੇਮਲੇਛਸਤੁਤੁੜਾਵਦੇਹੈਨਾਜੈਸੇਹਮ
ਜੀਕਪਾਤੇਕਾਲਕਾਤੇਰਾਖਸਾਨੂਤੁੜਾਇਆਹੈਸੀਤੁ
ਓਨਲੇਕਹਿਆਏਹੁਤਾਹਲਵਾਹਰਵਾਲੇਤੇਤਕੜੀਆ
ਪਕੜਤਵਾਲੇਹੈਨਾਚਿੜੀਆਦੇਸਮਾਨਹੈਨਾਤੇਮਲੇਛ
ਤੇਰਾਜੇਤਾਸਸਤੁਫੜਤਵਾਲੇਹੈਨਾਤੇਮਾਸਖਾਤਵਾਲੇਹੈਨ
ਏਹੁਤਾਬਾਜਾਸਮਾਨਹੈਨਾਤਾਬਚਰਹੇਇਆਅਸਗੋਛੁ
ੜੀਆਤੇਬਾਜਤੁੜਾਵਦੇਹੈਨਾਏਰਾਦੇਹੀਆਪੀਰਤਸਾਨੂ
ਸਭੁਤਾਨੂਕਰਦੇਲਾਹੈ॥੧੫੩॥ ਸਾਖੀਤਿਸੁਖਲੀ॥ ਤਿਲ
ਗਸੀਗਤਾਸਾਹਬਦੇਦਰਸਨਕੇਆਈਆਓਨਲੇਪੁਕਾ
ਹਕੀਤੀਜੀਗਗੀਬਨਿਵਾਜਸੀਗਤਾਜੇਆਵਦੀਆਹੈ

ਨਗਹਵਿਚਮਲੇਛਸਿਖਾਦਾਧਨਖੇਹਲੈਦੇਹੈਨਾਸਿਖਾਦੇ
 ਬੇਟੇਸੁੰਦਰਹੋਦੇਹੈਨਸੇਖੇਹਲੈਦੇਹੈਨਸਿਖਾਦੀਆਸੁੰਦਰ
 ਇਸਤ੍ਰੀਆਹੋਦੀਆਹੈਨਸੇਖੇਹਲੈਦੇਹੈਨਾਬਚਨਹੋਇ
 ਆਤੁਸੀਸਸਤ੍ਰਫੌੜੇਤੇਪਾਹੁਲਾਛਕੋਤੁਸੀਸਭੁਲਾਉਤੇਹੁ
 ਕਮੁਕਰਏਆਓਗੇਤਾਂਸਿਖਾਨੂਪਾਹੁਲਾਇਤੀਆਕੇਈ
 ਸਿਖਪਾਸਗਹਿਨਸੇਉਦਾਸੀਹੋਕੰਘਰਾਨੂਓਤਜਾਵਨਾ
 ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਤੁਸੀਅਮਲਖਾਧਾਕੰਗੀਤਾਂਸਿਖਅ
 ਮਲਖਾਵਲਾਗੇਤਾਂਕਿਤਨਿਆਦੀਆਬ੍ਰਿਤਾਫਹਿਰ
 ਗਈਆਤੁਕਿਤਨੇਜੇਘਰਾਨੂਗਏਤਾਂਖੜੀਆਬਹਮ
 ਵਾਓਨਾਦੇਕੁਟੰਬੀਆਨੂਆਖਿਆਜੋਤੁਸੀਇਕੋਅ

ਸਾਡੇ ਕਾਲਵਰਤ ਕਰੋ। ਇਕੋ ਏਨਾ ਦੇ ਕਾਲਵਰਤ ਕਰੋ
 ਸਾਹਬ ਨੇ ਖਾਲਸਾ ਉਤਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਵਰ
 ਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾ ਵਧੇਗਾ ਕਿਸਤਰਾ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਨੇ ਹਜ਼ੂਰ ਅਰ
 ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀਂ ਸਸਤ ਫੌਜ਼ਾਂ ਤੇ ਜਿਤੀ
 ਆਦਾ ਰਿਜ ਕਹੈ ਸਭ ਤੁਸਾਡੇ ਅਧੀਨ ਕਰਾਹੀ। ਤੇ ਬ੍ਰਹ
 ਮਲਖ ਤੀ ਸਭ ਤੁਸਾਡੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵਨਗੀ। ਤੇ ਸਸਤਾ ਕਰਕੇ
 ਤੁਝੇ ਹੀ ਤਾ ਸਰਗਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੇ ਜੇ ਸਬਦੁ ਪੜਕੇ ਸ
 ਮਝੇ ਕਮਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਾ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ॥੧੫੩
 ਸਾਡੀ ਹੋਰ ਕਲੀ। ਇਕ ਸਮੇਸਰ ਬਤਾ ਸਿਖਾਵਾ ਸੀਵਾਲਿ
 ਆਆਨ ਅਰ ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਸਾਹਬ ਨੇ ਖਾਲਸਾ ਦੁਹਤਾ

ਇਆਹੈਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਦਸਰਹਤਤੁਸਾਰੇਪਾਸੋਪੁਛ ੩੩੩
 ਦੇਹਾਸਿਖੀਦੀਵਰਤਦਈਆਹਤੁਸੀਦਸਾਹੀਪੁਸਕਾਦ ०
 ਦਾਇਆਕਰਕੇਅਸਾਨੂਊਤਰਲਿਖੋਜੀ।ਤਾਓਨਾਵਜੁ
 ਬਲਅਰਜਲਿਖਾਇਤੀ।ਇਸਦੇਉਪਰਦਸਖਤਖਾਸਕ
 ਹੀਏ।ਨਕਲਉਤਰਵਾਜਬਲਅਰਜਦੀ।ਜਿਸਸਮੇ
 ਖਾਲਸਾਜੀਪ੍ਰਗਟਕੀਤਾ।ਸਿਖਸਭੇਵਾਸੀਆਵਾਲੇਕੇ
 ਸਧਾਰੀਤੇਸਾਹਿਜਧਾਰੀਭੀਰਹਤਾਬਬੇਕਖਾਲਸੇਜੀਦੀ
 ਵਰਤਦਈਆਹਜੂਰਸ੍ਰੀਸਤਿਗੁਰੂਦਸਵੇਪਾਤਿਸਾਹਦੇ
 ॥੨੭੧॥ਦਸਰਹਤਾਲਿਖਕੇਗੁਜਾਰੀਆਸਾਤਿਗੁਰ ०
 ਨੇਕਿਰਪਾਕਰਕੇਦਸਾਹੀਰਹਿਤਾਉਪਰਦਸਤਿਖਤਕੀਤੇ

ਸਿਖਾਦੀ ਸੰਕਾਨਿ ਵਰਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਏਕੁ
 ਰਦੇ ਸਾਂਜੇ ਸਮੇ ਵੀ ਵਾਹਦੇ ਅਸੀ ਬੰਦੇ ਪਾਠੀ ਆਬੁ ਹਮਲਾ ॥
 ਰੁਬੁਲਾਇ ਕੋ ਵਿਵਾਹ ਵੀ ਆਕਾਂਡੀ ਆਪੜਾਇ ਕੋ ਵਿਵਾ
 ਹੁ ਕਰਦੇ ਸਾਂਜੇ ਹੁਣ ਸਿਖ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਤੁ ਸੀ ਅਰੰਦ ਪੜ੍ਹੇ
 ਕੋ ਵਿਵਾਹੁ ਕਰੇ ਬੁਹਮਲਾ ਨੁਨਾ ਬੁਲਾਵਹੁ ਸਚੇ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹਜਿ ਵੈ ਅਮਰ ਹੋਵੈ ਦਸਖਤ ਖਾਸ ਹੋਏ ਪਹਿਲੇ ਅ
 ਨੰਦੁ ਪੜ੍ਹਣਾ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਪਿਛੇ ਬੁਹਮਲਾ ਥੀਰਮੇ
 ਸਾਜਿ ਸਤਰਹ ਪੜ੍ਹਾਵਦੇ ਆਏ ਹੋਤਿ ਵੈ ਪੜ੍ਹਾਵਣਾ ਸੀਮਾ
 ਨਹੀ ਕਰਨਾ ॥ ੧ ॥ ਤਾਦੁ ਜੀ ਅਰਦਾਸ ਲਿਖੀ ਜੋ ਹੁਕ
 ਮੁ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਹੋਇਆ ਪੰਜਾਮੇ ਲਾਨੁ ਰਹੀ ਮਿਲੇ ॥

ਧੀਰਮਲੀਏ॥ १ ਰਾਮੰਰਈਏ २ ਮੀਦੇ ३ ਮਸੀਦੁਛ
 ਸਿਰਗੀਮ ४ ਏਹੁਪਜਮੇਲਹੈਨਾ ਤਾਸਿਖਾਅਰਦਾਸ
 ਕੀਤੀਸਿਰਗੀਮਕਵਲਹੈਨਾ ਬਚਨਹੋਇਆਸਰੇਵਤੇ
 ਭੀਸਿਰਗੀਮਹੈਨਾਨਿਗੁਰੇਹੈਨਾ ਤੇਨੰਦਚੰਦਦੇਭੀਸਿ
 ਰਗੀਮਹੈਨਾ ਏਹੁਪਜਮੇਲਹੈਨਾ ਤੇਨਾਨਾਲਨਹੀਵਰ
 ਤਛਾਤਾਸਿਖਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅਸੀਜੋਤੇਰੇਸਿਖ
 ਹਾਂਕੋਈਵਪਾਰਦੀਕ੍ਰਿਆਵਾਲਾਹੈਕੋਈਮਸਦੀਪੋਸਾਹੈ
 ਵਿਹਾਰਦਾਸਦਕਾਸਭੁਕਿਸੇਨਾਲਾਨਾਮੋਲਹੋਦਾਹੈ॥
 ਤਾਂਖਾਸਦਾਸਤਖਤਹੋਈ॥ ੫ ਹਲੇਪੁਛਕੇਵਰਤਲਕੀਤ
 ਕਹੋ॥ ਜੇਭੁਲਭੁਲਾਵੇਵਰਤੇਤਾਅਰਦਾਸਕਹਵਾਇਲ

੨੩੪

ਵਣੀ॥ਤੀਸੀਅਰਦਾਸਸਿਖਾਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਸੀਅ
ਗੇਅਸੀਸਹਿਜਧਾਹੀਤੇਰੇਸਿਖਜੇਹੈਸੀ॥ਜੇਮਾਤਾਪਿਤਾ •
ਦੇਮਰਨੇਉਪਰਕ੍ਰਿਆਕਰਮਭਧਣਜੇਹੜੀਸੀਸਾਹਦੀਰ
ਤਸੀਸੋਕਰਦੇਸਾ॥ਤਿਹੁਲਸਿਖਆਖਦੇਹੈਨਾਜੇਖਾਲਸ •
ਵਾਹਗੁਰੂਜੀਕੇਵਰਤਾਇਆਹੈਹੁਲਤੁਸੀਏਹੁਹਰਿਤਾਸੈ
ਸਾਹੀਆਦੀਆਨਕਾਰਿਆਕੋਗੇ॥ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਜਿਵੇ
ਤੁਸਾਡਾਵਚਨਹੋਵੈਖਾਸੈਦਸਖਤਹੋਏਭਦਰਤਰੀਕਰਨਾ
ਤੋਹੋਕਰਤੁਤਜੈਸੀਏਸਚਾਲਸਿਖਾਦੀਹੋਵੈਕਰਕੇਬਖਸਾ
ਇਲੇਲਾ॥ਫੇਰਸਿਖਾਅਰਦਾਸਚੰਬੀਕੀਤੀ॥੪॥ਸਚੇ
ਪਾਤਿਸਾਹੁਸਮੋਵਿਆਹੁਵੇਤੇਖਿਆਹਦੇਦਿਨਅਗੋਦੇ

ਅਸੀਬ੍ਰਹਮਣਾਨੁਸਦਕੇਭੋਜਨਕਰਵਾਵੇਸਾਹੁਦਸਿਖ ੨੨੫
ਆਖਦੇਹੈਨਜੇਸਿਖਾਨੁਛਕਾਵਣਾਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਜਿ
ਵੇਹੁਕਮਹੋਵੈਤਿਵੈਕੀਚੈ॥ਖਾਸਦਸਖਤਹੋਏ॥ਹੁਕਮ
ਤੇਇਆਜੇਸਿਖਾਨੁਭੀਬ੍ਰਹਮਣਾਨੁਭੀਅਥਿਤਾਨੁਭੀਭ
ਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪਰੀਤਕਰਕੇਤੇਸਭੁਲਾਨੁਪ੍ਰਸਾਦਿਛਕਾਇ
ਆਕੋਗੇਫੇਰਅਰਦਾਸਸਿਖਾਪੰਜਵੀਕੀਤੀ॥੫
ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਜੀਏਪਤਵਦੇਸਮੇਅਸੀਓਸਤ੍ਰੇਨਲ
ਪ੍ਰਤਾਨੁਭੁਦਲਕਰਾਵੇਸਾਹੁਦਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਜਿਵੈ
ਹੁਕਮਹੋਵੈਤਿਵੈਕੀਚੈ॥ਹੁਕਮਤੇਖਾਸਦਸਖਤਹੋਏ॥
ਜੇਸਹਿਜਧਾਰੀਆਇਆਬੇਟਿਆਨੂਕੋਚੀਲਲਗੀਤ

ਕਹਾਵਈ॥ ਤੇ ਕੇਸਧਾਗੀਏਬੇਟਿਆਨੁਪਾਹੁਲਦੇਵੀ॥ ਤੇ
ਦਹੀਲਲਕੇਸਹਰੇਕਰਵੇ॥ ਤਾਸਿਖਾਅਰਦਾਸਛੇਵੀਕੀ
ਤੀ॥੬॥ ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਅਗੋਜੋਅਸਤੀਆਅਸੀਗੰਗਾ
ਭੇਜਦੇਸਾਤੇਹੁਲਸਿਖਮਨੇਕਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਜਿਵੇ
ਹੁਕਮਹੋਵੈਤਿਵੈਕੀਚੈ॥ ਬਚਨਹੋਇਆਤੇਖਾਸਦਸਖਤਹੋ
ਏਜੋਪਹੁਚਸਕੋਤਾਅਸਤੀਆਗੰਗਾਜੀਪਹੁਚਾਵਈਅ
ਨਹੀਤਾ॥ ਸਿਖਜੁਧਵਿਚਜਿਥੇਹੁਕਮਸਤਹੁੰਦਾਹੈਸੋਈਕੁ
ਰਖੇਤਹੈ॥ ਏਕੇਸਾਧਸੰਗਤਦੇਚਰਨਪੁਰੁਵਿਚਪਾਇਦੇ
ਵਈਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਤਸਰਦੇਚਉਟੇਗਾਏਸੇਥੀਓਨਾਈਗਤ
ਹੋਵੈਗੀ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸਸਿਖਾਸਤਵੀਕੀਤੀ॥ ਅਸੀਜੋ

ਆਮਲੀਪੇਸਾਕਚਹਰੀਆਜਾਵੁਤਵਾਲੇਸਿਖਦਾੜੀ ੨੨੬
ਆਦੇਕੇਸਇਕੋਜੇਕੋਕੋਚੀਤਾਲਕਰਵਾਇਲੇਦੇਹਾਂਹੁ
ਜਿਵੈਹੁਕਮਹੋਵੈਤਿਵੈਕਰੀਏਹੁਕਮਤੇਖਾਸਦਸਖਤੋਏ
ਤੇਜੇਹੜੇਤੁਸੀਸਹਿਜਧਾਗੀਸਿਖਹੋ। ਜੇਕੇਸਧਾਗੀਆਦੀ
ਆਤੁਗਚੇਹਰਾਸਾਬਤਰੱਖੋ। ਤਹੀਤਾਕੋਈਜਰੁਮਾਤੁ
ਵਧੀਕਹੋਵੈਸੇਬਰਾਬਰਕਰਵਾਇਛੁਡੁਲੇ। ਤੇਬਖਸਾ
ਇਲਵਲਾ। ਫੇਰਸਿਖਾਅਰਦਾਸਅਠਵੀਕੀਤੀ। ੮
ਹੁਕਮਹੋਇਆਹੈਸਿਰਗੀਮਾਤੇਪੰਜਾਮੇਲਾਏਮੁਹੱਕੋਈ
ਲਹੀਨਾਹੀ। ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਜੀਸਿਖਕੋਈਸਰਧਾਕਰਕੋ
ਤਾਓਤਾਏਮੁਹਲਗਦਾਨਹੀ। ਪਰਜੇਕੋਈਆਵਦਾਜਾ

ਦਜੇਕੋਈ ਮੁਹਲਗ ਜਾਏਤਾ ਕਿਵਰਬ ਚਰਨਹੈ॥ ਹੁਕਮਤਿ
 ਖਾਸਦਸਖਤਹੋਏਜੋਹਿਦਾਸੁਧਗੁਰਵਲਚਾਹੀਦਾਹੈ॥
 ਜੇਆਵਦਾਜਾਵਦਾ ਮੁਹਲਗ ਜਾਏਤਾਕੀਹੈ॥ ਵਰਤਦਨ
 ਹੀਕਰਦੀ॥ ਫੇਰਸਿਖਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਨਾਵੀ॥ ੮॥ ਜੇ
 ਹਰੇਸਿਖਹੀਗਾਜੀਏਇਸਨਾਨੁਗਏਹੈਨਓਹਇਸਨਾ
 ਨੁਕਰਕੇਆਵਰਤਾਓਨਾਨਾਲਾਕਿਵਰਵਰਤੀਏ॥ ਬ
 ਚਨਤੇਖਾਸਦਸਖਤਹੋਏਜੋਹਿਤਪਿਆਰਨਾਲਓਨਾਨਾਲ
 ਵਰਤਦਾ॥ ਬਹੁਤੀਇਕਤੋਕੋਈਨਹੀਕਰਦੀ॥ ਭਾਈਸਿ
 ਖੰਏਕਤੁਸਾਡੇਓਪਰਅਸਾਡਾਏਹੁਹੁਕਮਹੈ॥ ਜੇਮਸੀਦ
 ਮਸੀਦੀਏਪਜਾਮੇਲਾਵਿਚੋਕਿਸੇਨਾਲੁਨਹੀਮਿਲਦਾ॥ ਜੇ

ਓਨਾਦੀਹਿਆਇਤਕਰੇਸਾਧਸੀਗਤਵਿਚੋਓਸਨੁਓਠਾਏ
 ਦੇਵਣਾਕਿਓਜੋਓਨਾਦੇਮੇਲਕਰਗੁਰੁਕਾਸਿਦਕਾਪਾਟ
 ਦਾਹੈ। ਤੇਜੋਕੋਈਓਨਾਵਿਚੋਭੀਮੇਲਕੀਤਾਚਾਹੇਸੋਮੇਲ
 ਲੇਣਾਏਹੋਗੁਰਮਾਤਿਦਾਉਪਦੇਸਦੇਵਣਾਜੋਬੁਜਨਕ
 ਹੇਸਿਖੀਦੀਗੁਰਮਾਸਏਹੋਹੈਕਿਰਤਧਰਮਦੀਕਰਨੀਤੇ
 ਵੰਡਖਾਵਣਾ। ਫੇਰਸਿਖਾਅਰਦਾਸਦਸਵੀਲਿਖੀ ੧੦
 ਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਅਗੇਜੋਕੋਈਹੁਕਮੁਸਤਹੁੰਦਾਸੀਦੇਹ
 ਤਿਆਗਦਾਸੀਤਾਅਸੀਪੰਡਤਾਨੁਬੁਲਾਏਕੋਗਹੜਪੁ
 ਹਾਵਦਚਾਵਦੇਸਾ। ਤੇਦਸਗਾੜਕਰਾਵਦੇਸਾ। ਹੁਲਪੰਡ
 ਤਨਹੀਆਵਦੇਕਹਦੇਹੈਨਜੇਧਾਗਾਤੇਲੀਹੋਦਰਖੋਤੇਜੋ

ਗਰੁਪੁਗਲਵਿਚਦਸਗੁਰਾਅਦਿਕਲਿਖੇਹੈਨਸੋਕੋਰੋ
 ਤਾਂਅਸੀਆਵਨੇਹਾਜਿਵੇਹੁਕਮੁਹੋਵੈਤਿਵੈਕੀਚੈਯਦਸ
 ਖਤਹੋਏਭਾਈਤੁਸਾਸਿਦਕਤੇਤਕੜਾਗਹੀਲਾਗਹੀਥ
 ਜੀਦਾਭੇਗੁਪਵਾਵਲਾਤੇਪਜਵੇਪਾਤਿਸਾਹਦੇਸਹੀਸੁਖਿ
 ਤੀਸਲੇਕਾਦੀਕਥਾਸਿਖਾਥੀਸੁਲਨੀਪ੍ਰਾਦੀਦਾਭੀਖਾ
 ਲਸੇਜੀਦੇਵਿਚਤਿਵਾਸਹੋਵੈਗਾਤੇਤੁਸਾਨੁਭੀਗਿਆਨੁ
 ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈਗਾਸਿਦਕਜੇਹਾਤੇਨਾਮੁਜੇਹਾਹੋਗੁਪਦਾਹੁਥ
 ਚੀਜਕੋਈਨਹੀਵਾਹਗੁਰੂਜਪਲਾਤੇਟੰਡਖਾਵਲਾਏਹੁ
 ਹਰਿਤਾਹੈਨਾਹੋਗਸੁਖਹੈ॥੧੫੪॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
 ਤਾਂਸਿਖਾਭਾਈਮਨੀਸ਼ਿਪਜੀਹੋਗਾਥੀਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾ॥

ਆਇ ਬਾਟੀ ਜੋ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਭੁਗਤ ਮਈ ਹੈ । ਤੇ ਸਾਹਬ
 ਦਸਵੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹ ਜੋ ਬਾਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਜੁਧ ਮਈ ਹੈ । ਕਿ
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਵੇ ਚਹਿਤ ਹੋਨਾ ਇਸਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿਵੇ ਕਰਸ
 ਮਝੀ ਅਯੋ ਤਾਂਤਾਈ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੈ ਸੇ ਅਰਜਨ ਜੁਧ ਦੇਸ
 ਮੇਸ ਸਤ੍ਰਛੇਤ ਬੈਠਾ ਸੀ । ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਓਸਨੁ ਗੀਤਾ ਉਪ
 ਦੇਸ ਕਰ ਕੈ ਫੇਰ ਵਰਨ ਆਸੁ ਮਦਾ ਜੁਧ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਸੀ
 ਤੋ ਸੇ ਹਿੰਦੁ ਆਨੇ ਹਿੰਦੁ ਸਾਧਰਮੁ ਜਾਣਕੈ ਸਸਤ੍ਰਛੇਤ ਇਤੇ ਹੈ
 ਸਨ ਤੇ ਮੈਲੇ ਛਾਨੇ ਸਸਤ੍ਰਪਕੜਲੀ ਤੇ ਹੈ ਸਨ ਤੇ ਸਸਤ੍ਰਾਣੁ ॥
 ਬਲਕਰ ਪ੍ਰਥੀ ਦਾਰਾ ਜੋ ਭੇਗ ਦੇ ਹੈ ਸਨ ਤੇ ਹਿੰਦੁ ਆਵੇ ਵਿ
 ਚ ਭੁਗਤ ਹੋਵਤ ਨਹੀ ਸਨ ਦੇਏ । ਤੇ ਸਾਹਬ ਪਾਲਸੇ ਜੀ

ਨੂਰਪਬੰਸਜਾਦਕੈਫੇਰਗਜਲੈਦੇਵੰਗਹੈ॥ ਤੁੰਜੁਪ
ਮਈਬਾਲੀਆਉਚਾਰਨਕੀਤੀਆਹੈ॥ ਤੇਸਸਤਾਈਵਿ
ਦਿਆਦਿਤਕੀਤੀਹੈ॥ ਤੇਹਿਆਨਦਾਉਪਦੇਸਕੀਤਾ
ਹੈ॥ ਜੇਸਹੀਰਤੁਸਾਝੁਠੇਜਾਦਤੇ॥ ਤੇਤੁਸਾਤੇਵਰਨਦਾਪ
ਰਮੁਜੁਪਹੈ॥ ਜੁਧਕਰਨਾ॥ ਜੇਜੁਧਜੀਤੋਗੇਤਾ॥ ਹਾਜੁਭੇ
ਗੇਗੇ॥ ਤੇਜੇਜੁਧਵਿਚਮਿਰਤੋਹੋਵੇਗੇ॥ ਤਾਂਸੁਰਗਦੇਸੁਖ
ਭੋਗੇਗੇ॥ ਤੇਜੇਗਿਆਨਨਦਿਤਕੋਰੇਗੇ॥ ਤਾਂਜੀਵਨਮੁਕਤ
ਹੋਕੇਵਿਚਰੇਗੇ॥ ਜੇਸੇਮੁਰਤਾਇਕਮਲੇਛਾਦੀਆਆਨੀ
ਤਪੈਸਨਾ॥ ਤੇਸੇਓਨਦੇਸਨਮਖਾਸਿਧਾਦੀਆਮੁਰਤਾਬ
ਨਾਇਖੜੀਆਕੀਤੀਆਹੈ॥ ਸਨਾ॥ ਤੇਆਪਕਉਤਕਵੇ

ਖਦੇਹੈਸਨਾਜੈਸੇਘੋੜਾਕਿਸੇਬੁਟੇਥੀਝੁਕਵਾਹੈਤਾਕਾਗਝਾ
 ਰਭਸਤੁਬੁਟੇਥੀਟਪਾਇਕੈਲੈਜਾਵਾਹੈ। ਤੇਸੇਹੋਦਸਸ
 ਤਾਥੀਭੈਮਾਨਹੈਸਨਜੁਧਮਈਬਾਦੀਆਤੋਗਿਆਨਉਪਦੇ
 ਸਕਰਕੈਣੇਨਾਥੀਜੁਧਕਰਵਾਇਆਹੈ। ਤੇਚੇਰਿਤਾਇਸਵਾ
 ਸਤੇਲਿਖੇਹੈਨਜੋਇਸਤੀਆਦੇਭੋਗਾਵਿਚਤੁਸਾਮਨਨਹੀ
 ਬਨਣਾਸਤਿਗੁਰਾਦੇਸਬਦੁਨਾਲਪਹੀਤਰਖਦੀ। ਤੇਜੁ
 ਧਮਈਏਸਵਾਸਤੇਕੀਤੀਹੈਜੋਭਗਤਮਈਬਾਦੀਪੜਕੇ
 ਜੁਧਨਕਰਸਕਨਗੇ। ਤੇਜੁਧਮਈਬਾਦੀਤੇਇਸਤੇਰੁਦੇਵ
 ਦੇਪੜਨਗੇਤਾਏਨਾਦੇਸਸਤਾਵਿਚਸਹਾਇਤਾਹੋਵੈਗੀ। ਜਿ
 ਸਸਮੇਜੁਧਕਰਕੈਰਾਜਕਰਨਗੇਤਾਭਗਤਾਦੀਸੇਵਾਕਰ

ਨਗੋਮਹਾਰਾਜਦੀਭਗਤਸਾਰੇਸਗਤਵਿਚਵਿਸਥੀਰਨ
 ਹੋਵੈਗੀ। ਦਸਵੇਪਾਤਿਸਾਹਦਾਅਵਤਾਰਧਰਮੁਚਲਾਵ
 ਦਵਾਸਤੇਹੋਇਆਹੈ। ਏਨਾਦੇਰਾਜਵਿਚਗੁਊਆਈਤਿਬ
 ਹਮਲਾਈਤਿਗਿਖਾਈਤੇਮੁਨੀਸਰਾਈਸਰਬਈਗਯਾ
 ਹੋਵੈਗੀ। ਹੋਰਵਾਹਗੁਰੂਕੇਗੁਣਕੀਅਨੇਕਹੈਨਾਤੇਵਾਹ
 ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਭੀਅਨੇਕਵਰਸਦੇਹੈਨਾ। ਸੋਮੈਖੀਗਿਟੇ
 ਨਹੀਜਾਏ॥ ੧੫੫ ॥ ਸਾਖੀਚਲੀ॥ ਇਕਸਮੇਗੋਰਖ
 ਨਾਥਤੇਦਤਾਤੇਦੋਨੋਸਾਹਬਦੇਦਰਸਨਨੁਆਏ। ਤੇਓਨਾ
 ਪਛਿਆਜੋਅਸਾਆਪਟਿਆਸਿਖਾਨੁਸਭਰਸਛੁਡਾਇ
 ਕੇਬਨਬਾਸਦਿਤੇਹੈਨਾ। ਸੋਭੀਮਹਾਰਾਜਦੀਮਾਇਆਦੇ

ਮੇਹੇਹੁਏਫੇਰਵਿਖਿਆਵਿਚਪਸਰਦੇਧੈਨਾਤੇਤੇਹੇਸਿਖਸ ੨੩੦
 ਸਤ੍ਰਪਕੜਨਗੇਤੇਹਸਭੋਗਨਗੇਇਉਕਿਓਕਰਮੁਕਤ
 ਹੋਵਨਗੇ। ਬਚਨਹੋਇਆਇਕਸਿਖਾਇਕਨਸੁਗੁਰਮ
 ਤਦੇਵੈਗਾਕੈਦੋਸਿਖਕੈਚਾਹਸਿਖਾ। ਤਾਓਨਾਕਹਿਆਕ
 ਲਜੁਗਕੋਈਕਿਸੇਨੁਨਾਮੰਨਗਾ। ਬਚਨਹੋਇਆਮੈਪੈ
 ਜਾਸਿਖਾਵਿਚਆਪਲੀਕਲਾਗੁਰਮਤਦੀਰਖਾਗਾ। ਤੇ
 ਆਪਸਬੰਦਰੂਪਹੋਕੇਵਰਤਾਂਗਾ। ਬਾਣੀਸੁਲਨਗੇਤੇ
 ਸਿਖਾਦੀਰਹਿਤਾਨੁਦੇਖਲਗੇ। ਸਭਨਾਨੁਗਿਆਨੁਪਰਾ
 ਪਤੁਹੋਵੈਗਾ। ਜਨਮਮਰਨਦੇਭੈਜਲਥੀਪਾਰਓਤਰਨ
 ਗੇ। ਤਾਭਾਣੀਮਨੀਸਿੰਘਜੀਕਹਿਆਹੋਗਮੇਰੋਪਸੇਵਾ

ਹਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਕਛੁ ਉਪਮਾ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਜਾਈ ॥ ਜੋ ਮ
 ਹਿਮਾ ਸਿਖਾ ਦੀ ਸਮੁਦ੍ਰਿਹੈ ॥ ਤਾ ਮੈ ਕੀਟੀ ਪਾਹ ਨਹੀ ਪਾਵਦਾ
 ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਨੂਰ ਕਮਰ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਜੁ ਜਗਤ ਤੇ ਹੀ ਮਾਰੀ
 ਮਾਨ ਗਾਵਦਾ ਹੈ ॥ ਤੁਕਿ ਸਕੀਏ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਹਾਰਾ
 ਜ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਮੈ ਨੂਰ ਗਾਵਦੇ ਹੈ ਨਾ ਮੈ ਓਨ ਨੂਰ ਗਾਵਦਾ ਹਾ ॥
 ਤੈਸੇ ਸਿਖ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੀ ਉਪਮਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ॥ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੀ
 ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੋਭਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ੧੫੬ ॥ ਬੋਲਹੁ ਰਾ
 ਈ ਜੀ ਵਾਹਗੁਰਾ ॥ ਸਾਖੀਆ ਭਾਈ ਦੀ ਵਾਰ ਦੀਆ ਪੁਰੀ
 ਆਰੋਏ ਆਰੋਏ ਨਾ ਜੋਖੋ ਜੀ ਹੋਵਨ ਗੇ ਸੋ ਸਰਧਾ ਨਾਲ
 ਪੜ੍ਹਨ ਗੇ ਗੀਆਨ ਨੂਪਾ ਪਤ ਹੋਵਨ ਗੇ ॥ ਤੇ ਜਿਨਾ ਦਾ ਨਿ

ਦਿਆਦਾਸੁਭਾਉਹੋਵੇਗਾਸੋਕਿੰਦਕਨਿੰਦਾਕਰਨਗੇ। ਤਾਂ ੨੩੯
 ਮੈਸਿਖਾਦੇਅਗੋਭੀਬੇਨਤੀਕਰਦਾਹਾਂ। ਤੇਕਿੰਦਕਾਦੇਅ
 ਗੋਭੀਬੇਨਤੀਕਰਦਾਹਾਂ। ਜੇਮੈਨੁਆਪਣਾਦਾਸਜਾਨਦੁ
 ਤੇਸਿਖਾਦੀਪ੍ਰਸੰਨਤਾਵਾਸਤੇਭਾਈਦੀਵਾਰਦੀਦੀਕਹੋ
 ਸਟਾਲਿਖੀਹੈ। ਹੋਰਭੀਗੋਸਟਾਜੇਸਬਦਨਾਲਮਿਲਈ
 ਆਹੋਵਰਸੋਪੜਨੀਆਤੇਜੇਸਬਦਥੀਵੇਪ੍ਰੀਤਹੋਵਰਸੋ
 ਨਹੀਪੜਨੀਆ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਰਗੁਰੂ॥੧੫੭
 ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਸਿਖਾਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਪਾ
 ਸੋਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾ॥ ਜੇਸਾਹਬਦਸਵੇਪਾਤਿਸਾਹਜੇਖਾਲ
 ਸੇਜੀਨੁਵਡਿਆਈਤੇਗੁਰਿਆਈਬਖਸੀਤਾਬ੍ਰਹਮਦੁ ॥

ਨੇਕਿਉਂਗੋਵਿਤਾਤਾਭਾਈਜੀਕਹਿਆਬ੍ਰਹਮਦਵੇਦਪਾਣੀਹੈ
ਸੀ। ਤੇਦੇਹਆਭਿਮਾਨੀਹੈਸੀ। ਤੇਕਰਮਕਾਂਡੀਹੈਸੀ। ਤੇਸਾ
ਹਬ੍ਰਦਸਵੇਪਾਤਿਸਾਹਜੇਖਾਲਸੇਜੀਨੁਗਾਰਿਆਈਬਖ
ਸੀਜੇਬ੍ਰਹਮਦਤੇਭਾਈਨੰਦਲਾਲਦੀਗੋਸਦਹੋਈਹੈ। ਸੇਤੁ
ਸਾਨੁਕਹਿਦੇਹਾ। ਜੇਬ੍ਰਹਮਦਕਹਿਆਜੇਪੁਜਾਦਾਪਾਤ੍ਰਬ੍ਰਹ
ਮਦਹੈਸਨਾ। ਤੇਸਾਹਬਸਿਖਾਈਪੁਜਾਪ੍ਰਥਮੇਕੀਤੀਹੈ। ਤਾਂ
ਭਾਈਨੰਦਲਾਲਕਹਿਆਜੇਬ੍ਰਹਮਦਸੀਲਸੀਤੋਖਤੇਗਿ
ਆਨਦੇਅਧਿਕਾਰੀਹੋਵਨਸੇਈਪੁਜਨਜੇਗਹੈਨਾ। ਬਚਨ
ਹੈਬੰਧਨਤੇਭੇਦਹੈਮੁਕਤਾ। ਸੇਈਬ੍ਰਹਮਦਪੁਜਨਜੁਗਤ
ਜਿਸਨੇਗਿਆਨਰੂਪੀਕਿਰਦਲੈਕੇਆਗਿਆਨਦੇਬੰ

ਧਨਤੋਰੇਹੈਨਸੋਈਪੁਰਵਜੇਗਹੈ।ਤੇਪੁਜਾਭੂਇਕਅਨ ੨੩੩
 ਜਲਬਸਤਦੀਸੰਕਲਪਸਮੇਤਹੈ।ਸੋਬ੍ਰਹਮਣਮਾਤ੍ਰਾ
 ਪੁਜਾਦਾਭੂਆਧਿਕਾਰੀਹੈ।ਪਰਜਿਥੇਤੇਗਿਆਨੁਤੇਰ
 ਜੋਬਖਸੀਸਾਵਡੀਆਦੇਵਟੀਆਹੈਨਓਥੇਗੁਰਮ
 ਤਿਵਾਲਾਸਰਧਾਵਾਲਾਆਧਿਕਾਰੀਹੈ।ਤੇਏਹੁਗਿਆ
 ਨਾਆਦਿਜਗਾਦਿਜਾਗਿਆਸੀਸਿਖਨਹੀਪਗਾਪਤੋ
 ਦੇਆਏਹੈ।ਪ੍ਰਥਮੈਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਗੁਰਾਮੀਗਾਦ
 ਸਿਖਨੁਜੇਗਿਆਨਦਿਤ੍ਰਕੀਤਾਤਾਓਸਦੇਅਗੇਮਥਾਏ
 ਕਿਆ।ਤੇਸੇਗੁਰਾਮੀਗਾਦਜੀਨੇਗੁਰਾਮਰਦਾਸਜੀ
 ਨੁਸਰੂਪਦਾਲਾਭੁਬਖਸੀਆਤਾਓਸਦੇਅਗੇਮਥਾਏ

ਕਿਆ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂਹਿ
ਆਨ ਸਪੰਨ ਜਾਲ ਕੈ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੈਸੇ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ
ਤਿਤ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਨਾ ਪਿਥੀ ਆ ਤੇ ਮਹਾ ਦੇਵ ਪਰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
ਨੂਹਿ ਆਨ ਸਪੰਨ ਜਾਲ ਕੈ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਅ
ਰਜਨ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂਹਿ ਆਨ ਸਪੰਨ ਜਾਲ
ਕੈ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹ
ਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂਹਿ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਸਪੰਨ ਕਰ ਕੈ ਮਥਾ ਟੇਕਿ
ਆ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਨੂ
ਬਾਲ ਰੂਪ ਵਿਖੇ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਦੀ ਬੁਧਾਇ ਕੈ ਮਥਾ ਟੇਕਿ
ਆ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ

ਨੁਗਿਆਨਸਪਤਿਜਾਦੇਸਿਨਤਾਓਨਾਬਾਬਕਾਲੇਓਚ ० ੨੩੩
 ਰਨਕੀਤਾਤੈਸੇਹੀਗੁਰਤੇਗਬਹਾਦਰਜੀਦਸਵੇਪਾਤੀਸਾ
 ਹਨੁਬ੍ਰਹਮਪੁਜਾਤਾਜੇਮਾਇਆਜੀਸਦੋਬੀਲਾਸਕਰਕੈ
 ਵਰਤਈਹੈਸਭਜਗਤਜਿਸਦੇਨਾਓਜਾਨਦਕਰਹੁੰਦਾਹੈ
 ਤੇਜਿਸਦੇਜਾਤੀਆਜਗਤਭਰਮੁਮਿਟਜਾਦਾਹੈਜਿਸਨੇ
 ਕ੍ਰਿਸਨਾਅਵਤਾਰਧਾਰਕੈਲੀਲਾਪੁਰਸੇਤਮਹੇਵਰਤੀਅ ०
 ਹੈਸੋਈਹਿੰਦੁਆਨੁਸਸਤਫਜਾਇਕੈਤੇਹੀਆਨੁਬ੍ਰਿਤਦੇ
 ਵੈਗਾਜੇਜਗਤਨੂੰਠਜਾਨਦਗੇਤੇਵਰਨਦਾਧਗਮਜੁਪ
 ਕਰਕੈਪ੍ਰੀਤਮੀਦਾਗਜੁਭੀਭੋਗਨਗੇਤਾਂਸਲੋਕਦੇਵਿਚ
 ਬੇਨਤੀਕੀਤੀਤੇਸਾਹਬੁਦਸਵੇਪਾਤੀਸਾਹਵੀਚਾਹਿਆ।

ਅਗੇ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਸਮਾਨਾਵੈਗਾ ਇਕ ਸਦੇ ਉਤੇ ਕੋਈ ਪਤੀ
 ਤਨ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਪੰਜਾ ਸਿਖਾਗੇ ਆਨ ਸਪੰਨ ਕਰ ਕੈ ਪ੍ਰਥਮੇ
 ਓਨ ਨੁਸਸਤ ਫੜਾਇ ਕੈ ਤੇ ਪਾਹੁਲ ਦਿਤੀ ਤੇ ਬਹੁੜੇ ਓਨ
 ਥੀ ਪਾਹੁਲ ਲਈ ॥ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪਾਹੁਲ ਦੇ ਵਿਚ ਜ
 ਲਾ ਅਰਪਤਾ ਸੇ ਪਾਏ ਅਰ ਕਰਦੇ ਜੇ ਦੇਵੀ ਦੇ ਤੀਸੇ ਫੇਰੀ ॥
 ਤੇ ਸਵਯੇ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਬਾਦੀ ਜੁਧ ਮਈ ਤੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਮਈ ਤੇ ਦੇਵੀ ਦੇ
 ਇਸ ਤੇ ਤ੍ਰਿਮਈ ਤੇ ਗਿਆਨ ਮਈ ਓਚਰਫ ਕੀਤੀ ॥ ਬਚ
 ਨ ਹੋਇਆ ਬਾਦੀ ਵਿਚ ਜਲਦੀ ਥਾੜੀ ਆਚਰਿਤ੍ਰ ਪਾਏ ॥
 ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਕਰਦੀ ਥਾਸ ਸਤ ਫੜਾਏ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਜੁਧ ਮਈ ਬ
 ਫੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਉਪਾਸਨਾ ਭਗਤ ਦੀ ਥਾ ਮਿਠਾਈ ਵਿਚ ਪ

ਈਹੈ॥ ਤੇਹੀਆਰਦੇਥਾਂਸਵਯੇਪਾਏਹੈ॥ ਨਾਇਨਾਸਿਖਾਨੂਸਾ
 ਥਹੀਗਾਜੁਬਖਸਿਆਹੈ॥ ਸਾਥਹੀਗਿਆਨੁਬਖਸਿਆਹੈ॥
 ਏਹੁਵਿਦਿਆਦੇਤੇਭੂਮਦੇਤੇਸੁਵਰਨਦੇਤੇਦਾਨਦੇਆਧਿਕਾਰ
 ਜਾਤੇਹੈ॥ ਤੇਬਚਨਕੀਤਾਜੇਸਸਤਾਦਾਸਬਦੁਦਾਤੇਦਾਨ
 ਦਾਤਿਆਗੁਰਹੀਕਰਨਾ॥ ਜੈਸੇਬਡਿਆਤਪਾਅਰਜਗਾ
 ਕਰਅਗਲੇਜੁਗਾ॥ ਵਿਚਫਲਹੁੰਦਾਸੀਸੋਤੁਸਾਨੂੰਹੋਵੈਗਾ॥
 ਬਚਨਹੋਇਆਜਿਨਜਾਤਾਸੋਤਿਸਹੀਜੇਹਾ॥ ਅਤੁਨਿਰ
 ਮਾਇਲਸੀਝੁਸਦੇਹਾ॥ ਜੈਸੇਬੀਜਾਇਕਬੋਈਤਾਹੈਤੇਓਸ
 ਵਿਚੋਬਿਰਛਊਤਪਤਹੁੰਦਾਹੈਤੇਸੋਅਸਾਨੇਸਬਦਰੂਪੀਬੀ
 ਜਸਿਖਾਦੇਰਿਦੇਰੂਪੀਸੁਧਭੂਮਕਾਵਿਖੇਬੀਜਿਆਹੈ॥ ਜੈ

ਤਾਮਸੀਜੁਧਕਰਨਵਾਲੇਸਿਖਹੋਵਨਗੇਸੋਮੁਢਾਇਸਥਾਨੀ
 ਕਰਨਹੋਵਨਗੇ। ਜੁਧਕਰਕੈਮਲੇਛਾਨੁਜੀਤਨਗੇਧਰਮਚ
 ਲਾਵਨਗੇ। ਤੇਜੋਸੰਤਾਸਾਧਾਦੀਸੇਵਾਦਹਿਲਕਰਨਗੇਸੋ
 ਪੜਾਦੀਇਸਥਾਨੀਸਿਖਾਨੁਆਪਲੀਛਾਇਆਕਰਸੁਖਦੇ
 ਵਨਗੇ। ਤੇਜੋਸਬਦਧਾਪਾਤਸੁਦਨਕਰਨਗੇਸੋਛਲਾਤੁਬ
 ਹਦੀਇਸਥਾਨੀਸਿਖੀਦੀਵਾਸਤਾਪ੍ਰਾਪਤਕਰਨਗੇ। ਤੇਜੋ
 ਰਿਆਨਵਾਨਸਿਖਹੋਵਨਗੇਸੋਛਲਾਦੀਇਸਥਾਨੀਸਿਖ
 ਹੋਵਨਗੇ। ਜੋਸੋਛਲਾਪ੍ਰਥਮੇਕਉੜਾਹੁੰਦਾਹੈਤੋਫੇਰਬ੍ਰਿਛਦੇ
 ਵਿਚੋਰਸਲੇਦੇਕਰਖਦੇਹੁੰਦੇਹੈਨਾ। ਬਹੁੜੇਪਰਪਕਹਕੇਮਿਓ
 ਹੋਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਬ੍ਰਿਛਥੀਨਿਆਰੇਹੁੰਦੇਹੈਨਾ। ਸੋਗਸੀਲੇਹੁੰਦੇ

ਹੈ ਨਾ ਸੋ ਜੋ ਗਿਆਨ ਵਾਤ ਸਿਖ ਹੈ ਨ ਓਨਾ ਦੀ ਹੀ ਵਡਿਆਈ ३੩੫
 ਸਵਯੇ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਹੈ ॥ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਗਤ ਦਾ ॥ ਜੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਹੋ ਕੇ
 ਤੇ ਪੂਜਾ ਕਰਾਵ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸੋ ਕਰਮ ਕਾਂਡੀ ਆ ਦੇ ਪੂਜਨੀ ਵ ਹੈ ॥
 ਅਗਿਆਨੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਹੈ ਨਾ ॥ ਓਹ ਵੇਦਾ ਦੇ ਕਰਮ ਪਖ ਵਿਚ ਹੈ
 ਨਾ ॥ ਤੇ ਜਾਗਿਆਸੀ ਆ ਦੇ ਪੂਜਨੀ ਵਾਗਿਆਨੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਓ
 ਓਹ ਚਹੁ ਵੇਦਾ ਦਾ ਮੁਲ ਪਤ ਜੋ ਗਿਆਨ ਹੈ ਓਸ ਵਿਚ ਵਰਤੋ
 ਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਅਗਿਆਨੀ ਵੇਦਾ ਦੇ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਵਿਚ ਓਹ ਭ੍ਰੇ ਹੀ ਮ
 ਹ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਸੋ ਗਿਆਨ ਵਾਤਾ ਦੇ ਪੂਜਨੀ ਵਰ ਹੀ ॥ ਤੈਨੂੰ ਜੇ ਸ
 ਹ ਬਕਾਰਿਆਸੀ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਹੋ ਮੁਕਰਾਂਗੀ ਸੋ ਪਛਾਟ ਦੇ ਸਿਰਾ ਜੇ

ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ ਕੋ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੁ ਪਤ ਹੈ ॥ ਦੇਹ ਨੂੰ ਮ
ਥਿਆ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕੇ ਸਤ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਜਿਨਾ ਸਿਖਾਂ ਦੇ
ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਬਚਨ ਭੀ ਹੈ
ਅਭੈ ॥ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਰਮੁ ਪਦੁ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਖਿਕ ਹੋਇ ॥ ਤਿਸ ਦੇ
ਭੋਜਨ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥ ਭੈ ਕਾ ਹੂਕ ਉਏ ਤਨ
ਹਿਨ ਹਿਭੈ ਮਾਨਤ ਆਨਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੇਹ ਮਨਾ ਗਿਆ ॥
ਨੀਤਾ ਹਿਪਛਾਨਾ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਵੀਚਾਰਾ ਜੋ ਗਿਆਨੁ ਵਾਰੁ ਹੈ ਨਸੇ
ਕਿਸੇ ਰੁਝੈ ਨ ਹੀਏ ਤੇ ॥ ਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੈ ਮਨ ਦੇ ਹੈ ॥ ਸਭ ਸਨ
ਆਤਮ ਰੂਪੀ ਜਾਣਦੇ ਹੈ ॥ ਤੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕਹੀਏ ਮਾਇਆ
ਦੀ ਉਪਾਧ ਥੋਗ ਹਿਤ ਜੋ ਪਰਮ ਪਦੁ ਸਰੂਪ ਦਾ ਲਾਭ ਹੈ ਕਈ

ਇਕਓਸਨੁਪਾਪਤਹੋਏਹੈਨਾਤੇਕੇਈਇਕਓਸਦੇਭੁਖੇਹੈਨਾ
 ਓਨਾਦਾਭੇਜਤਖਵਾਵਲਵਾਲੇਕਈਵਿਰਲੇਪੈਨਾਪ੍ਰਥਮੇ
 ਤਾਓਨਾਦਾਭੇਜਤਗਿਆਨੁਹੈਓਸਨੁਵਿਰਲੇਪਾਪਤਹੈ
 ਦੇਹੈਨਾਤੇਦੁਸਰਾਓਨਾਈਸੇਵਾਵਾਲੇਨੁਬਹੁਤਲਾਭਹੈਦਾ
 ਪੈਜੇਵਹੁਖਾਦੇਹੈਨਸੇਈਹੋਮਹੈਤੇਜੇਓਹਬੇਲਦੇਹੈਨਸੇ
 ਈਭੁਜਤਹੈਤੇਜੇਓਹਕਮਾਵਦੇਹੈਨਸੇਈਜਗਹੈਤੇਜੇ
 ਓਹਕਰਮਕਰਦੇਹੈਨਸੇਈਧਰਮਹੈਤੁਅੰਮੈਗੁਰੂਕੇਸਿ
 ਖਾਈਸਾਤਿਗੁਰਾਨੇਵਡਿਆਈਕੀਤੀਹੈ॥੧੫॥ ਸਾਖੀਹੋਰ
ਜਲੀ ਸਿਖਾਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਗੋਸਟਾਅਗੇਹੋਈਆਪੇ
 ਨਸੇਛੋਟੇਮੇਲਵਾਲਿਆਨੇਗੋਸਟਵਿਚਆਪਲੇਮਤਈਆ

ਬਾਤਾਲਿਖਛੋਡੀਆਹੈਨਾਜੋਬਾਬੇਹੰਘੜੀਦੀਬੇਟੀਵਿਵਾਹ
 ਹੈ॥ਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਾਜੇਜਨਕਏਸਿਖਹੈਸਨਾਅੰਸੇਅੰ
 ਸੇਵਚਨਾਲਿਖਕੈਤੇਗੋਸਟਰੂਦੁਖਤਕੀਤਾਹੈ॥ਤਾਂਇਸਗੋਸ
 ਟਦੇਭੋਗਤੇਮੁਦਾਵਣੀਲਿਖਦੇਹੈ॥ਤੁਸਾਖੀਆਸਭਾਗਿਣ
 ਛੋਡੁਏਹਾਂ॥ਏਨਾਸਾਖੀਆਥੋਬਿਨਾਜੋਹੋਗਸਾਖੀਵਿਚਕੋਈ
 ਲਿਖੇਨਾਹੀ॥ਇਕਸਮੇਸਿਖਾਪੰਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਥੀਪ੍ਰਸਨੁ
 ਕੀਤਾਜੋਪੁਜਾਅਧਿਕਚੀਕਵਨਪਾੜਹੈ॥ਤੇਸਾਹਿਬੁਬਚਨੁ
 ਕੀਤਾ॥ਥਾਲਵਿਚਝੇਵਸਤੁਪਾਈਆਸਤਿਸੰਤੋਖਵੀਚੈ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮੁਤਾਕੁਰਕਾਪਾਇਆਤਿਸਦਾਸਭੁਸੁਅਧਾਹੈ॥
 ਜੇਕੋਪਾਵੈਜੇਕੋਭੁਝੈਤਿਸਦਾਹੈਇਉਧਾਹੈ॥ਏਹੁਵਸਤਤਜੀ

ਨਹਜਾਈਨਿਤਾਨਿਤਰਖਓਰਧਾਗੋਤਮਸੀਸਾਰਚਰਨਲ
 ਗਤਰੀਅੈਸਭੁਨਾਨਕਬ੍ਰਹਮਪਸਾਗੋਤਿਸਦਾਵੀਚਾਗੁ
 ਪੁਜਾਦੇਪਾੜਥਾਲਓਹੋਹੈਜਿਸਦੇਵਿਚਸਤਿਹੈ। ਸਤਿਕ
 ਹੀਏਸਚਬੋਲਣਾਸਚੁਕਮਾਵਣਾ। ਤੇਦੁਜਾਸੀਤੋਖਹੈਜੋ
 ਪਹਾਲਭੁਧਦੇਅਨੁਸਾਰੁਆਵੈਓਸਦੇਓਪਰਸੀਤੋਖਕਰ
 ਨਾ। ਤੀਸਰਾਸਬਦਨੂਸਮਝਣਾ। ਤੇਵੀਚਾਰਨਾਜੋਪੁਆਤ
 ਮਾਸਤਹੈ। ਤੇਦੇਹਆਦਿਕਪਦਾਰਥਮਾਸਤਹੈਨਾ। ਤੇਅੰ
 ਮੂਤਰੂਪੀਜੋਨਾਮੁਤਰਾਇਦਾਹੈਜੋਨਾਮਨੁਜਪਰਗੇਸੋਗਿ
 ਆਨਨੁਪਰਾਪਤਹੋਵਰਗੇ। ਤੇਓਨਾਦਾਓਪਾਰਹੋਵੈਗਾ
 ਜੋਓਨਾਨੁਪਸਾਦਿਖਵਾਵਰਗੇਬਸਤਪਹਿਰਾਵਰਗੇਸੇਵਾ

ਦਹਿਲਕਰਤਗੇਸਭੁਸੇਦਾਉਧਾਰਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਅਗਿਆਨ ॥
 ਨਰੂਪੀਮਹਾਂਅਧਿਕਾਰਸੀਸਾਰਹੈਸੋਭਨਾਵੇਸੀਗਤਰਤ
 ਗੇ। ਤੇਬ੍ਰਹਮਾਗਿਆਨਨੁਪਾਪਤਹੋਵਰਗੇ। ਤੇਜੋਬ੍ਰਹਮ
 ਵਜੋਪੁਜਨੀਵਹੋਏਹੈਨਸੀਭੀਤਪਵਾਰਗਿਆਨਵਾਨੁ
 ਪੁਜਨਦੇਜੋਗਹੈਨਾ। ਤੇਸਧਾਰਨਜਾਤਮਾਤਤਾਪੁਜਨੀ
 ਵਰਹੀ। ਤੇਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਭੁਜਨਅਗਿਆਨਕਰਪੁ
 ਜਨੀਵਹੈਨਾ॥੧੫੯॥ ਤਾਸਿਖਾਨੇਕੁ
 ਈਮਨੀਸਿੰਘਹੋਗਥੀਪੁਛਿਆਜੇਚਾਰੋਗੁਦਾਵਾਲੇ
 ਸਿਖਨਪਾਏਜਾਵਨਾ। ਤਾਭਾਈਜੀਕਹਿਅਜੇਚਾਰੋ
 ਗੁਦਨਪਾਏਜਾਵਨਤਾਤੀਨਗੁਫਸਤਿਸੀਤੋਖਵੀਚਾ

ਹੋਵੈਗਾ ਜੇਤਿ ਰਗੁਲ ਭੀ ਨਾ ਹੋਵਤ ਤਾਂ ਦੁਇ ਗੁਲ ਹੋਵ
 ਨਾ ਸੀਤੋ ਪ ਮਰਨਾ ਮਹੋਵੈ ਜੇ ਦੁਇ ਭੀ ਨਾ ਹੋਵਤ ਤਾਂ ਦੁਇ
 ਕਨਾ ਮੁਹੀ ਹੋਵੈ ਕੋਇ ਕੋ ਸਤ ਹੋਵੈ ਕੋਇ ਕੁਵੀ ਆਹੋ
 ਹੈ ਕੋਇ ਕਸੀਤੋ ਪ ਹੋਵੈ ਜੇਊ ਜਿਊ ਗੁਲਾ ਦੀ ਵਸੇਖਤਾ
 ਹੋਈ ਹੈ ਤੇਊ ਤਿਊ ਪੁਜਨੀ ਵਸੇਖ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇਜੇਬੀ
 ਨਾ ਗੁਲਾ ਦੇ ਪੁਜਾ ਕਰਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁਖ ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਬਚ
 ਨਹੈ ਜੋਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਮਨ ਮੀ ਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਪਾਸੇ ਪੁ
 ਜ ਕਰਾਇ ਆਲੋੜੈ ਸੋ ਜੀਤੁ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ਜੇ ਸਭਾ ਸਿ
 ਖ ਗੁਲਾ ਦੇ ਸਪਨ ਨਾ ਹੋਵਨ ਤੇ ਇਕ ਭੀ ਅੰਸਾ ਸਿਖਾਵਿ
 ਚੋਵੈ ਤਾਂ ਓਸ ਦੇ ਸਾਥ ਸਭ ਲਾ ਦੀ ਪੁਜਾ ਕੀਚੈ ਬਚਨੁ

੩੩੮

ਗੁਰਸਿਖਾਦੀਭੁਖਸੰਭਗਈਓਸਦੇਪਿਛੈਹੋਗਘਾਇਅ
ਨੋਗੀ। ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ। ਜੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸਤਸੀਤੋਖਅ
ਰਵੀਚਾਰੁਅਰਨਾਮਨੁਪਾਪਤਹੋਏਹੈਨਾਤੇਜਗਤੁਨਓਨੁ ॥
ਅਸਾਰਜਾਤਾਹੈਤਾਓਨਾਵੀਸਭਪਦਾਰਥਾਦੀਭੁਖਦੁਰ
ਹੋਈਹੈ। ਓਨਾਸੇਪਿਛੈਸਭਪਦੀਖਾਂਦੀਹੈ। ਜੈਸੇਗਊਦੁਪ
ਵਛੇਵਾਸਤੇਸੀਚਦੀਹੈਤੇਓਸਦਾਸਦਕਾਸਾਹਾਜਗਤੁਭੁ
ਚਦਾਹੈ। ਤੇਜੇਏਨਾਗੁਨਾਵਾਲਾਬ੍ਰਹਮਨਹੋਵੈਸੋਭੀਪੁ
ਜਨੀਵਹੈ। ਜੇਤਾਂਬ੍ਰਹਮਨਲਭੀਆਗਿਆਨੀਹੈਤੇਸਿਖਭੀ
ਆਗਿਆਨੀਹੈ। ਤਾਂਦੋਨੋਅਵਸਮਾਤੁਖਾਧਿਆਰਥੀਹੋ
ਵਨਤਾਂਪ੍ਰਸਾਦਿਖੁਵਾਵਫਾਤੇਜੇਨੀਗਾਹੋਵੈਤਾਬਸਤੁਪ

ਹਿਗਵਲਾਦੁਰਤਿਪਤੇਜੋਸਿਖਸੁਖਪਾਇ।ਪੁਜਾਏਨੋ ੨੩੮
ਕੀਸਮਾਨਕਰਨੀਯਤੇਜੇਬ੍ਰਹਮਲਾਗਿਆਨਵਾਤਹੋਵੈਤੇ
ਸਿਖਆਗਿਆਨੀਹੋਵੈਤਾਬ੍ਰਹਮਲਪੁਜਨੀਵਹੈ।ਤੇਜੋਸਿ
ਖਾਗਿਆਨਵਾਤਹੋਵੈਤੇਬ੍ਰਹਮਲਆਗਿਆਨੀਹੋਵੈਤਾ
ਸਿਖਪੁਜਨੀਵਹੈ।ਤੇਜੇਦੋਗਿਆਨੀਹੋਵਤਤਾਏਨੋ
ਪੁਜਨੀਵਹੈਨਾਪਾਤ੍ਰਪੁਜਾਦਾਸੇਹੈਜੋਗਾਰਗੁਲਸਬਦੁ
ਵਿਚਕਹੇਹੈਨਾਤਿਨਾਕਰਸੀਪੀਤਹੋਵੈ।ਤਾਬ੍ਰਹਮਕਹਿਆ
ਜੇਵੇਦਾਸਾਸਤਾਪੁਰਾਣਵਿਚਤਾਬ੍ਰਹਮੁਦਬ੍ਰਹਮੇਦਮੁ
ਖਕਹਿਆਹੈ।ਪੁਜਨੀਵਤਾਏਹੈ।ਕਿਸੇਜਗਾਸਿਖਈ
ਪੁਜਾਨਹੀਕਹੀ।ਤਾਤਾਈਨੰਦਲਾਲੁਕਹਿਆਜੇਸੇਤੁਸਾ

ਨੂਪੁਗਲਾਤੇਸਾਸਤ੍ਰੀਤਪ੍ਰਤੀਤਹੈਤੋਸੋਸਿਖਾਨੂਗੁਰਾਦੇਵ
ਚਨਾਤੇਪ੍ਰਤੀਤਹੈ। ਬਚਨਹੈਜੋਕੋਈਸਿਖਨੂਪੁਸਾਦਿਖਵਾ
ਵਾਵਦਾਹੈਤੇਵਾਹਗੁਰੁਕਹਕੇਓਹਮੁਪਘਾਵਦਾਹੈਤਾਂਸਤਿਗੁ
ਰਪ੍ਰਸੰਨਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਕਹਿਆਹੈਜੋਗਿਆਨੀਦੇਸਭੇਨਾਓਹੋ
ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਦਕਸ਼ਾਨੁਬ੍ਰਹਮਕਹਿਕਹਿਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਸੰਨਿਆਸੀ
ਓਸਨੂਸੰਨਿਆਸੀਕਹਕੈਕਹਿਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਜੋਗੀਓਸਨੂਜੇ
ਕਹਿਕਹਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਸਿਖਓਸਨੂਗੁਰਮੁਖਿਕਹਦੇਹੈਨਾ। ਸ
ਭੇਗਿਆਨੀਦੇਨਾਮੁਹੈਨਾ। ਜੇਦੇਹਕਰਬ੍ਰਹਮਦਕਹੀਐ
ਤਾਂਦੇਹਪੰਜਾਤਤਾਦੀਆਸਭੁਲਾਦੀਆਹੈਨਾ। ਤੇਨਾਓਕ
ਹਬ੍ਰਹਮਦਕਹੀਐਤਾਨਾਉਚਾਹੈਵਰਨਾਦੇਇਕੋਜੇਹੈ

ਨਾਜੇਜਾਤਕਰਬ੍ਰਹਮਲਕਹੀਐਤਾਜਾਤਾਇਕੋਜੇਹੀਆਚਾ ੨੪੦
ਰੇਵਰਨਾਵਿਚਪਾਈਆਜਾਦੀਆਹੈਨਾਜੇਬ੍ਰਹਮਲਤੇਬ੍ਰਹ
ਮਟੀਦੇਘਰਜਨਮਹੋਵਲਕਰਬ੍ਰਹਮਲਹੋਵੈਤਾਬ੍ਰਹਮਕੋ
ਲਾਵਿਚੋਊਤਪਤਹੋਇਆਹੈਵਿਆਸਮਛੇਦਗੀਥੀਉਤਪਤ
ਹੋਇਆਹੈਸਿੰਗੀਰਿਖਮਿਗੀਥੀਉਤਪਤਹੋਇਆਹੈ
ਤਾਂਤੇਜਿਨਬ੍ਰਹਮਨੁਪਛਾਇਆਹੈਸੋਈਬ੍ਰਹਮੁਹੈਕਬੀਰ
ਜੀਦਾਵਚਨਹੈਕਧਕਬੀਰਜੋਬ੍ਰਹਮੁਖੀਚਾਹੈਸੋਬ੍ਰਹਮਦ
ਕਹੀਅਤੇਹੋਹਮਾਹੈਤਾਂਤੇਜੋਬ੍ਰਹਮਾਹੀਆਨੀਹੈਨਾਸੋਪੁ
ਜਨੀਵਹੈਨਾਤਾਂਬ੍ਰਹਮਦਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾਜੋਜਿਵੇਚਾਰਵਰਨਾ
ਚਾਹਆਸਮਪੁਰਾਣਾਵਿਚਕਹੋਹੈਨਾਤੋਸੋਕੋਈਸਿਖਾਦਾ

ਭੀਵਹਨਆਸੁਮਹੈਕੋਰਹੀਯਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆਵਿਵਹਾਰਦਿ
ਚਤਾਸਭੇਦੇਨਾਦੇਵਹਨਆਸੁਮਹੈਨਾਤੋਪਮਾਰਥਵਿਚਦੁਇ
ਵਹਨਆਸੁਮਹੈਨਾਤੇਵਾਸਤਵਹਨਆਸੁਮਨਹੀਯਤਾਂ
ਨਾਕਹਿਆਘੋਲਕੇਕਹੋਜੇਵਹਨਆਸੁਮਹੈਨਾਕਿਵਕਰ
ਅਰਜਹੀਕਿਵਕਰਾਤਾਂਭਾਈਨੰਦਲਾਲਜੀਕਹਿਆਜੇ
ਸਬਦਦਾਅਭੁਆਸਅਤੇਪਹਿਰਕਰਦੇਹੈਨਾਜੋਬ੍ਰਹਮ
ਨਹੈਨਾਤੇਜੋਖੜੀਤੇਸਾਸਤ੍ਰਪਕੜਦੇਹੈਨਾਜੋਖੜੀਹੈਨਾ
ਤੇਜੋਬਪਰਖੇਤੀਕਰਦੇਹੈਨਾਜੋਵੈਸਾਹੈਨਾਤੇਕੋਇਕਦੁਜੇ
ਦੀਨੰਦਾਤੇਪਰਸਪਰਵਿਰੋਧਕਰਦੇਹੈਨਾਜੋਸੁਦਰਹੈਨਾਤੇ
ਹੁਤਾਚਾਰਵਰਨਹੈਨਾਤੇਚਾਰਆਸੁਮਕਿਵਕਰਹੈਨਾਜੇ

ਤਾਂ ਸਬਦ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰੁ ਤੇ ਅਲਪ ਅਗਰ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਬ੍ਰਹ
 ਮ ਚਾਰੀ ਹੈ ਨ ਤੇ ਜੋ ਗ੍ਰਹ ਸਤ ਵਿਚ ਸਿਖਾਈ ਸੇ ਦੁਖ ਦੇ ਹੈ
 ਰਹੈ ਸਤੀ ਆਪੁ ਤਾ ਸਮੇ ਤੇ ਸੋ ਗ੍ਰਹ ਸਤੀ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਜੋ ਤਪਕ
 ਹ ਦੇ ਹੈ ਨ ਸੋ ਬਾਤ ਪੁਸਤੀ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਜੋ ਗਿਆਨ ਦੁਰ ਹੈ ਨ ਸੋ
 ਸੀਤੀ ਆਸੀ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਦੁਇ ਦੁਰ ਨਾ ਅਸੁ ਮ ਕੇ ਵ ਕਰ ਹੈ ਨਾ
 ਇਕ ਗ੍ਰਹ ਮੁਖਿ ਹੈ ਨਾ ਇਕ ਮਨ ਮੁਖ ਹੈ ਨਾ ਜਿਨਾ ਵਿਕਾਸ
 ਬੀ ਮੁਖ ਦੇ ਹੈ ਸਬਦ ਦੁਖ ਮੁਖ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਈ ਗ੍ਰਹ ਮੁਖਿ
 ਹੈ ਨਾ ਸੋ ਉਤਮ ਦੁਖ ਹੈ ਨਾ ਜਿਨਾ ਸੋ ਗ੍ਰਹ ਦੇ ਸਬਦ ਦੁਖ
 ਧਿਆਨੁ ਰਹੀ ਕੀਤਾ ਸੋ ਮਨ ਮੁਖ ਹੈ ਨਾ ਸੋ ਈ ਨੀਚ ਹੈ ਨਾ ਜਿ
 ਨਾ ਦਾ ਦੇ ਹ ਦੇ ਹ ਸਾਂ ਵਲ ਧਿਆਨੁ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਦੇ ਹ ਅਨਿਤ ਹੈ

ਤੇਵਾਸਤਵਬੀਜਾਜੇਹੁਦਾਹੈਸੇਪਾਨਕਥਾਪਾਗੀਚੁਨਾਅ •
 ਪਦੇਰੰਗਾਨੁਛੁਤਦਾਹੈਤਾਲਾਲਰੰਗਹੋਦਾਹੈ ਤੇਸੇਜੇਸਿਖ
 ਆਪਦਾਅਭਮਾਨਕਿਰਿਆਦਾਛੁਤਦੇਹੈਨਸੇਈਗੁਰਮੁ
 ਖਿਹੁੰਦੇਹੈ॥੧੬੦॥ ਬੋਲਹੁਬਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੁਸਾਖੀਅ •
 ਪੁਰੀਆਹੋਈਆਸਮਾਪਤਿਮਸਤਸੁਭਮਸਤ॥
 ਸਾਖੀਆਦਾਤਤਕਰਾਪਾਤਿਸਾਹੀ१ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੨
 ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੩ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੪ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੫ ਪਾਤਿਸਾ
 ਹੀ ੬ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੭ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੮ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੯
 ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ਇਕਸੌਸਠਸਾਖੀਆਪੁਰੀਆਹੋਈਆ
 ਪੋਥੀਪੁਰੀਲਿਖੀਸੀਮਾਤਿ੧੯੧੮ ਆਪਵਿਚ॥

॥ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਜਹਾਜਰੇ ਚੜ੍ਹੇ ਸੁਭਿਤ ਰੇ ਪਾਰਾ ॥ ਜੋ ਸਰਧਾ
 ਕਰ ਲੇ ਚੰਦੇ ਪਾਓ ਭੀ ਤਾਹਨ ਹੀ ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ॥
 ਪਾਰਹੀ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਪਤੀ ਤਗੁਰ ਸਿਖੀ ਤੇ ਇਸ ਦੋ ਤੇ ਸਰਬ ਹੀ
 ਬਿੰਦਾ ॥ ਸੁਧ ਭਾਵਨਾ ॥ ਨਿਰੰਤਰ ਅਖੰਡ ਭੁਜਨ ॥
 ਸ੍ਰੋਧ ਜਾਗ੍ਰਸੀ ਮੁਖ ਵਾਕਾ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ॥
 ਜਾਗਤ ਜੋ ਤਜ ਪੈ ਨਿਸ ਬਾਸ ਰਵੇ ਕਾ ਬਿਨਾ ਮਨ ਨੈ ਕੁਨ ਆ
 ਨੈ ਪੁਰਨ ਪੈ ਮੁਖੀ ਤਸ ਬੈ ਬਤਹੀ ਗਮਨੀ ਮਨ ਭੁਲਨ ਮੈ
 ਨੈ ਤੀਰਥ ਦਾਰੁ ਦਾਇਆ ਦਮ ਸੀ ਜਮ ਦੇ ਕਾ ਬਿਨਾ ਨਹਿ ਦੇ
 ਕੁਪ ਛਾਨੈ ॥ ਪੁਰਨ ਜੋ ਤਜਹੀ ਪਦ ਮੈ ਤਬ ਖਾਲਸ ਤਾਹੀ
 ਨਿਖਾਲ ਸਜਾਨੈ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

Panj, Ms.

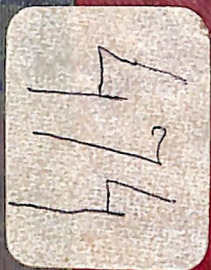
294.553

5158

474-Ms.

ਮਾਧੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸੀ; ਮਾਧ
੧੯੧੮ ਬਿੰ. ਲਿੰ.
੨੪੨ ਪਤਰੇ ॥ ਲ. ੩. ੧. ੨. ੩. ੪. ੫.

੩. ੪. ੫.

A 74